

Karl may

VALEA MORTII

EDITURA PALLAS

Consilier literar
NICULAE GHERAN

Ediția princeps:
KARL MAY
Im Tal des Todes

Volumul de față reproduce textul ediției revizuite și adaptate de Paul Lambert, apărută la Editura Arc, București, 1993. La reeditare dl. Paul Lambert a efectuat o serie de îmbunătățiri, dictate de profilul colecției noastre. Toate drepturile de reproducere îi aparțin.

KARL MAY
Opere - 20

**VALEA
MORTII**

Roman

**

Drama familiei Adlerhorst

EDITURA PALLAS
București, 1996

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediție electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-97194-8-1

CUPRINS

1. În prerie
2. „Porumbița din pădurea seculară”
3. Intervine Old Firehand
4. Winnetou
5. La marikopași
6. Lupta pentru clădirea vechii misiuni
7. Señorita Miranda
8. Căzuți în cursă
9. Pe „Vânzătorul de suflete”
10. Lordul Lindsay, cutreierătorul pădurilor
11. O urmărire pe râul Colorado
12. La adăpostul insulei plutitoare
13. Vestitorii groazei
14. Bestii cu chip de om
15. Iadul pe pământ
16. Doi frați
17. Bill Newton, vulpoiul
18. Allah, peste tot Allah!
19. Descoperirea făcută de Sam Hawkens
20. Eu – Eu – Eu
21. După furtună, iese soarele

1. În prerie

Un călăreț singuratic, obosit, a cărui față tăbăcită arăta că trecuse de cincizeci de ani, se îndrepta către un pâraiaș. Ochii săi vioi cercetau cu cea mai mare atenție împrejurimile. Ținea o pușcă în mână, gata să tragă în orice moment. Calul, obosit și el, se mișca foarte greoi.

Ajungând în dreptul unui tufiș, călărețul opri calul, căci i se păruse că aude un zgomot suspect. Ascultă câteva clipe cu atenție și, chiar în momentul când vroia să-și continue drumul, tresări înspăimântat văzând că ramurile tufișului se despart. Din mijlocul lui apăru un om, la a cărui vedere calul se ridică în două picioare, astfel încât călărețul avu mult de furcă pentru a-l liniști.

Aspectul omului din tufiș era foarte curios. De sub borurile unei pălării boțite apăru un codru de barbă încâlcită, din mijlocul căreia ieșea un nas ale cărui dimensiuni erau înspăimântătoare. Din restul feței se mai puteau vedea doi ochișori mici, inteligenți și vioi, a căror privire șireată era ațintită asupra călărețului. Restul corpului era acoperit de o veche haină de vânătoare, confecționată din piele de țap. Se părea că această haină fusese destinată unei persoane cu mult mai mari, astfel încât omulețul acesta avea înfățișarea unui copil care, în joacă, îmbrăcase o haină a bunicului său. Din acest veșmânt mai mult lung decât larg ieșeau două piciorușe subțiri și încovoiate ca secera. O uriașă pereche de cizme indiene acoperea aceste piciorușe caraghioase. Făptura aceasta curioasă ținea în mână o flintă, ce semăna mai mult cu un ciomag.

— *Good day*, salută omulețul zâmbind.

— *Good day*, răspunse călărețul.

— Ei, ai terminat să te miri? Ai pliscul deschis ca o barză care ar vrea să înghită un broscoi cu piele, păr și coarne.

— Mulțumesc pentru învățămintele acestea! Nu am știut că un broscoi are coarne și păr. Afară de aceasta, aspectul dumitale nu este atât de apetisant ca să-mi facă poftă de a te înghiți.

Aruncând o privire pătrunzătoare călărețului, omulețul zise clătinând din cap:

— Unde ți-ai lăsat căruța?

Celălalt tresări și, privind la el plin de neîncredere, îl întrebă:

— Dar ce-ți trăsnește prin cap să mă întrebi de căruță?

— Pentru că dumneata ai o căruță, dacă nu mă înșel.

— Mii de draci! Nu cumva ai vorbit cu derbedeii aceia?

— Nicidecum.

— Ascultă omule, îmi pari cam suspect. M-ai întrebat de căruța mea și aceasta îmi dă de gândit. Spui că nu ai vorbit cu nemernicii aceia, dar eu cer un răspuns lămurit, de altfel o să te silesc la acesta. Să nu-ți închipui că un vestman pune întrebări numai pentru a se distra.

Omulețul izbucni în râs și-i răspunse plin de veselie:

— Dumneata vestman? Pfui! Așa ceva nu se prinde la mine. Știi ce impresie îmi faci?

— S-o auzim.

— Arăți exact ca un forestier neamț, care a prins un hoț de lemne și acum procedează la interogarea lui, așa după cum o cer legile și conștiința.

— Nu ai deloc ochi răi, piciule.

— Ai putea să lași acest „piciule”. În privința aceasta nu prea sunt dispus să glumesc.

— Nu am avut intenția să te ofensez. Dar m-a surprins comparația dumitale cu un forestier neamț. De altfel, ce știi dumneata despre Germania?

— În orice caz mai mult decât dumneata. Și totuși, englezeasca dumitale cam miroase a pădure. Nu cumva ți-ai petrecut copilăria dincolo de Rin sau chiar pe Elba?

— Ai ghicit-o, omule.

— Așadar, ești neamț?

— Yes.

— Termin-o cu yes-ul dumitale. Când un neamț vrea să vorbească nemțește, atunci nu întrebuințează yes sau oui. Apoi continuă în limba germană: Și eu sunt de dincolo, suntem deci, cum s-ar zice, concetățeni. Uite laba mea și fii binevenit.

Călărețul ezită, nu strânse imediat mâna întinsă. Examinând încă o dată pe omul din fața sa, de la pălăria antediluviană și până la enormele cizme, după care zise, de data aceasta tot în limba germană:

— Să nu mergem chiar atât de repede, trebuie mai întâi să am siguranța că dumneata nu faci parte din ceata nemernicilor care m-au jefuit.

— Am cunoscut destui ticăloși în viața mea, dar, ține seama, mă las mâncat de viu, dacă nu voi fi în stare să ți-l arăt pe acela care te-a prădat. Dar când s-a întâmplat lucrul acesta?

— Acum patru zile.

— În ce loc anume?

— Pe un platou stâncos.

— Hm! Cunosco o asemenea regiune, dar nu este situată la patru, ci numai la o zi depărtare de aici.

— Probabil că așa este, dar trebuie să ai în vedere că noi nu am putut înainta decât foarte încet și a trebuit să ne odihnim deseori. Suntem patru persoane și avem la dispoziție numai un singur cal, adică acesta pe care-l vezi aici.

— Văd că ești foarte obosit și abia te mai ții în șa. Descalecă și lasă să se mai odihnească bietul animal.

— Nu știu dacă pot să am încredere în dumneata.

— Ascultă, prietene, altuia i-aș fi băgat pumnul în gură pentru vorbele acestea, căci este prea din cale afară să n-ai încredere în Sam Hawkens. Este foarte adevărat că aici nu-ți este permis să ai încredere în oricine, chiar dacă-ți este concetățean, dar cu mine poți face o excepție. N-o să te mănânc, hi-hi-hi!

— Sam Hawkens? Dumneata ești Sam Hawkens? Am auzit multe despre omul acesta. Uite mâna mea!

— Haide, descălecă odată!

— Nu se poate, căci în felul acesta pierd timp, ori eu trebuie să vânez. Altfel, oamenii mei nu vor avea ce mânca, astă-seară.

— Dacă este vorba numai de atât, nu-ți face nici o grijă, căci am destulă mâncare, atât pentru dumneata, cât și pentru ceilalți.

De data aceasta călărețul descălecă și, lăsând calul să pască, se așează pe iarbă lângă Sam.

— Cine sunt celelalte trei persoane care te însoțesc?

— Soția, fiul și cumnata mea. Vreau să fiu sincer cu dumneata și o să-ți povestesc totul. M-ai luat drept forestier, ceea ce sunt, într-adevăr. Numele meu este Rothe. Proprietatea pe care am avut eu serviciul a căzut în mâini străine. Am avut fricțiuni cu noul stăpân și, dreptatea fiind de partea mea, m-am încăpățânat. Dânsul s-a enervat și, pierzându-și cumpătul, a pus mâna pe cravașă. Asta a pus capac la toate; m-am apărat și am ajuns de l-am lovit. Natural că am fost dat imediat afară din serviciu. Deoarece în meseria mea erau peste tot locurile ocupate, nu am reușit să-mi găsesc altă slujbă, deși mi-am dat cea mai mare silință și am așteptat un timp mai îndelungat. Atunci am hotărât să plecăm în America. Ne-am făcut bagajele și am pornit. Din păcate ne imaginasem toate mai ușor de făcut. Intenția noastră a fost să mergem spre California. Am cumpărat o căruță, cai și boi și, încărcând tot calabalâcul, am ajuns la Santa Fé. Acolo am făcut cunoștință cu mai mulți oameni, care și ei intenționau să plece în California. Ne-am asociat și am pornit. După aproape patru zile, am ajuns la platoul stâncos despre care ți-am povestit adineauri. Acolo am constatat că am pierdut din căruță un întreg balot cu păture. Am plecat imediat înapoi, călare și după câteva ore l-am găsit. Între timp, se înserase. Când m-am înapoiat la locul unde poposisem,

caravana nu mai era acolo, în schimb soția mea, fiul și cumnata zăceau pe pământ, legați. La puțin timp după plecarea mea, fuseseră atacați și legați de către tovarășii noștri de drum. Imediat după aceasta derbedeii au plecat, luând cu ei și căruța mea.

— Desigur că ai plecat imediat pe urmele lor?

— Firește, dar nu i-am mai putut descoperi.

— Trebuia să fi dat, totuși, de urmele lor.

— Pe terenul acesta stâncos?

Sam Hawkens râse în felul său, zicând:

— Ce fel de forestier și vânător ești dumneata? Nu cumva crezi că urmele unei căruțe trebuie să fie late și adânci ca râul Elba pentru ca să le poți descoperi? Cred că ai pierdut tot ce ai avut!

— Totul, afară de ceea ce este pe noi.

— Și banii?

— Desigur, se găseau doar în căruță, păziți de cele două femei.

— Ce sumă?

— Eu am avut o mie cinci sute, iar cumnata mea opt mii de dolari.

— Vai de mine!

— Da, dânsa este bogată, sau mai bine zis a fost bogată.

— Sunt aproape sigur că o să fie din nou, căci, este de la sine înțeles, vom lua înapoi banii de la acești nemernici.

— Vorbești cu atâta siguranță ca și când ai fi convins că se va întâmpla așa, or noi nici măcar nu știm încotro s-au îndreptat hoții.

— O s-o aflăm, căci ne vom înapoia la locul unde s-a petrecut fapta și acolo voi afla urmele, pe care le vom căuta apoi.

— Dar au trecut deja patru zile, zise forestierul mirat.

— Nu contează. Dacă terenul ar fi acoperit de iarbă, desigur că nu s-ar mai găsi nici o urmă, căci iarba călcată și-ar fi revenit; fiind însă vorba de un teren stâncos, putem spera că vom găsi urmele, căci nu a fost nici vânt sau

ploaie. Sunt absolut sigur că nu vom face zadarnic acest drum.

— Chiar dacă-i vom ajunge pe hoți, nu voi primi nimic înapoi.

— Dar câți sunt la număr?

— Doisprezece.

— Și din această cauză crezi dumneata că trebuie să te temi de ei? Această liotă de derbedei o iau singur asupra mea, dacă nu mă înșel. Dar să nu pierdem timpul cu discuții. Oamenii dumitale se găsesc la mare distanță de aici?

— Cred că vom ajunge la ei peste o jumătate de oră.

— De ce ne trebuie atâta timp?

— Pentru că dumneata, neavând cal, trebuie să mergi pe jos.

— Eu? Hm! Fii atent!

Hawkins băgă două degete în gură și scoase o fluierătură strașnică. Îi răspunse imediat un nechezat, iar din tufiș ieși un animal la vederea căruia fostul forestier izbucni în râs; era un catâr, care părea atât de bătrân, încât făcea impresia că părinții lui trebuie că au trăit la puțin timp după potop. Urechile lungi, într-o continuă mișcare, ca aripile unei mori de vânt, erau complet lipsite de păr. Coamă nu mai avea de mult timp, iar din coadă mai rămăsese doar un smoc. Afară de aceasta, animalul era înspăimântător de slab. Doar ochii îi luceau, ca al unui mânz tânăr, iar expresia lor ar fi inspirat respect unui cunoscător.

Sam Hawkins fu neplăcut impresionat de râsul lui Rothe, și-l întrebă:

— De ce râzi, domnule?

— Mă mai întrebi? Nu cumva vrei să spui că Țapul acesta ar fi animalul dumitale de călărie?

— Țap? E drept că Mary a mea nu a fost niciodată premiată pentru frumusețe, însă cu toate acestea n-aș schimba-o pentru o mie de cai de rasă, căci mi-a salvat de

sute de ori viața. Ar trebui s-o cunoști mai întâi și apoi să-ți dai părerea asupra ei, dacă nu mă înșel. Dar acum să încălecăm, căci trebuie să ne grăbim, deoarece în curând se va însera.

Încălecară și porniră în direcția din care venise pădurarul.

— La început, te-am cam suspectat, zise Rothe, deoarece m-ai întrebat de căruță, acum însă sunt liniștit și am toată încrederea în dumneata.

Se deplasau în direcția est, având în spate soarele care apunea, iar în față savana întinsă, acoperită numai de izolate insule de tufișuri. Sam Hawkens era de părere că nu era nevoie să fie mai prevăzători, căci în ultimul timp nu se arătase nici un indian prin împrejurimi.

Deodată scoase un strigăt de surprindere, căci observase spre stânga doi călăreți, care se apropiau în galop.

— Mii de trăsnete, zise Sam către Rothe, o să fie o poveste frumoasă! Să nu scoți încă pușca de pe umăr.

— Pentru ce nu? După câte văd, sunt indieni.

— Desigur. După penele de vultur din păr, par a fi căpetenii, iar acolo pe unde apar aceștia, se găsesc prin apropiere și destui războinici, căci căpeteniile nu se plimbă singure prin prerie. Fiind doi, se poate bănuiră că este vorba de o chestiune mai importantă. Dar, deocamdată, nu trebuie să ne facem prea mare grijă. Să descălecăm însă, căci e bine să fim prevăzători. Dumneata să faci întocmai ceea ce voi face eu.

Sam se opri, descălecă și se postă înapoia catârului. Luă apoi pușca în mână. Pădurarul urmă întocmai exemplul său.

Cei doi indieni se apropiară fără sfială și opriră caii cam la douăzeci de pași de cei doi albi.

— Stai, nici un pas mai departe, altfel trag, strigă Sam.

Cele două căpetenii șușotiră între ele, apoi râseră cu zgomot, lucru ce nu prea era în obiceiul rasei lor, după care

unul dintre ei răspunse într-un amestec de indiană, englezească și spaniolă, obișnuit pe acolo între indieni și albi:

— Nu cumva fața palidă se teme?

— Nici prin cap nu-mi trece așa ceva.

— Atunci ieșiți de acolo, ca să putem vorbi.

— Nu știu ce-am avea de vorbit. Dar cine sunteți voi în definitiv?

— O să ți-o spunem imediat.

— Ah, vasăzică, vă ascundeți numele! Aceasta nu este deloc o recomandare pentru voi. Vom încăleca deci și ne vom continua drumul.

— În cazul acesta vom merge și noi după voi.

— Atunci țin să vă spun că, dacă ne plictisiți, o să aveți parte de gloanțele noastre.

— Preria este proprietatea tuturor și fiecare poate să se miște prin ea după cum îi place.

— Dar despre ce vorbești cu ei? întrebă Rothe. Nu înțeleg deloc acest amestec de vorbe.

Sam îi dădu explicațiile necesare.

— Nu sună deloc bine, zise pădurarul; ce ne facem acum?

— Deocamdată nu sunt încă lămurit. Nu știu ce să fac. După câte văd, nu sunt comanși.

— Atunci din ce trib?

— Pawnei, de asemenea, nu. Cu atât mai puțin siuxi, care în anotimpul acesta nu vin atât de departe spre sud. Și-au vopsit fețele, dar nu în culorile de război, ca să se poată cunoaște tribul din care fac parte. Într-adevăr, nu mai știu ce să cred. Afară de aceasta, mai duc cu ei încă doi cai înșeuăți, dar fără stăpâni. De obicei nici o căpetenie nu face așa ceva.

Sam Hawkens părăsi adăpostul din spatele catârului și păși spre indieni, ținând pușca gata de tragere. Rothe îl urmă. Căpeteniile descălecară și-i întâmpinară tot cu

armele gata de tragere. Se opriă la cinci pași unii de ceilalți.

— Ați venit să fumați pipa păcii cu noi? întrebă Sam Hawkens.

— S-ar putea întâmpla să o fumăm, răspunse cel care vorbise și mai înainte.

— Vrei să te așezi aici lângă noi?

— Desigur.

Cei patru se așezară, câte doi față-n față, ținând puștile de-a curmezișul pe genunchi. Deocamdată se studiară reciproc.

Ambele căpetenii erau cam de aceeași statură, înalți, deșirați și cu membrele musculoase. Erau complet îmbrăcați în piei de bivol. Părul îl aveau strâns într-un coc, în care erau înfipite și penele de vultur. Trăsăturile fețelor nu se puteau cunoaște, deoarece vopseaua era închisă într-un strat foarte gros.

— În definitiv, ce vreți? întrebă Sam Hawkens. Pentru ce ne-ați oprit din drum?

— Am vrea să știm numele voastre.

— Eu mă numesc Daniel Willers, iar tovarășul meu se numește Isak Baalten.

— Sunt „Taurul mugitor”, zise cu demnitate căpetenia.

— Iar eu, zise celălalt, la fel de mândru, sunt „Ursul săltăreț”.

— Nu am auzit încă niciodată numele voastre.

— Nici noi pe ale voastre. Probabil că nu sunteți de prea mult timp prin regiunea aceasta.

— Cunoaștem bine preria, dar suntem vânători liniștiți. Nu vânam altceva decât castori și bizoni.

— Ați mai cunoscut și alți vânători?

— Câțiva.

— Ați întâlnit poate pe unul care se numește Sam Hawkens?

— Da.

— Cu el s-ar mai găsi încă doi vânători subțiri și înalți ca prăjinile unui cort. Nu cumva sunteți prieteni de-ai lor?

— Nu.

— Aceasta este foarte bine pentru voi, căci altfel v-am fi omorât.

— Sam Hawkens este dușmanul vostru?

— Da, căci a omorât câțiva prieteni de-ai noștri.

— Dar cărui trib aparțineți voi?

— Suntem pawnei.

La auzul acestor cuvinte, Sam simți o mâncărime sub pielea capului, căci de mult purta o perucă, deoarece niște indieni, cu ocazia unei lupte, îi luaseră scalpul, după care, crezându-l mort, l-au lăsat în pace. Indienii aceștia fuseseră din tribul pawneilor. Nici o mirare deci dacă această întâlnire îi reaminti de neplăcuta întâmplare de atunci.

— Dar de unde știi că Sam Hawkens s-ar găsi în regiunea aceasta? cercetă vânătorul mai departe.

— Mi-au spus-o prietenii lui.

— Care prieteni?

— Ei se numesc Dick și Will.

— Și v-au comunicat ei acest lucru, cu toate că sunt dușmanii voștri și prietenii lui Sam?

— Desigur.

Fruntea i se încreți, dar numai pentru o clipă. Era foarte neliniștit de soarta celor doi prieteni ai săi, dar își ascunse gândurile.

— Așadar, v-ați întâlnit cu ei?

— Da.

— Unde se găsesc ei acum?

— Au plecat, dar nu știm încotro.

— Și voi îl căutați pe acest Sam Hawkens?

— Da, credeam că poate l-ai văzut tu.

— Nu l-am văzut; sunt împreună cu acest tovarăș al meu numai de câteva ore. El a stat mai mult timp prin regiunea aceasta și poate că l-a întâlnit. O să-l întreb eu, căci nu cunoaște limba voastră.

— Atunci întreabă-l.

Aceasta intenționase Sam Hawkens, căci voia să vorbească cu tovarășul său, fără a stârni bănuiala indienilor. Acum i se oferea prilejul. Făcu deci o mutră foarte indiferență și, adresându-se în limba germană, îi zise:

— Fii calm! Ne găsim în mare pericol. Fii și tu mai gânditor, ca și cum ai vrea să-ți aduci aminte de ceva. Privește prietenos la acești indivizi, cu toate că am avea motive destul de serioase să-i știm la mama dracului.

— Pentru ce?

— Mă caută pentru a-mi face de petrecanie. Au omorât deja pe doi dintre cei mai buni prieteni ai mei. Ce-i drept, sunt prea deștepți să spună acest lucru, dar am observat că puștile din mâinile lor au aparținut celor doi prieteni ai mei.

— Să-i ia dracu' atunci.

Zicând cuvintele acestea, pădurarul privi prietenos la cei doi indieni, astfel încât prefăcătoria care i se recomandase reuși pe deplin.

— Ticăloșii aceștia sunt pawnei și o să le arăt eu lor ce înseamnă să omori prieteni de-ai lui Sam Hawkens. Privește cu atenție la mine. Când o să spun cuvântul „acum”, eu voi pune mâna pe pușca unuia dintre ei, iar dumneata pe a celuilalt. Vom sări în picioare, ne vom da câțiva pași înapoi și îi vom lua la ochi. Nu le vor mai rămâne decât cuțitele, cu care însă nu vor putea face față puștilor noastre. În cazul că vor schița cel mai mic gest de opunere, îi împușcăm. Te încumeți să faci ceea ce-ți propun?

— De ce nu?

— Fii deci foarte atent.

Întorcându-se din nou către cele două căpetenii, Sam Hawkens le zise:

— Da, l-am văzut aici.

— Cu neputință, fiindcă aici nu există alte urme decât doar ale voastre și ale noastre.

— Ei bine, în cazul atesta urma lui Sam Hawkens este între ele.

— Nu te înțeleg.

— O să mă înțelegi imediat. „Acum!”

În aceeași clipă, smulseră puștile din mâinile indienilor, săriră câțiva pași înapoi și îi luară la ochi. Cu toate acestea, fețele gros vopsite nu exprimară nici cea mai mică mirare; ei continuară să stea mai departe jos, chiar foarte comod, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Așa, câinilor, acum am pus mâna pe voi, strigă Sam Hawkens amenințător.

— Și noi pe tine, răspunse una dintre căpetenii pe un ton foarte liniștit. Nu cumva credeți că două căpetenii hoinăresc singure prin prerie. Înapoia noastră, în tufișul acela, se găsesc războinicii noștri. E nevoie să ridic numai brațul în sus și atunci gloanțele lor au să vă culce la pământ.

— Drace, zise Sam Hawkens și privi îngândurat spre tufiș.

— Puneți jos armele, ordonă acum una dintre căpetenii, altfel sunteți pierduți.

Sam lăsă să-i cadă pușca jos.

— Nu cumva credeți că m-aș teme de voi? mârâi el. În cazul acesta v-ați înșela grozav. Vreau să vă arăt că nu mă tem nici chiar de o ceată întreagă de războinici roșii. Eu sunt Sam Hawkens, pe care-l căutați voi.

— Lucrul acesta l-am știut noi, dar afară de aceasta mai e ceva.

— Ce anume?

— Îți închipui că pieile roșii nu înțeleg limba fețelor palide? Noi am înțeles prea bine tot ce ai vorbit tu cu prietenul tău.

Sam făcu o față foarte mirată și zise:

— Dar noi am vorbit în limba germană.

— Exact, noi am înțeles însă tot ce ai propus tu. V-ați hotărât să ne luați puștile.

— Căpetenii de indieni care să înțeleagă nemțește?... Așa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată, dacă nu mă înșel.

— Într-adevăr, ești un mare măgar. Ar fi trebuit, însă, să ne recunoști puștile noastre.

Acum vorbitorul avea o voce foarte cunoscută.

— Pe toți sfinții! Te pomenești că acesta este... Voi sunteți... Ah, netrebnicilor!

— Să nu mă recunoști pe mine? râse Will Parker, întinzându-i mâinile sale lungi.

— Și nici pe mine? adăugă Dick Stone, râzând cu poftă.

— De fapt, nici nu e de mirare, se apără Sam Hawkens supărat. O oaie seamănă întotdeauna cu alta. Costumele acestea, părul cu penele de vultur, stratul gros de vopsea de pe față și... Dar cum ați ajuns la această travestire?

— Nici o travestire, căci este adevăratul nostru costum. Ne-am întâlnit în mod prietenos cu o căpetenie de pawnei, pe care siuxii îl făcuseră prizonier și intenționau să-l prăjească nițel la stâlpul torturii. Noi însă l-am eliberat și l-am adus cu bine la căminul lui. Drept recunoștință am primit aceste două costume, împreună cu cei patru cai pe care-i vezi aici. Vechile noastre costume le-am învelit cu grijă în două păături și le-am legat apoi de cai.

— Dar este periculos să umblați pe aici ca indieni.

— Uneori da, alteori însă nu. Vom fi când piei roșii, când fețe palide, după cum o va cere situația.

— Bine, băieți, vreau să vă procur imediat o asemenea ocazie, căci intenționăm să dăm o mică lovitură, pentru care costumele voastre se pretează de minune. Dar să stăm jos și am să vă explic pe scurt totul.

Scena atât de dușmănoasă de adineauri se transformă într-o consfătuire foarte pașnică.

— Ce aveți de zis de toate acestea? întrebă Sam după ce-și termină expunerea referitoare la cele pățite de pădurarul Rothe.

Will Parker ridică din umeri.

— Să-i urmărim pe ticăloșii aceștia și să le luăm înapoi prada. Aceasta este de la sine înțeles. Întrebarea este cum să începem. Ai vreun plan?

— Încă nu. Trebuie mai întâi să vedem cum și unde vom da de ei. Să nu pierdem însă timpul cu discuții și să pornim pentru a pune cât mai curând mâna pe răufăcătorii aceștia.

Zis și făcut. Sam își lăsă catârul să gonească în așa fel încât pădurarul se miră de ceea ce era capabil acest animal pe care-l numise țap. Soarele începuse să apună când călăreții ajunseră, în sfârșit, în preria deschisă, unde nu mai exista nici un tufiș. Sam descoperi trei puncte, care se mișcau în linie dreaptă spre est. Veneau, deci, spre ei.

— Iată oamenii mei, zise pădurarul, recunoscându-și soția, fiul și cumnata.

— Ar fi bine să ieși singur înaintea lor, căci altfel ar putea să se sperie văzând atâția oameni străini. Noi o să vă așteptăm aici.

În mai puțin de două minute Rothe ajunse la ai săi, care erau foarte obosiți. Vestea bună adusă de el îi făcu însă să uite toată oboseala și le dădu forțe noi.

— Prietenii noștri trebuie să fie flămânzi, dacă, nu mă înșel, zise Sam când fură toți împreună și când, mai ales, doamna Rothe și sora ei începură cu mulțumirile. Să facem un mic popas. Am o bucată bună de spinare de cerb, pe care trebuie s-o dăm gata, căci mâine o să ne procurăm altă friptură.

Se așezară și începură să mănânce. Sam Hawkens se gândea cum ar fi putut scuti de eforturi și pericole pe cele două femei, care nu erau obișnuite cu neajunsurile preriei.

— Cel mai bine ar fi, zise el, să căutăm pentru doamne o ascunzătoare, unde să poată rămâne până ce o să ne întoarcem din expediția noastră. Nu ești de aceeași părere, Will?

— Să facem mai întâi o mică socoteală. Furtul s-a produs acum patru zile. Câte ore de marș se pot executa cu un car cu boi într-o zi?

— Opt, până la nouă.

— Deci, cam treizeci de ore de marș. Acestea, la nevoie, le străbatem călare într-o singură zi. Astăzi nu vom mai putea găsi nici o urmă, căci este prea întuneric. Ar fi bine însă să mergem chiar astă-seară la locul unde s-a produs atacul. Vom rămâne peste noapte pentru a ne odihni, atât noi, cât și caii. Să sperăm că în zorii zilei vom găsi urmele și, luându-ne după ele, să-i ajungem pe ticăloșii aceștia până-n seară. Nu ești de aceeași părere, Sam?

— Sunt de acord. În ceea ce privește doamnele, cred că ele nu sunt în stare să suporte o deplasare călare, cum va fi cea de mâine. Lucrul acesta este cert. Pentru ziua de astăzi, însă, nu le putem scuti de această călătorie.

— Referitor la aceasta, își dădu cu părerea pădurarul Rothe, țin să vă aduc la cunoștință că nu vom întâmpina prea mari necazuri. Ce-i drept, nu călăresc perfect, dar pe timpul plicticoasei călătorii cu căruța au mai încălecat uneori, pentru a se mai dezmoți. Pentru aceste motive sunt convins că cel puțin nu vor cădea de pe cai.

Tânărul Rothe, fiul pădurarului, aduse pachetul de pături care devenise atât de nenorocos pentru întreaga familie. Păturile fură așezate pe șei, astfel că cele două femei avură parte de un loc destul de moale. După aceasta se reluă mișcarea. Mary a lui Sam Hawkens se dovedi a fi complet de talia celor doi cai ai lui Dick și Will. Unul din caii de rezervă era încălecat de fiul pădurarului, cele două femei mulțumindu-se cu al doilea cal.

Încă înainte de miezul nopții ajunseră la locul unde se produsese atacul. Tabăra fu curând pregătită. Nu era de așteptat să fie prin apropiere indieni sau alți dușmani, astfel încât a fost aprins un foc în jurul căruia păgubașii au povestit încă o dată, în mod amănunțit, toată pățania lor.

Cu această ocazie s-a amintit și numele Jack. Fapt care nu constituia nimic extraordinar, deoarece în Statele Unite numele acesta este purtat de un mare număr de oameni. Totuși Sam, cu pedanteria-i obișnuită, întreabă:

— Jack? Ce fel de păr avea individul acesta?

— Roșu și des, răspunse pădurarul.

— Drace, te pomenești că a fost însuși „Jack cel sângeros”.

— Chiar el a fost, strigă tânărul Rothe, îmi amintesc perfect de bine că i-am auzit vorbind despre el pe doi dintre tovarășii lui.

— Să fie oare el? Ei bine, atunci Dumnezeu să-l ierte, dacă voi pune mâna pe el, căci în cazul acesta își va trăi ultima clipă, dacă nu mă înșel.

— Aceasta sună urât de tot, zise bătrânul. Nu cumva îl cunoști?

— Pe ăsta să nu-l cunosc? Noi trei am avut de-a face cu el, este un individ foarte periculos. Intenționa să atace o plantație, dar prin vicleșug am reușit să punem mâna pe el și pe întreaga lui bandă. Toată șleahta a fost dusă apoi la Van Buren, pentru-a i se face proces. Unii dintre ei au fost achitați și tocmai aceștia au folosit prima ocazie pentru a-i scoate pe timpul nopții și pe ceilalți din închisoare. Natural că sângerosul Jack și-a reluat vechea lui meserie. Când i s-a dat de urmă, a luat-o imediat din loc, așa că mult timp nu s-a mai auzit nimic de el. Acum aflu că el a fost cel care v-a prădat. Ei bine, cred că de data aceasta o să-și găsească nașul.

După ce au mâncat ceva, din rezervele lui Dick și Will, s-au tras la sorți santinelele, după care toți ceilalți s-au culcat.

Sam Hawkens se trezi simțind că cineva îl trage de braț. Will stătea în fața lui, palid și speriat. După poziția stelelor, părea a fi cam orele două după miezul nopții.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sam, frecându-se la ochi. Doar nu este timpul să pornim, dacă nu mă înșel.

— Sam, au dispărut puștile noastre.

Vestea aceasta îl puse imediat pe picioare pe micul vânător.

— Ești nebun? Nu vezi că pe Lidy a mea o am în brațe?

— Da, dar ale noastre? zise Will supărat. Către seară le-am pus grămadă și acum nu mai sunt acolo.

— Drace, faci o glumă proastă.

— Nici prin cap nu-mi trece. Stăteam de pază dincolo de stânca aceea, iar când mi-a trecut schimbul și voiam să-l trezesc pe Dick, am observat lipsa armelor.

— Will, Will, ce mi-a fost dat să pățesc cu tine! Faci de răs educația pe care ți-am dat-o. Să lași tu să se fure armele în schimbul tău? Ești și rămâi un ageamiu, dacă nu mă înșel.

Din pricina acestui dialog se treziră și ceilalți, care începură să pună fel de fel de întrebări. Sam le făcu semn să tacă din gură.

— Întindeți-vă repede la pământ, să nu oferiți ținte sigure. Dacă ne-ar fi rămas măcar caii! Stați liniștiți și așteptați aici înapoierea mea. Mă duc să văd de animale.

Sam Hawkens dispăru în noapte, târându-se pe pământ. Dar după numai câteva secunde i se auzi din nou vocea.

— Ce-i asta? Ia veniți aici!

Alergară cu toții într-acolo. La distanță de aproape cincisprezece metri, se găseau puștile ce dispăruseră, făcute piramidă, iar în vârful piramidei fusese înfiptă o bucată de hârtie.

— Ce să însemne asta? întrebă Will.

— O vom afla imediat, răspunse Sam, luând biletul. Luați-vă puștile, căci eu mă duc să văd de cai.

Plecă de-a bușilea și se înapoie după un timp oarecare.

— Totul este în cea mai perfectă ordine, spuse el. Caii se găsesc la locul lor și nu am observat nici un om prin apropiere. Dacă ar fi fost inamici, în momentul acesta sufletele noastre s-ar fi aflat deja în rai, dacă nu mă înșel.

— Vezi, Will, ce necaz ai fi putut să ne pricinuiеști prin neatenția ta? zise Dick.

— Nu mai vorbi așa, se apăără Will. Nici tu nu ai fi auzit nimic. Este prea din cale afară să se strecoare cineva în

mijlocul nostru și să ne ia puștile. Individul care a izbutit acest lucru este un maestru, dar sigur nu ne e dușman.

— Care sunt atunci motivele pentru care nu s-a arătat? întrebă Dick.

— Aceasta constituie și pentru mine o enigmă, își dădu cu părerea Sam, clătinând din cap.

— Se va lămuri totul când vom citi biletul pe care ni l-a lăsat. Vezi că mai este nițel jar. Suflă bine, Dick și pune câteva crengi peste el.

Sam ținu biletul la lumina focului și încercă să... citească. Descifrarea nu era chiar atât de ușoară, deoarece cuvintele fuseseră scrise cu creionul și pe întuneric. Se scurse un timp oarecare, după care Sam sări în sus, scoțând un strigăt de bucurie; făcu apoi mâinile pâlnie la gură și strigă cu glas tare, în așa fel încât, desigur, se putea auzi la o distanță de cel puțin o milă englezească:

— Aloo, *sir*, aloo! Mulțumesc foarte mult...

Dick Stone tresări speriat și-l apucă de umeri zicând:

— Ai înnebunit, Sam? Prin urletul tău ne atragi pe cap toți indienii din Munții Stâncoși.

— Nici o grijă. Acolo unde se găsesc aceia pe care-i cred eu, nu există nici o piele roșie prin apropiere. E drept că mai înainte am avut mare poftă să-l pălmuiesc pe Will, dar acum când știu cine ne-a jucat această festă, pot să-l iert. Ascuțiți-vă urechile! Ați avut cea mai nobilă vizită pe care o poate primi cineva aici, în Vestul Sălbatic, dacă nu mă înșel.

Se așeză jos și ținu din nou biletul la lumina focului.

— Ascultați, deci și minunați-vă! Aici scrie mare și lămurit — atenție doamnelor și domnilor — aici scrie clar și răspicat Winnetou, iar alături mai citesc...

Lunganul Will sări în sus ca aruncat de un resort și strigă:

— Winnetou? Atunci se schimbă toată chestiunea. Scrie într-adevăr numele acesta acolo?

— Nu mă întrerupe. Numele lui Winnetou este scris aici, dar biletul a fost scris de altcineva.

— Cine ar putea fi? stăruie Will, în timp ce Sam se delecta văzând ochii mari făcuți de femei și de cei doi Rothe. Continuă, Sam!

Dar Sam zâmbi, netezindu-și vesel, barba.

— Niciodată nu vei deveni un bun vestman, Will, dacă nu o să reușești să-ți înfrânezi curiozitatea, zise el dojenitor. Primul lucru pe care trebuie să-l învețe un om al preriilor este răbdarea. Cum aș fi putut eu să ies cu voi la capăt, până azi, dacă nu aș fi avut această frumoasă virtute?...

— Vorbești ca un predicator de Biblie din Salt Lake City, mârâie Will. Afară de aceasta, este o impolitețe din partea ta să lași să aștepte atât de mult doamnele.

— Aș fi terminat de mult, ageamiule, dacă nu m-ai întrerupe mereu. Celălalt nume valorează — prin aceste cuvinte: „tainic și sângeros domeniu” — tot atât cât al lui Winnetou.

— Old Shatterhand? strigară Dick și Will ca dintr-o singură gură.

— Nu. Dar unul care desigur este tot atât de renumit și care, ca și Old Shatterhand, a stat cu voi și cu Sam Hawkens la atâtea focuri de tabără; dacă nu mă înșel este Old Firehand

— Mii de trăsnete!

— Old Firehand? strigă Will. Să fie într-un ceas bun! Într-adevăr, aceștia sunt cei mai renumiți oameni care există aici în Vest. Nu trebuie să ne mai mirăm că ne-au dus de nas în felul acesta.

— Winnetou? Old Shatterhand? Old Firehand? întreabă Rothe. Sunt de puțin timp în Vest, însă am auzit de numele lor. M-aș bucura dacă ați putea să-mi povestiți mai multe despre ei.

Sam Hawkens clipi vesel din ochi și zise:

— Winnetou este o căpetenie a apașilor, un călăreț, un luptător și un trăgător cum nu există altul. Cel mai

inteligent indian pe care l-am întâlnit vreodată, care se poate lua la întrecere cu cei mai renumiți vestmeni. Vai și amar de pielea albilor, dacă lui Winnetou i-ar trăsni prin cap vreodată să se pună în fruntea tuturor triburilor indiene. Între vestmeni există numai doi care ar putea să se măsoare cu el: adică Old Shatterhand și Old Firehand.

Pădurarul se aplecă spre Sam și, arătând spre hârtia pe care acesta o ținea în mână ca pe ceva foarte prețios, întrebă:

— Old Firehand a scris fițuica aceasta?

— Bănuiesc, răspunse Sam. Nu-i cunosc scrisul, dar este semnată de el.

— Acest mare Firehand e prieten cu dumneata?

Sam Hawkens își netezi barba și zise zâmbind:

— Dacă nu mă înșel, el cunoaște Vestul cum îmi cunosc eu buzunarele. Copiii indieni pălăvrăgesc despre el de la vârsta de doi ani, iar bunicii și bunicile albilor povestesc nepoților despre el. E puternic ca un urs și totuși are sufletul unui tânăr. Apare și dispare ca o nălucă. Nu lasă niciodată urme și, dacă cumva se găsește vreodată o urmă a calului său, aceasta încetează deodată, ca și când cal și călăreț ar fi zburat de acolo. Pot să vă spun că mă consider și eu un vestman și nu chiar dintre cei mai răi, dar în nici un caz nu pot să mă compar cu aceștia doi. Will Parker zise nerăbdător:

— Ai putea să ne spui ce mai scrie în biletul acela misterios? Dacă Firehand și Winnetou ne scriu în mijlocul nopții, atunci desigur că dorința lor este ca noi să citim această scrisoare.

Sam se aplecă spre foc și citi:

„Călăriți exact spre nord-vest. La distanță de aproape patru ore se găsește o vale îngustă, având trei salcâmi la intrare. Înăuntru sunt căruțele. Doi oameni stau de pază. Ceilalți au plecat spre sud s-o prade pe Paloma Nakana.

La căruța din față, sub roata stângă dinapoi, au fost îngropați banii. Pe viitor să fiți mai vigilenți. Am fi putut să vă curățăm pe toți.

Old Firehand — Winnetou”

— De necrezut, zise Will mirat. Scrie într-adevăr așa?

— Uite, citește singur, îi răspunse Sam, întinzându-i biletul.

— Păstrează-ți liniștit fițuica. Prefer să mă lupt cu cincizeci de indieni decât cu trei buchii. Cu indienii s-ar putea s-o scot la capăt, cu buchiiile însă sunt sigur că nu. Totuși, chestiunea îmi pare cam ireală.

— Din ce cauză?

— În primul rând, că derbedeii s-ar găsi la numai patru ore de aici. Or, părerea mea este că nu s-au oprit atât de aproape de locul unde au comis fărădelegea.

— Nu putem ști ce cauză i-a determinat.

— Al doilea motiv ar fi faptul că au îngropat banii. Așa ceva se bagă în buzunar și se păstrează.

— Phi! Indivizii au pornit la o nouă expediție de jaf. Ei nu pot ști dacă le va reuși. În caz de nereușită se expun pericolului de a pierde și ce au asupra lor. Așa că au făcut foarte bine îngropând banii.

— Prin urmare, ești decis să urmezi indicațiile din bilet?

— Desigur. Avantajul cel mare este că nu mai trebuie să căutăm o ascunzătoare pentru femei, căci patru ore se vor putea menține și dânsese în șa, așa că putem să le luăm cu noi.

— Dar pentru care motive prietenii noștri au lucrat atât de discret? De ce nu ne-au trezit, pentru a ne face această comunicare verbală?

— Cred că au motivele lor, care i-au determinat să procedeze în felul acesta.

— Dar de unde pot avea ei toate informațiile acestea?

— Treaba lor. Dar rețineți ce scrie aici: „*Ceilalți au plecat spre sud s-o prade pe Paloma Nakana.*” Știți voi ce înseamnă asta?

— Bineînțeles, răspunse Dick. Se vorbește că Paloma Nakana ar poseda comori mari. Probabil că intenția lui Jack este să pună mâna pe ele.

— Dar cine este această Paloma Nakana? se interesă pădurarul.

— De la o vreme încoace a început să se vorbească foarte mult despre ea, răspunse Sam. Se zice că ar fi o tânără de o frumusețe neobișnuită, o albă, care este adorată de indieni ca o divinitate. Noi am vânat mereu în Nord și de mult timp nu am mai venit spre Sud, din care cauză nu am ajuns încă la ea. Sper însă că o vom vedea acum. Dânsa își are căminul acolo unde se mărginește teritoriul comanșilor cu cel al apașilor. Aceste două triburi sunt de mult timp dușmane de moarte. Locuința Palomei, însă, le este sfântă. Acolo unde trăiește fata aceasta frumoasă este teren neutru. Comanșii vin din est, iar apașii din vest, pentru a o adora și copleși cu daruri. Acum două săptămâni m-am întâlnit cu unul care fusese la ea și mi-a descris drumul ce duce acolo. Fata aceasta trăiește cu tatăl ei în clădirea unei foste misiuni. Am întrebat de numele acestui om, dar nu am putut afla decât că fata îl numește Pa, iar el îi zice Almy, dacă nu mă înșel.

— Ascultați, zise Will, numele acesta îmi pare foarte cunoscut. Nu se numea oare așa tânăra domnișoară Wilkins din Wilkinsfield, unde ne-am întâlnit noi cu Walker-Hopkins, pe care l-am făcut prizonier și care ne-a scăpat apoi?

— Într-adevăr, așa se numea. Era o fată foarte frumoasă.

Văzând ochii întrebători ai celor doi Rothe și ai femeilor, Sam le povesti despre aventura din Wilkinsfield:

— Plantatorul Wilkins a pierdut procesul împotriva vecinului Leflor și era cât pe ce să fie băgat la pușcărie, căci trăsesese asupra lui. Fapta aceasta atrase după sine

cercetări pentru tentativă de omor, astfel încât el a fost nevoit să fugă împreună cu fiica sa Almy. Supraveghetorul șef Alder, parcă așa se numea, dispăruse mai înainte, dar nimeni nu știa încotro o apucase. Aceasta e tot ce pot să vă povestesc deocamdată.

— Oare această Paloma să fie domnișoara Wilkins? întrebă soția pădurarului.

— Îmi face impresia că dumneata întrebi mai mult decât aș putea să-ți spun, răspunse Sam Hawkens. S-ar putea să fie ea, căci în Vestul Sălbatic se petrec uneori cele mai curioase întâmplări.

— Vai, Doamne! exclamă femeia. Ticăloșii aceștia vor s-o jefuiască pe Paloma, așa cum au făcut și cu noi. Nu trebuie să admitem așa ceva. Datoria noastră este s-o avertizăm și să-i dăm ajutor.

— Dânsa are cei mai buni protectori pe care poate să-i aibă cineva aici, adică Winnetou și Old Firehand. Desigur că o să mergem și noi la ea. Ne găsim aici la est de Sierra de los Mimbros. Dacă mergem o jumătate de zi spre sud și trecem acești munți spre vest, atunci ajungem la Sierra della Acha. Acolo, sus pe Acha, este un minunat lac de munte, încadrat de stânci abrupte. Este Tu-lisch-to, „Apa albastră”, unde cu zece ani în urmă m-am încăierat cu niște comanși. Pentru ei regiunea trece drept sfântă, deoarece își înmormântează acolo căpeteniile cele mai renumite, astfel încât am fost bucuros atunci că am scăpat cu viață și cu câteva împunsături de cuțite, dacă nu mă înșel. Pe malurile acestui lac se găsește clădirea unei vechi misiuni catolice, părăsite acum. Acolo își are locuința Paloma.

— Dar ce înseamnă cuvântul acesta Paloma? se interesă pădurarul.

— De fapt, numele întreg este Paloma Nakana. Ambele cuvinte sunt din limba tehua. Primul înseamnă porumbiță, iar cel de-al doilea pădure, sau mai bine zis pădure seculară. Deci la un loc ar fi: „Porumbița din pădurea

seculară”. Pentru care motiv a fost numită de indieni așa, nu știu. Dar s-ar putea să aflăm de acum înainte.

— Ai uitat că intenția noastră este să mergem în California?

— Cel mai bun drum de aici spre California duce peste Sierra della Acha. Afară de aceasta, faptul că o știm pe „Porumbița din pădurea seculară” în pericol ne obligă să venim în ajutorul ei.

— Bravo! strigară cele două femei.

— De fapt nu ar fi nevoie de noi, zise Will. Crezi oare că Old Firehand s-a mulțumit doar să ne comunice că „Porumbița” este în pericol? Poți fi sigur că el se găsește deja în drum spre locuința ei. Se poate întâmpla să ne fi lăsat această comunicare scrisă tocmai ca să nu fie reținut de noi și să poată ajunge cât mai repede acolo.

— Foarte adevărat, zise Sam. Dar tocmai din cauză că Old Firehand este în drum spre ea, iar Winnetou îl însoțește, vreau să merg și eu într-acolo. Doresc să-i văd pe acești oameni și să mai stau de vorbă cu ei. Ai înțeleș, lungane?

— Da, întotdeauna tu ai dreptate, cedă Will.

— Nu sunteți însă și voi de părere că ar fi mai bine să dormim și noi o oră? Caii noștri sunt mai deștepți decât noi, căci ei s-au întins pe iarbă și se odihnesc deja. Noi însă stăm la taifas ca și când mâine ar fi sărbătoare. Închideți deci ochii și tăceți din gură.

Sentinela își luă în primire serviciul și peste câteva minute toți fură cuprinși de un somn adânc.

2. „Porumbița din pădurea seculară”

Odată cu ivirea zorilor, toți erau în picioare. Gustarea de dimineată fu terminată repede și, întrucât toaleta în Vestul Sălbatic nu reclamă prea mult timp, mica ceată se puse iute în mișcare cu direcția nord-vest, după cum era indicat în biletul primit de la Old Firehand.

Sam Hawkens călărea în frunte. Micii dar agerii săi ochi cercetau cu cea mai mare atenție împrejurimile, terenul pe care se mișcau. După ce călăriră un timp, vânătorul se adresă tovarășilor săi:

— Am crezut că voi putea găsi urmele lăsate de căruțe, dar zadarnic. Dacă nu am fi primit indicațiile acelea precise de la Old Firehand, am sta acum ca niște viței în fața unei porți noi și nu am ști încotro s-o apucăm.

După ce se mai scurseră două ore de drum, timp în care Sam cerceta cu cea mai mare atenție terenul, micuțul vânător se opri brusc și întrebă:

— Will, vezi ceva?

— Nimic altceva decât iarbă.

— Dacă nu mă înșel, am găsit urma pe care o căutam. Privește înapoi și pe urmă înainte. Nu observi nimic în iarbă?

— Văd niște fire uscate. Nu cumva aceasta să fie urma pe care o vezi tu?

— Desigur. Uită-te bine și o să vezi că firele acestea au fost smulse în linii regulate, pe o direcție care duce drept înainte. Dacă nu mă înșel, atunci au fost smulse cu un obiect care seamănă cu o grapă, ceva mai lată decât o căruță.

— Ai dreptate, admise Will.

— Cred că am dat peste urmele căutate. Să ne mișcăm ceva mai repede.

Preria începu să fie acoperită de tufişuri. Terenul urca încetul cu încetul şi apărură pomi izolaţi. Într-o parte se vedea o ridicătură de teren. Sam Hawkens se urcă pe ea pentru a observa împrejurimile. Înapoindu-se, zise dumirit:

— Peste zece minute vom fi acolo. Trebuie să facem însă un ocol, căci este de aşteptat ca la gura văii, sau undeva prin împrejurimi, să se găsească un om de pază. Pentru aceste motive propun să ocolim înălţimea şi să ne apropiem din altă direcţie. S-o apucăm deci spre stânga.

Se deplasară în aşa fel încât călăriră mereu la poalele înălţimii. Aici, o apă cândva destul de mare, săpase valea. Acum însă abia mai putea fi numită pârâu. Pe malurile acestei ape se găseau tufişuri dese, care făceau posibilă apropierea fără a fi observaţi.

— Foarte bine, zise Will, numai aşa îi vom putea surprinde uşor pe câinii aceştia.

— Nu cumva eşti de părere să intrăm pe la gura văii? Aşa ceva şi-ar putea închipui numai un ageamiu ca tine, dacă nu mă înşel. Este de la sine înţeles că cei doi hoţi, despre care vorbeşte Old Firehand în biletul său, au luat oarecare măsuri de precauţie. Cred că poţi să-ţi închipui în ce constau acestea, sau poate că mintea ta redusă nu te ajută.

— Cred că da. Părerea mea este că unul dintre oamenii de pază va veghea la gura văii.

— Despre aceasta am mai vorbit o dată. Desigur că individul va sta acolo, ascuns înapoia unei stânci sau a unui tufiş, în aşa fel încât să nu-l putem vedea. El însă ne va vedea şi ne va putea trimite din ascunzişul său câteva gloanţe. Tovarăşul său, auzind împuşcăturile, va interveni şi el, astfel încât vom fi curăţaţi în mod sigur

— Aşadar, vrei să intri în vale prin altă parte?

— Desigur. Uite colo, în stânga, pădurea. În mai puţin de o jumătate de oră putem ajunge la ea. Adăpostiţi de copacii pădurii, nu ne va mai putea descoperi nimeni, iar noi ne

vom apropia în felul acesta de munte, pe care, urcându-l, vom ajunge la valea cu pricina.

Se apropiară la trap de pădure, a cărei margine forma un arc ce atingea muntele, ținta deplasării lor. Povârnișul muntelui nefiind prea mare, putură să urce călare. Ajunși pe culme, văzură valea, care despărțea muntele în două jumătăți unite la partea dinapoi printr-un perete de stâncă abruptă, care nu oferea nici o posibilitate de coborâre. Ceva mai înainte, către intrare, pantele erau mai dulci și acoperite cu tufișuri.

— Priviți, zise Sam, este întocmai așa cum mi-am închipuit. Vom lăsa caii aici, sus și vom coborî în vale. Doamnele vor rămâne sus, sub protecția celor doi Rothe, căci deocamdată, pentru ceea ce avem de gând să facem, suntem de ajuns noi ăștia trei. Când voi fluiera de trei ori, veți coborî și voi la vale, luând doamnele cu voi. Caii o să-i luăm mai târziu.

Cei trei vestmeni ajunseră curând într-un loc de unde puteau vedea partea dinainte a văii. Acolo se găseau căruțele, iar boii pășteau ceva mai departe. În apropierea căruțelor era un foc; un individ își frigea pe un băț o bucată de carne.

— Vedeți, omul acela? întrebă Sam. Este un băiat bun, căci ne pregătește dejunul. Hi-hi-hi! Cred că nu aveți nimic împotriva. Dar ascultați, a fluierat.

— Probabil că a fost un semn pentru celălalt.

— Desigur, bătrâne vulpoi. Sau poate crezi că semnalul acesta a fost pentru noi? Dar ia uitați-vă, se apropie camaradul său. Trebuie să ne grăbim să ajungem jos, ca să ne primim și noi porția de friptură.

Sam continuă să coboare, urmat de ceilalți doi. Iarba și mușchiul moale acoperiră zgomotele pașilor. Adăposturi erau destule înapoia tufișurilor. În felul acesta, cei trei ajunseră în toată liniștea în apropierea celor doi derbedei.

Ascunși în spatele unui tufiș, la o depărtare de cinci sau șase pași de ei, putură asculta în voie convorbirea lor.

— Sunt de părere să nu ne complicăm prea mult, zicea acela care fripseese carnea. Aici nu este nevoie de multă pază, așa că nu mă mai duc la vechiul meu loc de pândă, ci o să mă întind nițel aici.

— Dar dacă se va întoarce căpitanul și-ți va observa lipsa, am putea avea de suferit.

— Într-adevăr, acest Jack se poartă uneori cu noi ca un adevărat stăpân de sclavi. De fapt ar trebui să ne fie recunoscător pentru faptul că nu l-am lăsat să fie atârnat de o frânghie, la câțiva metri deasupra pământului. La Van Buren era să-i meargă prost de tot dacă nu l-am fi scos noi din încurcătură. Se pare că a uitat treaba asta.

— Adevărat. Dar, la drept vorbind, eram și noi destul de încurcați și dacă ni s-ar fi putut dovedi ceva, nu ne-am găsi acum aici. Dacă o fi să-l mai întâlnesc o dată pe blestematul acela de vânător, atunci va fi vai de cozonacul lui.

— Vorbești de Sam Hawkens?

— Da. El a fost vinovat de toate, după cum am aflat mai târziu. Ne-a spionat în pădure, unde eram siguri că nu puteam fi auziți de nimeni. Dacă va mai cădea o dată în mâinile mele, am să-l tai ca pe un porc și o să fac lumânări din grăsimea lui.

— Iar eu o să-i scot ochii cu degetele.

— De fapt, a fost o mare imprudență din partea lui Jack că ne-a lăsat aici.

— Nu cumva ai de gând s-o iei din loc cu carele acestea?

— Nici prin cap nu-mi trece așa ceva. Dar am putea s-o ștergem, luând cu noi celelalte lucruri.

— Cele câteva mii de dolari nu ar ține prea mult timp. Ar trebui să renunțăm în acest caz la tot ce vor aduce cu ei de la „Apa albastră”. Sunt curios dacă lovitura va reuși.

— De ce nu ar reuși? Jack este șiret. Prada se va încărca în căruțele acestea și după aceea plecăm spre Arizona.

— La Walker?

— Da. Cu el vom face o afacere tot atât de bună. Este un om de ispravă. Atunci, la Wilkinsfield, era cât pe ce s-o

pățească și el. A fost asediat de javra aceea râioasă de Sam Hawkens, înainte de a ajunge noi la coliba lui Bommy cel negru.

— Nu înțeleg deloc „Trifoiul” acesta. Ce câștigă Sam și ai lui stingherindu-ne mereu în afacerile noastre? Dacă ar ști nemernicii aceștia că Walker se găsește acum la Prescott și că este putred de bogat, ar porni imediat să-i viziteze. Sunt niște derbedei obraznici, care-și bagă mereu nasul în afacerile altor oameni. Sper însă că o să-i mai întâlnesc o dată, căci aș vrea să-mi reglez conturile cu ei.

— Uite-i că sunt aici! răsună o voce în spatele lor. Cei doi tâlhari întoarseră speriați capetele. Înapoia lor stătea Sam Hawkens. Acesta zâmbea „prietenos” și clipea vioi din ochi, rezemat de țeava Lidyei sale. Șnapanii priviră la el ca la o arătare nepământească.

— Bună dimineața, oameni buni, râse el. Ce căscați așa gura? Nu cumva ați înlemnit din cauza bucuriei de a mă revedea?

Unul dintre ei sări de jos, scoțând cuțitul de la brâu. Camaradul său făcu la fel. Sam clătină capul râzând și le zise:

— Nu vă repeziți! Priviți mai întâi la cei doi oameni care au îndreptat puștile asupra voastră.

În acest moment apărură Dick și Will, având puștile la ochi, gata să tragă. Cei doi tâlhari rămaseră nemișcați și nu mai erau capabili să scoată un cuvânt.

— Ei, ce aveți de spus? îi întrebă Sam. Vorbiți, căci altfel o să vă descleștez dinții.

— Indieni?

— Nu prea aveți ochi buni. Acești doi gentlemen nu sunt indieni, dacă nu mă înșel. Sunt niște albi foarte cumsecade, care s-au vopsit acum nițel, pentru a glumi cu voi. Dorința voastră arzătoare a fost să ne vedeți. Suntem niște oameni politicoși și nu ne place să lăsăm pe cineva să ne aștepte.

— Să vă ia dracu', zise unul dintre derbedei, dându-și seama că orice rezistență era de prisos.

— Stați, râse Sam, n-aveți ce face. Cine se mișcă din loc, primește un glonte.

— Câine blestemat, strigă unul dintre ei, făcând un salt mare spre spatele căruțelor, pentru ca, acoperit de acestea, să ajungă în partea cealaltă a văii. Celălalt îl urmă. Dar glonte este mai rapid decât cel mai sprinten alergător. Două împușcături răsunară și cei doi nemernici se prăbușiră le pământ.

— Ei poftim, zise Sam. De ce sunteți atât de proști și încercați să fugiți? Mulțumiți lui Dumnezeu că a fost atât de milostiv cu voi. De data aceasta am ochit numai în picioarele voastre. Rândul viitor vom ochi ceva mai sus.

Zicând acestea își desfăcu lasoul și se îndreptă spre ei. Răniții renunțară la orice rezistență care le-ar fi îngreunat situația și se lăsară pansați și legați.

— Așa, zâmbi Sam. Cu aceasta am terminat. Acum aș vrea să știu ce anume căutați voi în această frumoasă vale și cui aparțin căruțele acestea?

— Nouă, răspunse unul dintre ei.

— Cine le-a adus aici?

— Noi.

— Numai voi doi?

— Desigur.

— Atunci ați săvârșit un lucru pentru care vă invidiez, căci nu prea îmi vine a crede să fi reușit voi singuri asta. Nu v-a ajutat nimeni?

— Nu.

— Nici chiar Jack cel sângeros?

— Nu cunoaștem nici un om cu acest nume.

— Ei, băieți, nu vă faceți de râs. Văd acolo un bici destul de frumos, destinat boilor. Will, adu-l te rog încoace. Să încercăm să întărim memoria acestor domni.

Will aduse biciul. Era împletit din curele tari, după modelul harapnicelor.

Derbedeii observară abia acum că nu este de glumit cu Sam Hawkens, iar atunci când biciul intră în acțiune, ei se

hotărâre să spună adevărul.

— Bine, dar să știți că dacă nu veți fi oameni de înțeleș, atunci o să vă ajutăm noi. Așadar, ce se aude cu sângerosul Jack? Unde se găsește?

— La vânătoare, căci avem nevoie de carne.

— Doar n-o să v-o aducă de la „Apa albastră”.

Cei doi tăcură.

— După cum vedeți, n-avem deloc nevoie de mărturisirile voastre. Conștiința voastră este foarte delicată, așa că nu vreau să vă pun în situația de a-l trăda pe căpitanul vostru. Țin să aflu un singur lucru. Ați vorbit despre un oarecare Walker. De unde știți voi că acest om se găsește acum la Prescott?

— A spus-o Jack.

— Dar el de unde o știe?

— De la un om pe care i l-a trimis Walker la Santa Fé.

— Ce fel de afaceri vreți să faceți cu el?

— Nu știm, căci chestiunea aceasta îl privește pe Jack.

— Dar poate că și pe noi, dacă nu mă înșel. Vă lăsăm în pace acum. Ați revărsat asupra noastră toată sinceritatea voastră, așa că nu o să vă mai dojenim, ci o să ne ocupăm nițel de friptura voastră.

Sam scoase o fluierătură și se așeză lângă foc. Dick și Will făcură la fel. Toți trei își îndreptară atenția asupra cărnii din fața lor și se făcură că nici nu observă că în spatele lor se apropiau pași — venea pădurarul cu ai săi. La vederea acestuia, șarlatanii se speriară în mod serios. Soția și cumnata pădurarului alergară imediat la căruța lor să vadă ce mai există din avutul lor.

— Sper că știți cât a bătut ceasul acum, zise Sam către prizonieri. Uite pădurarul, acuzatorul vostru. El o să vă judece. Ce părere ai, domnule Rothe?

— Eu nu sunt dornic de răzbunare și vreau numai să-mi recapăt avutul meu. De altfel, observ că nemernicii aceștia sunt răniți, astfel încât au fost pedepsiți destul.

— După legile savanei ar merita moartea. Dacă însă dumneata nu pretinzi acest lucru, atunci o să-i punem în libertate. O amintire însă trebuie să le dăm și atunci le vom aplica câte douăzeci și cinci de lovituri sănătoase pe spinare. În felul acesta vom contribui foarte mult la vindecarea rănilor lor. Poate voi fi însă dispus să-i iert și de aceste lovituri, dacă-mi vor răspunde cinstit la o întrebare: La cine se găsesc banii luați de la acești oameni?

— Habar n-avem de nici un fel de bani.

— Cum așa? Au fost doar aici în căruță.

— Atunci i-a luat Jack, căci el a cotrobăit prin căruță, nu noi.

— Ei bine, o să vă primiți cele douăzeci și cinci de lovituri. Dacă ați fi spus adevărul, ați fi scăpat de această pedeapsă.

Sam întinse pădurarului o secure, pe care o găsisese în căruță, și-i zise în limba germană:

— Sapă la roata din spate a primei căruțe, căci acolo vei găsi banii furați. Se întoarse apoi către prizonieri și observă plin de veselie stupefacția lor, atunci când pădurarul începu să sape. După puțin timp, Rothe scoase un strigăt de bucurie, ridicând în sus pătura în care era învelită o pungă mare.

— Adu nițel încoace obiectul acela, zise Sam, să vedem ce se găsește în el.

Desfăcând punga, constată că era plină cu bani. Suma trecea de douăsprezece mii de dolari.

— Mi-am închipuit, râse Sam. Jack a fost atât de amabil încât a lăsat aici și banii lui. Ei bine, aceștia o să servească drept dobândă, dacă nu mă înșel. Master Rothe, ai ajuns din nou la banii dumitale. Bagă-i în buzunar și pe viitor să ai mai multă grijă de ei.

După aceasta se sfătuiră ce să facă cu prizonierii, cu căruțele și conținutul lor.

— Luăm cu noi ceea ce putem duce, fără a îngreuna prea mult caii, hotărî Sam. Restul ardem totul, chiar și

căruțele. Lepădăturile astea nu trebuie să se pricopsească cu nimic.

— Nu am putea să luăm căruța cu noi? întrebă soția pădurarului.

— Imposibil.

— În felul acesta pierd totul, păturile mele frumoase, rufăria...

— Nu plânge din cauza aceasta, căci voi avea grijă să fiți despăgubiți pentru pierderea suferită. Vom părăsi locul acesta călare. Căruțele nu ne sunt necesare, dimpotrivă vor constitui pentru noi un neajuns.

Una dintre căruțe conținea obiecte de îmbrăcăminte, muniții și alimente. Tot ceea ce se putea lua, fu împachetat. Cu ajutorul pernelor fură amenajate două șei mai bune pentru femei. După aceea, căruțele fură trase la un loc și li se dădu foc. Călătorii noștri mai rămaseră în vale până ce flăcările își făcură datoria și mistuiră totul. Apoi se pregătiră pentru plecare. Adresându-se celor doi tâlhari, Sam Hawkens le zise:

— Nu vrem să vă prăpădiți în mizerie. O să vă lăsăm armele și câteva gloanțe. Nu veți muri de foame. Uite, aici curge apă și acolo aveți animalele. Împușcând un bou, aveți de mâncare cât doriți. Acum însă o să vă aplic cele douăzeci și cinci de lovituri promise, ca să nu mai aveți nici un fel de pretenție față de noi.

Cei doi credeau că intenția lui Sam era numai să-i sperie, dar iată că se apropiară Dick și Will. Femeile se îndepărtară pentru a nu asista la supliciu; bărbații însă ramaseră pe loc. Dick și Will preluară executarea sentinței, pe care o îndepliniră cu toată conștiinciozitatea. Cei doi bandiți își primiră pedeapsa îndârjiți, fără a scoate nici o vorbuliță. Dar după ultima lovitură, unul dintre ei spuse, scrâșnind din dinți:

— Ne-ați lăsat viața — o vom păstra pentru a ne răzbuna într-o zi.

— Nu căuta să ne înfricoșezi, râse Sam. De fapt, derbedeii de teapa voastră ar trebui scurtați cu un cap. Viața voastră o datorați numai acelor pe care i-ați prădat, îngrijiți-vă bine, ca să vă însănătoșiți repede. Ceea ce veți face după aceea, îmi este indiferent, dacă nu mă înșel.

Călătoria peste Sierra de los Mimbros, spre Sierra della Acha, se desfășură bine și fără surprize. Sam cunoștea acest drum încă de la șederea sa la Tulischi-to. Știind însă că acum era nevoie de cât mai mare grabă, se feri de orice ocol inutil. Noroc că cele două femei suportau cu bărbăție călăritul, deși nu prea erau obișnuite cu acest fel de călătorie. Dick Stone și Will Parker îmbrăcară din nou vechile lor costume și-și spălară de pe obraz vopseaua. În regiunea în care se găseau, travestiul nu mai prezenta nici un avantaj.

Toți erau dornici de a cunoaște pe „Porumbița pădurii seculare”, despre care se vorbise atât. Sam spuse în dimineața când au pornit de la ultimul foc de tabără, că nu vor mai poposi înainte de a ajunge la lac. Se găseau acum pe un platou flancat de înălțimi împădurite. Pe măsură ce înaintau, platoul se îngusta din ce în ce mai mult. Sam explică tovarășilor săi că apele care alimentează lacul coboară de pe înălțimile din stânga, iar acolo unde platoul se îngustează complet, ele se revarsă în vale, căzând printr-o cascadă. Terminând aceste explicații, privi înapoi și zise:

— Ei, dacă nu mă înșel, nu suntem singurii oameni pe aici. Priviți!

La o depărtare destul de mare se vedeau doi călăreți, ce se apropiau în galop. Dincolo de o bătaie de pușcă, se opriră.

— Indieni, zise Sam. Par a fi tineri.

— Apași sau comanși? întrebă Dick.

— Nu au nici un semn distinctiv. Dar uite-i că se apropie.

Cel mai mare era îmbrăcat într-un costum de vânătoare, de culoare închisă, părând să aibă cam douăzeci de ani. Pe umeri avea o pușcă cu două țevi. Fața lui, nevopsită, de

culoare brună, avea trăsături aproape caucaziene. Celălalt, mai tânăr, purta un costum de vânătoare alb, făcut din piele de căprioară și cusut cu fire roșii. Fața lui era vopsită cu dungii roșii și galbene, astfel încât trăsăturile propriu-zise nu puteau fi recunoscute. Poseda o admirabilă pușcă Lefauchaux, mare raritate la un indian. Primul călărea un armăsar murg, celălalt o iapă bălaie, exemplare superbe, amândouă. Indienii opriră caii.

— Uff, uff, exclamă cel mai tânăr, cu o voce delicată de copilandru, ca și când s-ar fi mirat de ceva, în timp ce mai vârstnicul său tovarăș examina cu seriozitate întreaga societate.

— Încotro vor să meargă fețele palide? întrebă el.

— La Tulisch-to, luă Sam cuvântul. Vreți să vânați acolo?

— Nu, vrem să ne odihnim numai.

— Fratele meu alb nu știe că acolo este cuibul „Porumbiței pădurii seculare” și că războinicii roșii au grijă ca nici o pasăre răpitoare să nu se apropie de acest cuib?

— Eu vin însă ca prieten al „Porumbiței”, pentru a-i aduce o veste importantă.

— Dânsa nu-l va primi pe omul alb.

— Și totuși va face acest lucru, interveni cel mai tânăr dintre indieni. Vei fi binevenit la ea.

— Îți mulțumesc, tinere! Cuvintele tale sunt mai prietenoase decât ale fratelui tău.

— Îmi place să discut prietenește cu tine, căci ești un vânător îndrăzneț, iar inima ta este plină de bunătate și cinste.

— Dar de unde poți ști asta?

— Orișicine va aprecia pe Sam Hawkens, în felul cum am făcut și eu.

— Ia te uită!

— De asemenea, Dick Stone și Will Parker vor fi la fel de bineveniți în preajma „Porumbiței”.

— Măi, să fie! Dar de unde ne cunoști tu pe noi?

— Mi-ați făcut odată un mare serviciu.

— Ce anume?

— Despre aceasta vom vorbi mai târziu.

Tânărul indian dădu pintoni calului și dispăru în galop, urmat de tovarășul său.

Micul grup, care nu mai știa ce să creadă despre cei doi indieni, își continuă drumul. După un timp, înălțimile din dreapta și din stânga se apropiară. Începu să se audă zgomotul cascadei, formată prin căderea pârâiașului de la o înălțime de peste cincizeci de metri, într-un bazin stâncos, pe care îl săpase acolo, continuând apoi să curgă mai departe către lacul care nu se vedea încă. Drumul descria acum un arc în jurul cascadei, coborând spre bazin și apoi în lungul pârâiașului. Deodată se văzu valea, în care se găsea lacul Tulischi-to. Era o priveliște de o frumusețe rară.

Pereții stâncoși, urcând aproape vertical, erau împânziți de tufișuri care găsiseră suficiente crăpături pentru a-și înfige rădăcinile. Ici-colo se mai vedea câte un cedru. Nici un picior omenesc nu era în stare să urce sau să coboare pe acești pereți. Existau numai două drumuri prin care s-ar fi putut ajunge la vale — pe unde intra și ieșea pârâiașul. Cea mai mare parte a fundului văii era acoperită de apele lacului, care luceau într-un minunat albastru sub razele soarelui. Probabil că acestui fapt își datora lacul numele de „Apa albastră”.

Pe malul lacului se ridica clădirea vechii misiuni, construită din piatră, în genul unei mănăstiri. Construcția era solidă, deoarece ziditorii ei avuseseră în vedere că vor trebui să o apere împotriva atacurilor indienilor. La nivelul de jos construiseră puține ferestre, fără geamuri, având deschizături doar pentru tragere. De asemenea, exista numai o singură intrare, care se închidea printr-o poartă puternică, din lemn. În apropierea clădirii pășteau câțiva cai. La mal erau trase câteva bărci, construite din coajă de copac. Împrejurul lacului se ridicau mai multe movile de pământ, acoperite de iarbă, având în vârful lor un tufiș, lângă care erau înfipite în pământ lănci și alte arme.

— Sunt mormintele căpeteniilor, explică Sam Hawkens. Ele sunt socotite locuri sfinte în toată regiunea aceasta.

— De ce atât de mari? întrebă pădurarul.

— Trebuie să știi că șefii indieni, după moarte, nu sunt înghesuiți într-un coșciug. Mortul este îmbrăcat în haina lui cea mai bună, este așezat pe calul său favorit și i se dă în mână tot armamentul său și talismanul. După aceea se ridică pământ împrejurul calului și al mortului. Când animalul nu se mai poate mișca din cauza pământului îngrămădit, este omorât. Movila de pământ este apoi ridicată din ce în ce mai sus și întărită cu pietre. În vârful ei se înfig apoi toate armele care au aparținut răposatului, precum și obiectele la care a ținut mai mult. Nimeni nu are voie să le atingă. Cine pune mâna pe ele comite un sacrilegiu care poate fi ispășit numai prin moartea lui. Apropierea unui alb pângărește aceste locuri. Dar iată că am ajuns la poarta clădirii.

Sam trase clopotul agățat lângă poartă. După puțin timp se deschise o fereștrică și apărură fața unei bătrâne indience.

— Aici locuiește „Porumbița pădurii seculare”? întrebă Sam Hawkens.

— Paloma Nakana locuiește aici, fu răspunsul bătrânei.

— Aș vrea să vorbesc cu ea.

— S-a întâmplat o mare minune, căci, deși sunteți fețe palide, care aduc numai nenorociri, am primit ordin să vă las să intrați.

Poarta se deschise scârțâind și, prin intrarea largă și boltită, pătrunseră într-o curte mare, pătrată, împrejmuită de cele patru aripi ale clădirii. Nici o fință omenească nu se găsea în această curte.

— Cine este conducătorul vostru? întrebă bătrâna.

— Eu, răspunse Sam.

— Urcă scările acestea, ceilalți să aștepte jos.

Zicând acestea, arată o ușă deschisă. Sam descălecă și urcă o scară de piatră, la capătul căreia îl aștepta cel mai în

vârstă dintre cei doi indieni pe care-i întâlnise la venire. Acesta îi zise:

— Vino cu mine, căci ai să-l vezi pe tatăl „Porumbiței”.

Îl conduse în fața unei uși, o deschise și îl lăsă să intre într-o încăpere înaltă, întunecoasă, unde, în afară de pereții goi de piatră, nu se mai găsea nimic altceva decât o masă rudimentară, precum și câteva scaune simple.

În fața lui stătea un bărbat îmbrăcat într-un costum din piele, după moda indiană. Trăsăturile acestui om aproape că nu puteau fi recunoscute, fiind ascunse de o barbă mare și deasă. Întinzându-i mâna, îi zise:

— Fii binevenit, master Hawkens! M-am bucurat foarte mult auzind că o să te revăd.

Vânătorul căută un semn cunoscut pe fața bărboasă. Răspunse clătinând din cap:

— M-aș lăsa mâncat pe loc, dacă aș fi în stare să spun unde te-am mai întâlnit vreodată. Ești tatăl „Porumbiței”?

— Da.

— Aș putea să stau nițel de vorbă cu ea?

— De fapt ai și vorbit. La venirea voastră ați întâlnit doi indieni. Cel mai mic dintre ei era fiica mea.

— Hm, credeam că am ochi buni... Dar, la drept vorbind, mi s-a părut de la început ceva curios. Mâinile acelea mici și vocea cunoscută... eram convins că o mai auzisem undeva.

— Exact.

— Am o bănuială, căci am auzit că „Porumbița pădurii seculare” se numește de fapt Almy; nu cunosc nici o Almy afară de una — hm!

— Cine este aceea?

— Fiica unui plantator din Van Buren.

— Crezi asta?

— Mai bine, spune-mi: îl cunoști pe omul acela?

— Da, îl cunosc și dânsa îl cunoaște de asemenea.

Zicând aceasta, deschise o ușă și o chemă pe Almy, care veni imediat. Fata era îmbrăcată simplu, după moda

indiană. Toate piesele costumului erau confecționate din pielea cea mai fină, albă ca zăpada, împodobită cu broderii grele din fire roșii. Admirabilul păr negru îi atârna în cozi grele. Nu purta nici o podoabă, în afară de o agrafă dublă, de care erau prinși doi bulgări de aur cât un cu de porumbel. Fața, pe vremuri atât de trandafirie, era acum palidă. Surâsul ei prietenos nu putea masca un vâl de amărăciune. Întinzând mâna vânătorului, ea zise:

— Fii binevenit, master Sam Hawkens! Probabil că adineauri nu m-ai recunoscut.

— Phi! Să fie oare adevărat? Miss Wilkins?

— Da, eu sunt.

— Atunci domnul acesta este într-adevăr master Wilkins? Cum ați ajuns la „Apa albastră”, în mijlocul comanșilor și apașilor?

— Este o poveste prea lungă și prea tristă, pe care am să ți-o povestesc altă dată, răspunse Wilkins. Eu singur port vina, căci am comis greșeala de a nu asculta cândva sfatul dumitale.

— Da, da... aveți un fel de teamă de acel Leflor.

— Nu am putut să-ți mulțumesc atunci. Vreau s-o fac acum și m-aș bucura din suflet dacă aș putea să vă fiu de folos astăzi.

— Aveți chiar o ocazie foarte bună.

— Atunci spuneți-mi, ce doriți?

— Dorința noastră este să-l nimicim la prima ocazie pe „Jack cel sângeros”.

— Pe ăla? Ah, asta este și dorința mea, numai dacă mi-ar cădea în mâini nemernicul acela.

— Tocmai asta este și dorința lui, căci intenționează să vă facă o vizită aici.

— Nu cumva se găsește în regiunea aceasta?

— Da, cu întreaga lui bandă, dacă nu mă înșel. Este în drum înapoi, căci crede că „Porumbița pădurii seculare” ar poseda comori mari.

— Dar cum ați aflat că intenționează să-mi dea această lovitură?

Sam îi relatează lui Wilkins evenimentele petrecute în ultimul timp.

— Curios, zise Wilkins, clătinând din cap. Omul acesta a vrut să mă prade de două ori și de fiecare dată dumneata ești cel care mă previne. Ți sunt foarte obligat.

— Dacă ești de aceeași părere, atunci desigur că o să-mi îndeplinești rugămintea și o să-mi permiți să te ajut și eu nițel la captură.

— Dacă-ți face plăcere, da; deși nu sunt chiar atât de lipsit de apărare.

— Până acum am văzut numai o indiană bătrână și un tânăr. Aceștia sunt întreaga duminică apărare?

— A, nu. În primul rând, clădirea aceasta îmi oferă protecție în fața unei întregi cete de dușmani. Dar cea mai bună apărare o constituie indienii, care o adoră pe flica mea ca pe o ființă superioară.

— Vor putea acești indieni să sosească la timp, când veți avea nevoie de ei?

— Desigur, iar eu pot să mă mențin aici până la sosirea lor.

— Prin urmare, trebuie să-i anunți?

— Da.

— Te pomenești că trimiți pe cineva la ei? Lucrul acesta ar fi foarte greu și periculos.

— Trimisul meu este mai iute decât cel mai sprinten călăreț.

— Dar cine ar putea fi acest minunat sol?

— Nu este vorba de un om, căci mă folosesc de apele râului.

Sam făcu o mutră mirată și întrebă:

— Cum se poate așa ceva?

— Lacul avea o scurgere laterală mică, pe care noi am astupat-o. Dar din clădire duce o sârmă până la stăvilă. E suficient să trag de sârmă și calea apei va fi din nou

deschisă. Imediat ce va ajunge jos, la șes, indienii vor ști că mă găsesc în pericol și o să-mi vină în ajutor.

— Nu e rău, dimpotrivă, e un aranjament foarte bun. Cred însă că nu va fi nevoie să recurgem la el. Suntem destui bărbați aici pentru a ne măsura forțele cu aceste lichele, așa că le vom curăța imediat ce vor apărea.

— Mai bine ar fi să-i prindem vii.

— Firește că ar fi mai bine. Dar cum vrei s-o faci?

— Nu-mi închipui că ar fi prea greu. Crezi că acești oameni vor asalta zidurile mele?

— Sunt sigur că nu.

— Probabil vor trimite mai întâi pe unul dintre ei să vină aici, la mine. Acesta o să-mi ceară găzduire, iar pe timpul nopții va deschide poarta.

— Problematic, dar o să-l primim.

— Mai avem încă timp, așa că nu trebuie să ne grăbim. Să coborâm acum, căci aș vrea să urez bun-venit tovarășilor dumitale, deoarece i-am lăsat să aștepte prea mult.

Peste scurt timp ședeau cu toții la masă în sala cea mare, unde li se serviră fripturi de bivol și turte de mălai.

3. Intervine Old Firehand

Mergând pe malul lacului Tulisch-to, se ajunge după un sfert de oră la locul unde râulețul părăsește lacul, făcându-și loc printre stânci și căzând de la înălțime în mai multe cascade. Locul acesta este atât de strâmt, încât cei doi călăreți care se apropiau, abia puteau merge alături.

Unul dintre ei era bine făcut, lat în umeri. Fața-i era încadrată de o barbă mare, care începuse să-i încărunțească. Costumul lui era din piele de cerb netăbăcită. La brâu avea un tomahawk, un pumnal și două revolvere. Peste umeri înfășurase un lasou, iar pe spate purta una din vechile puști de Kentucky. Omul acesta călărea un cal mare și ciolănos. Urechile și coada îi atârnavă în jos, dându-i un aspect de completă lipsă de viață. Când se întâmpla însă, ca un uliu să-și ia zborul de pe o stâncă apropiată, scoțând un strigăt strident, calul ridica brusc capul, iar ochii îi scliffeau cu vioiciune. Abia după ce vedea pasărea îndepărtându-se în cercuri mari, lăsa din nou capul în jos, convins că strigătul nu arătase apropierea unei primejdii.

Cel de-al doilea călăreț era încă tânăr și făcea impresia că nu s-ar potrivi deloc cu peisajul. Avea un costum din stofă fină, care, e drept, suferise cam mult de vrăjmășia vremii. Restul echipamentului se asemana cu al tovarășului său, numai că îi lipsea tomahawkul de la brâu.

Ambii păreau adânciți într-o convorbire interesantă, care însă nu le micșora cu nimic atenția cu care cercetau împrejurimile.

— Părerea dumitale este că voi primi de la Paloma Nakana oarecare lămuriri în ceea ce privește soarta fratelui meu? întrebă cel mai tânăr.

— Sunt foarte convins despre aceasta, căci urma dispărutului Wilkins duce indiscutabil la „Apa albastră”.

— Într-adevăr, master Firehand, a fost un mare noroc pentru mine de a te fi întâlnit la Santa Fé. Pentru asta trebuie să fiu recunoscător providenței, în afară de marea recunoștință pe care ți-o datorez dumitale personal.

Zicând acestea, tânărul adresează o privire călduroasă însoțitorului său.

— Crede-mă, dragă baroane, bucuria mea a fost cel puțin tot atât de mare. De altfel, nu ai ce să-mi mulțumești, căci, dacă asemănarea dumitale cu regretatul dumitale părinte nu ar fi fost atât de mare, desigur că nu te-aș fi recunoscut.

— Acestea le spui numai din modestie.

— Dumnezeu îmi este martor că pentru un Adlerhorst aș face chiar mai mult, dacă ar sta în puterile mele.

— Dar nu mi-ai povestit până azi, cum dumneata, vechiul pădurar al tatălui meu, ai ajuns aici în Vestul Sălbatic?

Fața lui Old Firehand se întristă și zise:

— Pentru ce să dezgropăm lucruri apuse? De ce să reînviem chestiuni date uitării?

— Dar dacă te-aș ruga din suflet?

— Ei bine, atunci o să-ți îndeplinesc dorința și vei afla cum din pădurarul tatălui dumitale am devenit Old Firehand.

Sprâncenele tânărului se ridicară în așteptare.

— Povestea este simplă de tot. Dumnezeu îmi este martor, mă simțeam fericit în meseria mea și nu-mi doream nimic altceva decât să hoinăresc toată viața prin pădurea dragă. Afară de aceasta aveam un stăpân ca tatăl dumitale, mai mult prieten decât stăpân, așa că ce puteam să-mi doresc mai mult? După aceea veni însă nenorocirea. Bruno de Adlerhorst plecă în Orient și-și vându proprietatea. Or, dacă nu ar fi făcut acest lucru? Ar fi fost mai bine pentru el și pentru mine.

— Cum așa?

— Mi-ai povestit toată nenorocirea familiei dumitale și trebuie să-ți mărturisesc că m-a impresionat profund. Dacă

tatăl dumitale ar fi rămas acasă, atunci toate s-ar fi petrecut altfel pentru familia lui și pentru mine.

— Cum așa — și pentru dumneata?

— Proprietatea tatălui dumitale trecu în mâini străine. Veniră ani foarte neliniștiți din punct de vedere politic. Am fost implicat și eu în unele evenimente și, deoarece mă expusesem prea mult am fost nevoit să fug.

— După aceea?

— Am plecat în America, așa cum au făcut majoritatea acelor care participaseră la aceste evenimente.

— Dar ce s-a întâmplat cu familia dumitale? Nu erai căsătorit?

— Aveam soție și copil, răspunse Old Firehand posomorât. Soția îmi muri în timpul călătoriei peste ocean, dar băiatul l-am adăpostit la o familie bogată, care-l trată ca pe propriul lor copil. Eu am plecat mai departe spre Vest și am devenit ceea ce sunt acum.

— Dar norocul nu ți-a mai ieșit deloc în cale?

Old Firehand privi îngândurat în zare și răspunse plin de amărăciune:

— Mi-a ieșit și m-a recompensat pentru patria pierdută. Am întemeiat un al doilea cămin. Dar nenorocul a izbucnit pentru a doua oară și anume într-un fel cum în patrie nu ar fi fost posibil.

— Cum așa?

— Să nu mai vorbim despre aceasta. Nu este bine să redeschizi răni vechi.

— Dar de ce nu te înapoiezi în patrie? După cât știu eu ești bogat, iar atitudinea dumitale politică de atunci este de mult uitată. Ai putea trăi în țară liniștit.

Old Firehand își trecu cu un gest obosit mâna peste frunte, ca și când ar fi vrut să alunge de acolo gânduri și amintiri, după care continuă:

— De ce nu mă înapoiez? Pentru că nu aș mai putea suporta viața în vechea mea patrie. Dumneata ești încă prea nou pe aici, altfel ai ști că savana are o putere mistică,

ce-i reține pe toți copiii ei și-i leagă cu cătușe de nedesfăcut. Vestul Sălbatic mi-a devenit a doua patrie, pe care o iubesc cu toate grozăviile ei. Nu pot să mă despart de el, căci aici am petrecut cei mai fericiți ani. Iar atunci când norocul s-a sfărâmat în țândări, mi-am creat drept scop al vieții găsirea distrugătorului fericirii mele. L-am găsit după mulți ani și am gustat din plin senzația pe care ți-o produce răzbunarea.

Această ultimă frază, Old Firehand o exprimase aproape în șoaptă. Dar tocmai prin aceasta obținuse un efect profund asupra celui care-l asculta. Acestuia îi trecu un fior prin șira spinării. Adevărul este că un fiu al savanei nu cunoaște porunca cea mai înaltă a creștinătății, aceea de a-ți iubi dușmanul. El se supune unor obiceiuri barbare, iar cuvântul iertare nu există în vocabularul său. Herman de Adlerhorst simțea că și în el se trezește spiritul răzbunării, gândindu-se la cei ce-l aruncaseră pe el și familia lui în mizerie. După salvarea surorii sale, Tșita-Lisa, din mâinile lui Ibrahim bey, călătorise cu iahtul unchiului său, lordul David Lindsay, din Tunisia în Germania. De acolo îi scrisese fratelui său, Martin, la Wilkinsfield, să vină pentru a sărbători revederea, precum și căsătoria Lisei cu pictorul Paul Normann. Scrisoarea se înapoie însă, deoarece nu putuse fi înmănată adresantului. După oarecare chibzuință, căsătoria fu amânată până la sosirea lui Martin, iar Lindsay îl aduse pe Herman cu iahtul său până la Van Buren. Spre marea lui surprindere, află la Wilkinsfield că proprietatea trecuse în alte mâini, iar Martin Adler plecase să-l caute pe nepotul vechiului său stăpân. Urmele duceau spre Santa Fé. Acolo Herman află că nu se știa nimic despre Martin.

Era aproape de disperare, când, într-o zi, îl opri pe stradă un străin. Era Old Firehand, pe care-l frapase marea asemănare a tânărului bărbat cu bătrânul Adlerhorst. Aflând toată povestea, vânătorul îi promise să se ocupe de chestiunea lui Herman.

Lordul Lindsay, pus la curent de nepotul său, se hotărî să nu mai aștepte la New Orleans, ci să ocolească Capul Horn și să abordeze coasta de vest. Comunică lui Herman diferitele locuri unde avea să-i lase vești și porni.

Old Firehand, însă, își începu imediat greaua misiune. Deoarece Herman, care nu prea era familiarizat cu greutățile vieții în Vestul Sălbatic, nu putea să-i fie de nici un ajutor, îl duse la „Mână tare”, căpetenia apașilor chiricahuani, cu care era vechi prieten. Norocul a vrut să-l găsească acolo pe Winnetou, căpetenia tribului mescaleros, care se afla într-o călătorie pe la toate sub împărțirile apașilor. De dragul lui Old Firehand, acesta își întrerupse călătoria, zicând:

— Winnetou iubește tribul fraților săi, Old Firehand și Old Shatterhand, de aceea va merge acum cu Old Firehand.

În timp ce Herman rămase la chiricahuani, cei doi își începură cercetările, cu surprinzătorul rezultat de a fi descoperit în tatăl Palomei Nakana pe dispărutul Wilkins. La înapoiere dădură peste urma lui „Jack cel sângeros” și a bandei sale și aflară planul acestuia de a ataca clădirea vechii misiuni. Astfel se explică misterul biletului care-i uimise atât de mult pe Sam Hawkens și tovarășii săi. În timp ce aceștia luau urmele carelor cu boi, pentru a reintra în posesia avutului furat, Old Firehand se duse la apași și porni cu Herman spre Tuliseh-to, pentru a-i anunța pe cei amenințați, precum și pentru a afla de la Wilkins ceva despre dispărutul Martin Adler. Ajunseră la „Apa albastră” numai cu puțin timp mai târziu decât „Trifoiul” și emigranții. Între timp, Winnetou, singur, era pe urmele lui „Jack cel sângeros”.

În apropierea clădirii misiunii le ieși înaintea tânărul indian, însoțitorul lui Almy. Zărindu-l, Old Firehand îi zise lui Herman:

— Vei face cunoștință acum cu un indian care, cu toată tinerețea lui, este destul de cunoscut, datorită Vitejiei și iuștelii sale, care i-a adus și numele de „Cerbul sprinten”.

— E apaș?

— Da și anume fiul lui „Mână tare”. El a fost dat pe lângă Paloma pentru a o proteja.

„Cerbul sprinten” se opri respectuos, pentru a face loc să treacă, renumitului războinic alb și tovarășului său. După aceea, o luă înainte pe o potecă laterală pentru a anunța sosirea lor.

Primirea prilejui o scenă foarte mișcătoare. „Trifoiul” îl înconjură pe Old Firehand și-l copleși cu întrebări, până ce Wilkins își pierdu răbdarea și-și manifestă drepturile de gazdă, exprimându-și bucuria de a primi pe marele vestman ca oaspete în casa lui. Aceasta cu atât mai mult, cu cât avea să-i mulțumească pentru informația referitoare la atacul ce se pregătea asupra casei sale.

Old Firehand și Herman de Adlerhorst fură conduși în vechea sufragerie a misiunii, pentru a servi mai întâi o gustare. Ceilalți îi însoțiră pentru a le ține de urât.

— Haideți, mâncați și beți și nu vă lăsați deranjați zise Wilkins. Sper că nu o să mă considerați nerăbdător dacă mă voi interesa de anumite chestiuni, pe care aș dori să le aflu cât mai curând.

Old Firehand îi răspunse:

— Ceea ce trebuie să aflați știți deja de mult. Restul se va arăta de la sine, o dată ce banda lui Jack va sosi aici.

— Dar trebuie să știu...

— Vreau să-ți destăinui că nu am venit aici numai din cauza dumitale.

— Cum așa?

— Altă cauză care m-a făcut să vin aici este tânărul acesta, pe care-l vezi lângă mine. Dânsul caută un dispărut.

— Aici? În teritoriul indian?

— Desigur.

— Cunosc pe toți albi din împrejurimi, așa că-mi permiteți să întreb cum se numește dispărutul acesta?

— Martin Adler, un german care lucra ca administrator pe o plantație în Arkansas. Dar... ce ai, domnule Wilkins?

— Sunt extrem de uimit, căci un Martin Adler a fost angajat ca administrator la mine. Pe atunci locuiam în Arkansas.

Vestmanul dădu din cap zâmbind și întrebă:

— La Wilkinsfield?

— Cum, cunoști locul acela?

— Am fost acolo.

— Ce coincidență! Căutați pe același om pe care l-am căutat și eu mult timp, fără a-l găsi. Era copilul meu adoptiv și l-am prețuit foarte mult. Îmi era atât de atașat încât, la sfârșit, s-a jertfit pentru mine. După cum se prezintă împrejurările, trebuie să presupunem că a murit.

— Așadar, părerea dumitale este că n-ar mai trăi?

— Cu tot regretul, deși mult timp am sperat contrariul.

— Dar cum s-au petrecut toate acestea?

— Nu ați aflat nimic?

— Prea puține. La Wilkinsfield erau două negrese care au lucrat când dumneata erai proprietar acolo. Mi se pare că se numeau My și Ty.

— Cum? Mai sunt acolo? întrebă Wilkins.

— Da, mi-au povestit unele lucruri, desigur, așa cum vorbesc negresele, că trebuie apoi să faci singur legătura între toate. Din această pricină mi-au rămas multe lucruri nelămurite.

— Leflor nu era acolo?

— Nici nu m-am adresat lui, căci m-ar fi indus în eroare. Pentru a urmări mai bine chestiunea, m-am hotărât să vorbesc cu dumneata.

— M-ați căutat? întrebă Wilkins, care se mira din ce în ce mai mult. Dar știți unde puteam fi găsit?

— Ptiu! râse vestmanul. Sunt doar Old Firehand și afară de aceasta mai era și Winnetou cu mine.

— Ei, Winnetou! Master Hawkens mi-a povestit ceva. Dar unde a rămas căpetenia?

— Se găsește pe urma lui „Jack sângerosul” și banda lui; va veni însă aici la timpul potrivit.

— Te rog să-mi permiți încă o întrebare: ce te leagă de Martin Adler?

— Această întrebare să nu mi-o pui mie, ci acestui domn. Cunoști povestea familiei Adlerhorst?

— Da; cel puțin în măsura în care Martin însuși o cunoștea, întrucât dânsul era încă mic când răposatul meu frate l-a adus dintr-o călătorie în Orient. Astfel știu, pe baza unor cercetări pe care le-am întreprins, că în realitate el aparținea unei familii nobile germane și se numea Adlerhorst.

— Bine! Tânărul acesta este fratele lui!

Wilkins privi mirat, spre Herman.

— Imposibil!

— Pentru ce?

— Deoarece, după câte știu eu, toți membrii familiei Adlerhorst au fost vânduți ca sclavi, cu excepția lui Martin, care a ajuns pe vaporul de sclavi capturat de englezi.

— Totuși, cele spuse de mine sunt adevărate, căci domnul acesta, care se numește Herman de Adlerhorst, vine de-a dreptul din Orient. Ba încă mai mult, el a adus-o cu sine și pe sora sa, pe care a eliberat-o din mâinile unui turc.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, acestea sunt noutăți de-a dreptul fantastice.

— Și încă n-am terminat, spuse Old Firehand. Cunoaștem, de asemenea, locul unde se găsește Gottfried, cel de-al treilea Adlerhorst, care urmează a fi adus din Rusia, imediat ce va fi regăsit Martin.

— Auzi, Almy? se adresă Wilkins ficei sale, care urmărise tăcută, dar cu ochii mari această convorbire. Frații și surorile lui Martin sunt în libertate. Scopul vieții lui fusese să-i caute. Cât i-am dorit să-i găsească, dar mă tem că nu o să-l mai aflăm în viață.

— Eu nu părăsesc speranța, zise Old Firehand cu hotărâre, până ce nu voi avea în mâini certificatul de deces al lui Martin. Chiar și în cazul acesta aş examina actul cu

cea mai mare atenție, pentru a vedea dacă nu este falsificat. Dar discuțiile acestea le vom putea continua mai târziu, căci trebuie să facem toate pregătirile necesare în vederea vizitei pe cărei o așteptăm.

— Care este părerea dumitale în această privință?

— După cât îl cunosc pe Jack, cred că va proceda cu cea mai mare prevedere, așa că sunt de părere că nu trebuie să ne așteptăm la un atac asupra clădirii. Cred că va trimite înainte pe unul din bandă, cu misiunea să spioneze situația de aici.

— Aceeași presupunere am făcut-o și noi.

— Bine, atunci cred că ar fi bine să trimitem pe „Cerbul sprinten” să stea de veghe și să anunțe venirea acestui trimis, înainte de a apărea aici. Cred însă că înainte de căderea serii nu ne putem aștepta la vizita lui.

— Voi lua imediat măsurile de trebuință.

Wilkins se ridică pentru a da ordinele necesare, după care se înapoie. Old Firehand îl rugă să povestească cum s-a întâmplat de a trebuit să-și părăsească proprietatea.

— Un mare rol în toată chestiunea l-au jucat acești trei prieteni ai dumitale, adăugă plantatorul la sfârșitul povestirii sale. Cu părere de rău trebuie să recunosc, însă, că nu am dat ascultare sfaturilor lor. Actele pe care le cumpărase Leflor de la Walker erau inatacabile, așa că am fost obligat să predau frumoasa proprietate, rodul unei vieți întregi de muncă, fără a primi un ban în schimb, ba încă la sfârșit urma să rămân și dator. Deoarece nu eram în stare să achit aceste datorii, am fost amenințat cu pușcăria. Natural că m-am pus la adăpost, dar înainte de aceasta am avut o scenă cu Leflor, care mi-a adus poliția pe cap, astfel încât am fost nevoit să plec.

— Nu ai venit imediat aici la „Apa albastră”?

— A, nu, căci a trebuit să-l caut mai întâi pe nepotul meu. Urma lui ducea la Santa Fé, unde perfectase vânzarea cu Walker...

— Înșelăciune! Greșiți, căci a făcut-o într-adevăr. Nici eu n-am vrut să cred la început, căci mi se părea cu neputință să-mi facă așa ceva. Dar s-a legitimat în fața autorităților, așa că este adevărat.

— Cu toate acestea mă îndoiesc. Încotro s-a îndreptat el după aceea?

— Nimeni nu mai știe, căci la Santa Fé i s-a pierdut urma. După cum v-am povestit, administratorul meu, Adler, a pornit spre Santa Fé imediat după evenimentele petrecute la Wilkinsfield, pentru a întreprinde ceva cercetări. Dar nici acesta nu s-a mai înapoiat. Am găsit și urma lui. De la Santa Fé a pornit spre sud, în Mexic. Am plecat imediat după el, dar toate cercetările mele au rămas zadarnice. S-a prăpădit fie în Llano Estacado, fie în Bolsomul din Mapimi.

— Cu toate acestea, cred că s-ar mai putea nutri speranțe.

— Nu. În călătoriile mele am dat peste „Mână tare”, căpetenia apașilor chiricahuani și am avut prilejul să-i fac un serviciu. Dânsul află că nu puteam să mă mai întorc în est și, din recunoștință, îmi oferi acest locaș.

L-am primit. Este situat cam la mijlocul teritoriului aventurierilor și mi-a dat posibilitatea de a-mi continua cercetările în toate direcțiile. Afară de aceasta, mi-a plăcut locul. Indienii nu m-au întrebat nici de nume, nici de unde vin. Devenii prietenul și sfătuitoarul apașilor și comanșilor. Am aplanat deseori conflictele ivite între aceste triburi, iar ei m-au servit în așa fel încât am putut întreprinde intense cercetări despre cei doi dispăruți. Totul a fost însă zadarnic. Dacă Adler sau nepotul meu ar mai fi în viață, aș fi aflat.

Old Firehand dădu din cap, neîncrezător.

— Sunt obișnuit să sper, până la proba contrară. Am cercetat și eu urmele lăsate de Adler și, aflând de la voi indicii noi, sunt hotărât să-mi continui cercetările.

— Dragă master Firehand, mă tem că urma, lui Adler se pierde definitiv aici.

— Nu trebuie să ne gândim numai la personajul principal, căci, deseori, personajele care joacă un rol mic pot prezenta o importanță mai mare. Cum se numește omul de la care Leflor a primit titlurile de proprietate asupra Wilkinsfieldului?

— Walker.

— Individul acesta a dispărut atunci?

— Da și numai eu sunt vinovat, căci master Hawkens m-a sfătuit să mă asigur de persoana lui; eu însă nu am făcut-o.

— Ar trebui să aflăm unde se găsește acum.

— Dar pentru ce aveți nevoie de ei? întrebă Sam.

— Avem chiar foarte mare nevoie de individul acesta, căci el susține că ar fi cumpărat proprietatea de la tânărul Wilkins, căruia i-a achitat banii. Părerea mea este că lucrul acesta nu ar fi adevărat, căci acest Walker, un aventurier de duzină, nu putea să dispună de o sumă atât de mare. Trebuie să se fi petrecut niște potlogării, iar eu o să-l forțez pe omul acesta să mi le povestească. Chiar dacă tranzacția s-ar fi făcut în mod cinstit și legal, Walker ar trebui să știe încotro s-a îndreptat Arthur Wilkins. Aici, în Vestul Sălbatic, când cumperi de la cineva o plantație și o plătești imediat, te interesezi măcar ce intenții de viitor are omul acesta.

— Asta cam așa e, își dădu cu părerea Wilkins.

— Desigur că acest Walker va fi în măsură să ne spună în mod precis încotro s-a îndreptat nepotul dumitale, după ce a plecat din Santa Fé. Probabil că mai târziu l-a urmat și Martin Adler. Ne găsim deci în fața unei situații care începe să se lămurească oarecum. Principalul este să punem mâna pe acest Walker.

— În chestiunea aceasta aş putea să vă dau eu oarecare lămuriri, interveni Sam.

— Știi dumneata unde se află?

— Din fericire da, căci este vorba de același individ care îl are pe conștiință pe Droll al nostru. După cum știți, eu personal nu am fost de față, dar Dick și Will l-au recunoscut și ar putea jura oricând că el a fost.

— Atunci trebuie cu atât mai mult să punem mâna pe el. Dar unde se găsește potlogarul acesta acum?

— La Prescott.

— A, în capitala Arizonei, deci nu prea departe de aici.

— Exact.

— Dacă vom coborî în jos pe Rio Gilla, la ale cărei izvoare ne găsim, vom putea ajunge în câteva zile acolo.

— Va fi admirabil. Old Firehand și „Trifoiul” vom dăruia tot Prescottul, dacă nu mă înșel.

— Pari foarte sigur, Sam; știi chiar atât de precis că el se găsește acolo?

— Deh! Nu aș putea să jur. De la cine ai aflat?

— Am auzit din întâmplare și tot datorită dumitale.

— Mie? Cum așa?

— Ne-ai trimis o scrisoare recomandată, hi-hi-hi! În felul acesta am ajuns pe urmele câtorva șnapani, pe care i-am urmărit și spionat. Am aflat cu această ocazie că intenția lor era să meargă la Prescott, la acest cinstit master Walker. În orice caz, el îi așteaptă pentru a da împreună o nouă lovitură.

Sam Hawkens povesti amănunțit întâmplările din ultimele zile, astfel încât timpul trecu în zbor. Se găseau încă în toiul povestirilor, când „Cerbul sprinten” anunță apropierea unui călăreț. Imediat, atenția celor prezenți se concentrează asupra pericolului actual. Old Firehand îl rugă pe pădurarul Rothe și familia acestuia să se retragă în cazul când ar fi vorba de o iscoadă trimisă de Jack, care i-ar putea recunoaște.

Nu avură prea mult de așteptat, căci după puțin timp sună clopoțelul de la poartă. Peste câteva minute veni bătrâna indiană și spuse că un alb cere permisiunea de a intra.

— Ai întrebat cum îl cheamă? se interesă Wilkins.

— Numele lui este Bill Newton și susține că ar fi un vânător rătăcit. El cere permisiunea de a se odihni o zi aici la noi.

— Lasă-l să intre, dar să închizi bine poarta după el.

Se apropiară cu toții de fereastră, pentru a-l vedea pe noul venit. „Cerbul sprinten” părăsi tăcut camera. Bill Newton intră călare în curte, descălecând apoi. Herman tresări când văzu fața acestui om.

— Dumnezeule, este oare posibil?

— Ce anume? întrebă Old Firehand. Apoi, cercetându-l pe străin cu mai multă atenție, fu rândul lui să-și manifeste uimirea. Văd oare bine, zise el, sau mă înșală bătrânii mei ochi? Aceleași trăsături le avea și cameristul tatălui dumitale. Au trecut douăzeci de ani de atunci, dar fața aceasta n-o pot uita niciodată.

— Ai dreptate, zise Herman încet. Este Florin, dervișul de mai târziu. Sunt sigur de asta. Dar cum o fi ajuns aici? Cum a putut scăpa din captivitatea beyului din Tunis?

— O să aflăm la timp. În nici un caz însă individul acesta nu trebuie să te vadă pe dumneata. Lasă totul în grija mea. Ce se aude? se adresă apoi lui Rothe, îl cunoști pe omul acesta?

Pădurarul scutură din cap:

— Nu, individul nu face parte din banda lui Jack. Asta o știu precis.

— Este posibil însă ca liota lui Jack să fie mai numeroasă decât crezi dumneata. În orice caz, puteți rămâne aici, căci omul acesta nu vă cunoaște, așa că va crede că nici voi nu-l cunoașteți. Dumneata însă du-te acum, îl sfătui pe Herman, căci îi aud pașii pe sală. Abia dispăruse Herman pe o ușă laterală, când intră Bill Newton.

Wilkins ură bun-venit noului sosit. Old Firehand, care se retrăsese într-un colț, făcu acum câțiva pași spre noul sosit, exclamând:

— Hei! Oare îmi văd bine ochii? Dumneata, Florin, aici?

Străinul privi la el ca trăsnet, se gândi câteva clipe după care zise:

— Winter, dumneata? Într-adevăr, dumneata? Ce minune!

— Da, însă faptul că dumneata ești în America constituie o minune și mai mare.

Bill Newton păli și, nemaiputând tăgădui că-l cunoaște pe fostul pădurar al stăpânului său, răspunse:

— Într-adevăr, aceste două evenimente sunt minunate.

— Dumneata, din Turcia...

— Și dumneata, din Germania...

— De ce ți-ai schimbat numele?

— Am motivele mele, după cum multe lucruri aici în America își au motivele lor, care dincolo nu ar fi luate în considerare.

— Atunci cum să te numesc? Newton sau Florin, ca mai înainte?

— Spune-mi Newton. M-am hotărât să mă numesc așa.

— Frumos, permite-mi să-ți fac cunoștință cu ceilalți. Newton, căruia nume ca Sam Hawkens, Dick Stone și Will Parker îi erau cunoscute, se arătă foarte încântat de cunoștința cu acești renumiți vestmeni. Doar la auzul numelui Rothe păru că tresare nițel. Old Firehand, care observase această tresărire, se mulțumi să-i șoptească ceva lui Wilkins.

— Master, fii binevenit, repetă gazda urarea. Permite-mi acum să-ți repartizez o cameră. După aceea vei primi mâncare și băutură.

Îl conduse, apoi se înapoie imediat, pentru a cere instrucțiuni de felul cum trebuia să se comporte. Herman apăru și el.

— Care este părerea dumată, master Firehand? întrebă Sam Hawkens. Face parte omul acesta din banda lui „Jack cel sângeros”?

— Sunt convins, chiar dacă momentan nu pot s-o dovedesc. Așteaptă să mănânce; după aceea voi ști cum

stau lucrurile. În orice caz, este un individ foarte periculos, după cum puteți deduce din cele discutate adineauri.

— Să fie oare într-adevăr servitorul fostului dumitale stăpân?

— Ați auzit-o, doar.

— Pe legea mea, să fiu mâncat pe loc dacă întâlnirea asta nu-i cea mai curioasă pe care mi-aș fi putut-o închipui. Ce ai de zis, domnule Adlerhorst, sau cum îți spune, căci nu pot să țin minte numele dumitale, dacă nu mă înșel.

— Adlerhorst, zise Herman. Ard de nerăbdare să aflu cum a putut scăpa acest om din închisoarea din Tunis. Ceva îmi spune că apariția lui are o oarecare legătură cu familia mea. La fel a fost la Constantinopole, poate că și aici va fi la fel.

— O să-l supraveghem, zise Old Firehand. Lucrul acesta este cu atât mai ușor, cu cât el habar nu are de prezența dumitale aici. În orice caz, să nu te arăți la masă, nici mai târziu.

— Astăzi încă nu, căci sunt prea obosit din cauza drumului lung ce l-am parcurs și prefer să mă odihnesc nițel. Mai este timp și mâine.

Când se înapoie Bill Newton, Herman se îndepărtase deja. Ceilalți, urmând exemplul lui Old Firehand, adoptară o atitudine indiferentă, astfel încât Newton căpătă convingerea că nimeni nu bănuia ce soartă se pregătește locuitorilor din clădirea vechii misiuni. În timpul discuțiilor, Old Firehand întrebă pe noul sosit dacă nu ar vrea să viziteze lacul și împrejurimile.

— Întâi aș vrea să mă odihnesc, spuse Newton.

— Bine, aprobă Old Firehand, mulțumit. Newton-Florin, fostul derviş, după ce mancă, se duse în camera lui.

Imediat ce ieși pe ușă, Will Parker întrebă ironic:

— Ei, master, ai spus că după masă vei ști cum stau lucrurile. Ți-ai ajuns scopul, căci iată că s-a terminat masa! Am fost foarte atent la toate cuvintele rostite de individul acesta, dar nu am auzit nimic din care ar fi putut să reiasă

că-l cunoaște pe Jack și că ar fi venit înapoi cu intenții rele. A spus că vine de la Santa Fé și că intenția lui este să meargă în Texas. De altfel, acesta este și singurul lucru rostit despre sine și intențiile sale.

— Prin aceasta mi-a trădat mai multe, zâmbi Old Firehand. V-ați uitat bine la el? I-ați văzut hainele și armele? Nu v-a sărit nimic în ochi?

— Nu aș putea spune nimic, zise Will.

— Ei bine, cât timp crezi dumneata că i-a trebuit lui Jack să ajungă de la Santa Fé până aici?

— Cam zece zile.

— Și cât timp crezi că s-a scurs de la ultimul popas al acestui așa-zis Newton?

— Poate că știi dumneata!

— I-ați văzut cuțitul când a mâncat? Era nou și curat, fără pete de rugină. Se vedea că n-a prea fost întrebuințat. Apoi, punga lui de tutun era atât de plină, încât nu putea să fi fumat din ea mai mult de trei pipe.

— Poate că fumează puțin, interveni Will.

— Din contră! Pipa pe care o avea la brâu era veche și atât de mușcată, cum vezi numai la fumătorii înrăiți. Dar barba lui ați observat-o?

— Nu cumva crezi că i-am numărat firele?

— Nu la asta mă refer, dar se vedea clar că s-a bărbierit cu cel mult trei zile înainte.

— Pe legea mea, de la dumneata se poate învăța ceva.

— Sunt de părere că acest Newton a fost acum trei zile într-o localitate populată. Aceasta poate fi numai Silver City, care se găsește în direcția Prescott, unde trăiește Walker. Presupun că Walker l-a trimis pe Newton pentru a se întâlni cu Jack la Silver City sau în împrejurimi, precum și pentru a duce o veste oarecare. Ce părere ai dumneata, Sam Hawken, în această privință?

Micul vânător stătea la masă zâmbind și se bucura de lecția pe care o încasase Will, ageamiul.

— Sunt cu totul de părerea dumitale, master. Lucrul principal este să-l spionăm pe acest Newton, pentru a afla care-i sunt intențiile, astăzi, aici, la noi.

— Asta am și făcut când l-am întrebat dacă vrea să viziteze împrejurimile. Răspunsul că vrea să se odihnească mi-a fost de-ajuns, acum știu destul.

— Ce poți să știi? Că atacul va avea loc astăzi? Dacă Newton face parte din banda lui Jack, atunci ar trebui să cerceteze casa și împrejurimile. Nefăcând aceasta, trebuie să deducem că atacul nu se va produce astăzi.

— Sunt de altă părere. Aveți suficiente curele pe aici? se adresă Old Firehand lui Wilkins.

— Da, sunt atârinate în grajd.

— Dar cu fânul, cum stați?

— Mai prost, căci nu prea se găsește pe aici.

— Dar apă aveți suficientă, căci mai târziu nu o să mai puteți scoate din lac?

— Am un puț jos în beci. Călugării nu au neglijat nimic din ce ar putea contribui la mărirea siguranței clădirii.

— Care cameră i-ai dat-o lui Newton?

— Ușa a cincea, socotind de la sufragerie.

— Așadar, a doua fereastră pe peretele lateral al clădirii.

— Nu ar fi bine să vă arăt și camera destinată dumneavoastră?

— Pentru asta mai e timp. Sunt atâtea de făcut, încât timpul o să treacă pe neobservate. Cred că o să-l inviți la masa de seară și pe acest Bill Newton.

— Desigur.

— Veți da înapoi arătătoarele ceasului, cu atât cât vă voi spune eu.

— Nu aș putea afla pentru ce toate acestea?

— Bine, veți afla după ce mă voi orienta nițel. Cu aceste cuvinte, Old Firehand părăsi sufrageria și coborî la poartă, pentru a verifica încuietoarea, care se compunea din două zăvoare paralele, destul de puternice ca să nu poată fi forțate. După aceea ieși afară și merse în jurul clădirii. Privi

cu multă precauție după colț și observă că Newton stătea la fereastra lui și privea afară, în lungul zidului și exact sub fereastră creșteau tufișuri dese, care se pretau admirabil drept ascunziș. Old Firehand se înapoie în casă, cercetându-o în amănunțime, pentru a-i cunoaște toate detaliile. Revenind în sufragerie, ochii tuturor se îndreptară cu încordare asupra lui. Vânătorul se adresă mai întâi tânărului Rothe:

— Master, vrei să ai bunătatea de a sta de pază pe sală, ca să nu fim surprinși de Newton?

Fiul pădurarului se ridică și ieși.

După aceasta, Old Firehand se adresă celorlalți, zicând:

— Ascultați părerea mea, oameni buni. E drept că nu pot să vă spun încă precis cum se vor desfășura evenimentele, dar m-am uitat afară și am observat că situația este foarte avantajoasă pentru Newton. El nu are nevoie să părăsească clădirea pentru a sta de vorbă cu cei ce l-au trimis aici, căci poate face lucrul acesta chiar de la fereastra sa. La nevoie va putea chiar să introducă în casă întreaga bandă, fără a folosi poarta.

— Nu cumva crezi că va folosi fereastra? întrebă Wilkins.

— Ba da, dacă este deștept va alege acest drum. Mie mi-ar conveni, căci în felul acesta am putea să-i capturăm cel mai ușor. Cred însă că nu are nici un rost să vorbim de pe acum despre toate astea. Trebuie să așteptăm mai întâi ca Newton să intre în legătură cu ai săi.

— Chiar crezi că se va întâmpla asta?

— În orice caz, nu înainte de a se întuneca. O să-l spionez nițel cu această ocazie.

— Cum?

— Mă voi ascunde sub fereastra lui, căci se găsesc acolo destule tufișuri pentru o ascunzătoare bună.

— Dar ce ai vrut să spui adineauri cu ceasul? reluă Sam vorba.

— M-am gândit că Newton va stabili cu ai lui ora atacului, respectiv a intrării pe fereastră. Îi vom primi noi în locul lui, în timp ce Newton, indus în eroare, se va găsi aici în cameră.

— Mi-am închipuit eu, căci planul e tot atât de șiret ticluit ca și când ar fi pornit chiar de la Sam Hawkens, hi-hi-hi! Dar cine va avea plăcerea să-i strângă în brațe pe acești simpatici tipi?

— Dumneata și cu mine, eventual și cu „Cerbul sprinten”, timp în care ceilalți îl vom ține de vorbă pe Newton, pentru ca să nu bănuiască ceva.

Acestui plan i se opuseră ceilalți, în special Dick Stone și Will Parker, care ar fi dorit să participe și ei. Old Firehand știu însă să-i convingă.

Între timp se întunecase. În bucătărie fură aprinse lămpile și apoi se servi masa de seară. Old Firehand așteaptă până ce apăru și Newton, îndepărtându-se apoi sub un pretext oarecare. Se duse până în fața clădirii la fereastra cu pricina. Nu chiar imediat sub ea, ci puțin mai departe, unde tăind câteva crengi, își amenaja un ascunziș comod. După aceasta se înapoie în casă și se așeză la masă.

Din cauza ferestrelor lipsite de geamuri, aerul intra liber în sufragerie și se auzeau toate zgomotele de afară. Foarte curând, Old Firehand putu observa o oarecare neliniște la Bill Newton. Era indiciul cel mai sigur că aștepta pe cineva și că se va îndepărta în curând. Înainte de aceasta însă, vânătorul trebuia deja să se găsească în ascunzătoarea sa, pentru ca Newton să nu-l observe de la fereastră.

Acum, când era seară, poarta nu putea fi lăsată deschisă. Motivând aceasta, Old Firehand luă cu el pe bătrâna indiană, spunându-i să închidă poarta. Se furișă după colț, desfăcu crengile tufișului și-și ocupă locul în ascunzișul de lângă zid. Făcuse lucrul la timp, căci ceva mai târziu se auzi orăcăitul unui broscoi. Urechea obișnuită a vânătorului își dădu imediat seama că sunetul acesta ieșise dintr-un gâtlej omenesc. Era curios cum va reacționa

Newton care nu putea răspunde prin viu grai fără a atrage atenția altor persoane. Old Firehand presupuse bine, căci orăcăitul răsună pentru a doua oară. Atunci, ca răspuns, licări sus la fereastră, pentru foarte scurtă durată, o flacăra mică, ca și când s-ar fi aprins o mică grămăjoară de pulbere. Astfel, Newton arătase unde se găsește. Peste câteva minute se apropie tiptil o figură întunecată, care se ascunde și ea în tufișul de sub fereastră. Omul stătea în așa fel încât Old Firehand aproape că putea să-l apuce de picioare.

— Pst! făcu noul venit spre fereastră.

— Cine-i acolo? întrebă Newton.

— Eu, Jack. Ce se aude?

— Bine și nu prea bine, după cum vrei s-o iei.

— De ce?

— Bine, pentru că nu avem de ce să ne temem de indieni; nu prea bine, pentru că au sosit niște vânători albi.

— Câți?

— Șase, cu două femei.

— Nume cunoscute?

— Da; Sam Hawkens, cu prietenii săi.

— Excelent. Mă bucur foarte mult, căci o să am în sfârșit prilejul să mă socotesc cu ei. Cine mai este afară de ei?

— Un străin, care mă cunoaște mai dinainte, după aceea alți patru, pe care nici nu-i bănuiești: pădurarul Rothe cu fiul, soția și cumnata lui.

— Lua-i-ar moartea! Cum e posibil?

— I-a întâlnit Sam Hawkens și i-a adus încoace. De ce, nu știu.

— Atunci desigur că s-a pus ceva la cale împotriva noastră.

— Probabil că nu, altfel ar fi trebuit să observ. Sunt sigur că nu bănuiesc nimic.

— Să sperăm. Dar cine mai este?

— „Porumbița”, tatăl ei și o indiană bătrână, care îndeplinește funcția de portăreasă.

— Foarte bine, căci atunci le suntem superiori. A fost bine că te-am trimis pe dumneata; dacă ar fi mers altul, blestemații aceia de oameni ai pădurarului l-ar fi recunoscut și ar fi pus mâna pe el. Poți deschide poarta?

— Nu, ar fi prea bătător la ochi. Mai bine cobor lasoul și vă cățărați cu toții. După ce veți fi ajuns în camera mea, mă voi duce înaintea voastră la ei și voi avea grijă să nu poată folosi puștile.

— De acord. Mă bucur de micul Sam și de cei doi lungani, căci ei sunt aceia care au vrut să ne pună atunci frânghia la gât. Când îi dăm drumul?

— Când vrei.

— Nu prea târziu. De altfel, ar putea să ne-o ia înainte cei trei sute de marikopași din cauza cărora mi te-a trimis Walker. Intenția acestora este s-o atace pe „Porumbița pădurii seculare” și s-o aducă la stâlpul torturii, iar de aici să ia comorile comanșilor și apașilor. În cazul că se vor grăbi, vor putea fi aici mâine pe la prânz. Până atunci însă noi trebuie să terminăm lucrul. Nu s-a vorbit nimic de comorile ce s-ar găsi aici?

— Nici un cuvânt.

— Desigur că nu vor să se trădeze, dar le voi strivi fiecare deget în parte, până ce vor mărturisi totul. Noi nu putem aștepta mai mult de miezul nopții.

— Bine. Atunci exact la douăsprezece voi fi aici la fereastră.

— Trebuie să încerci să rămâi în mijlocul lor, până atunci, să stea cu toții grămadă; în felul acesta îi vom putea surprinde mai ușor. Dacă fiecare va merge la camera lui și își va lua arma, va fi mai dificil. Să vezi după poziția stelelor când va fi miezul nopții.

— Nu este nevoie. În camera unde ne găsim este un ceas vechi de lemn.

— Atunci am terminat, sau mai ai să-mi spui ceva?

— Nu, sau totuși da. Știi cine este tatăl „Porumbiței”? Nu cumva este același cu care ai mai avut de lucru, căci se

numește Wilkins!

— La naiba! E din Wilkinsfield?

— Asta nu știu. Din câteva cuvinte scăpate am înțeles că a trebuit să fugă din cauza unei răzbunări și că a căutat pe cineva pe aici prin Vest.

— Drace! El este. Bucură-te, bătrâne. Trosneala-i mai babană decât am crezut-o. Acum ar fi bine să mai rămâi nițel la fereastră și să te ginești dacă nu cumva se mișcă ceva. După zece minute, atenție la broscoi; dacă-mi răspunzi prin pulbere aprinsă, e pe bune, dacă nu, e pe nasoaie.

După aceasta, Jack se îndepărtă. Old Firehand trebui să se grăbească și el, pentru a ajunge în cameră înaintea lui Newton. Vânătorul era destul de îndemânatic pentru a ieși din ascunziș fără a face cel mai mic zgomot. După aceea se furișă în lungul zidului, târându-se pe pământ. Se ridică abia când ajunse după colț. În fața porții stătea cineva.

— Fratele meu alb a spionat? îl întrebă o voce în șoaptă. Ai auzit cuvintele nelegiuitului?

— Da.

— Winnetou i-a urmărit până aici și va intra cu Old Firehand în clădire. Fratele meu alb mă va conduce.

— O să te conduc în camera în care se găsește „Cerbul sprinten”, căci Bill Newton nu trebuie să te vadă.

Căpetenia dădu din cap aproape imperceptibil.

Așadar, acesta era Winnetou, căpetenia apașilor, al cărui nume era amintit pretutindeni, la focurile de tabără, ca și în saloane, în coliba săracului, ca și în palatul bogatului. În jurul persoanei lui se țesuse o coroană de inegalabile fapte de glorie. Bătrâna indiană, care rămăsese în așteptare, deschise poarta. La vederea acestui mare războinic, ochii ei străluciră de bucurie.

Winnetou se lăsă condus în camera în care se găsea „Cerbul sprinten”. Old Firehand se duse apoi în sufragerie.

— Dă ceasul înapoi cu o oră, zise el lui Wilkins, așezându-se la masă.

— Ei? întrebă Sam cu încordare.
— Totul e în ordine.
— Atacul?
— La miezul nopții.
— Rămâne deci așa cum am vorbit?
— Da, dumneata vei merge au mine pentru a-i primi pe indivizii aceștia. Totul se va desfășura repede, căci a venit și Winnetou.

— Winnetou?
— Tăcere! ordonă Old Firehand. Newton poate să se întoarcă în orice clipă.

Abia spuse aceste cuvinte și afară răsună orăcăitul broscoiului, iar după câteva clipe intră Newton. Acesta nu se uită la ceas și deci nu observă că era dat înapoi cu o oră.

Urmă una din serile care dau farmec vieții. Pe cât de tăcuți și închiși sunt oamenii preriei și savanei, pe atât de vioi devin când întâmplarea îi adună la un foc de tabără sau la o masă. Atunci se povestește și se discută fără răgaz, iar bărbații, care în mod obișnuit, la căderea serii, se învelesc în păturile lor pentru a dormi, văd uneori ridicându-se zorile, înainte de a înceta cu amintirile despre propriile lor aventuri, precum și ale altora. În felul acesta se scurse timpul și acum.

Când ceasul arată cinci minute înainte de orele unsprezece, Old Firehand ieși afară, aruncând o scurtă privire lui Sam Hawkens. După scurt timp, micul vânător îl urmă, fără ca Newton să se fi sinchisit de ieșirea lor. Amândoi coborâră în curte, unde îi așteptau Winnetou și „Cerbul sprinten”.

Apașul întinse tăcut mâna lui Sam, căci între acești oameni nu era nevoie de nici un salut.

— Așadar, hoții vor veni pe fereastră? zise Sam. Cum o să ne împărțim misiunile?

Winnetou nu răspunse. Nici o trăsătură a feței sale bronzate nu se mișcă.

— „Cerbul sprinten” a procurat curele și călușe, răspunse tânărul indian în locul lui.

— Totul se va petrece foarte repede. Marele meu frate Firehand va sta la fereastră; Winnetou va primi pe cei ce vor intra, Sam Hawken și „Cerbul sprinten” îi vor lega și îi vor duce imediat în camera învecinată.

— Bine, zise Old Firehand. Haideți, că nu avem timp de pierdut.

4. Winnetou

Evitând orice zgomot, se furișară sus în camera lui Newton. Ca măsură de prevedere deschiseră ușa camerei învecinate, după care așteptară desfășurarea evenimentelor. Peste puțin timp Winnetou ridică fruntea, căci de sub fereastră se auzi un „pst” în șoaptă. Old Firehand privi pe fereastră în jos și văzu un om, care întrebă:

— Totul e în regulă?

— Da, răspunse vânătorul.

Urmă un al doilea „pst”, șoptit spre înapoi, după care se apropiară mai mulți indivizi, evitând orice zgomot.

— Aruncă lasoul, ordonă Jack.

Old Firehand dădu drumul lasoului său pe fereastră și trase apoi cu ajutorul lui alte trei lasouri sus, fixându-le de un cârlig în perete. În felul acesta, cele patru erau îndeajuns de rezistente pentru a se putea urca pe ele.

Jack fu primul care urcă, sărind apoi îndemânatic pervazul ferestrei.

— Așa, șopti el mulțumit, ăsta-i primul pas către aur și răzbunare.

Imediat ce coborî de pe fereastră în cameră, Old Firehand îl apucă cu mâna de gât, înainte ca Jack să fi putut face vreo mișcare. Punerea unui căluș în gură, precum și legarea brațelor și picioarelor s-au petrecut în câteva clipe. Înainte ca următorul bandit să fi putut ajunge sus, Jack zăcea legat în camera învecinată.

În același fel fu primită toată liota lui Jack, afară de unul, care se mai găsea sub fereastră. Nici unul dintre cei care urcaseră nu avea asupra lui pușca. Individul de jos zise în șoaptă:

— Acum, puștile! Uite, le leg la un loc cu lasoul.

În felul acesta fură trase sus și armele, după care urmă individul ce avu aceeași soartă ca și ceilalți.

„Cerbul sprinten” aduse o lumânare, pentru a vedea fața prizonierilor. „Jack cel sângeros” îndreptă asupra celor patru bărbați o privire ucigașă.

— Sunt Old Firehand, zise vânătorul liniștit. Soarta voastră va fi aceea pe care ați pregătit-o locuitorilor acestei case. Este drept că nu o să vă omorâm, dar o să vă dăm în schimb pe mâinile marikopașilor, care vin încoace.

Jack tresări și închise ochii, căci nu mai voia să vadă nimic. Old Firehand lăsă prizonierii sub paza celorlalți și se îndepărtă. Intrând în camera în care se găsea Newton, observă că era puțin după ora unsprezece și jumătate. Așadar, fusese nevoie de numai o jumătate de oră pentru capturarea bandiților.

Între timp Newton, care fusese rugat să povestească aventurile sale din Turcia, sporovăia vrute și nevrute, tot ce-i trăsnea prin cap. În momentul când intră Old Firehand, tocmai povestea despre cunoștințele făcute.

— Master Newton, îl întrerupse acesta, nu cumva ai făcut cunoștință pe acolo și cu străini?

— Chiar foarte mulți.

— Poate și un lord Lindsay?

— Lindsay? întrebă acesta bâlbâindu-se. Nu.

— Un Norman effendi și un Walter effendi?

— Nici vorbă.

— Dar de un oarecare Ibrahim bey ai auzit?

— De numele ăsta am auzit, răspunse el, în timp ce obrazul îi devenea din palid roșu.

— Dar despre Zykyma și Tșita nu ai auzit nimic?

— Sunt nume care nu-mi spun nimic, spuse el, făcând cele mai mari eforturi pentru a se stăpâni.

— Aș vrea să-ți spun numai că de la derviș și până la vânător de prerie este un salt uriaș, un salt mortal.

— Derviș?

— Haide, las-o baltă prietene, căci știi tot atât de bine ca și mine că ai aparținut clasei dervișilor tânguitori. Cunosco toate isprăvile dumitale și nu pot pricepe cum ai scăpat din Tunis, unde ai fost dat în judecată pentru tentativă de omor asupra lui Mohammed es Sadok.

Newton își dădu seama că singura lui salvare era de a recurge la obrăznicie, astfel încât strigă bătând în masă:

— E prea din cale afară! Eu să fi fost un derviș și un ucigaș? Master Winter, dacă mi-o mai spui o dată, atunci o să ai de-a face cu mine.

— Chiar acum am de-a face cu dumneata și voi termina foarte repede. Master Wilkins, fii te rog drăguț și adu-l pe celălalt oaspete al dumitale. Știi pe care.

Natural că Herman era pregătit, astfel încât apăru imediat. La apariția acestuia, fostul camerist și derviș deschise ochii mari și exclamă întinzând brațele înainte:

— Drace, Walter effendi!

Herman nici nu clipi măcar, ci zise, măsurându-l cu o privire disprețuitoare: „ticălosule”, după care luă loc între ceilalți.

— Ei, exclamă Old Firehand, ce ai de zis acum? Mai continui să minți? Dar să lăsăm aventurile turcești și să vorbim deocamdată de astea de aici.

— Sunt foarte curios, răspunse Newton ironic. Nu știu despre ce aventuri ar putea fi vorba. După care privi nerăbdător la vechiul ceas de lemn.

— Nu-i așa că exact la orele douăsprezece urmează să se întâmple niște evenimente importante? Mai lipsesc exact zece minute, așa că ai tot timpul să mergi în camera dumitale și să-i dai drumul lui Jack să intre împreună cu întreaga lui bandă.

— Minciună, strigă Newton, văzând că speranța lui în ceea ce-l privea pe Jack și tovarășii săi se spulbera. Probabil că fusese trădat. Singura scăpare era în fugă, pentru care trebuia să-și deschidă drum cu cuțitul.

Old Firehand își dădu seama de aceasta și intenționa să i se pună în cale; observă însă că ușa era deschisă și în spatele ei se afla cineva, astfel încât Newton-Florin n-avea cum să scape.

— Dânsul susține că totul e minciună, zise Will Parker. Master Firehand, dovedește-i că este adevărat.

— N-ai stat adineauri la fereastră și ai aranjat cu „Jack cel sângeros” întregul plan?

Newton nu știuse că acela pe care-l cunoștea sub numele de Winter purta în Vest numele de Old Firehand. Auzise prea multe despre acest vânător ca să nu-și dea seama de ceea ce-l aștepta. De aceea sări spre ușă. Dar se dădu înapoi speriat, căci Winnetou intrase repede și fără a spune un cuvânt îl amenința cu pumnalul în mână. Old Firehand îl apucă pe Newton de încheietura mâinii, atât de strâns, încât acesta scoțând un strigăt de durere scăpă din mână cuțitul, pe care îl scosese între timp de la brâu.

— Nu cumva mai ai de gând să tăgăduiești, javră împutită?

— Sunt nevinovat.

— Ei bine, atunci o să-ți arătăm noi nevinovăția dumitale. Master Stone, fii te rog atât de amabil și leagă-l în așa fel ca să nu mai poată mișca brațele.

— Cu cea mai mare plăcere, *sir*.

Protestele lui Newton fură zadarnice.

— Acum, luați-l cu voi și mergeți cu Winnetou, se adresează Old Firehand celorlalți. El o să vă ducă acolo unde se găsesc dovezile vinovăției acestei lepădături.

— Winnetou! strigă Wilkins mirat.

— Winnetou, repetară cu venerație emigranții.

— Da, oameni buni, veți avea astăzi marele noroc de a face cunoștință cu cea mai mare căpetenie de indieni din Vest.

Există oameni care, din primul moment, ne lasă o impresie ce nu mai poate fi ștearsă. Unul dintre aceștia era și Winnetou. Îmbrăcămintea lui se compunea dintr-o

cămașă albă din piele tăbăcită, cu broderii roșii pe motiv indian. Pantalonii, erau confecționați din același material și erau împodobiți cu ciucuri de păr. În picioare avea mocasini, ornați cu mărgele și păr de mistreț. La gât îi atârna o prețioasă pipă a păcii și un triplu șirag de gheare de urs. Era încins cu un brâu lat, făcut dintr-o pătură de cea mai bună calitate. Două revolvere și un pumnal de vânătoare erau băgate în acest brâu. Părul său lung, des, de culoare albastruie-neagră, era strâns într-un coc asemănător unui coif și împodobit cu o piele de viperă. Nici o pană de vultur nu împodobește această coafură. Și totuși, de la prima vedere, îți dădeai seama că indianul acesta este o căpetenie și anume una dintre cele mai importante. În mâna stângă ținea o pușcă pe patul căreia erau bătute numeroase ținte de argint. Era „pușca de argint” despre care se povestea la atâtea focuri de tabără.

Winnetou, care observase că atenția tuturor era îndreptată asupra sa, le întinse mâna cu prietenie. Când strânse mâna lui Dick și Will, peste trăsăturile sale serioase trecu un zâmbet.

— Au trecut multe luni de când Winnetou nu i-a mai văzut pe cei doi itseh. El se bucură că drumul lor s-a încrucișat din nou cu al său.

Cei doi se bucurară de asemenea. Dar ei nu cunoșteau atât de bine dialectul apașilor, încât să înțeleagă cuvântul *itseh*. Din această cauză, Will Parker se adresă lui Old Firehand, întrebându-l:

— *Itseh*? Nu înțelegem acest cuvânt. Ce înseamnă?

Vânătorul răspunse râzând:

— *Itseh*, adică „lemnele”. Uitați-vă bine unul la altul și o să vă dați imediat seama de ce vi s-a dat de către apași această poreclă.

— Pe legea mea, n-am știut până acum. Ce ai de zis, Dick?

— Faptul că ne poreclesc așa trebuie să însemne că suntem niște indivizi cunoscuți.

— Vreau să vă spun adevărul, voi doi sunteți mai cunoscuți decât poate vă închipuiți.

— Hi-hi-hi! se auzi și vocea lui Sam Hawkens de dincolo de ușă. „Lemnele!” Să fiu sfâșiat de un urs dacă acesta nu este cel mai bun nume pe care l-am auzit vreodată, dacă nu mă înșel.

— Taci, bufniță bătrână, îl dojeni Will Parker. Nu ne supărăm deloc, căci acum avem o poreclă de război. Lemne sau ciomege sau tomahawkuri, ne este indiferent. Tu însă nu poți să te lauzi nici măcar cu așa ceva.

— Încetați cu porecla asta, că îmi vine să vă plâng de milă.

— Ei, master Hawkens, veni Old Firehand în ajutorul celor doi lungani, nici chiar așa, căci s-ar putea întâmpla să am nedelicatețea de a dezvălui porecla pe care ai primit-o de la chiricahuani.

— Ce? Sam are și el o poreclă? strigă Will Parker. Spune-ne-o, te rog și nouă.

— Trebuie s-o știm, îl aprobă Dick Stone. Spune-ne-o, master Firehand, altfel te consider un fricos, care nu îndrăznește nici măcar să spună porecla prietenului său, Sam.

— Ei bine, dacă mă amenințați atât de grozav, zâmbi Old Firehand, atunci trebuie să vă îndeplinesc dorința.

— Ei? întrebă Will încordat.

— E un nume de glorie? întrebară și ceilalți.

— Nu, prietenul nostru e poreclit de către chiricahuani „Tschikone”.

— Și ce înseamnă?

— Cam așa ceva, „Nas lucitor”.

Cei doi lungani izbucniră într-un râs zgomotos. Sam duse mâna la nas, ca și când ar fi vrut să se convingă dacă merită această poreclă. A fost o mișcare involuntară, dar tocmai de aceea stârni cea mai mare veselie.

În cercurile intelectuale nu este obiceiul să-ți bați joc de defectele fizice ale altora. În Vestul îndepărtat, însă, există

oameni căliți de vremuri, care nu se dau în lături de la glume și mai grosolane. Acolo nimic nu este socotit ofensator, astfel încât fiecare râde cu plăcere, chiar de propria lui persoană.

Așa se întâmplă și acum, căci micuțul vânător râse și zise:

— Blestemați indivizi apașii aceștia! De altfel, în Vestul Sălbatic, un nas bun constituie un lucru de mare importanță. Iar voi, necoptilor, să nu râdeți, se adresă el pădurarului Rothe și fiului acestuia. Voi aveți cele mai puține motive, căci nu o să ajungeți niciodată celebri, nici datorită nasului și nici din cauza îndemânării de a pierde pături și dolari. Întrebați pe cucoanele voastre dacă Sam Hawkens are sau nu dreptate.

Cuvintele acestea avură darul de a mări și mai mult veselia.

Plecară cu toții râzând la prizonierii păziți de „Cerbul sprinten”.

Situația lui Jack și a tovarășilor lui nu era deloc de invidiat. După legile savanei, aveau de așteptat numai moartea, pe care trebuiau să recunoască și ei că o meritau cu prisosință.

Sam Hawkens se adresă lui Wilkins, zicând:

— Șarlatanii ăștia se găsesc în casa dumitale. Dumneata ești acela pe care au vrut să-l atace, prin urmare, deocamdată, tot dumneata ești cel care trebuie să hotărăști asupra soartei lor.

Wilkins privi la Old Firehand.

— Ce părere ai, sir?

— Cred că nu trebuie să te grăbești. Nu există nici o încăpere unde am putea să-i închidem pe nemernicii ăștia?

— Ba da, chiar mai multe. Ziditorii acestei clădiri erau dușmăniți de toți indienii, așa că trebuiau mereu să fie pregătiți de apărare. Ei au avut grijă să amenajeze și mai multe celule, care se găsesc încă în bună stare și sunt în beci.

— Foarte bine, căci o să-i găzduim acolo pe acești prea cinstiți domni. Pe unul însă o să-l separăm de ceilalți, căci am socotelile mele cu domnia lui.

— Pe Newton?

— Da. Nu cumva ai o celulă specială pentru el?

— Aici se găsesc cele mai variate celule: mici, mari, joase, înalte, uscate, umede, după plac.

— Aș, interveni Sam, să nu le-o facem prea comodă. Vom alege încăperea cea mai joasă și mai umedă. Intenția lor era să ne prăjească, pentru aceea o să-i răcorim puțin. În ce privește hrana, propun să le dăm stridii, ciuperci, cuiburi de rândunică și șampanie cât le va dori sufletul, hi-hi! Înainte de asta doresc să ciripesc un cuvânt cu acest Jack.

Sam Hawkens se aplecă și, scoțându-i călușul din gură, îl întreabă:

— Mă cunoști?

Jack nu răspunse.

— Ascultă, băiatu', eu sunt obișnuit să mi se răspundă când pun o întrebare. În caz că refuzi, am eu ac de jocul tău. Așadar, treci pe recepție: mă cunoști?

— Da, răspunse Jack repede.

— Așadar, știi cine sunt!

— Sam Hawkens, scrâșni acesta.

— Exact, iar acești doi gentlemen sunt Dick Stone și Will Parker, cunoștințe vechi de la Wilkinsfield, nu-i așa? Ați venit să ridicați comorile de aici?

— Nu, căci acum suntem oameni cinstiți și am venit doar după adăpost.

— Intrând pe fereastră în loc de ușă? Ce fel de a cere adăpost este acesta? Vreți să spuneți că sunteți oameni cinstiți? Minunat! Ce ai de zis, domnule Rothe?

— A fost numai o glumă, încercă Jack să dea lucrurilor o altă turnură.

— Ce fel de glumă? strigă Rothe mânios. Expui oamenii să moară de foame, în glumă? Luați banii și tot avutul

numai așa, în glumă? Dacă aceasta a fost o glumă, atunci și voi să considerați drept glumă pedeapsa de care nu o să scăpați. De altfel, să nu credeți cumva că mă găsesc din întâmplare aici. Old Firehand vă cunoștea ascunzișul și ni l-a comunicat. Am fost în vale la căruțe, le-am dat foc și am găsit și banii îngropați sub căruța din față.

— Blestematule, îi scăpă lui Jack.

— Da, iar cei doi paznici lăsați acolo și-au primit pedeapsa. După aceea am venit aici ca să serbăm revederea cu voi. Sper că sunteți încântați de ocazie.

— În ce privește încântarea, o să mă îngrijesc eu de asta, interveni Sam. Dar altfel, ce se mai aude, master Jack? Nu cumva cunoști pe un domn care se numește Walker? Locuiește în Prescott.

— Nu-l cunosc.

— Și totuși vin la dumneata oameni trimiși de el. Lucru curios.

— Nu știu nimic despre un astfel de trimis.

— Nu ți l-a trimis pe master Newton?

— Nu.

— Prin vrăjeala asta îți îngreunezi situația. Ce părere ai, master Wilkins? Să-i închidem până una-alta, ca să se mai gândească dacă nu ar fi mai bine să devină ceva mai comunicativi?

— Da, răspunse Old Firehand în locul lui Wilkins. Înainte de aceasta, însă, aș vrea să văd celulele.

Wilkins aduse lumânări și-l conduse pe vânător în beciuri. Pereții celulelor, din blocuri de piatră, ușile ferecate în fier, făceau imposibilă orice încercare de fugă. Cea mai joasă dintre celule era ca o gaură, în care nu se putea sta în picioare.

— Asta-i pentru Newton, hotărî Old Firehand. În ceea ce privește persoana lui, vă recomand cea mai mare vigilență și severitate. Nu trebuie să ne scape. Să mergem acum și să alegem o încăpere și pentru ceilalți.

Wilkins deschise câteva uși, iar vânătorul cercetă celulele. Acestea erau ceva mai înalte. Old Firehand observă în mijlocul tavanului uneia dintre ele o mică deschizătură.

— Gaura aceasta servește pentru aerisire? întrebă el.

— Da, dar mai are și alt scop, căci corespunde într-o mică încăpere de la parter și este acoperită cu o piatră. Ridicând-o și punând urechea la deschizătură, se poate auzi tot ce se vorbește aici.

— Foarte bine. În felul acesta vom putea afla ceea ce musafirii noștri n-au vrut să spună. De fapt, intenția mea era să-l închid pe Newton singur; dar fiindcă mă interesează mai mult să aflu unde se găsește acest Walker care l-a trimis la Jack, o să-l închid la un loc cu ceilalți, căci bănuiesc că vor vorbi între ei și atunci vom afla totul. Deci, să-l lăsăm deocamdată și pe el împreună cu ceilalți. Dick va sta în camera de sus cu urechea la gaură și va asculta tot ce se va vorbi.

Urcară din nou. Sus îl găsiră pe Sam, care mai era încă ocupat cu interogarea prizonierilor. Tocmai voia să afle unde își lăsaseră caii, dar ei tăceau cu încăpățănare.

Winnetou, care până atunci nu spusese nici un cuvânt, puse mâna pe umărul lui Sam, zicând cu un zâmbet imperceptibil:

— Fratele meu alb poate să-și cruțe glasul. Winnetou a fost pe urmele lor, astfel încât știe totul. Au lăsat caii sub paza unui om, la cei patru cedri care se găsesc dincolo de stânci.

Dick Stone fu trimis la postul de ascultare. El dădu la o parte piatra, se întinse la pământ și puse urechea la „vorbitor”. După aceea fură aduși tâlharii și închiși în încăperea ce le era destinată.

După puțin timp, Will Parker aduse animalele prizonierilor, precum și pe omul care fusese lăsat acolo. Acesta fu închis împreună cu ceilalți.

După capturarea lui „Jack cel sângeros” și a tovarășilor săi, Wilkins crezu că tot pericolul fusese îndepărtat, astfel încât se sperie în mod serios când auzi de la Old Firehand că trei sute de marikopași sunt în drum spre misiune.

— Dar ce vor aceștia? întrebă Sam Hawkens.

— Două lucruri. În primul rând pe „Porumbița pădurii seculare”, iar în al doilea rând au pus ochii pe comorile ce s-ar găsi la „Apa albastră”; de altfel, se vorbește foarte mult despre aceste comori, master Wilkins. Este ceva adevărat în toată povestea asta?

— În privința aceasta se înșală foarte mulți, caută plantatorul să evite un răspuns precis.

— În cazul acesta, pot să poftească acești gentlemenii roșii, căci nu au ce lua.

Winnetou zise, încrețind fruntea:

— Marikopașii au ieșit ca șobolanii din găurile lor, dar Winnetou o să-i alunge înapoi, fără prea mare osteneală. Voi merge acum înaintea lor pentru a-i spiona. Putem foarte ușor să ne dăm seama cam pe unde vor apărea, căci așezările lor se găsesc pe malul de nord al lui Rio Gilla, iar noi ne găsim la est de cursul principal al acestui râu, astfel încât părerea mea este că marikopașii vor veni pe la nord de Gilla. Inconvenientul acestui drum este că le stă în cale Silver City, unde nu trebuie să se lase văzuți.

— În cazul acesta ar veni la Fort West, unde li s-ar face imediat de petrecanie, interveni Sam Hawkens.

— Atât de departe nu vor merge, căci vor lăsa fortul spre stânga și vor trece printre aceste două obstacole.

— Am auzit de la Jack că marikopașii ar putea fi aici chiar în cursul zilei de mâine, observă Old Firehand, așa încât nu se mai găsesc nici la o zi depărtare de noi. Poate că s-au oprit undeva peste noapte.

— Așa ceva nu o să le trăsnească prin cap.

— Sau poate în apropiere de Silver City și Fort West?

— Sunt sigur că nu. Părerea mea este că s-au oprit dincolo de aceste localități.

— Când credeți că vor trece printre ele?

— Astăzi, după ce se întunecă. Trebuie să spunem „astăzi”, deoarece a trecut de miezul nopții.

— Sunt cu totul de aceeași părere cu dumneata. Până atunci, însă, cred că ei vor rămâne înapoia unei linii ce ar trece de la Silver City spre Fort West. Cunoști regiunea aceasta, master Sam?

— Așa puțin, dacă nu mă înșel.

— Dincolo de Silver City, Rio Gilla face un cot destul de mare de la sud spre vest. Acolo apa este mică și îngustă, astfel încât poate fi trecută cu ușurință călare, deoarece abia ajunge până la burta cailor. Terenul situat în interiorul acestui cot este acoperit de pomi seculari, de păpuriș și tufișuri, între care crește din belșug iarbă pentru cai. Cred că acolo s-au oprit marikopașii.

— Drace, nici că există pentru ei o ascunzătoare mai bună ca locul acela. În mijlocul pădurii, acoperiți de râu, sunt tot atât de adăpostiți ca în sânul lui Avraam. Cred că numai acolo și nicăieri în altă parte trebuie căutați și vor putea fi găsiți. Unul dintre noi trebuie să meargă într-acolo, să vadă cum se prezintă situația.

— Cine?

— Winnetou, zise căpetenia liniștit.

— Și eu, adăugă Sam.

— Winnetou va merge singur. Dacă Sam Hawkens vrea să recunoască și el, n-are decât s-o facă. Old Firehand poate să-l însoțească.

— Dar eu? interveni Will Parker. Nu cumva credeți că o să rămân aici?

— Da, hotărî Sam. Nu este nevoie ca toată lumea să meargă cu noi. Ai grijă, lungane, că ție îți revine sarcina de a apăra clădirea și pe „Porumbița pădurii seculare”.

Auzind cuvintele acestea, tânărul apaș făcu un gest de dezaprobare și zise:

— ”Cerbul sprinten” va apăra „Porumbița”! El nu are nevoie de nimeni altcineva.

— Dușmanii pe care-i așteptăm sunt mulți la număr, interveni Winnetou cu vocea-i melodioasă, astfel încât un singur braț nu este suficient pentru apărarea ei. Prietenii albi vor păzi casa. Winnetou pornește acum spre nord, pentru ca, trecând pe lângă Fort West, să ajungă în spatele marikopașilor.

— Atunci noi doi o s-o apucăm spre sud, zise Old Firehand. Vom ocoli Silver City și vom cădea în spatele indienilor venind din partea opusă. Acolo ne vom întâlni poate cu Winnetou.

— *Howgh!*

Apașul pronunță doar acest cuvânt și în momentul următor dispăru din cameră. Cuvântul indian howgh este comun aproape tuturor triburilor și are înțelesuri diferite. De obicei, însă, îndeplinește rolul unei afirmații. După aceasta, Sam se adresă lui Old Firehand, întrebându-l:

— Când pornim și noi?

— Deocamdată, nu. Mai întâi trebuie să cobor la Dick. Cred că master Wilkins o să-ți dea unul din caii săi mai buni, deoarece sunt sigur că dobitocul dumitale este obosit.

— Mary a mea obosită? Atunci înseamnă că nu o cunoști, căci ea se poate lua oricând la întrecere cu pur-sângele dumitale, dacă nu mă înșel.

În camera de la parter, Old Firehand îl găsi pe Dick întins la pământ, cu urechea la deschizătura din dușumea. Când îl văzu pe vânător, se ridică și astupă deschizătura cu lespede de piatră, șoptind:

— Blestemată însărcinare, nu cumva o să stau toată noaptea aici?

— Nu, master Dick, nu pretind de la dumneata acest lucru. Dar ce se mai aude, au vorbit ceva băieții?

— Numai în șoaptă, se tem că a rămas cineva dintre noi să asculte la ușă. Abia după ce a fost adus Newton, au început să ciripească ceva mai tare. Dar nu este nimic important. Chiar acum Newton povestește ceva despre Turcia.

— Asta trebuie s-o aud neapărat.

Old Firehand se întinse la pământ și ascultă. Conversația luase o altă întorsătură.

— Cel puțin dacă nu ar fi pus mâna pe tine, auzi el vocea lui Newton-Florin, atunci ai fi putut merge la Prescott și l-ai fi adus pe Walker să ne salveze.

— Poate că nici nu l-aș fi găsit, răspunse acela, care părea a fi paznicul lăsat la cai.

— Posibil, căci acolo nu este cunoscut sub numele de Walker, căci și-a luat numele de Zenort și locuiește într-o vilă din Sierra Preta.

— Dar aceasta nu este în Prescott.

— Nu. De acolo mai sunt încă patru ore de drum. În țara asta nu se socotește totul chiar atât de precis. De altfel, orice hangiu ți-ar putea arăta drumul spre el. Dar povestește-mi cum se face că ați căzut în cursă ca niște pițigoi?

Era un lucru pe care Old Firehand îl știa destul de bine, așa că nu mai era nevoie să asculte. Părăsi deci locul, acoperind din nou deschizătura și plecă împreună cu Dick pentru a-l căuta pe Sam.

Micul vânător se găsea în curte, să pună șaua pe Mary.

În momentul plecării, veni Wilkins pentru a-și lua rămas-bun și a le mulțumi.

— Nu merită atâta atenție, zise Sam. Până la înapoierea noastră, nu este nici un pericol pentru voi, dacă nu mă înșel.

— Mulțumesc, *sir*. De altfel mă bizui nițel și pe mine însumi. Imediat ce veți fi plecat, voi da drumul la apă; în cazul acesta, până la prânz, vor fi aici cel puțin o sută dintre cei mai destoinici războinici chiricahuani.

— Să nu lăsați să fie văzuți. Trebuie să-i ascundeți în casă, căci nici marikopașii nu sunt proști și vor trimite și ei iscoade.

5. La marikopași

În zorii zilei, Old Firehand și Sam Hawkens ieșiră din vale. În fața lor era șesul. Călăriră mereu spre sud, făcând un mare ocol. Peste două ore lăsară în dreapta Silver City și o apucară spre vest, după aceea mai mult spre nord, până ce dădură de râu. După ce îl trecură, Old Firehand zise:

— Dacă nu m-am înșelat în socotelile mele, indienii nu pot fi departe. Să descălecăm deci și să ascundem caii în tufișurile acelea, foarte potrivite pentru așa ceva.

Ceea ce și făcură, după care șterseră toate urmele. Old Firehand păși înainte, mereu în lungul râului, adăpostit de tufișuri, evitând cu cea mai mare grijă să lase vreo urmă. La un moment dat, privind printre tufe, se dădu brusc înapoi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sam.

— Indieni!

Se pitiră la pământ. Râul făcea aici o cotitură. Dincolo de ea, pe același mal, o duzină de piei roșii, răsfirați de-a lungul apei, pescuiau absorbiți. Fețele lor erau vopsite în culori de război. Old Firehand îi recunoscă imediat: erau într-adevăr marikopași. Tribul acesta aparținea seminției indienilor yuma, care erau extrem de războinici.

— Bine, acum știm cum stăm, îi șopti tovarășului său. Se pare că tabăra lor se găsește chiar după această cotitură. Trebuie să facem un ocol dacă vrem să ne apropiem nevăzuți de ei. Cel mai bine ar fi să ne întoarcem acolo unde ne-am lăsat caii și să încercăm să ne apropiem de tabără din partea opusă.

— Dar dacă vom fi descoperiri?

— În cazul când vom fi descoperiți amândoi, atunci nu ne rămâne nimic altceva de făcut decât să căutăm să ajungem cât mai repede la caii noștri și s-o luăm din loc. Dacă va fi descoperit numai unul dintre noi, acesta va fugi, dar nu în

direcția cailor, căci ar face imposibilă fuga călare a celui nedescoperit. În orice caz, să rămânem împreună, sau cel puțin la o distanță apropiată unul de altul, ca la nevoie să ne putem înțelege prin semne. Acum însă, să mergem.

Se târără înapoi pe lângă caii lor și făcură un mare ocol în jurul cotiturii, căutând să nu lase urme. În apropierea apei se întindea o porțiune nu prea mare de teren, acoperită de tufișuri, după care începea pădurea formată din copaci. În Vest, ei sunt numiți *deepranch*, *greatlaf*, uneori și *straigwoods*, fiind destul de înalți și puternici. Ramurile lor, cu frunze mari, încep chiar la doi metri deasupra pământului, ating uneori grosimea unui om și pornesc de la tulpină în unghi drept. Ce-i drept, copacii aceștia nu se află foarte aproape unul de altul, dar ramurile lor sunt foarte lungi, astfel încât se ating între ele, formând prin diferitele straturi suprapuse un acoperiș des și oferind o admirabilă protecție împotriva ploilor, precum și ascunzișuri foarte bune. Un cățărător îndemânatic va putea să se miște din copac în copac fără să fie observat de jos.

Old Firehand și Sam Hawkens trecuseră de marginea tufișurilor și intraseră în pădure, când auziră sforăitul unui cal. Vânătorul își trase imediat tovarășul înapoi în tufiș, șoptind:

— Stai, master, se pare că indienii au animalele aici prin apropiere. Înainte să întreprindem ceva, să ne orientăm asupra inamicului. Să vedem dacă e vreun paznic la animale.

Se târără în direcția din care venise sforăitul, mișcându-se între marginea tufișului și pădurea propriu-zisă. Într-un luminiș acoperit de iarbă păștea un număr destul de mare de cai. După aprecierea lor, erau aproape trei sute de animale, cu picioarele dinainte legate, așa încât să nu se poată îndepărta.

— Nu văd nici un fel de paznic, zise Sam.

— Nici eu. Indienii se simt aici în cea mai mare siguranță. Dar ia privește la acei doi roibi!

— Într-adevăr, sunt niște animale admirabile. Desigur că nu sunt încălecate de războinici de rând.

— Nu sunt hoț de cai, dar tare mi-ar place să-i știu ai mei. Acum, haide să intrăm în pădure.

Se cățără într-un copac. Acoperiți de frunziș, nu puteau fi văzuți de jos. Sam începu să miroasă aerul și zise:

— Nu-ți gâdilă nimic nările?

— Ba da, indienii frig pești.

— Ai un nas tot atât de fin ca și mine. Cred că și dumneata ai putea fi numit „Tschikone”. Dar de unde vine acest miros, căci aici în mijlocul frunzișului te poți înșela foarte ușor?

— Se pare că dinspre râu.

— Aceeași impresie o am și eu. Va trebui să mergem deci într-acolo.

— Da, hm, dacă aș ști unde.

Old Firehand își îndreaptă privirea cercetător în sus și apoi spre tovarășul său, întrebându-l:

— Poți să te cațări?

— Ca o veveriță.

— Cred că ar fi mai bine să ne urcăm cât mai sus și de acolo să ne mișcăm din ramură în ramură.

— De acord.

Sam aruncă pușca pe umeri, apucă o cracă groasă și în momentul următor era călare pe ea. Un salt, încă unul și Sam se găsea deja pe al treilea strat de crăci, astfel încât Old Firehand nu mai putea să-l vadă. Vânătorul zâmbi mulțumit, căci peste câteva clipe se găsea lângă el. Sam tocmai voia să-și continue drumul, dar Old Firehand îl reținu, zicând:

— Stai, înainte de a părăsi acest adăpost, trebuie să ne convingem dacă următorul prezintă suficientă siguranță. Pentru aceasta voi merge eu înainte, iar dumneata mă vei urma. Nu văd nici un om pe aici, așa că putem să ne continuăm drumul.

Se ridică și pași până ce ajunse la o cracă groasă care venea dinspre copacul următor. Pași și pe aceasta și cercetă împrejurimile. Îi făcu semn lui Sam și amândoi continuară drumul, din pom în pom, fără a face nici cel mai mic zgomot. Deși erau stânjeniți de arme, mișcările lor erau atât de îndemânatică încât ramurile abia se mișcau.

Deodată însă pădurea se termină. Una din acele furtuni care devastează marginile pădurilor, dezrădăcinase și aici copacii, pe o mare întindere, prăbușindu-i unii peste alții. În felul acesta se iscase un haos de nepătruns, iar la marginea acestuia...

— Uite-i acolo, șopti Old Firehand.

La râu, mulți dintre ei erau ocupați cu pescuitul; alții frigeau peștii prinși. În acest scop săpaseră cu tomahawkul gropi în pământ, făcuseră foc și puseseră în cenușa încinsă peștii necurățați.

Cei doi vânători își continuară drumul cu cea mai mare prevedere. După scurt timp auziră sub ei voci. Erau doi oameni, care vorbeau în amestecul acela de spaniolă și indiană folosit de albi când stau de vorbă cu indienii.

— Care este planul „Săgeții de fier”? Eu sunt de părere că ar trebui să întrebuițăm vicleșugul.

— La ce vicleșug se gândește fratele meu alb Sonakata?

Cel ce rostise aceste cuvinte, „Săgeata de fier”, părea a fi căpetenia. Îl numise pe celălalt Sonakata, ceea ce însemna „Omul de argint”.

— Să plecăm înainte și să le spunem că vrem să cinstim mormintele căpeteniilor; în acest caz vom fi primiți la misiune ca oaspeți. În timpul nopții vor veni oamenii noștri și le vom deschide poarta.

— Asta nu se poate, căci „Săgeata de fier” este prea bine cunoscut și vom fi imediat luați prizonieri. În felul acesta vom ajunge la stâlpul torturii, în cinstea mormintelor căpeteniilor. Nu, planul nu e bun.

— Atunci, arată-mi altul.

— Ceea ce trebuie să fac, știu deja de mult. În misiune locuiesc puțini oameni, iar protectorii lor, apașii chiricahuani, se găsesc la vânătoare. Numărul nostru este de zece ori trei ori zece. Vom ajunge noaptea la „Apa albastră” și vom încercui imediat misiunea. Locuitorii ei nu bănuiesc nimic și vor fi surprinși înainte de a le trăsni prin cap să se apere, iar noi o să-i frigem după aceea la stâlpul torturii, întocmai cum ne-ar fi pârjolit ei.

— Dar ce se va întâmpla cu comorile ce se găsesc în misiune?

— Îți vor aparține ție, așa cum am stabilit. Le vei primi, însă, numai după ce ne vei fi dat pulbere și gloanțe, cum a fost înțelegerea noastră.

— Dar dacă nu găsim aurul și argintul?

— În cazul acesta o vom tortura pe „Porumbiță” până ce ne va dezvălui ascunzătoarea.

— După aceea veți omorî-o?

— Nu știu încă, răspunse căpetenia cu oarecare scârbă. Sunt căpetenia marikopașilor și sunt obișnuit să fac ce vreau eu.

— Uiți că nu sunt subordonatul tău.

— Iar tu uiți că o căpetenie nu are nevoie să-și dezvăluie planurile sale. Acum însă du-te și mănâncă și te culcă, ca să nu fii obosit la noapte.

Se auzi o înjurătură înăbușită, după care „Omul de argint” se îndepărtă.

Ascultătorii priviră prin stratul de frunziș și-l văzură pe alb plecând. Individul părea să aibă puțin peste treizeci de ani.

— Cine este gentilomul acesta? întrebă Sam Hawkens în șoaptă.

— Nu știu. Despre „Săgeata de fier” am auzit și ne putem socoti norocoși că am dat tocmai peste această căpetenie.

— Dar ce știi despre el?

— Nu se bucură de un remune prea bun și se zice că ar fi nesocotit uneori în acțiunile sale. În cazul de față nu este singurul vinovat, poate că nici vinovatul principal. Ai auzit doar că de data aceasta este amestecat și un alb, la fel ca întotdeauna când omul roșu comite o fărădelege.

— Ce facem acum? Se pare că individul a mai rămas jos, sub copac.

— Desigur, așa că vom coborî mai jos cu o cracă, să-l spionăm nițel.

Cu ocazia aceasta observară că, pentru căpetenie, se construisese o colibă de frunziș, în acoperișul căreia era înfiptă o lance, de care atârna un scalp. „Săgeata de fier” stătea în fața intrării și avea în fața sa două vase mici cu vopsele, în care introducea mereu o pensulă, cu ajutorul căreia își vopsea fața.

— Roșu și negru, șopti Sam Hawkens. Sunt culorile de război; ele înseamnă sânge și moarte. Individul acesta are deci intenții foarte serioase. Dar mi se pare că se apropie cineva.

Într-adevăr, de-a lungul porțiunii distruse de uragan veneau în fugă doi tineri indieni. Puteau avea șaptesprezece sau optsprezece ani. Observând ocupația căpeteniei, tinerii se opriră la o distanță respectabilă, căci ceremonia vopsirii în culorile de război este socotită sfântă și nu este permis să fie întreruptă. Totuși, căpetenia le făcu semn să se apropie, întrebându-i:

— Ce vor cele două „Degete”?

Cel mai în vârstă se apropie, zicând:

— „Degetul drept” și „cel stâng” au venit să facă o rugămintă căpeteniei.

— Spuneți-o.

— De ce să stăm noi aici sub copaci? Nu ne găsim oare pe poteca războiului? Nu avem noi cei mai buni cai din tribul nostru? Cunoaștem ținta expediției noastre. Vrem să devenim războinici și să aducem dovezile vitejiei noastre. Întotdeauna tinerii care vor să-și câștige un nume sunt

întrebuințați ca iscoade. Pentru care motiv nu trimite și părintele nostru iscoade? De ce nu vrea să ne acorde favoarea de a ne întoarce cu scalpurile dușmanilor noștri?

Așadar, acești doi tineri indieni nu aveau încă un nume definitiv, ci erau numiți numai în mod provizoriu „Degetul drept” și „Degetul stâng”. Numele pe care indianul urmează să-l poarte toată viața îl primește abia atunci când a trecut un examen. Căpetenia zâmbi foarte satisfăcut de spiritul întreprinzător al odraslelor sale.

— Nu cumva „Degetele” vor să dea ordine părintelui lor? răspunse el. Ce puteți să înțelegeți voi din războiul pe care-l ducem noi acum? Pentru ce să am nevoie de iscoade? Cunoscut precis locul unde vrem să ajungem. Prin iscoade ne-am trăda numai. Mâine în zorii zilei, cele două „Degete” vor avea ocazia să ia scalpurile albilor, căci ei vor fi cei dintâi care vor intra în misiune.

— Numărul nostru este atât de mare, iar fețele palide sunt atât de puțini la număr, încât nu vom primi scalpurile dacă vom aștepta. Pentru acest motiv vom pleca înainte.

— Veți rămâne pe loc, ordonă căpetenia.

— „Săgeata de fier” este prea sever cu fiii săi. Avem cuțite, tolbe, săgeți și arcuri. Să nu vânăm cu ele nimic altceva decât fluturi?...

Aluzia era legată de faptul că tinerii indieni învață să tragă cu arcul vânând fluturi care, datorită zborului lor neregulat, sunt foarte greu de ochit. Mai târziu însă, după ce au devenit războinici în toată legea, se rușinează de aceste începuturi.

— Vânăți fluturi până când veți învăța să ascultați de căpetenia voastră!

Tinerii se priviră întrebători, după care făcură stângamprejur și se îndepărtară în pădure. Pe fețele lor se putea citi însă că erau ferm decizi să întreprindă ceva ce le-ar fi adus glorie și cinste.

Bătrânul își închipui același lucru, căci mârâi, nu fără oarecare satisfacție, *ok mek nososs* — ceea ce însemna „lei

tineri”...

— Mi se pare că ăștia o să comită o mare prostie, șopti Sam.

— Pe care o s-o folosim noi. Urmează-mă și desfă-ți lasoul.

— Pentru ce?

— O să vezi imediat.

Old Firehand se cațără din cracă în cracă, din copac în copac, în direcția în care dispăruseră cei doi tineri indieni.

Ajuns înapoia lor, se întinse pe cracă și își plecă urechea în jos, pentru a auzi mai bine. Nimeni nu era prin apropiere. Sări repede în spatele celor doi și-i apucă de gât, strângându-i ca într-un clește de oțel. Tinerii își pierdură imediat cunoștința, fără a scoate cel mai mic sunet.

— Măi, să fie! răsună de sus vocea înfundată a lui Sam. De altfel, m-am așteptat la așa ceva.

— Să ne grăbim, căci în orice clipă poate trece cineva pe aici. Ridică-i repede sus.

Sam trase mai întâi pe unul și pe urmă pe celălalt. Old Firehand adună de jos săgețile împrăștiate, deoarece acestea ar fi putut trăda cele întâmplate acolo, după care se urcă și el în copac, legă prizonierii și apoi se ridică cu o cracă mai sus, ducând și prizonierii cu el.

— O lovitură de maestru, dacă nu mă înșel, zâmbi Sam. Să sperăm că mai trăiesc încă. Ar fi păcat dacă i-ai fi vătămat pe acești drăgălași tineri.

— Nu sunt morți. Intenționez să mă servesc de ei pentru rezolvarea chestiunii noastre, fără vărsare de sânge.

— Aha, ca ostateci.

— Da, însă haide acum la cai, căci o să luăm roibii cu noi. În felul acesta „Săgeata de fier” va crede că fiii săi au pornit-o înaintea tribului ca iscoade. Lucrul acesta ne convine.

Fiecare luă câte un prizonier. Coborâră din pomi la marginea pădurii.

— Să le punem acum repede călușe în gură. Vom folosi iarbă, căci altceva nu avem la îndemână.

Prizonierii fură duși la cei doi roibi. Animalele erau cu șeile pe ele, lucru ce convenea de minune celor doi vânători. Cu ajutorul lasourilor prizonierii fură legați pe cai. Fețele lor trădă rădă cea mai mare spaimă când își reveniră și-i văzură pe vânătorii ai căror prizonieri erau. Scoaseră niște gemete, înfundate, dar până la urmă se împăcară cu soarta.

— O să conduc caii indienilor pe malul râului, în sus, zise Old Firehand. Dumneata te vei duce între timp la caii noștri, vei intra cu ei în apă și vei merge apoi o bucată în susul apei, pentru a evita orice urmă.

Ajungând la râu, Old Firehand nu avu mult de așteptat până la sosirea lui Sam.

— Ai șters toate urmele din tufiș?

— Crezi că Sam Hawkens este atât de prost ca să negligeze un lucru atât de important? Aș vrea să-l văd pe indianul care ar putea să bănuiască măcar că a avut o vizită atât de simandicoasă.

— Vom cerceta urmele acestor doi cai și, dacă vor observa că în realitate sunt patru cai, vom fi descoperiți. De aceea, trebuie să ne despărțim. Dumneata cu un prizonier vei trece râul. Eu o să-l iau pe celălalt și mă voi deplasa puțin mai în sus, prin apă, după care voi face un ocol, pentru a pune o distanță cât mai mare între urmele noastre.

— Dar unde ne vom întâlni?

— La dealul pe unde am trecut la venire. Îți mai aduci aminte că la poalele lui se putea vedea albia uscată a unui râuleț?

— Exact, master.

— Ne vom întâlni acolo. Cine sosește primul, așteaptă.

— Bine, aprobă Sam. Bătrânul a promis fiilor lui că vor fi cei dintâi care vor intra în acțiune. Noi o să-i facem plăcerea de a-i îndeplini promisiunea chiar mai repede

decât a crezut-o el. Dă-mi acum pe unul din domnișorii aceștia, ca să nu rămână trei urme pe mal.

Old Firehand conduse cei doi cai ai indienilor în apă, dădu un cal micului vânător și, ținând pe celălalt de dârlogi, încalecă propriul său cal. În felul acesta se găseau toți patru în apă, iar pe mal erau numai două urme, ducând spre râu.

— Așa, master, zise Sam. Acum totul e în regulă și putem porni, dacă nu mă înșel. Rămâi cu bine!

Se întoarse și conduse caii către celălalt mal. Ajunse cu bine acolo și o luă apoi la galop în direcția indicată.

Când Old Firehand, care făcuse un ocol, ajunse la locul întâlnirii, Sam Hawkens îl aștepta deja. Continuară drumul împreună spre „Apa albastră”. Pe măsură ce se apropiau de țintă, dădeau peste cete izolate de apași, care străbăteau același drum. Erau bine înarmați, dar fără cai. Ei recepționară semnalul cu apa dat de Wilkins, știau că era vorba de apărarea „Porumbiței” împotriva unui atac. La vederea prizonierilor, scoteau câte un „uff” mirat și se dădeau la o parte cu respect, pentru a face loc lui Old Firehand și însoțitorilor săi.

Intrând în curtea misiunii, găsiră peste o sută de apași, gata de luptă.

6. Lupta pentru clădirea vechii misiuni

Apariția prizonierilor stârni o mare vâlvă în clădirea misiunii, iar laudele la adresa celor doi vânători nu mai luau sfârșit. Între apașii chiricahuani sosiți, se afla și căpetenia „Mână tare”, un războinic înalt și bine legat. Acesta se apropie și salută cu demnitate pe celebrii vânători.

La consfătuirea ce se ținu, Old Firehand propuse să se aștepte sosirea lui Winnetou înainte de a se întreprinde ceva. Atât Wilkins, cât și căpetenia fură de acord cu această propunere.

— Master Wilkins, ai auzit cumva despre un alb care-i numit de către indieni Sonataka, adică „Omul de argint”? Întrebă Old Firehand.

— Am auzit, dar nu l-am văzut. În regiunile acestea, puțin locuite, se aude foarte repede când se stabilește un alb.

— Ce fel de om este?

— E proprietarul unei mine de mercur...

— Așadar, din cauza asta a primit numele de „Omul de argint”. Cunoști adevăratul său nume?

— Se numește Roulin.

— Francez, după cât se pare.

— Posibil. Precis nu pot să știu. Am auzit că ar locui dincolo de Colorado, într-o vale numită de indieni Valea morții. De altfel, omul acesta nu se bucură de o faimă prea bună. El scoate cantități mari de mercur, dar nimeni nu știe cum. Se pot vedea puțurile, dar niciodată nu a fost văzut un lucrător. Vecinii mai superstițioși susțin că ar fi încheiat un pact cu diavolul și că slujitorii iadului i-ar scoate la

suprafață acest metal otrăvitor. Dar pentru ce te interesezi de acest om?

— Fiindcă este un nemernic, care ia și el parte la această expediție a marikopașilor; ba chiar, mai mult, am impresia că tocmai el este acela care ne-a adus indienii pe cap.

— Nu greșești cumva?

— Nu cred, căci Sam și eu l-am văzut cu ochii noștri, bineînțeles presupunând că Roulin și cu Sonataka sunt una și aceeași persoană.

— Vai de el dacă va apărea în fața țevii puștii mele!

Între primele pregătiri în vederea primirii marikopașilor a fost și procurarea materialului pentru iluminat, care fu transportat pe acoperișul plat al clădirii. Petrol, smoală și rășină existau în cantități suficiente pentru a se putea întreține un foc, care să lumineze toată valea.

După ce se întunecă, numărul indienilor adunați în incinta misiunii ajunse cam la o sută cincizeci. Winnetou nu se înapoiase, lucru care produse oarecare îngrijorare lui Wilkins. Old Firehand însă era foarte liniștit și aștepta plin de încredere desfășurarea evenimentelor.

Se apropia miezul nopții. Afară era întuneric beznă. În clădirea misiunii domnea cea mai perfectă liniște. Nici una dintre ferestre nu era luminată. Deodată, cineva bătu încet în poartă. Bătrâna indiană deschise fereștră și întreabă:

— Cine-i acolo?

— Winnetou.

Căpetenia intră în curte. Calul îl lăsase la un loc sigur. Winnetou se apropie de „Mână tare”, discută cu el, după care acesta dădu câteva ordine războinicilor săi; aceștia se împrăștiară pe platforma casei și prin încăperile ale căror ferestre dădeau în afară. Winnetou urcă scările și, intrând în camera unde erau adunați albi, zise atât:

— Marikopașii au sosit!

— În sfârșit, exclamă Sam, reprezentăția poate să înceapă. Crezi că vor ataca imediat?

— Se găseau în urma mea. Vor încercui mai întâi casa. Dar frații mei albi au avut grijă de iluminare?

— Da.

Fiecare merse la postul său. Afară nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Sam stătea la ferestruica din poartă, dar nu putea vedea nimic. Cu toate acestea avu impresia că inamicul se găsește numai la câțiva pași de el. Era ceva care-i spunea asta, un fel de al șaselea simț.

Deodată auzi pasul unui cal care se apropia încet și se opri în fața porții. Cineva bătu în poartă. Sam așteptă un timp, pentru a lăsa impresia că toți ai casei dormeau. Abia după ce bătăile se repetară, deschise ferestruica și întrebă:

— Cine este acolo?

— Un sol pentru „Porumbița”.

— De la cine?

— De la „Mână tare”.

— Unde se găsește căpetenia?

— Vânează bivoli pe malul lui Gilla.

Sam auzi un zgomot ușor, astfel încât acum știa prea bine că veniseră câțiva dușmani în fața porții. Planul lor era să intre cu toții după așa-zisul sol. Micul vânător vorbise destul de tare ca să poată fi auzit de cei de pe acoperiș.

— Vânează? întrebă el râzând. Fratele meu roșu se înșală, „Mână tare” se găsește aici în casă.

Se auzi un „uff” speriat.

— Da, ticălosule! Cine vrea să înșele, trebuie să fie ceva mai deștept decât tine. Voi, marikopașii, sunteți cei mai proști indivizi, dacă nu mă înșel. Am fost astăzi în tabăra voastră și am luat prizonieri din mijlocul vostru pe fiii lui „Săgeată de fier”, aducându-i aici. Acum știți cum stați. Pe tine însă vreau să te răsplătesc pentru minciuna pe care ne-ai servit-o aici.

După care, scoase țeava puștii prin ferestruică și, imediat, se auzi o împușcătură, la lumina căreia se văzu indianul căzând de pe cal. Urlete turbate fură răspunsul. Sus, pe acoperișul clădirii, se aprinse un foc uriaș, astfel

încât toate împrejurimile fură luminate ca ziua. Asediații putură observa acum că marikopașii încercuiseră clădirea din toate părțile.

În acest moment se auzi sus o voce sonoră:

— Aici se află Winnetou, căpetenia apașilor, pentru a primi pe „Săgeată de fier”. Frații mei roșii să se întorcă liniștiți la căminele lor, înainte de a fi uciși de gloanțele noastre.

Un râs batjocoritor izbucni, dar puternica voce a apașului îl acoperi.

— Marikopașii să-și deschidă bine urechile. Nu folosește nimănui ca războinicii noștri să se ucidă între ei. În casa aceasta se găsesc cei doi fii ai lui „Săgeată de fier”. Aceștia vor putea să plece liberi dacă marikopașii vor promite că nu vor mai dezgropa niciodată securea războiului împotriva Palomei Nakana. Am vorbit!

— Nemernicule mincinos, răspunse vocea răgușită, a lui „Săgeată de fier”. Primește-ți răsplata!

O împușcătură răsună, dar în același moment Winnetou se întinse la pământ, astfel încât glonțul trecu peste el. Imediat după aceasta se sculă din nou în picioare și, ridicând mâna, zise:

— Winnetou este prietenul tuturor bărbaților roșii, pe coioții râioși însă îi nimicește. Să vorbească deci armele.

De sus, precum și de la toate ferestrele, răsunară în aceeași clipă o mulțime de împușcături, ale căror gloanțe nu-și greșiseră ținta, deoarece flăcările luminau foarte bine pe atacatori. Marikopașii scoaseră un urlet înfiorător și o luară la fugă, pentru a ieși din bătaia puștilor. Primirea de care avură parte făcu să le piară orice poftă de a mai ataca misiunea. Flăcările de pe platforma casei fură întreținute până-n zorii zilei. Când se mai lumineă nițel, se putură număra morții. Erau peste patruzeci.

Marikopașii se opriseră dincolo de bătaia puștii, nu departe de malul lacului. Erau foarte liniștiți, astfel încât era de presupus că luaseră o hotărâre oarecare.

Old Firehand stătea pe acoperiș și privea spre inamic cu ajutorul unui binoclu. Wilkins, care venise și el pe acoperiș, ceru să i se dea binoclul, după care, cercetând cu atenție tabăra dușmană, scoase un strigăt înfundat.

— Ce s-a întâmplat?

— Fantastică surpriză. Nepotul meu Arthur este printre ei.

— Arthur? Dar a dispărut cândva!

— Da.

— Să fie el acum între dușmanii noștri?

— Îl văd foarte bine, stă lângă căpetenie.

— Să-mi fie cu iertare, *sir*, dar acela pe care-l indici dumneata, este tocmai ticălosul de Sonataka, despre care ți-am vorbit doar.

— Nu pot să cred, trebuie să fie Arthur.

— Nu cumva te înșeli?

— În nici un caz. El este, cu siguranță.

— Gândește-te că omul acesta nu este prizonierul marikopașilor, ci e liber și stăpân pe acțiunile sale. Dacă ar fi acela pe care-l crezi, atunci de mult s-ar fi înapoiat acasă.

— Ar fi de așteptat, dar cine poate ști ce l-a împiedicat? Aici se petrec uneori lucruri greu de înțeles. Arthur a vândut plantația; oricare ar fi motivele, nu îndrăznește să se înapoieze, căci îi este rușine să mai apară în fața ochilor mei.

— Eu însă nu mă pot împăca cu gândul ca proprietarul minei de mercur din Valea morții să fie o rudă de-a dumitale. Poate vom primi foarte curând explicația. Dar, uite, se apropie unul dintre roșii.

Într-adevăr, se apropia de clădire un marikopaș, fluturând deasupra capului o bucată de piele albă, semn că vine cu intenții pașnice.

— Un sol, zise Wilkins. Vom vedea imediat ce vrea.

Winnetou, care se găsea și el pe platformă, se ridică în picioare, zicând:

— Tu, trimis al „Săgeții de fier”. Fratele meu alb Old Firehand va coborî la poartă, va vorbi și va proceda după cum va crede el că este mai bine.

Old Firehand plecă, iar Wilkins clătină mirat capul, zicând:

— De fapt, ar fi fost treaba mea să primesc orice sol.

— Da, dar fratele meu nu știe ce dorește; or, dacă inamicul cere un răspuns urgent, va trebui să ia o hotărâre urgentă și s-ar putea întâmpla să greșească cu această ocazie.

Între timp, Old Firehand ieși afară, deoarece marikopașul dădea de înțelese prin semne că nu îndrăznește să se apropie mai mult.

— Sunt trimis de „Săgeata de fier” să-ți comunic că războinicii roșii doresc să-și ridice morții. Albii o să le permită acest lucru?

— Noi nu permitem așa ceva. Scalpurile morților voștri aparțin apașilor.

— Dar cum se face că se găsesc aici atât de mulți războinici chiricahuani?

— Au venit cu scopul de a vă primi pe voi.

— Dar nimeni nu știa că o să venim.

— Toți au știut-o, căci eu însumi am fost în mijlocul taberei voastre, am auzit ceea ce a vorbit „Săgeata de fier” cu „Omul de argint” și după aceea am luat prizonieri pe cei doi fii ai căpeteniei.

— Nu se poate, căci aceștia au plecat călare pe caii lor.

— Eu i-am legat pe cai. Marikopașii sunt copii care se joacă cu fluturii, căci nu au pus nici măcar un paznic la cai, lucru greșit în timp de război.

— Fratele meu alb îi va omorî pe fiii căpeteniei?

— Da.

Roșul se înspăimântă și răspunse:

— Din ce cauză? Nici un viteaz nu omoară un om pe care nu l-a învins în luptă.

— Eu i-am făcut prizonieri pe cei doi și viața lor îmi aparține, așa încât pot face cu ei tot ce vreau. Dacă mai ai ceva de comunicat, spune mai repede și mai pe scurt.

— Căpetenia marikopașilor cere o întâlnire cu Winnetou, căpetenia apașilor.

— Unde?

— Chiar aici unde ne găsim noi.

— Bine. Să-l aducă cu el pe Sonataka și încă un om.

— Va aduce și căpetenia apașilor pe cineva?

— Doi. Acum du-te și comunică ce ți-am spus. Old Firehand se înapoie în clădire. Relatând rezultatul întrevederii, fu întrebat de Wilkins:

— Așadar, vor merge trei persoane. Ai putea să-mi spui cine vor fi aceștia?

— Dumneata, apașul și eu. Rog să mi se lase mie dreptul de a vorbi. Misiunea dumitale este să te uiți bine la acest Roulin și să-mi comunici, cât mai nebatător la ochi, dacă recunoști sau nu în el pe nepotul dumitale. Restul lăsați pe seama mea.

Trecu mai bine de o oră până se văzură venind „Săgeata de fier” cu cei doi însoțitori ai săi. Întârzierea se datora pregătirilor făcute pentru această întâlnire care, potrivit concepțiilor indiene, trebuia să se desfășoare cu toată solemnitatea. Ținuta căpeteniei era copleșitoare. Din coafura lui, împletită cu măiestrie, ieșeau douăzeci și patru de pene ale vulturului de război. Drept manta purta blana unui jaguar, împodobită cu numeroase cozi de bivol și piei de viperă. Purta tot soiul de arme, astfel încât era de mirare cum le putea duce: pușcă, cuțit, tomahawk, arc, tolă și pungă pentru gloanțe. Peste piept avea mai multe lasouri împletite. Piesa principală a recuzitei era purtată înaintea lui de indianul cu care vorbea Old Firehand. Ea se compunea dintr-o lance lungă, de care erau atârnate trei talismane și care era prevăzută cu mai multe bețe transversale. Pe aceasta, precum și pe lancea propriu-zisă, atârnau cam treizeci de scalpuri de oameni roșii și albi.

Întrucât și costumul era împodobit cu șuvițe de păr, se putea deduce numărul celor uciși de mâna lui „Săgeata de fier”. Sonataka pășea la o jumătate de pas mai în spate.

Ajunși la locul destinat, marikopașul înfipse lancea în pământ, apoi luă mantaua căpeteniei și o întinse pe pământ. „Săgeata de fier” se așază pe ea, conștient de demnitatea sa. Apoi se așezară și ceilalți doi, ceva mai înapoi, așa după cum o cerea ierarhia.

Abia după scurgerea încă a unui timp se deschise poarta și-și făcură apariția Winnetou, Wilkins și Old Firehand. Deosebirea între înfățișarea apașului și cea a căpeteniei inamice era bătătoare la ochi, căci el nu purta nici o pană, iar ca armă avea doar un cuțit de vânătoare la brâu. Wilkins nu avea asupra lui decât un revolver, ca și Old Firehand.

Toți trei se așezară tăcuți în fața celorlalți. Statură astfel cam un sfert de oră, fără a scoate un singur cuvânt, în sfârșit, căpetenia marikopașilor își pierdu răbdarea și, ridicându-se în picioare, începu să înșire strălucitele fapte ale tribului său, precum și propriile sale isprăvi. Discursul acesta plin de emfază dură mai mult de o jumătate de oră. Acum era rândul să vorbească șeful apașilor. Acesta se ridică în picioare; își sprijini mâna pe mânerul pumnalului și zise simplu:

— Eu sunt Winnetou. Cred că sunt destul de cunoscut. Pentru mine vorbesc faptele. Cine nu m-a cunoscut încă, mă va cunoaște de acum înainte. În locul meu va vorbi fratele meu alb.

Spunând aceasta, arătă spre Old Firehand și se așază pe locul său. Dar marikopașul aruncă o privire plină de dispreț vânătorului, mârâind:

— Eu sunt o căpetenie și nu pot să stau de vorbă cu un om inferior mie.

— De unde poți să știi tu că eu îți sunt inferior? întrebă liniștit vânătorul. Cred că Old Firehand este o căpetenie mai mare decât tine.

— Uff, uff, *Inshava nonton!* strigă „Săgeata de fier”, pierzându-și cumpătul.

— *Inshava nonton*, uff, repetă și însoțitorul lui.

În acest timp, Old Firehand i se adresează în șoaptă lui Wilkins:

— Ei, el este?

Wilkins îi răspunse la fel:

— Asemănarea este uluitoare, dar sunt sigur că nu este nepotul meu. Acum când stau atât de aproape de el, pot să-mi dau mai bine seama.

Marikopașii îl priveau parcă hipnotizați pe vânător, până ce, în fine, acesta întrerupse tăcerea zicând:

— Ei, va vorbi acum „Săgeata de fier” cu mine?

— Dacă tu ești vestita căpetenie albă, atunci voi răspunde la întrebările tale.

— Spune-mi dacă această față palidă care stă lângă tine este prietenul tău?

— Da, este prietenul și fratele meu.

În clipa următoare, Old Firehand i se adresează pe neașteptate acestuia, în limba engleză:

— Te numești Roulin?

Buimăcit, albul nu avu timp să se gândească. Răspunse automat:

— Da...

— Ești francez?

— Numai prin naștere, căci sunt crescut în America.

— De cât timp locuiești în Vest?

— De ce mă întrebi?

Roulin deveni neliniștit. Privirea lui Old Firehand era atât de pătrunzătoare, încât francezul simțea apropiindu-se un pericol.

— Am destule motive. Așadar, de cât timp te găsești în Vest?

— De mai mulți ani.

— Cunoști pe un om care se numește Walker?

Roulin deveni palid și negă.

— Dar pe domnul acesta îl cunoști? întrebă Old Firehand, arătând spre Wilkins.

— Bănuiesc că este tatăl „Porumbiței”.

— Exact, dar nu-i cunoști numele?

— Nu.

— Se numește Wilkins și a venit aici de la Wilkinsfield.

Roulin înghiți în sec și-și dădu toată silința să spună ceva, reușind în sfârșit să bâiguie:

— Nu-l cunosc.

— Ei bine, în cazul acesta o să te ajut nițeluș. Nu cumva se mai găsesc încă la dumneata documentele lui Arthur Wilkins?

Paloarea lui Roulin deveni cadaverică, dându-și totuși silința să-și recapete calmul.

— Nu te înțeleg deloc și nici nu știu ce vrei dumneata.

— Poate că mă vei înțelege când te voi întreba ce s-a întâmplat cu administratorul Martin Adler din Wilkinsfield...

— Habar nu am de chestiunea aceasta.

— Ei bine, poate o să vină timpul când voi reuși să-ți reîmprospătez memoria. Deocamdată însă, avem altceva de discutat.

Adresându-se apoi căpeteniei marikopașilor, îl întrebă:

— De ce a cerut „Săgeata de fier” această întrevedere?

— Pentru a cere corpurile celor uciși de voi.

— Le va primi, după ce vitejii apași le vor fi luat scalpurile.

— Căpetenia albă nu vorbește ca un mijlocitor de pace. Oare el nu știe că omul roșu căruia i s-a luat scalpul, nu mai poate ajunge în câmpiile veșniciei? Dacă voi o să scalpăți morții noștri, atunci o să vă scalpăm și noi pe voi.

— N-aveți decât. Dacă nu mai ai nimic să ne spui, atunci nu te mai obosi degeaba. Noi am terminat.

— Mai am ceva. Tu mi-ai răpit cei doi fii și ai spus acestui sol al meu că ai avea de gând să-i omori. Este adevărat?

— Da.

— Dar ce ți-au făcut ei ție de vrei să-i omori?

— Ce ți-au făcut ție locuitorii acestei case, de i-ai atacat?

— Sunt dușmanii mei, deoarece sunt prietenii apașilor.

— Și eu trebuie să-i socotesc pe fiii tăi ca dușmani ai mei, pe care o să-i omor.

— Te încarci cu o mare vină, căci noi vom ucide cel puțin atâția apași câți oameni de-ai noștri ați omorî voi, ceea ce face mai mult de patru ori zece.

— Apașii sunt viteji și vor ști să se apere.

Singura slăbiciune a căpeteniei părea a fi dragostea părintească; văzând dârzenia lui Old Firehand, recurse la ultimul mijloc care-i mai rămânea.

— Sunt dispus să-ți plătesc o răscumpărare. Vei primi toți caii războinicilor mei, care au fost omorâți azi-noapte.

— Nu sunt geambaș de cai. Există numai un singur preț, în schimbul căruia aș fi dispus să-ți restitui fiii.

— Spune-l.

— Să-mi dai în schimbul lor o altă persoană.

— Pe cine vrei?

— Pe omul acesta alb de lângă tine, pe nume Roulin.

Francezul sări în picioare speriat, dar marikopașul îl liniști imediat:

— Nu te teme, căci te găsești sub protecția mea și nu pot să te sacrific.

— Așadar, nu primești? zise Old Firehand.

— Nu! Prefer să las ca fiii mei să fie uciși, decât să se spună despre „Săgeata de fier” că și-a sacrificat un prieten pentru a-și salva copiii.

— Dar acela pe care îl numești prietenul tău este un nemernic.

— Oh, strigă Roulin.

Marikopașul îi aruncă o privire liniștitoare și zise:

— Poate că după legile voastre a comis fapte rele, dar după ale noastre sunt protectorul lui și trebuie să îmi respect cuvântul dat.

— În cazul acesta, fiii tăi vor trebui să moară.

Un zâmbet de încăpățănare trecu peste fața marikopașului atunci când răspunse:

— Nu chiar așa de repede. O să te gândești mult înainte de a-i omori. O să-ți dovedesc asta.

— Sunt foarte curios să văd această dovadă.

— Voi vorbi cu tine prin fapte și nu prin cuvinte.

— Pfui, ne faci să râdem.

— Am venit ca prieteni la voi.

— Old Firehand nu este un copil care să nu știe ce face. Am fost ieri la voi în pădurea cu frunze mari și am stat chiar în copacul sub care ai vorbit tu cu „Omul de argint”. În felul acesta am aflat tot ceea ce nu vrei să ne spui.

— Uff, uff!

— Pentru aceasta am luat prizonieri pe cele două „Degete”. Dacă ați fi trimis un sol, care să ne anunțe în mod cavaleresc atacul, atunci nu ar fi căzut nici unul dintre ai voștri, iar acum am sta împreună pentru a fuma pipa păcii. Dar voi ați vrut altfel.

— Dați-ne înapoi pe cele două „Degete” și atunci războinicii marikopași vor pleca și nu vor mai urmări „Porumbița pădurii seculare”.

— Cred că nu ești tu acela care are de pus condiții, ci noi. Iar noi ți-am comunicat condițiile.

— Atunci vom elibera prizonierii cu forța.

— Cum vrei tu să încerci acest lucru?

— Marikopașii vor ataca clădirea.

— Privește la ferestrele și acoperișul clădirii. Nu observi câte puști sunt îndreptate asupra voastră? Câți războinici sunteți voi? Pieirea voastră este sigură. Dar acum am terminat; afară de aceasta, ai spus că o să vorbești cu noi prin fapte și nu prin cuvinte. Suntem curioși să vedem faptele tale.

Zicând aceasta, Old Firehand se sculă și păși încet, plin de demnitate, spre clădirea misiunii. Winnetou și Wilkins îl urmară fără a spune un cuvânt și fără a mai arunca o

singură privire marikopașilor care, desigur, nu se așteptaseră la această bruscă întrerupere a tratativelor.

— Master Firehand, zise Wilkins, când ajunseră la poartă, m-am mirat de întrebările pe care le-ai pus lui Roulin. Se pare că vrei să faci o legătură între el și nepotul meu. Cum ți-a venit această idee?

— Ai dreptate, a fost o inspirație care mi-a venit pe neașteptate. Ai observat cum s-a speriat Roulin la auzul numelui dumitale și, mai mult, la cel al nepotului dumitale?

— Desigur.

— Ideea aceasta mi-a venit în modul următor: Walker, care susține că ar fi cumpărat plantația de la nepotul dumitale, știa despre atacul intenționat de marikopași. De unde putea să știe el acest lucru? Sau de la indieni, sau de la Roulin. Ceea ce înseamnă că ei se cunosc. Aflând apoi de la dumneata despre uluitoarea asemănare dintre „Omul de argint” și nepotul dumitale, aveam o a doua verigă în lanțul presupunerilor mele. Nu este oare posibil ca Roulin să-l fi îndepărtat pe nepotul dumitale și să fi pus apoi mâna pe actele lui personale? Având în vedere marea asemănare cu el, nu i-ar fi fost prea greu să se dea drept Arthur Wilkins.

— Zău, pe legea mea, dumneata ești de părere că Roulin s-a substituit lui Arthur și că a vândut plantația lui Wilkins în numele lui?

— Întocmai, asta e părerea mea.

— Master, presupunerea este destul de îndrăzneță.

— Din acest punct de vedere ai dreptate. Adineauri, intenția mea era să-l sondez, doar. Rezultatul a fost însă peste așteptări. Văzând că numai la auzul numelui Walker a tresărit, iar la auzul numelui dumitale s-a zăpăcit complet, convingerea mea a fost formată. Crede-mă, master Wilkins, firele care duc la nepotul dumitale converg spre Roulin. De aceasta sunt absolut sigur.

— Să dea Dumnezeu să fie adevărat. În cazul acesta, trebuie să punem mâna pe Roulin.

— Vom face acest lucru.

- Dar căpetenia nu vrea să ni-l predea.
- Vom încerca altfel, căci Roulin trebuie neapărat să încapă în mâinile noastre.
- Ce crezi că va face acum căpetenia marikopașilor?
- Părerea mea este că nu avem de așteptat prea mult până la reînceperea ostilităților.

De data aceasta, însă, Old Firehand se înșela. Timpul până la prânz trecu fără ca indienii, care se instalaseră pe malul lacului, să se fi mișcat. După cât se părea, nu voiau să întreprindă nimic înainte de căderea întunericului, în felul acesta, trecu și prima jumătate a după-amiezii. Old Firehand, care privea din când în când prin binoclu, observă o oarecare mișcare în rândul marikopașilor, după care câțiva călăreți se îndepărtară prin valea pe unde veniseră.

Trecuse cam o oră de la această întâmplare inexplicabilă, când se apropie de misiune un indian, care ținea în mână o bucată de piele albă, așadar un nou parlamentar. Acesta se apropie până la intrarea în clădire. I se deschise poarta, iar Sam Hawkens, care de la miezul nopții și până acum nu părăsise postul decât pentru câteva clipe, îl așteaptă sub bolta porții, întrebându-l:

- Ce dorești, piele roșie?
- Du-mă la Inshava nonton.
- Dar ce vrei de la el?
- Acest lucru, „Securea ascuțită” îl va spune numai omului pe care voi îl numiți Old Firehand, căci la el am fost trimis și nu la tine.
- Dacă nu vrei să spui, atunci șterge-o de aici, căci căpetenia ta ne-a asigurat destul de lămurit că nu mai vrea să stea de vorbă cu noi prin cuvinte. Așa că ia-o din loc! De altfel, te iuțesc eu, dacă nu mă înșel.

Indianul încreți fruntea supărat și se putea observa că încerca să se stăpânească, fiindcă era trimis de șeful său, astfel încât datoria lui era să-și îndeplinească misiunea primită.

— Toate fețele palide sunt atât de ciudate ca tine?

— Tinere, să nu devii obraznic.

— Răspunde-mi dacă mă vei conduce sau nu la Inshava nonton?

— Nu!

Ochii indianului scânteiară plini de mânie atunci când zise:

— Bine, „Securea ascuțită” va pleca, dar fața palidă să se ferească să mai apară în fața ochilor mei, căci atunci o să-i iau scalpul.

Un zâmbet dureros trecu peste fața bărboasă a lui Sam.

— Drace! Scalpul meu îl vrei, piele roșie? Uite-l, poți să-l ieși!

Își scoase de pe cap, cu mâna stângă pălăria boțită, iar cu dreapta peruca... Ochii indianului se deschiseră mari, iar privirea i se plimbă îngrozită de la perucă la craniul fără păr, roșu ca sângele, al vânătorului, apoi din nou la perucă. De când trăia nu văzuse o perucă! Un alb să se scalpeze singur și să-și ofere propriul său scalp era cea mai inexplicabilă vrăjitorie pe care o pomenise...

— Ei, ce te holbezi? Ai vrut scalpul meu, ia-l! îl dojeni Sam Hawkens, văzând că nu-și mai revine din uimire.

— Uff!

Era singurul cuvânt pe care-l scosese indianul, apoi făcu o săritură spre poartă și fugi în salturi mari către ai săi.

Pe urmele fugarului răsună puternicul „hi-hi-hi” al vânătorului, căruia i se asociază și ceilalți, deși nu toți știau despre aventura care-l costase pe vânător pielea capului său. Văzând privirile mirate ale pădurarului Rothe și ale fiului acestuia, Sam se destăinui:

— Mi-am purtat din copilărie cu cinste părul, până ce tăbărară asupra mea una sau două duzini de pawnei, care mi l-au smuls de pe cap cu piele cu tot. A fost pentru mine o senzație blestemat de neplăcută, dar am suportat-o cu bine. După aceea am mers la Tekana și mi-am cumpărat un scalp nou, dacă nu mă înșel; se numește perucă și m-a costat trei

legături groase de piei de castor. În schimb, am luat și eu blana la multe piei roșii, hi-hi-hi!

Old Firehand observase de pe acoperiș venirea indianului, dar până să ajungă la poartă, pentru a-l întreba ce dorește, Sam începuse discuția. Așa că acum ceru să i se istorisească cele petrecute, după care îi reproșa lui Sam:

— Nu ar fi trebuit să-l iei la goană.

— Pentru ce? Dacă dorește ceva de la noi, atunci va reveni, sau vor trimite pe altul în locul lui; dacă însă avea de gând să pună iarăși condiții, atunci e mai bine că l-am pus pe goană, dacă nu mă înșel.

Se adevăra că avea dreptate, căci după o jumătate de oră văzură venind alt marikopaș care se opri la o distanță respectabilă de poartă și anunță prin semne că ar avea ceva de comunicat.

— Ce părere ai, master Firehand? Să ies la el? întrebă Sam.

— Lasă, spuse vânătorul. Mă tem că o va lua la fugă numai când te va vedea... Desigur că cel de dinaintea lui și-a povestit pățania și poți fi sigur că, începând de azi, toți marikopașii vor avea cel mai mare respect pentru dumneata.

— Așa îi sfătuiesc și eu, dacă nu mă înșel. Atunci, du-te dumneata singur.

— Deschide poarta!

Parlamentarul aducea știrea că „Săgeata de fier” ar fi dispus să dea curs cererii lui Old Firehand și că dorește o a doua întrevvedere. Vânătorul acceptă, dar ceru însă ca ea să aibă loc în clădire. Totodată, dădu asigurări căpeteniei că se va putea întoarce liber la ai săi. Nu primi însă nici un răspuns referitor la motivele acestei schimbări în atitudinea căpeteniei, căci solul răspunse că nu este autorizat să vorbească despre asta.

După scurt timp, căpetenia sosi în fața porții, însoțit de un singur indian. De data aceasta renunțase la orice fast, lipsindu-se de ornamentația sa de război. Sam Hawkens îl

primi și-l conduse împreună cu însoțitorul său într-o cameră de la parter. Cu această ocazie trecură pe lângă un grup de albi, între care se găsea și Herman de Adlerhorst. Imediat ce căpetenia îl văzu, se opri mirat în fața lui. Dar numai pentru o clipă. După aceea dădu din cap, ca și când s-ar fi mirat foarte mult, urmând călăuza prin coridorul clădirii.

La consfătuire mai participară, în afară de Winnetou și Old Firehand, „Mână tare” și Wilkins. Căpetenia marikopașilor se purtă cu totul altfel decât la prima întâlnire: Nu mai era de părere că demnitatea i-ar reclama să păstreze mult timp tăcere, ci se adresă imediat lui Old Firehand:

— Inshava nonton este rugat să-mi spună dacă condițiile pentru răscumpărarea fiilor mei sunt aceleași?

— Da, aceleași. Predă-ne pe „Omul de argint” și vei primi în schimb cele două „Degete”.

— Dorința lui Inshava nonton va fi satisfăcută. „Săgeata de fier” este dispus să primească această condiție.

— Atunci adu-l pe Sonataka.

Căpetenia nu se mișcă de la locul său, ci răspunse liniștit:

— Nu pot să vi-l predau astăzi pe omul acesta.

— De ce?

— Fiindcă a fugit.

La auzul acestei vești, Old Firehand nu-și trăda supărarea decât printr-o mică tresărire a feței, altfel destul de liniștită. Winnetou rămase și el foarte liniștit. Numai „Mână tare” nu se putu stăpâni și strigă:

— „Săgeata de fier” vrea oare să-și bată joc de noi? Sau poate ne crede niște copii, care nu au învățat încă tâlcul vorbelor? Noi să-ți redăm fiii, iar tu să ne oferi în schimb o făgăduială pe care să nu o poți îndeplini?

— Căpetenia marikopașilor o va îndeplini. El va goni atâta timp pe urmele „Omului de argint”, până ce-o să-l aducă înapoi la „Apa albastră”. Abia după aceea își va cere

fii de la apași. Până atunci, ei vor rămâne aici drept ostatici.

— Dar de ce a fugit Sonata? se interesă Old Firehand.

Căpetenia ridică din umeri.

— Omul acesta este ca roua. Atunci când apare soarele păcii, el se evaporă. Din cauză că cele două „Degete” au fost luați prizonieri, zicea că expediția noastră a dat greș și credea că ne vom răzbuna pe el; era inițiatorul ei. A plecat pe furiș.

— Aceasta a fost deci cauza neliniștii care s-a produs în tabăra marikopașilor. Dar vreau un răspuns mai clar: Sonata nu se mai găsește sub scutul tău?

— Nu. Omul acesta a fugit, nu mai e tovarășul meu, nu va mai fi niciodată!

— Hm!...

Old Firehand privi cu atenție la căpetenie. După aceea aruncă lui Winnetou o privire întrebătoare, la care apașul răspunse printr-o mișcare a capului, apoi se ridică și ieși din cameră.

Când se înapoie, aduse cele două „Degete”. Tinerii nu mai erau legați și aveau asupra lor toate armele.

— Căpetenia marikopașilor nu va mai trebui să aștepte eliberarea fiilor săi, zise Winnetou. Noi avem încredere în cuvintele sale și o să-l ajutăm să-l prindă pe „Omul de argint”.

„Săgeata de fier” fu mișcat de cuvintele lui Winnetou și de apariția fiilor săi. Ce-i drept, era prea indian pentru a-și exprima sentimentele, astfel că rămase liniștit, făcând semn celor doi tineri să se așeze în spatele său. Dar în ochi avea luciri care nu puteau fi ascunse, iar vocea îi tremura când întrebă:

— Așadar, redați libertatea celor două „Degete”?

— Ei pot pleca dacă vor.

Atunci „Săgeata de fier” privi tăcut în jos. Nimeni nu-l întrerupse în gândurile sale. În sfârșit, ridică privirea,

îndreptând-o de la Winnetou la Old Firehand, după care zise răgușit:

— Cele ce se povestesc despre Winnetou și Inshava nonton sunt adevărate!

— Ar vrea „Săgeata de fier” să devină prietenul lor?

— Desigur.

— Ce te împiedică să devii?

Căpetenia privi încruntat la „Mână tare” și răspunse:

— Gloanțele apașilor chiricahuani au ucis în ultima noapte mulți războinici de-ai mei, iar Winnetou și toți ceilalți au ajutat la aceasta. Ei sunt deci prietenii lor și nu pot deveni și ai mei. Vom fuma pipa păcii cu ei numai atunci când îmi vor da tot atâția războinici câți au fost uciși.

— Firește că acest lucru nu putem să-l facem, dar o să-ți dau în schimbul războinicilor tăi roșii, câțiva albi, zise Old Firehand.

Marikopașul privi mirat la vânător, căci oferta îl făcu să-și piardă pentru a doua oară stăpânirea de sine. Așa ceva nu i se întâmplase niciodată în viața lui bogată în lupte. Afară de aceasta, un prizonier alb valorează pentru indieni mai mult decât zece roșii.

— Urechea mea este foarte ageră, răspunse el după o scurtă pauză, dar cred că de data aceasta am auzit greșit.

— Ai auzit bine, căci avem jos în beci mai mulți prizonieri albi, pe care sunt dispus să ți-i dau în locul apașilor pe care-i ceri.

— Câți sunt?

Vânătorul spuse numărul.

— Pe toți aceștia vrei să mi-i dai ca să-i pot scalpa? strigă indianul mirat.

— Nu, asta nu trebuie s-o faci. Poți să-i duci cu tine în satul tău, ca să te servească și să execute ordinele tale. Dacă nu o să-ți fie credincioși și o să comită vreo fărădelege, atunci vei putea face cu ei ce vei dori.

— Albii aceștia nu sunt de-ai tăi?

— Nu. Sunt niște hoți și ucigași. Dacă nu ar fi fost ei, nici expediția ta nu ar fi dat greș.

— Vrei să-mi explici mai amănunțit?

— Ei sunt vinovați că am aflat despre sosirea voastră. Unul dintre ei le-a spus celorlalți că vei veni la „Apa albastră”. De la ei am aflat apoi și noi.

Ochii marikopașului scânteiară de înverșunare.

— Și pe aceștia vrei să mi-i dai mie?

— Pe toți, numai pe unul îl păstrez pentru mine.

— Sunt gata să fumez cu voi pipa păcii!

După puțin timp, cele două căpetenii stăteau împreună cu Old Firehand, cu „Trifoiul” și Wilkins în jurul unui foc și aranjă baza unei păci durabile între apași și marikopași. Pacea a fost încheiată după un lung discurs al „Săgeții de fier” și consfințită prin fumarea calumetului.

În cursul discuțiilor s-a amintit de câteva ori numele lui Roulin. Old Firehand îl întreabă pe marikopaș cum se face că omul acesta i-a devenit prieten.

— Este singura față palidă în apropierea noastră. Marikopașii cumpără de la el, în Valea morții, puști, pulbere, gloanțe, cuțite și toate celelalte obiecte necesare. Din cauza aceasta îl cunoaștem. Ai vreun motiv de a te răzbuna pe el?

— Da.

— Atunci păzește-te, căci este viclean și crud. Am cunoscut mai mulți bărbați, care de asemenea aveau de aranjat cu el o socoteală. Aceștia, ce-i drept, au ajuns în „Valea morții”, dar nu au mai plecat niciodată de acolo.

— Le-ai auzit, poate, numele?

— Le-am auzit, dar numele unei fețe palide este pentru urechea omului roșu ceea ce nisipul este pentru gură, căci îi produce usturime la limbă. Am văzut pe doi dintre ei. Mai întâi a venit unul care era tânăr. Când acesta va îmbătrâni, va avea fața prietenului tău căruia îi aparține această casă.

La cuvintele acestea, Wilkins, care stătea lângă Old Firehand, deveni palid ca un cadavru.

Old Firehand era cât pe-aici să sară în sus, se răzgândi însă la timp, deoarece unui vânător de talia lui nu-i era permis să-și trădeze emoția.

— Dar cel de-al doilea?

— Acela semăna cu tânăra față palidă pe lângă care am trecut adineauri.

Asta era într-adevăr curios, căci fața palidă în cauză nu putea fi decât Herman, la vederea căruia „Săgeata de fier” tresărise!...

— Unde i-ai întâlnit pe cei doi bărbați?

— „Omul de argint” i-a adus ca oaspeți în tabăra marikopașilor.

— Când?

— A trecut o iarnă și o vară de când ochii mei l-au văzut pe cel dintâi.

— Dar pe cel de-al doilea?

— Câteva luni mai târziu.

Toate acestea aveau un înțeles, căci de la aventura la plantație trecuse aproape un an.

Dacă bănuiala lui Old Firehand se confirma, dacă Roulin se dăduse într-adevăr drept Arthur Wilkins, atunci înșelăciunea trebuia să se fi petrecut cam în timpul acela, deoarece actele pe care le prezentase Walker purtau data de atunci. Mai mult nu se putuse afla de la căpetenie, însă atât pentru Wilkins, cât și pentru Old Firehand — care era ferm decis să ducă la bun sfârșit problema protejatului său — erau suficiente și acestea.

O altă urmare a tratativelor de pace a fost faptul că „Mână tare” trebuia să renunțe la scalpurile marikopașilor uciși. Este drept că, la început, nu era dispus să accepte această condiție, dar Winnetou reuși să-l convingă. Apașii nu aveau nici cea mai mică pierdere și, afară de asta, alianța cu marikopașii le aducea mari avantaje. În felul acesta, „Mână tare” se văzu nevoit să cedeze. Aranjamentele acestea și vestea împăcării fură primite în

tabăra marikopașilor cu mare bucurie, iar la serbarea păcii se adaugă un mare ospăț, care dură toată noaptea.

Între timp, în clădirea misiunii avură loc consfătuiri importante. Acum când Wilkins știa unde duceau urmele celor doi dispăruți, ale nepotului său Arthur și ale administratorului său Adler, nimic nu-l mai putea reține la „Apa albastră”. Dorința lui era să pună mâna cât mai repede pe Roulin. Planul lui Old Firehand era făcut, iar „Trifoiul” declară că i se asociază, mai ales că spera să se întâlnească cu această ocazie cu Walker-Hopkins, ucigașul „mătușicăi” Droll.

Noaptea trecu în discuții aprinse. Dimineța fură predați marikopașilor tâlharii promiși. Chiar și acești ucigași și criminali fără de pereche fură cuprinși de spaimă când aflară ce soartă li se hotărâse. Ei se dedară la înjurături sălbatice, apoi la rugăminți și văicăreli mizerabile, dar fără nici un rezultat. Marikopașii plecară cu ei. De atunci nu s-a mai auzit nimic de banda lui „Jack cel sângeros”.

Către amiază se înapoiară marikopașii trimiși în urmărirea lui Roulin. Ei raportară că „Omul de argint” intrase în Fort Grant.

Începură pregătirile de plecare. Se hotărî ca fata să fie dusă la Deming, de unde urma să ia diligența poștei până la Granite Station, pentru ca acolo să-i aștepte pe ceilalți, sub protecția, tatălui ei.

Dintre prizonieri rămase numai unul: Newton-Florin, dervișul de odinioară, pe care Old Firehand îl oprise pentru sine. Acesta urma să fie păzit de pădurarul Rothe, care rămânea cu ai săi până la înapoierea lui Wilkins. În clădire mai rămâneau și apașii însărcinați cu paza.

Porniră chiar în zorii zilei. Lacul Tulischi-to, pe malurile căruia se petrecuseră în ultimul timp atâtea evenimente, rămase iar liniștit și singuratic.

După-amiază, însă, liniștea fu întreruptă. Prin trecătoarea care dădea în vale, se apropiau dinspre nord, la trap, trei călăreți. Unul era acel Leflor, care cu aproape un

an în urmă îl scosese pe bătrânul Wilkins de pe plantația de la Van Buren, ceilalți doi erau călăuzele sale. Una dintre călăuze zise, arătând spre lac:

— Aceasta este „Apa albastră”, *sir*. Sunteți grăbit?

— De ce întrebi?

— Deoarece îmi face impresia că o să vină ploaia; în acest caz ar fi de preferat să petrecem noaptea într-o cameră, decât sub cerul liber.

— Dar există pe aici vreo așezare omenească?

— O fostă misiune de călugări.

— Călugări? Așa ceva nu este pe gustul meu.

— Călugării s-au dus de multă vreme la cele eterne. Ceea ce veți găsi aici, nu arată deloc a călugăr, nici măcar a călugăriță.

— Doar nu cumva o miss?

— Exact și încă ce miss!

— Cine e, cum se numește?

— Fata este numită aici „Porumbița din pădurea seculară” și locuiește împreună cu tatăl ei, sub protecția apașilor.

— E bogată?

— Se spune că are îngropate, în jurul lacului, multe comori.

— Cât mai este până la misiune?

— Imediat ce trecem de stânca aceea, vom vedea clădirea.

— Dar ne vor primi?

— De ce nu? În regiunile acestea, oamenii sunt bucuroși să zărească un alb.

— Să încercăm, atunci.

Se părea că în împrejurimi nu se mai afla nici un om și chiar la poarta misiunii fu nevoie să bată de mai multe ori până să se deschidă ferestruica.

— Cine sunteți? se arătă în cadrul ei capul bătrânei îngrijitoare.

— Călători. Venim de la Jsleta și mergem în jos spre Prescott.

— Și ce doriți?

— Rugăm să fim găzduiți peste noapte.

— Dormiți sub copaci!

— Ne e frică de ploaie.

— Trebuie să întreb dacă veți fi primiți.

Bătrâna închise fereastră.

— Ei, râse yancheul, nu cumva aceasta a fost „Porumbița”! De care vorbeai?

— Nu vă bateți joc. Pe cât de urâtă este bătrâna, pe atât de frumoasă este „Porumbița”.

— Numai să fie și ceva mai primitoare decât bufnița asta.

— Nici o grijă. Vom fi primiți în mod sigur.

După scurt timp, bătrâna deschise poarta, zicând:

— Intrați în curte.

Călătorii se supuseră invitației. În curte se găsea un indian călare. Se părea că nici nu i-a văzut, dar pe ascuns îi cercetă foarte atent cu privirile sale agere. După ce descălecară, le ieși înaintea un om. Era pădurarul Rothe, care le ură bun-venit într-o engleză stricată.

— Vreți să rămâneți peste noapte aici, oameni buni? Bine, nu vreau să refuz nici un gentleman, fără motive serioase. Am spus gentleman — cum stați cu calitatea aceasta?

Leflor râse și răspunse:

— Te izbește exteriorul nostru? Master, te rog să ai în vedere că o călătorie prin această sălbăticie...

— Nu, nu, ripostă pădurarul. Este de datoria mea să întreb, căci nu sunt eu stăpânul aici.

— Dar cine?

— Casa aparține lui master Wilkins.

— Wilkins?

— Îți este cunoscut acest nume?

— Am auzit despre un Wilkins... dincolo, în Arkansas, zise yankeul cu prevedere.

De altfel, era pregătit s-o ia la fugă. Din motive lesne de înțeles, se ferea de o întâlnire cu Wilkins, deși, pe de altă pante, îl căutase atâta timp.

— Exact, exact, zise pădurarul, care nu bănuia pe cine are în față. Chiar de acolo este originar master Wilkins al nostru.

Leflor era cât p-aci să scoată o înjurătură. Enervarea sa trecu și asupra calului, care începu să se agite.

— Nu aș vrea să deranjez gazda, zise Leflor anevoie, căutând un motiv ca să se retragă.

Rothe râse, zicând:

— Dar master Wilkins nici nu este acasă, astfel că nu îl deranjezi deloc. În locul lui, îți urez eu bun-sosit, atât dumitale, cât și însoțitorilor dumitale. Descălecă și vino sus. Însoțitorii dumitale să se adreseze indianului de colo și va avea el grijă de ei.

Leflor, care se speriasse la început era acum foarte mulțumit, căci găsisse locul unde se adăpostea cel pe care-l căutase atâta timp și era acum decis să obțină avantaje cât mai mari din această descoperire. Important era să nu-și trădeze numele și să stabilească dacă nu se găsea vreo persoană care să cunoască cele întâmplare între el și Wilkins.

Dădu deci călăuzelor sale instrucțiuni cum să se comporte, zicându-le în șoaptă:

— Aș vrea să fiu precaut, să nu se știe cine sunt, căci nu prea am încredere în oamenii aceștia, așa că să vă țineți gura.

După aceasta îl urmă pe pădurar în cameră, unde se găseau doamna Rothe cu fiul și sora ei.

— Vă aduc un oaspete, zise pădurarul.

— Litton, se prezintă yankeul. Phill Litton.

— Mă numesc Rothe. Am fost pădurar în Germania. Iată pe soția și fiul meu, iar dânsa este cumnata mea. Ceilalți

locatari ai casei sunt plecați. Păcat, căci altfel ai fi găsit o societate foarte selectă. Afară de stăpânul casei și fiica lui, se mai găseau aici renumitul „Trifoi”, vânătorii Sam Hawkens, Will Parker și Dick Stone, precum și alți câțiva.

Lui Leflor îi trecu un fior prin toate măduarele. „Ce revedere ar fi putut deveni asta!” își spuse el. Își dădea însă toată silința să-și ascundă gândurile.

— Am auzit despre acești bărbați. Păcat că nu sunt aici, într-adevăr păcat! Dar încotro au plecat? întrebă el după ce își recapătă calmul.

— Asta nu este chiar atât de simplu de spus, zise Rothe. S-au petrecut aici lucruri curioase. O să ți le povestesc, în măsura în care sunt și eu la curent cu ele. În timpul acesta, femeile o să pregătească ceva de mâncare.

În felul acesta, Leflor află de la pădurar tot ce dorea să știe, căpătând și o descriere completă a ultimelor evenimente. În sfârșit, Rothe, nu neglija să-i comunice și intențiile prietenilor săi în privința acțiunilor lor viitoare.

— Tânăra domnișoară a plecat sub protecția tatălui ei, cu diligența poștei, la Granite Station, povesti el mai departe. Acolo urmează să aștepte sosirea celorlalți, care au luat-o pe urmele acestui domn Roulin. Toate acestea le-am auzit numai din întâmplare, astfel încât nu știu nimic mai mult. Un lucru este însă sigur și anume că-l caută pe un tânăr Wilkins și pe un oarecare Adler.

În timpul mesei, musafirul observă că femeia pregăti o porție de mâncare în altă farfurie, pe care o duse afară.

— Pentru însoțitorii mei? întrebă el.

— Nu.

— A, mai sunt și alți musafiri?

Rothe avu un moment de ezitare, dar i se păru nedemn pentru o gazdă binevoitoare.

— Vreau să-ți acord toată încrederea și o să-ți spun adevărul. Mâncarea aceasta este destinată unui prizonier.

— Un prizonier? Probabil un indian?

— Nu, un alb. Individul acesta a vrut să comită o spargere aici și a fost prins împreună cu ceilalți.

— Mi-ai povestit însă că toți răufăcătorii aceia au fost predați marikopașilor. Cum se face că acesta a rămas aici?

— Se pare că Old Firehand are cu el intenții deosebite. Probabil, fiindcă este un sol de la un anumit Walker.

Leflor duse instinctiv mâna la buzunarul de la piept; acolo se găsea o scrisoare de la Walker, cu următorul conținut:

„Pornește imediat și vino la mine, căci am să-ți comunic lucruri foarte importante. Mă numesc acum Zenort și locuiesc lângă Prescott, Arizona, în munții Prieta. Oricine îți poate arăta drumul spre locuința mea”.

Musafirul era atât de emoționat, încât aproape că se înecă cu mâncarea. Ce coincidență ciudată! Ce noutăți! Dar cine putea fi acest sol căzut prizonier? Leflor trebui să-și consume toată energia pentru a-și reveni. Întrebă apoi pe un ton de nevinovată curiozitate:

— Walker? Cine este acest om?

Rothe nu bănuia nimic nici acum și iarăși povesti tot ce știa. Leflor se lămură imediat și tot atât de repede luă hotărârea să-l elibereze pe prizonier și să se întovărășească eu el. Rothe îi veni din nou în ajutor, cu aceeași bunăvoință, arătându-i cheile de la beci, care atârnavă pe un cui lângă șifonier, descriindu-i amănunțit și celula în care se găsea prizonierul. Leflor era nerăbdător să știe dacă va putea găsi ocazia favorabilă pentru a putea executa neobservat această operațiune dificilă. În acest scop își manifestă oarecare îngrijorări în ceea ce privește siguranța clădirii. Pădurarul îl liniști însă și-i spuse că pe timpul nopții veghează în curte doi indieni.

— Dar în casă nu păzește nimeni? mai întrebă Leflor.

— Aici nu este nevoie. Afară însă, în fața porții, mai stau de pază încă trei indieni. În interiorul casei, mă găsesc doar

eu și fiul meu, completă el plin de încredere.

Leflor avea toate motivele să binecuvânteze întâmplarea norocoasă. În clipa aceea se gândi chiar să ridice primul monument din lume închinat prostiei omenești. Puțin mai târziu pretextă că este obosit și rugă să i se dea o cameră.

— O cameră? zise pădurarul râzând. Dumneata vorbești de parcă te-ai găsi într-un hotel. Aș putea să-ți dau numai o cameră goală, astfel încât este mai bine să rămâi aici. Poți dormi pe divanul acesta, ceea ce în orice caz constituie un lux în Vestul Sălbatic.

— Dar nu aș vrea să vă deranjez.

— Cine vorbește despre deranj? Noi nu dormim aici, ci în două camere situate în fundul coridorului.

Familia pădurarului îi ură noapte bună și plecă, astfel încât Leflor rămase singur. Acum știa că nimeni nu mai putea să-l stingherească. Pădurarul își dăduse toată silința pentru a-i ușura cât mai mult lucrul.

Aproape de miezul nopții, se porni o ploaie care acoperea orice zgomot. Leflor luă cheile din cui și se furișă în beci. Nu avea de ce să se teamă de indienii din curte, căci aceștia nu puteau auzi nimic. În rest, nu dădu peste nici un fel de piedică și găsi ușor celula în care se găsea prizonierul. Deschise ușa fără zgomot și intră.

— Cine ești dumneata? întrebă Newton-Florin când Leflor se apropie de el fără nici o vorbă și-i desfăcu legăturile de la mâini și picioare.

— Ieși mai întâi afară de aici și taci din gură. Haide, vino cu mine, căci vei fi liber.

Ajunseră fără nici un incident sus, în cameră.

— Te-a trimis Walker? întrebă Newton.

— Nu, te-am eliberat din proprie inițiativă.

— Dar nici nu te cunosc.

— Nici eu pe dumneata. Cu toate acestea mă interesează foarte mult soarta dumatăle. Am cunoscut înainte cu câțva timp pe acest Walker, despre care ai amintit și am făcut o afacere bună cu el. Acum sunt în drum pentru a-i face din

nou o vizită. Am venit din întâmplare pe aici și am auzit că ai fost închis fiindcă ești un trimis de-al lui Walker. De aceea m-am hotărât să te eliberez.

— Într-adevăr, m-ai scos aici dintr-o situație blestemată. O să-ți fiu recunoscător pe viață. Dumneata pari a fi un om de condiție bună, iar eu, deși sunt sărac, totuși te asigur că ajutorul meu nu este de disprețuit.

— Cred cu plăcere și-l accept.

— În orice caz, Walker trebuie prevenit de pericolul ce-l amenință din partea lui Old Firehand. Trebuie să plec pentru a aduce la îndeplinire acest lucru.

— Nu chiar atât de repede. Cum vrei să ajungi la Prescott?

— Drace, nu am cal!

— Iar eu nu pot să-ți procur nici unul, cel puțin acum. Mai avem de mers peste Silver City, spre San Carlos și Phoenix.

— Vrei să ajungi la Prescott?

— Desigur, am două călăuze.

— Pricepuți oameni! Derbedeii ăștia te înșală cu cel puțin trei zile de drum. Sau poate într-adevăr nu cunosc drumul peste munți. Dar când ai de gând să pornești?

— Imediat după ivirea zorilor.

— Desigur că eu o s-o iau din loc mai curând. Disparația mea nu va fi observată decât către amiază. O pornesc deci în direcția Silver City, iar dumneata vei veni ceva mai târziu. După două ore de drum vei ajunge la o prăpastie. Vei descăleca, iar călăuzele dumitale să-ți urmeze exemplul. Eu voi sta ascuns și voi folosi apoi momentul pentru a o lua din loc cu cei doi cai ai călăuzelor. Natural că dumneata vei încăleca imediat pe calul dumitale și vei porni în urmărirea mea. După aceasta, cei doi gentilomi te vor aștepta; noi doi însă ne vom îndrepta spre Prescott, la Walker. Cum îți place acest plan?

— Este excelent. Dar cum vrei să ieși de aici?

— În nici un caz pe poartă.

— Desigur că nu, căci poarta este închisă, iar în curte stau de veghe doi indieni.

— Va trebui deci să ies pe fereastră și să cobor.

— Bine. O să-ți dau lasoul meu. Afară să fii cu cea mai mare atenție, ca să nu fii prins, căci în fața porții stă alt indian.

— Poarta este după colț. Odată ajuns afară, n-o să mă mai prindă atât de ușor. Așadar, să legăm lasoul de piciorul mesei, ca să nu te obosești inutil. Așa. Acum să deschidem fereastra.

Bill Newton coborî, Leflor trase lasoul înapoi și închise fereastra.

A doua zi, Leflor părăsi locul acesta ospitalier, strângând mâna pădurarului și mulțumindu-i pentru ospitalitate.

7. Señorita Miranda

Prescott este localitatea cea mai mare din Yavapai Country, statul nord-american Arizona. Datorită faptului că în apropiere s-au descoperit bogate zăcăminte de aur și argint, orașul a atras fel și fel de oameni decăzuți.

Nu departe de aici, urmând valea râului Hassayampa, se întindea un platou străjuit de o clădire care, după aspectul ei masiv, părea să fi servit cândva drept bastion împotriva indienilor. Intrarea avea o poartă mare și solidă. Pe pereții clădirii, vița sălbatică se întindea până la acoperiș. La unul din colțuri, un stejar uriaș făcea impresia că se căznește să cuprindă cu enormele sale brațe întreaga clădire. În ton cu această fațadă mohorâtă, încăperile păreau a fi și ele întunecoase. Doar o verandă, cu fața spre curte, mai deschidea cumva atmosfera.

În această verandă stătea o tânără doamnă, care putea avea cel mult douăzeci și patru de ani. Era îmbrăcată pe de-a-ntregul în alb. Tânăra era frumoasă, dar privind-o mai de aproape puteai descoperi în ochii ei, în colțurile buzelor puternic dezvoltate și lăsate în jos o expresie aproape cinică, un aer disprețuitor.

Aceasta era señorita Miranda, stăpâna casei. Era ocupată cu un lucru de mână, dar de fapt nu lucra nimic; ținând ochii pe jumătate deschiși, făcea impresia că visează.

Intră o tânără negresă, care se opri la ușă, așteptând. Miranda deschise ochii și-i aruncă o privire rece.

— Ce vrei?

— Missis să fie bun cu Milly, răspunse negresa cu frică. Milly spart o farfurie. Uite cioburile.

Ținuse până atunci mâinile la spate. Acum însă arăta trei bucăți care mai rămăseseră din farfurie. Fața Mirandei se înroși:

— Dar ce treabă ai avut tu cu farfuria asta?
— Milly pus pâine pentru missis, farfuria căzut.
— N-ai putut fi atentă, creatură tâmpită? Unde ți-au fost ochii și mintea? Adu aici cioburile.

Negresa i le întinse, ezitând:

— Vai, missis, nu bate pe sărman Milly.
— Să nu te bat? Tu nu vezi că este una din farfuriile cele bune? O să te învăț eu să fii altă dată mai atentă. Ia-ți bucățile!

Miranda le aruncă în fața negresei, care scoase un strigăt de durere și duse mâinile la ochi. Unul dintre cioburi îi făcuse o rană pe față, iar vârful altuia îi intrase în ochi.

— Ah, ochiul meu! ve vaită ea. Milly nu mai vede, Milly de acum este orb. Missis nu fost bun cu sărman Milly.

— Ce, nu am fost bună? Asta îndrăznești să-mi spui, creatură mizerabilă? Uite, atunci!

Zicând acestea, apucă ghergheful, care era întărit la colțuri cu tablă argintată și o lovi peste față, astfel încât biată fată strigă din nou de durere.

Se deschise o ușă și intră un tânăr negru, care văzând-o pe Milly plângând, se apropie de ea, întrebând:

— Ce s-a întâmplat cu bun Milly?

— Missis aruncat în ochi farfurie, Milly nu mai vede.

— Arată-mi!

Îi dădu la o parte mâinile și-i examina rana, apoi, întorcându-se către Miranda, zise:

— Missis nu trebuit să lovească, poate că Milly rămâne orb. Chiar dacă spart farfuria, atunci plătește, dar nu trebuie bătut.

Aceasta era prea mult pentru seșnorita Miranda.

— Seșnor Zenort, seșnor Zenort! strigă ea.

De sus, dintr-o cameră, apăru în grabă cel strigat.

— Ce s-a întâmplat, Miranda?

— Te rog să mă aperi împotriva acestor bestii. Femeia aceasta mi-a spart toată vesela. Iar când am pedepsit-o, a

venit acest negru obraznic, m-a tras la răspundere și a îndrăznit chiar să mă amenințe.

— Ce? Amenințări?

— Nu señor, Zeus nu amenințat, rugat numai, lămuri negrul.

— Mincinosule! strigă stăpâna. Nu m-ai amenințat tu că te vei răzbuna dacă o voi mai pedepsi pe femeia aceasta?

— Nu, eu nu vorbit de răzbunare.

Cine privea fața negrului, putea să-și dea imediat seama de partea cui era dreptatea. Zenort, însă, nu-și dădu această silință, ci strigă:

— Amenințări? Asta mi-a mai lipsit aici. Îți arăt eu, bestie neagră, cum se răspunde la amenințări.

Zicând acestea, îl lovi pe negru cu pumnii în față până ce acesta căzu jos, iar sângele îi țâșni pe gură și pe nas. Negresa se aruncă peste el. Zeus însă o împinse la o parte, se sculă și plecă afară fără a spune un cuvânt. Milly îl urmă. Ajunși jos, în camera servitorilor, negrul strânse pumnii, zicându-i fetei, în limba lor:

— Acum, gata. Nu voi mai suporta această ocară. Mă voi răzbuna. Domnul a rămas sus la missis?

— Da, suspină fata.

— O să merg să iau banii. Toți banii.

— Să nu te apuci să furi, Zeus!

— Nu, nu o să fur, ci o să restitui banii bietului om căruia îi aparțin!

Zeus intră în camera Mirandei. Aici, într-un mic birou, se aflau banii. Dar, spre marea lui decepție, cheia de la sertar lipsea.

Încercând încet să se retragă, auzi din verandă, prin ușa întredeschisă, ceva ce-l pironi locului:

— El trebuia să moară!

„Despre cine o fi vorba?” se întreabă negrul. „Trebuie să ascult”. Se furișă ca o pisică în spatele ușii, astfel încât acum putea auzi orice cuvânt.

— Păcat de el, adăugă señorita Miranda, căci tânărul Wilkins era un bărbat foarte frumos.

— Frumos...! zise Zenort disprețuitor. Probabil că pentru tine acesta este lucrul cel mai important la un bărbat.

— Desigur, ce altceva?

— La tine bogăția nu trage în cumpănă?

— Ba da, dar asta nu mă împiedică să regret că a trebuit să moară.

— Atunci probabil că s-a purtat foarte drăguț cu tine...

— Regret din nou! Deși mi-am dat toată silința, era rece ca gheața. Cred că inima lui era dată. Dar să lăsăm astea; Arthur este mort de aproape un an.

În clipa aceea, clopoțelul de la poartă fu tras cu putere. Pentru negru era momentul să dispară, așa că fugi la Milly.

— Ai banii?

— Nu, căci nu era cheia acolo.

— Slavă ție, Doamne! Prin urmare, nu ai devenit încă hoț?

— Nu, dar master și missis sunt ucigași.

— Vai, ce vorbești?

— Au omorât pe bunul mister Arthur, care a dat un bacșiș atât de frumos lui Zeus.

— Nu cumva ai visat?

— Ah, Zeus nu visat; Zeus auzit. Zeus nu va rămâne la niște stăpâni ucigași. Zeus va mai spiona.

În curte se auzi tropot de cai. Sosiră doi călăreți — Leflor din Wilkinsfield și Bill Newton, fostul derviş. La vederea acestora, Zenort scoase un strigăt de surpriză.

— Dumneata, master Leflor! strigă el din verandă. Bine ai venit!

Caii erau extenuați, iar celor doi călăreți li se putea citi pe față oboseala. După ce luară măsuri să se dea apă și hrană animalelor, urcară scările.

Leflor se grăbi să-i spună lui Zenort:

— Să mergem imediat într-o cameră unde să nu ne poată auzi nimeni.

— Ei, prietene, chestiunea pentru care te-am rugat să faci acest drum este, ce-i drept, importantă și discretă, dar, nici atât de presantă.

— Mai sunt și alte chestiuni care trebuie urgent discutate. Deci, te rog, o cameră, master Zenort.

— Atunci, haide!

Apăru și Miranda care, la rugămintea lui Zenort, îi conduse pe oaspeți în camera sa, unde cei doi se lăsară obosiți pe scaune.

— Vi s-a întâmplat ceva neplăcut în ultimele zile? îi cercetă Leflor.

— Nu.

— Atunci înseamnă că nu au ajuns încă aici, iar noi am sosit la timp ca să te prevenim.

— Să mă preveniți? Asta sună cam îngrijorător.

— Chiar și este, căci venim direct de la „Apa albastră”.

— Așadar, acolo te-ai întâlnit cu Bill Newton?

— Da, era prizonier și am reușit să-l eliberez.

— Prizonier? Cum s-a întâmplat asta, Bill?

Newton răspunse ridicând din umeri:

— Vinovat este numai „Jack cel sângeros”, căci lovitura lui a dat greș.

— Ce spui?

— Sunt cu toții prizonieri și desigur că nici unul nu mai trăiește. Marikopașii i-au omorât pe toți.

— Dar sunt aliații noștri!

— Acum nu mai sunt, căci au încheiat pace cu apașii.

— De necrezut.

— Ce urmează și mai rău: dumneata să fii luat prin surprindere!

— De către cine?

— De Wilkins.

— Despre care Wilkins e vorba?

— Cel din Wilkinsfield.

— E mort. Nu cumva a reapărut?

— Desigur, căci el este tatăl acelei „Porumbițe din pădurea seculară”.

— Mă înșală auzul? Dracu' să-l ia! Și ăsta vrea să mă ia prin surprindere?

— Da, împreună cu Winnetou, căpetenia apașilor, cu Old Firehand și „Trifoiul”, Sam Hawkens, Dick Stone, Will Parker.

Zenort sări în picioare și începu să se miște agitat prin cameră. Fața lui deveni palidă, aproape cadaverică. Și Miranda părea a fi speriată.

— Toți aceștia vin înapoi, zise Leflor.

— Ce, ai înnebunit?

— Trebuie să ne așteptăm că, în prostia lui și Roulin se va îndrepta înapoi.

— Cine ar fi crezut acest lucru? Chestiunea stătea pe roate și acum, deodată, se prăbușește totul. Ai putea să-mi dai ceva amănunte?

Leflor, pe care vorbărețul pădurar îl pusese la curent cu toate, povesti cele aflate. Zenort, care pășea gânditor prin cameră, se opri deodată, zicând:

— Lovitura poate fi îndreptată împotriva lor.

— Aș vrea să știu, cum?

— Abandonând deocamdată refugiul nostru inamicului, iar noi să pătrundem într-al lui. Prin aceasta vom deveni noi atacatorii, iar atacatorul este întotdeauna în avantaj.

— Ideea nu este rea. Vrei așadar să mergem în vizuina adversarului, la „Apa albastră”?

— Nici prin cap nu-mi trece așa ceva. Nu ai spus dumneata că Almy Wilkins este în drum spre Granite Station?

— Da.

— Ei bine, vom merge și noi într-acolo.

— Fantastic! strigă Leflor entuziasmat. Vrei să pui mâna pe fată?

— Da.

— Și ce-o să faci cu ea?

— Nu știu încă, vom vedea mai târziu. Dar, oricum, vom fi stăpâni pe situație, dacă fata va fi în mâinile noastre.

— Asta-i sigur. Ți mai aduci aminte, master Walker, că am cerut cândva mâna lui Almy? Aș avea prilejul să mă răzbun.

— Așadar, vrei să mergi cu noi?

— În orice caz.

— Îmi convine să fim mai mulți, dar mă tem că vei abandona planul acesta.

— De ce?

— Te-am rugat să vii înapoi pentru a-ți comunica ceva important, care nu o să-ți prea placă.

— Ceva în legătură cu Wilkins și Wilkinsfieldul?

— Da...

În acest moment, discuția se întrerupse. De afară se auzi zgomot de copite. Walker ieși la fereastră.

— E Alfonso, unul din oamenii mei. Dar iată că aduce cu el și pe individul despre care tocmai vorbeam — Roulin...

Sună clopoțelul, după care se auzi deschizându-se poarta.

— Master Leflor, l-ai văzut vreodată pe seșor Roulin? întrebă Zenort-Walker.

— Niciodată.

— Atunci, fii atent. O să te miri!

Peste câteva clipe intrară cei doi nou-sosiți. Se întâmplă întocmai după cum spusese Walker. Leflor sări în sus îngrozit și întinse mâinile ca pentru a se apăra.

— Drace, au înviat morții? Arthur Wilkins, tu ești?

— Nu am această onoare, zise Roulin, înclinându-se batjocoritor.

— Cum, nu? Doar trebuie să mă mai cunoști.

— Seșorul îmi este complet necunoscut.

— În cazul acesta, asemănarea e uimitoare.

— Tocmai această asemănare, răs Walker, te-a ajutat să obții atât de ieftin Wilkinsfieldul.

— Cum așa?

— Despre asta o să vorbim mai târziu. Acum să ne ocupăm de master Roulin.

Trăsăturile lui Walker se schimbă. Vocea îi sună dur, ca a unui superior care interoghează un subaltern.

— Spune-mi, master Roulin, ce înseamnă prostiile astea? Am auzit că ai mers cu marikopașii la „Apa albastră”!

— Da. A fost o greșeală?

— Desigur.

— Dumneata ai comis aceeași greșeală că l-ai trimis acolo pe „Jack cel sângeros” cu oamenii lui. Suntem deci chit și nu ai ce să-mi reproșezi.

— Acțiunea dumitale a dat greș.

— A dumitale la fel, așa că suntem din nou chit. Dintre noi doi, nici unul nu are dreptul să-i facă morală celuilalt.

— Crezi? Atunci te înșeli foarte mult, prietene, căci eu sunt acela căruia trebuie să-i mulțumești.

— Foarte exact, iar dumneata ai să-mi mulțumești de asemenea. Din nou, chit. Dar mi se pare că ești prost dispus. În cazul acesta voi pleca, căci nu sunt obișnuit să fiu tratat de sus. Rămâneți cu bine!

Roulin își juca perfect rolul, astfel încât Walker fu nevoit să-și schimbe atitudinea. Apucându-l de braț, zise:

— Să pleci? Asta-mi mai lipsește. Pe capul meu cad atâtea, încât nu este de mirare dacă-mi pierd câteodată buna dispoziție. Dă-mi voie să-ți explic.

— Fie, dar cred că-mi este permis să deschid și eu gura?

— De ce nu?

— Vreau să zic că nu știu dacă toți cei de față pot auzi cele ce ne interesează.

— Toți, răspunse Walker și aruncă spre Bill Newton o privire care spunea multe, căci nu voia să-l ofenseze, dar Roulin înțelese semnul.

— Mai întâi vă rog să trimiteți câțiva cercetași care să ne aducă vești când se va apropia inamicul.

— Vor veni chiar astăzi?

— Cred că sunt în urma mea. Ce-i drept, am făcut îndrăcite încercări de a-i induce în eroare, prin aceea că am mers în cerc. Dar nu sunt convins că un Winnetou sau Old Firehand s-ar lăsa induși în eroare în felul acesta. Ei ar putea fi aici în orice clipă.

— Ce părere ai, Bill Newton? Nu ai vrea să preiei recunoașterea, dumneata și Alfonso?

— Da, master.

— În cazul acesta trebuie să te rog să pornești chiar acum, căci viața noastră depinde de graba și priceperea dumitale.

Câteva clipe mai târziu Newton porni călare împreună cu Alfonso.

— Au plecat, zise Zenort-Walker ușurat, acum putem vorbi nestingheriți. Señorita Miranda este confidenta mea și poate auzi totul. Te ascultăm, master Roulin.

Roulin, după ce povesti cele știute despre expediția și eșuarea planurilor sale, zise:

— Pentru toate acestea este vinovat numai Old Firehand. De ce trebuie individul acesta să se amestece mereu în chestiunile altora?

— Cu tot atât de puțin drept ca și noi, râse Walker. De altfel, dacă aș fi fost în locul dumitale, nu aș fi părăsit atât de repede „Apa albastră”.

— Ehei, am observat eu cum stau lucrurile: era aproape sigur că vor să pună mâna pe mine. De aceea am șters-o imediat de-acolo. Am făcut tot posibilul să-i rățăcesc pe urmăritorii mei.

— Cred că în chestiunea asta nu prea te-ai acoperit de glorie. Greșeala cea mai mare ai comis-o, însă, venind la noi. Astfel ai atras pe capul nostru pe urmăritorii dumitale. Ai fi putut s-o apuci în orice direcție, numai spre noi nu.

— Cu câtă înțelepciune vorbești dumneata, sir! Căinii aceștia știu cine sunt eu, iar de la marikopași au aflat și unde locuiesc. Puteau deci să meargă la Valea morții și să mă aștepte acolo.

— Și ce-ți puteau face? Absolut nimic!
— Gândește-te că participă și Wilkins.
— Ptiu! Nu cumva te temi de el?
— Desigur! Probabil că dumneata, master Walker, ai uitat multe lucruri.

— Memoria mea este foarte bună și nu știu ce aș fi putut uita referitor la acest Wilkins. Dar informația pe care mi-ai oferit-o era atât de ciudată, încât l-am anunțat imediat pe master Leflor să vină cât mai repede la mine. Ai vrea poate să-mi spui acum ce însemna acea scrisoare a dumatăle, căci era foarte misterioasă?

— Mă temeam să nu încapă în mâini străine, de aceea n-am fost mai clar. Master Leflor știe doar prea bine în ce mod a ajuns la plantația din Wilkinsfield...

— Cum să nu, prin cumpărare, răspunse Walker.

— Dar prin ce cumpărare! strigă Roulin înfierbântat. Nu a plătit nici măcar jumătate din valoarea adevărată a plantației, așa că ar fi trebuit să se gândească că această chestiune nu era prea curată.

Apoi, aruncând o privire semnificativă spre Leflor, care asculta mirat, îi spuse lui Walker:

— Dânsul știe cum ai ajuns dumneata în posesia plantației?

— Nu. Trebuie să afle?

— Desigur, este chiar foarte necesar.

— Îmi este foarte neplăcut, ripostă Walker, de altfel nu văd nici un motiv care ar reclama acest lucru. Chestiunea a fost tranșată între noi doi, master Roulin și nu știu de ce n-ar trebui să rămână între noi doi.

— Ce s-ar întâmpla dacă acel Arthur s-ar prezenta acum la Wilkinsfield?

— Dracu' să te ia! strigă Walker speriat.

— Împreună cu administratorul Adler?

— Dar așa ceva nu este posibil, căci ambii sunt morți.

— Uneori se trezesc din somnul de veci și morții. Ce ar fi dacă ar mai trăi?

Walker strânse din pumni și se postă în fața lui Roulin. Leflor se arată extrem de surprins, deși nu bănuia nici pe departe tot ce se întâmplase, precum și ce se mai putea întâmpla încă. Totuși, încercă să-și ascundă neliniștea:

— De fapt, ar trebui să-mi fie foarte indiferent dacă acești doi oameni mai trăiesc sau nu...

— Mai domol, interveni Walker. Dumneata nu știi încă totul. Dacă Arthur Wilkins trăiește, atunci dumneata trebuie să-i cedezi Wilkinsfieldul.

— Cum așa? I-am plătit doar.

— Dar nu lui, ci mie.

— Ce schimbări ar aduce asta?

— O nimica toată, *sir*, căci el nu mi-a vândut plantația.

— Nu face glume proaste!

— Sunt extrem de serios. L-am întâlnit pe acest Wilkins la Santa Fé și am fost mirat de asemănarea uluitoare care era între el și scumpul meu prieten Roulin. M-am împrietenit cu el și am aflat cu timpul toate chestiunile sale particulare. Ba mai mult, mi-a arătat chiar și documentele pe care le poseda. Afacerea aceasta promitea o pradă foarte bună. L-am convins să întreprindă o călătorie în Valea morții, unde Roulin începuse mai de mult să reexploateze o veche mină de mercur. I-am expus apoi acestuia întregul meu plan. Roulin l-a împușcat pe Wilkins, a înlăturat cadavrul și a pus stăpânire pe documentele lui. Am plecat apoi la Santa Fé, unde Roulin se dădu drept Wilkins, ceea ce și reuși din pricina marii asemănări dintre ei. El îmi vându apoi Wilkinsfieldul, precum și creanța față de unchiul tânărului Wilkins. Eu am plecat, la rândul-mi, la Wilkinsfield și ți-am vândut dumitale toate drepturile mele. În felul acesta ai ajuns dumneata, master Leflor, în posesia plantației, încheie el apoi cu un râs răutăcios.

Miranda, care stătea ceva mai la o parte, râse și ea. Leflor însă făcu o față buimacă.

— Să cred într-adevăr ce spui? întrebă el.

— Chiar te rog foarte mult.

— Voi doi l-ați omorât pe Arthur Wilkins?

— Dacă dumneata vrei s-o numești așa, atunci da, râse Walker.

— Atunci înseamnă că m-ați înșelat și pe mine.

— Se poate, dar asta nu trebuie să te impresioneze prea mult, căci după cât te cunosc eu, conștiința dumitale nu este chiar atât de curată, încât, pentru o bagatelă ca asta, să ai crampe, sau poate chiar să leșini.

— Atunci aș fi complicele vostru?

— Până acum încă nu, dar vei deveni în curând.

— Am prea puțin chef de așa ceva.

— În cazul acesta vei pierde Wilkinsfieldul.

— Asta ar însemna distrugerea mea. Plantația pe care am avut-o înainte s-a dus dracului, astfel încât acum nu mai posed nimic altceva decât Wilkinsfieldul.

— Dacă se va dovedi că vânzarea nu este legală, vei deveni cerșetor...

— Blestemaților...

— Afară de asta, vreau să-ți mai spun ceva, master Leflor; dumneata, sau mergi cu noi, sau, în caz contrar, vom fi nevoiți să vorbim cu dumneata pe alt ton.

— Cum așa?

— Ei bine, poți să-ți închipui că nu vom tolera ca cineva să ne cunoască secretele fără ca să ne fie complice.

Leflor se prăbuși pe scaun.

— Ei, ce se aude? întrebă Walker ironic. Nu vreau să cred că din cauza remușcărilor te vei arunca în râu. Până acum, însă, chestiunea nu prezintă nici un pericol. Furtuna e încă desparte. Arthur Wilkins este mort și Adler la fel. Dumneata trebuie să știi că acest Adler a venit în Vest pentru a-l căuta pe Arthur Wilkins. I-a găsit urma și, în felul acesta, a ajuns în Valea morții. Acolo însă a căzut în mâinile lui Roulin, care s-a purtat cu el mai drastic.

— Cum așa?

— L-a cam făcut să dispară.

— Nu cumva l-a omorât?

— De ce vorbești întotdeauna cu atâta ușurință despre omor? A fost înlăturat, pentru că era dușmanul nostru. Asta este totul — adică o luptă și nimic mai mult. Cel mai deștept învinge și gata!

Îngrijorarea pe care o manifestase Leflor părea să se evapore.

— Ei bine, zise el, dacă Arthur Wilkins este mort, nu mai am de ce să mă tem.

— N-ați auzit ce-am spus? interveni Roulin. E așa cum am zis adineauri: Wilkins și Adler trăiesc!

— Trăiesc încă? sări Leflor de pe scaun.

— Atunci înseamnă că nu i-ai omorât! strigă și Walker.

— Nu.

— De ce?

— Am avut două motive serioase de a le lăsa viața.

Walker devenise palid. Apucându-l pe Roulin de braț strigă:

— Nebun blestemat! Știi prea bine că nu te-ai vârât în pericol singur, ci și pe mine și pe acest master.

— Te rog, ia mâinile de pe mine, răspunse Roulin liniștit. Nu sunt un băiețandru cu care poți să faci ce vrei. Obişnuiesc să știu ce fac.

— Lăsându-i în viață pe aceștia doi, nu ai știut ce faci.

— Ba din contră, chiar foarte bine. Repet: am motivele mele.

— Ei bine, atunci te rog, scumpul meu prieten Roulin, să ai bunătatea de a ni le comunica și nouă, zise Walker, spumegând de furie.

Roulin râse ironic:

— Știți doar că într-o mină de mercur nu prea este sănătos, căci aburii mercurului descompun măruntaiele omenеști; pentru aceste motive este foarte greu să găsești lucrători. Iar dacă găsești, trebuie să le plătești salarii extraordinare...

— Ce legătură are asta cu problema noastră?

— Are și chiar foarte multă, căci, negăsind lucrători, nu l-am omorât pe acest Arthur Wilkins, când mi l-ai adus dumneata, ci l-am băgat în mina mea de mercur, unde trebuie să muncească.

— Pe toți dracii! Dar dacă-ți scapă?

— Ptiu! Este prizonier și nu poate ieși afară. Lucrează, iar dacă trage chiulul, o încasează vârtos și i se scade rația.

— Dar Adler?

— Se bucură exact de aceeași soartă.

— Roulin, ești un demon. Eu îi omor pe oamenii care-mi stau în cale, dar nu-i las să se prăpădească în felul acesta, încet, printr-o moarte în chinuri.

— Fiecare face ce crede. Iar eu am crezut că e mai bine așa. Am mai mulți lucrători de aceștia, care nu vor mai vedea niciodată lumina zilei. Totuși, speranța în fugă și libertate le mai menține forțele.

Povestirea lui Roulin era însoțită de un râs diabolic. Miranda îi făcu semn cu capul.

— Mister, dumneata ești un om de ispravă, zise ea cu ochi scânteietori. Omul trebuie să fie sau foarte bun, sau foarte rău. Mediocritățile nu-mi plac. Îți mărturisesc că-mi plac.

— E o cinste foarte mare pentru mine, seșnorita. Când am să vă comunic și al doilea motiv, veți vedea că sunt nu numai foarte sincer, dar și dârz. Pușlamalele nu trebuie niciodată să aibă încredere între ele — acesta este un principiu sănătos. Nici eu nu am prea mare încredere în prea cinstitul master Walker. Dacă nu i-am omorât pe Wilkins și pe Adler, asta înseamnă că am în mână două arme bune împotriva lui. Iată de ce i-am lăsat să trăiască.

Miranda împreună degetele pline de inele și râse zgomotos.

Walker strigă:

— Individ blestemat!

— Ptiu! Am fost precaut, atâta tot!

— Ești o lichea patentată.

— Dar te rog, zise Miranda încă râzând. Părerea mea este că seșnor Roulin este într-adevăr un om de ispravă.

— Prostii! O întâmplare oarecare ar putea să-i elibereze pe cei doi, iar pe noi să ne bage în hârdăul satanei, turbă Walker.

— Imposibil! ripostă Roulin.

— Îi mai vezi, mai vorbești din când în când cu ei?

— Despre asta, n-aș vrea să discut, este o chestiune particulară. Dar ne-am luat cu vorba și țin să-ți atrag atenția că următorii pot sosi aici din moment în moment, așa că nu avem timp pentru scene sentimentale.

Tocmai atunci se auzi din nou zgomot de copite. Bill Newton și Alfonso se înapoiau și raportară că au zărit șase călăreți, care vor sosi în mai puțin de o oră.

— Ce facem? întrebă Roulin.

— Nu ne rămâne nimic de făcut decât să le cedăm deocamdată acest loc, reluă Walker planul său.

— N-are nici un sens. Mai bine să-i facem inofensivi!

— În felul acesta poți vorbi numai dumneata. Deși nici eu nu sunt un vestman fără experiență, nu aș îndrăzni să mă mășor cu nici unul dintre ei. Trebuie să ne ferim din calea lor. În nici un caz nu trebuie să mă las prins.

— Nu-ți pare rău după frumoasa gospodărie pe care o părăsești? zise Newton.

— Doar nu renunț la ea. După un timp oarecare, Old Firehand și toți ceilalți vor pleca. Ce ar putea să mi se întâmple apoi? Unde nu există un acuzator, nu poate fi nici un judecător! De altfel, tot am vrut să merg la Granite Station, pentru a prinde fata. După aceea, vom pleca în Valea morții.

— Ah, oamenii aceștia știu să găsească urmele, interveni Leflor.

— Apa nu lasă urme!

— Ce fel de apă?

— Vom merge călare numai până la Prescott. Acolo ne vom părăsi caii și vom călători pe râu în jos. Barca mea

este mai rapidă decât cel mai iute cal.

— Cum? Ai o barcă?

— Desigur. Vom pleca pe Hassayampa, apoi pe Gilla, până la Gilla Bend. De acolo vom lua diligența poștei până la Granite Station.

— Dar dacă ei vor afla?

— N-au de la cine să afle și nici nu le-ar trece prin gând că am pornit spre Granite Station.

— Dar eu? întrebă Miranda. Ce se va întâmpla cu mine?

— Mergi cu noi.

— Nu s-ar putea să rămân? Mie nu-mi pot face nimic.

— Te-ar putea forța să ne trădezi.

Miranda ezită, căci o fugă în condițiile acestea, lăsând în urmă tot ce-i era drag și plăcut, nu-i convenea deloc.

— Tu trebuie să mergi cu noi, hotărî Walker. Alfonso rămâne aici. El îi va primi pe musafiri și va ține casa în ordine pe timpul absenței mele. Acum însă trebuie să trecem la fapte, dacă vrem să le-o luăm înainte atacatorilor.

După puțin timp, Zenort-Walker părăsi casa împreună cu tovarășii săi, însoțiți de Miranda. Nu urmară șoseaua, ci făcură un ocol prin pădure. La Prescott încărcară în cea mai mare grabă alimente, după care porniră cu barca.

În acest timp, Winnetou și Old Firehand porniseră de la Tulisch-to cu „Trifoiul” și Herman, călărind către Fort Grant. Acolo dădură peste urma lui Roulin și se ținură de ea. Nu reușiră însă să-l ajungă. Ce-i drept, nutreau speranța că s-ar fi îndreptat către Walker, dar era numai o presupunere.

Când se convinseră că Roulin mergea într-adevăr la Prescott, nu mai pierdură timpul cu cercetarea urmei, ci călăriră rapid într-acolo, adică spre locuința lui Walker.

Winnetou mergea în frunte, serios și tăcut ca întotdeauna. Urma Old Firehand, avându-l alături pe Sam Hawkens, iar după ei veneau cei doi lungani, care întrețineau o discuție vie cu Herman de Adlerhorst.

— Mă bucur de pe acum de mutra pe care o s-o facă acest Zenort-Walker sau Hopkins, când ne va vedea, zise Herman.

Will Parker ridică din umeri și zise:

— Cine știe? Cred că nu vom vedea din acest Walker nici vârful nasului, cu atât mai puțin întreaga față.

— Ești de părere că Roulin a sosit înaintea noastră și l-a prevenit pe Walker?

— Da. Cu tot regretul, noi nu am putut înainta atât de repede cât am fi dorit. Sunt convins că cele două păsărele au zburat. Nu ești de aceeași părere, bătrâne Dick?

— S-ar putea să ai dreptate, Will.

— De ce să fugă din fața noastră? continuă Herman. Nu ar fi mai simplu să se închidă în casă și să ne primească cu țevile puștilor prin ferestre?

— Asta s-o crezi dumneata, râse Will. Crede-mă, pentru Walker nu există nimic mai bun de făcut decât s-o șteargă. De altfel, o să vedem imediat cum se prezintă situația, căci, după cât se pare, am și ajuns.

După o cotitură, apărură printre copaci masivele ziduri ale clădirii. Poarta era larg deschisă, astfel încât se putea vedea în curte. Nu se zărea nici un om. Aspectul era inofensiv și pașnic. Tocmai acest lucru stârni bănuiala oamenilor noștri.

Old Firehand făcu un semn celor doi lungani să rămână la poartă, pentru a le acoperi o eventuală retragere, însoțit de Winnetou, Hawkens și Herman se strecurară în curte. Cineva, într-un colț, era ocupat cu înșeuarea unui cal.

Omul îi văzu și veni spre ei. Era Alfonso, care primise de la Walker instrucțiuni cum să se poarte cu acești vizitatori nepoștiți.

— Ce doriți, oameni buni? întrebă el, ridicându-și politicos pălăria.

— Locuiește aici un oarecare master Zenort? se interesă Old Firehand.

— Da.

— Este acasă?

— Nu. A plecat călare astăzi la prânz și nu mi-a lăsat vorbă că se va înapoia înainte de căderea serii. Dar ce vreți?

— Am dori să vorbim cu el.

— Cu tot regretul...

— Altcineva nu mai e pe aici?

— Nu.

— Nici n-a fost, de curând?

— Nu.

— Nu cumva te înșeli? Se poate să fi venit într-un moment când dumneata nu erai prezent.

— Nu mă înșel, căci toată ziua nu am ieșit din curte, așa că ar fi trebuit să știu, dacă ar fi venit cineva în vizită.

— Hm, zâmbi vânătorul. Pot să-mi închipui că ai primit instrucțiuni precise de la master Zenort.

— Ce fel de instrucțiuni?

— Despre felul cum trebuie să ne primești pe noi.

— Nu vă înțeleg. De unde putea ști el despre sosirea voastră?

— De la musafirul despre care am vorbit adineauri.

— Dar când trebuia să fi sosit acel musafir?

— Acum vreo două ore. Tocmai de aceea socotesc că discuția noastră e de prisos. Presupun că master Zenort ți-a comunicat numele noastre, așa că știi cu cine ai de-a face.

— Master, vă asigur că habar n-am...

— Bine, dumneata ești servitorul stăpânului dumitale și ești obligat să-i dai ascultare. De aceea, nu-ți iau în nume de rău balivernele. Cu master Zenort trebuie însă neapărat să vorbim.

— Dacă doriți, puteți să-l așteptați.

Era vădit că omul avea tot interesul să-i țină cât mai mult timp în loc și să creeze astfel stăpânului său un avans cât mai mare.

Vânătorul înțelesese prea bine intenția lui Alfonso, dar îi și convenea, fiindcă singurele indicii despre cei fugiți și

direcția lor puteau fi aflate numai în această casă. O scurtă privire aruncată lui Winnetou, care-i răspunse printr-o ușoară mișcare a capului, îi spuse că prietenul său roșu era de aceeași părere.

— Desigur că pentru noi ar fi mai comod dacă am putea să-l așteptăm aici pe master Zenort.

— Atunci urmați-mă, să vă arăt camerele.

— Dar ce facem cu caii noștri?

— Îi duc la grajd, voi avea grijă și de ei.

— Nu aveți un ocol lângă casă?

— Cum să nu, chiar aici în stânga.

— Atunci o să-i adăpostim mai bine acolo, căci animalele noastre sunt obișnuite în libertate.

Sosi și Sam. Alfonso deschise ocolul. Vânătorul adăugă:

— Și mai e ceva: animalele noastre nu suferă nici un străin în apropierea lor. Sam Hawkens va avea grijă de hrana lor.

Sam îi aruncă o privire complice. Înțelese pentru ce anume era nevoie să rămână tocmai el cu caii. Old Firehand vroia să prevină orice surpriză.

Alfonso conduse oaspeții în casă, în partea stângă a clădirii, repartizându-le acolo două camere alăturate, încăperile erau modest mobilate, însă foarte curate. Ele conțineau o masă, un scaun, o saltea drept pat, o pătură de cai pentru acoperit, un vas cu apă și un lighean pentru spălat. Asta era totul, dar prea destul pentru regiunea aceea.

— O să vă anunț imediat ce se va înapoia master Zenort, zise Alfonso și se depărtă foarte bucuros de a-i fi reținut pe acești periculoși urmăritori.

Dick Stone privi în jur, clătinând din cap.

— Dacă mă uit bine, nu am nici o îndoială că am fost așteptați.

— Ai dreptate, spuse Will. Se vede că erau pregătiți pentru vizita noastră.

— Da, este clar că toate au fost puse la punct aici. S-a adus chiar și apă proaspătă pentru băut.

— Drace! Te pomenesti că or fi plecat să-și adune mercenari, pentru a tăbări peste noi.

— Așa ceva este cu puțință.

— În cazul acesta am căzut într-o cursă.

— Ar putea să fie și așa! De altfel, pentru ce nu se mai arată nimeni? Nu e de crezut că el ar fi singurul servitor într-o casă atât de mare. Will, să-ți spun drept, mi se pare cam suspect.

Dick avea dreptate, căci restul personalului de serviciu, care se compunea din câțiva negri și negrese, primise ordine severe de a nu se lăsa văzuți de cei ce vor veni. Motivul pentru care se luase această măsură, era destul de clar: Walker se temea ca negrii să nu-i încurce socotelile.

În timp ce Dick și Will făceau tot felul de presupuneri, iar Old Firehand se sfătuia cu Winnetou cum ar putea să afle ceea ce li se ascundea, Sam Hawkens nu stătuse degeaba. Căutând nutreț pentru cai, intră într-o magazie lipită de aripa dreaptă a clădirii. În acel moment se deschise o ușă din clădire, pe unde intră un om care îi făcu un semn cu degetul la gură. Sam se apropie și îl întrebă în șoaptă:

— Ce dorești, gentilomule cu pielea tuciurie?

— Cum se numește massa?

— Sam Hawkens, dacă nu mă înșel.

— Oh! Asta este bine, foarte bine.

— De ce?

— Mai întâi să-mi spui dacă se mai găsesc aici massa Old Firehand și massa Winnetou?

— Da, căpățână creață.

— Vai, dacă aș ști că massa nu mă va trăda...

— Eu nu trădez niciodată un om cinstit,

— Oh, Zeus este un om cinstit, foarte cinstit.

— Așadar te numești Zeus și, după cât se pare, ai vrea să-mi „cânți” ceva. Numai să fie ceva interesant, căci voi

negrii le încurcați de obicei pe toate.

— Ah, știrea lui Zeus este foarte important și nu încurcat. Zeus spionat pe massa Zenort, care bătut pe Zeus, spionat și pe miss Miranda, care bătut pe sărman și bun Milly.

— Dar cine este Milly.

— Frumos mireasa lui Zeus.

— Așa? Ei, ce ai auzit?

— Mai întâi venit massa Leflor și...

Sam rămase cu gura căscată de mirare și întrebă:

— Cine?

— Massa Leflor.

— Nu cumva știi de unde este acest om?

— Zeus știe. Leflor din Wilkinsfield.

— Adevărat? Este aproape de necrezut, dacă nu mă înșel. Continuă, prietene!

— Massa Leflor venit cu massa Bill Newton...

— Ce? Visezi?

— Zeus nu visează. Zeus cunoaște Bill Newton. Bill Newton mai fost o dată aici. El Venit de la „Apa albastră”.

— Omule, negrule, aurule, toate acestea corespund, căci noi l-am prins pe acest Bill Newton la „Apa albastră”.

— Da, dar Leflor eliberat.

— Pe legea mea, asta este ceva cu totul extraordinar! Știi mai multe?

— Zeus știe tot.

— Atunci continuă-ți povestea.

— După aceea venit massa Roulin.

— Așadar, am presupus bine...

— După asta fost mare sfat. Massa Zenort spus merge Granite Station, unde este fată albă.

— Drace! De unde pot ști derbedeii aceștia de fata de la Granite Station?

— Massa Leflor auzit pădurar prost.

— Vai, acest pădurar, care nu pare a fi mâncat înțelepciune cu lingura, nu și-a ținut gura. Iată cine a

îndrăznit să râdă de „Tschikone” al meu. Ei, acolo trebuie să se fi întâmplat lucruri frumoase, dacă nu mă înșel.

— Apoi, massa Zenort plecat cu trei massa și cu missis Miranda.

— Dar cine este această Miranda? Soția lui?

— Nu, nu soție, menajeră.

— Ce drum au apucat? Asta ai mai auzit?

— Zeus auzit, afirmă negrul zâmbind și arătându-și cu această ocazie frumoșii lui dinți.

— Călăreții plecat Prescott, de acolo pe Rio Gilla, cu barca lui massa Zenort.

— Bravo! Aceasta se numește o informație bună, dacă nu mă înșel. Zeus, am cunoscut mulți negri, dar nici unul nu mi-a insuflat atâta stimă ca tine.

Se putea observa cât de măgulit se simțea negrul de cuvintele acestui bărbat, despre care știa că este un vânător renumit, astfel încât răspunse foarte mândru:

— Oh, Zeus mare șmecher.

— Ce ochi o să facă ceilalți, când vor afla veștile acestea! Poate mai știi și altceva, Zeus, băiete?

— Nu, Zeus acum butoi gol.

— Ia spune-mi, nu ai auzit niciodată nimic despre un oarecare Arthur Wilkins? Nu l-ai văzut niciodată împreună cu stăpânul tău?

Negrul aproape că sări ca ars.

— Zeus văzut. Zeus vorbit. Massa Arthur gentleman.

— Unde se găsește el acum?

— Massa Arthur mort, dar nu mort, muncește greu la mină.

Sam îl mai interogă pe Zeus asupra celor pe care le știa el în toată această chestiune. Negrul dădu toate informațiile și anume că Walker și Miranda crezuseră în omorârea tânărului Wilkins; Roulin le-a adus la cunoștință faptul că, în loc să-l ucidă, l-au lăsat să muncească în mina din Valea morții, ca și pe Martin Adler.

După ce Sam îl asigură pe negru de deosebita sa stimă și-i declară solemn că n-o să-l trădeze, se înapoie la tovarășii săi, unde fu ascultat cu cea mai mare atenție. Cel mai impresionat a fost Herman, aflând că fratele său Martin nu ar fi mort, ci se găsește viu, în puterea lui Roulin. El aruncă lui Old Firehand o privire care vădea dorința fierbinte de a porni neîntârziat pe urmele celor ce reușiseră să le scape deocamdată.

Dacă plecau imediat, mai exista posibilitatea de a-i ajunge pe fugari, înainte ca aceștia să se imbarce. Era de așteptat că tovarășia Mirandei și pregătirile de imbarcare le vor întârzia și ele întrucâtva plecarea.

Porniră, deci. Când își scoaseră caii din ocol, Alfonso, foarte mirat, îi întrebă:

— Încotro, oameni buni?

— Puțin la plimbare, răspunse Old Firehand.

— Dar nu vedeți că începe să se întunece?

— Tocmai de aceea, căci vrem să mai folosim aceste câteva minute de lumină.

— Dar dacă se va înapoia între timp master Zenort?

— Atunci să ne aștepte și el pe noi, după cum și noi l-am așteptat, din păcate, zadarnic.

Alfonso putu să-și ascundă numai cu greu dezamăgirea, își închipuia că plimbarea la o asemenea oră este numai un pretext. Poate că aflaseră deja urma fugarilor.

— Încotro plecați dumneavoastră?

— Într-acolo unde, probabil, o să-l găsim pe master Zenort. În orice caz, îți mulțumim pentru ospitalitatea dumitale și să auzim de bine!

După aceasta, dădu pinteni calului și o luă pe urma lui Winnetou. Tovarășii săi îl urmară. Peste scurt timp se întunecă. Deplasarea nu se putea face atât de repede cum doreau. Drumul era rău, astfel că atunci când se zăriră casele din Prescott, nu mai lipsea mult până la miezul nopții. Apucară pe o stradă principală a orașului, apoi spre

Hassayampa. Descălecară, dar nu putură vedea nici o barcă.

În cârciuma situată lângă râu, era încă lumină. Găsind ușa deschisă, intrară în local, unde mai era doar un singur client, somnoros, având pe masă un pahar cu rachiu pe jumătate gol. Patronul, care adormise, se trezi la intrarea străinilor și se sculă politicos în picioare.

Old Firehand îl întrebă direct:

— Ați avut musafiri ceva mai devreme?

— Au fost câțiva pe aici.

— Câți?

— Cinci persoane — doi străini și trei localnici.

Patronul căscă și părea că dă răspunsurile fără a se gândi prea mult.

— Cine erau localnicii?

— Señorita Miranda, señor Newton și señor Zenort.

— Au plecat de mult?

— Să fi trecut o jumătate de oră de atunci, señor.

— Există pe-aici vreo barcă?

— Cu tot regretul, nu. Barca lui señor Zenort este singura din localitate.

— Păcat. Oricum, îți mulțumesc. Uite aici ceva pentru bunăvoința pe care ai avut-o de-a ne da aceste lămuriri.

Zicând acestea, puse în mâna patronului o monedă.

— Ce ne facem acum? întrebă Sam Hawkens după ce părăsiră localul. Walker va ajunge la destinație mai repede decât noi. Trebuie neapărat să-l previn pe Wilkins.

— Dar cum?

— Printr-o telegramă, dacă nu mă înșel.

— Probabil dumneata uiți că aici nu există încă o legătură telegrafică.

— Va trebui să mergem până la cea mai apropiată stație poștală și de acolo să telegrafiem la Granite Station.

— Și care ar fi această stație?

— Cred că Gilla Bend.

— Prea bine! Gilla Bend e, oricum, în drumul nostru.

8. Căzuți în cursă

Diligența poștală, trasă de șase cai, venind de la Gilla Bend, intră zgomotos în Granite Station, oprindu-se în fața clădirii Poștei. Doi tineri, telegrafistul și fiul poștașului, se uitau curioși să vadă ce călători au să coboare.

La fereastra diligenței se ivi capul unui bărbat. Era Walker, care ținea batista la obraz, ca și când ar fi avut dureri de dinți. În realitate, însă, făcea acest lucru pentru a nu fi recunoscut. Văzând că nu există nici un pericol, deschise ușa și coborî. Bill Newton, Leflor, Roulin și Miranda îl urmară.

Miranda arăta minunat în costumul de călătorie cumpărat de Walker la Gilla Bend, astfel încât apariția ei atrase atenția celor doi tineri localnici.

— Mii de draci! zise telegrafistul. Privește la această Venus, master Hofter. Ce figură, ce mers, ce ochi!

— Lady este într-adevăr o frumusețe. Aș vrea să știu cine este și încotro... dar drace!

— Ce este?

— Unul dintre însoțitorii ei, cel din stânga, este Roulin, care a stat în aceeași bancă cu mine la Colegiul Alabama. Ar fi cel mai bun prilej să fac cunoștință cu ea.

— Doamne, râse telegrafistul, abia se ivește cineva mai deosebit în cuibul acesta plictisitor și dumneata te și înfigi.

— Nu o lua chiar așa, Grey. Salut!

Hofter păși spre grupul care se apropia de ușa sălii de așteptare.

— Văd bine? strigă el. Nu cumva ești dumneata, sau mai bine zis, nu ești tu — da, tu, Roulin?

Roulin nu părea prea încântat auzindu-se strigat pe nume. Dar privind la fața binevoitoare a celuilalt, se însenină imediat, căci îl recunoscă pe camaradul său de

studii și-și dădu seama că nu avea de ce să se teamă de acest om inofensiv.

— Hoftor, tu?

— Da, în carne și oase, dragă Roulin. Cum ai ajuns aici, la Granite Station?

— Din întâmplare, bunul meu prieten. Sunt însă recunoscător întâmplării, pentru că mi-a oferit prilejul de a te revedea. Dar pe tine, ce vânt te-a adus înapoi?

— Soarta.

— Cum așa?

— Tatăl meu e șeful poștei. Am fost nevoit să-l însoțesc și acum mă găsesc aici, un talent pe uscat la care cască ochii toți borfașii indieni.

— Te plictisești?

— Grozav, așa că sosirea ta va fi un mare eveniment pentru mine, căci va constitui, în sfârșit, o întrerupere a eternei monotonii. Sper că o să faci un sacrificiu pentru mine și o să rămâi mai mult timp aici.

— Chiar atât de capabil de jertfe nu sunt, răsă Roulin, dar poate o să-ți dăruiesc câteva zile.

— Ești o bijuterie! Vino să te strâng la piept!

Hoftor desfăcu brațele pentru a-l îmbrățișa, dar Roulin protestă, zicând:

— Lasă-ți mâinile în buzunar, căci prefer să-mi dai câteva informații.

— Cu plăcere. Ce anume ai vrea să știi? Ai nevoie de un popă, de un avocat, sau de un negustor de lipitori? Înainte de toate, însă, te rog să-mi spui cine este tânăra doamnă care e cu tine?

— Îți place?

— Ce întrebare? Figura aceasta, ținuta aceasta...

— Stop, bătrâne prieten, ți-ai ieșit din fire. Señorita o să râdă când o să-i povestesc că a făcut deja o cucerire la Granite Station.

— Asta să n-o faci!

Roulin răsă, zicând:

— Așa te știu, bătrâne, erai un entuziast și la colegiu.

— Dă-mi voie, zise Hofter. În cazul acesta este cu totul altceva. Niciodată n-am văzut o femeie așa de...

— Bine, bine, dar nu mă reține. Lasă-mă mai bine să te pun la curent. Dânsa se numește señořita Miranda.

— Ai putea să mă prezinți?

Roulin făcu o față oarecum îngrijorată.

— Cam greu, afară de cazul... hm! Dar... poate că ai putea să-i intri în grații, într-un fel oarecare.

— Cu cea mai mare plăcere. Dă-mi numai prilejul!

— Să încercăm. E vreun han pe aici?

— Desigur.

— E aglomerat?

— Acum nu. Singurii călători sunt, deocamdată, un oarecare master Wilkins și fiica sa.

— Frumos. Nu cumva s-ar putea să afli dacă aceștia au primit în ultimul timp vreo telegramă?

— Nu se poate, e secret de serviciu.

— Prin această informație ai obliga-o foarte mult pe señořita noastră.

Hofter răspunse după o scurtă luptă interioară:

— Grey, telegrafistul, e prietenul meu. Cred c-o să mă servească.

Alergă la poștă. Roulin se întoarse la ceilalți.

— Am întâlnit un prieten din copilărie, un om ușuratic și inofensiv, care ne-ar putea fi de mare folos. E un mare amator de făpturi gingașe și totodată fiul poștașului de aici. Tocmai m-am interesat de telegrama către Wilkins. Dânsul o să ne dea toate lămuririle. Lucrul acesta e foarte prețios pentru noi, deoarece trebuie să ne așteptăm că și Old Firehand a telegrafiat pentru a-i preveni. Am putea să-l exploatăm pe acest prieten, dacă... — se uită la Miranda — dacă l-am trata ceva mai bine. Dar uite-l că vine.

Hofter flutura o hârtie. Roulin îi ieși înainte nerăbdător.

— Iată, zise Hofter, iată copia! Conținutul sună astfel: „*Plecați imediat la Dos Palmas. Noi suntem acolo. Winter*”.

Îți ajunge acest lucru?

— Îți mulțumesc din tot sufletul.

— Acum, însă, te rog să mă prezinți frumoasei seșnorita Miranda.

— Înainte de asta, mai am o întrebare: când a sosit telegrama?

— Acum vreo cinci ore.

— Se poate întâmpla ca astăzi sau mâine să mai vină o telegramă. Aș putea s-o cunosc și pe aceea?

— O să ți-o procur.

— Dar... înainte de a fi predată destinatarului.

— Hei, asta nu merge.

— De ce?

— Funcționarul o să mă întrebe de ce anume cer acest lucru.

— Și nu poți găsi un motiv?

— Nu cred.

— Atunci te compătimeșc, bătrâne. Înainte nu erai atât de nehotărât când era vorba de o fată frumoasă.

— De astă dată e cu totul altceva.

— Greșești, căci în primul rând îi faci seșnoritei Miranda un serviciu, pe care dânsa o să ți-l răsplătească în orice caz și în al doilea rând... Ah, uite că mi-a venit o idee bună. Primitorul este un oarecare Wilkins, dar cu el se află o tânără și foarte frumoasă fată. Poate că telegrafistul știe acest lucru.

— Mi-a spus ceva, dar i-a văzut numai statura zveltă, căci fata umblă tot timpul acoperită cu un vâl.

— Ei bine, în cazul acesta chestiunea e simplă de tot. Îi spui că ai vrea să te apropii de ea și, pentru asta, ești dispus să joci rolul factorului.

— Pretextul nu e rău deloc. Vrei, deci, să-ți arăt telegrama înainte de a o preda destinatarului?

— Exact.

— Poate că aș fi dispus să fac lucrul acesta, dacă n-ar exista o piedică,

— Care anume?

— Telegramele sunt închise.

— Da, dar numai cu un timbru. Las-o în seama mea, că o deschid eu.

— Diavole! Așa ceva este pasibil de pedeapsă.

— Asta nu te privește pe tine, ci numai pe mine.

— Dar eu devin complicele tău.

— Nu te supăra, Hoftter, dar pari să fi devenit alt om de când nu ne-am mai văzut. Înainte treceai prin zece ziduri pentru o fată frumoasă.

— Dar acum crezi că nu?

— Atunci de ce stai pe gânduri?

— Cunoști prescripțiile legii? Aș putea lua totul în glumă, dacă tatăl meu n-ar fi șeful oficiului poștal. Dar trebuie să țin seama de asta?

— Mai bine ai ține seama să ți-o îndatorezi pe señorita Miranda...

— E foarte nesigur, dacă dânsa se va simți obligată față de mine.

— Garantez eu. Afară de aceasta, poți fi sigur că nimeni nu va afla nimic.

— Dacă aș fi sigur...

— Îți dau cuvântul meu de onoare.

— Cuvântul de onoare? Hm!

— Ei, ce se aude? Poate conta pe tine señorita Miranda?

— Bine, am s-o fac pentru ea. Te rog, însă, să-i spui acest lucru. Voi duce acum telegrama aceasta înapoi și cu acest prilej o să-l pun la curent și pe Grey, ca să știe că, dacă va veni o a doua telegramă pe aceeași adresă, doresc s-o duc personal destinatarului. În schimb, însă, aștept răsplata promisă.

— O amabilitate merită alta!

Hoftter se înapoie la birou, iar Roulin intră în sala de așteptare, unde se găseau tovarășii lui.

— Ne lași să așteptăm cam mult, își dădu cu părerea Leflor.

— Fiindcă a adus telegrama.

— Era a noastră?

— Da, cea pe care am expediat-o noi la Gilla Bend, pentru a-i scoate cât mai repede de aici pe masterii aceștia.

— Alta n-a sosit?

— Nu, iar în cazul că va sosi, atunci prietenul meu Hoftter o să mi-o aducă înainte de a fi înmănată destinatarului, în schimb, el cere ca dona Miranda să fie nițel drăguță cu el.

— Drăguță? Ce înțelegi dumneata prin asta?

— Același lucru ca și dumneata. Sărmanul tânăr e amoretat de dumneata — și cred că acest lucru e foarte avantajos pentru intențiile noastre.

— I se va face pe plac! zise Walker, ca și când ar fi fost de la sine înțeles că Miranda va consimți.

— Și dacă refuz?

— Avem un scop comun! Fiecare trebuie să-și îndeplinească partea ce-i revine pentru atingerea lui.

Walker spuse acest lucru pe un ton aproape aspru, iar Miranda preferă să nu-i răspundă.

După câteva momente, Hoftter se apropie de ei și, cu pași nesiguri, puțin încurcat și neîndemânatic, sărută mâna Mirandei, în timp ce sângele îi năvăli în obraz. Dânsa nu se mulțumi numai să-și lase mâna în mâna lui câteva secunde mai mult, ci-i răspunse și cu un surâs încurajator. De altfel, Hoftter era bărbat frumos și hotărât în gândul ei să rezolve în cele mai bune condiții misiunea ce i se încredințase. Pe Hoftter, atitudinea tinerei îl încântă atât de mult, încât dădu glas unui gând care, înainte, i s-ar fi părut îndrăzneț.

— E pentru mine o întâmplare plăcută, zise el foarte politicoasă, să-l întâlnesc pe master Roulin, căci am studiat împreună și am fost cei mai buni prieteni. Aș vrea să profit cât mai mult de această revedere, ca gazdă și aștept ca ospitalitatea mea să nu fie refuzată.

— Nu cumva vrei să inviți întreaga noastră societate? se miră Roulin.

— Cu cea mai mare plăcere, căci avem loc destul aici. E drept că trebuie să renunțați la confortul din Est. O masă, un scaun, un hamac, aceasta este tot ce există ca mobilier pe aici. Dacă vă mulțumiți cu atât, aș fi fericit să vă pot oferi câteva camere.

— N-am vrea să deranjăm.

— Deloc, clădirile oficiilor poștale sunt foarte spațioase, amenajate pentru un trafic menit să sporească în viitor, așa că există multe camere. Puteți locui la mine fără să se sinchisească cineva de prezența voastră. Ei, ce aveți de zis?

— Să fim sinceri, invitația ta e mai mult decât binevenită, căci avem motive ca, deocamdată, să nu fim văzuți de Wilkins și fiica lui.

— Deci?

— Ei bine, vom locui la tine.

— Ești un gentleman, îl flată Miranda. Îți mulțumesc.

Hofter se înclină, roșind.

— Atunci vă rog să mă urmați.

În momentul când erau pe punctul de a porni, Walker, care privise întâmplător pe fereastră, tresări, zicând:

— Să mergem repede! Uite-l pe Wilkins.

Într-adevăr, acesta venea grăbit spre clădirea poștei.

— Intrați deocamdată aici, zise Hofter, deschizând o ușă. O să-l întreb chiar eu ce dorește.

Ieși apoi afară și se postă în fața intrării, astfel încât Wilkins trebui neapărat să dea de el. Plantatorul salută politicoș și întrebă:

— Te rog, master. Să-mi spui când a plecat ultima diligență spre Dos Palmas?

— Exact acum o jumătate de oră.

Era diligența cu care sosiseră Walker cu însoțitorii săi.

— Păcat; căci mă cheamă o telegramă la Dos Palmas. Dar viitoarea diligență când pleacă?

— Mâine, la aceeași oră.

— Abia mâine? Nu cunoști o altă posibilitate? Poate o cursă specială?

— Noi suntem o stație de tranzit, nu dispunem de echipaje.

— Dar pe calea apei?

— Pe porțiunea aceasta a lui Rio Gilla nu circulă vase. Singura recomandare este să așteptați până mâine.

— Într-adevăr, nu-mi rămâne altceva de făcut. Îți mulțumesc foarte mult.

Wilkins salută și plecă, iar Hoftter se înapoie la musafirii săi, pentru a-i pune la curent cu cele discutate.

— Bravo, master Hoftter, îl laudă señorita Miranda cu un surâs dulce, aruncându-i o privire galeșă.

— Ai vorbit bine, confirmă și Roulin.

— Nici nu aş fi putut spune altceva, señorita. Singurul mijloc de deplasare pe apă este vasul meu; dar nu îl dau străinilor şi chiar de l-aş fi dat, master Wilkins ar fi putut ajunge numai până la Yuma, iar acolo ar fi trebuit să aştepte din nou poşta, pentru a parcurge pe uscat distanţa ce i-a mai rămas.

— Cum, ai o navă? interveni Roulin.

— Da, un model Saint-Louis. Un vas excelent. Pe aici i se spune „vânzător de suflete”. Dar, să mergem!

Walker ar fi dorit să audă mai multe despre vas, dar chestiunea nefiind urgentă, îi urmă pe ceilalți, care erau conduși de Hoftter. Li se repartizară trei camere învecinate, ceva mai bine mobilate decât spusese Hoftter. Cea mai bună fu destinată señoritei; celelalte două urmau să servească bărbaților. Gazda se îngriji mai întâi de apă pentru spălat și după aceea de o gustare, la care participă și el. Dar abia începu gustarea și Hoftter fu chemat de telegrafist. Se sculă imediat și, înclinându-se în fața señoritei, plecă lăsându-i pe toți încordați. Când se înapoie, flutura radios în mână o telegramă închisă.

— Priviți-o, domnii mei!

— Admirabil! Ia s-o vedem, zise Roulin.

— Poftim, dar atenție!

Roulin umezi timbrul până putu desface telegrama, fără a-i produce stricăciuni. O citi cu glas tare, fără a se gândi că prin conținutul ei se dădea de gol în fața lui Hoftter:

*„Walker și complicii lui vă caută. Vor sosi acolo înaintea noastră. Luați măsuri. Putem veni abia mâine după-amiază.
Winter”*

— La naiba! Este aceeași semnătură, zise Hoftter uluit.

Roulin observă abia acum că-l amestecase prea mult pe Hoftter în chestiunile lor particulare, dar găsi imediat o scuză.

— Da, Winter, rivalul meu, râse el.

— Rivalul? Atunci e vorba de o chestiune amoroasă? Abia de acum înainte afacerea începe să devină interesantă. Aș putea afla cine e preferata? întrebă Hoftter.

— Miss Wilkins. Dânsa mă iubește, dar tatăl ei e împotriva mea. Am plecat pe urmele ei pentru a o întâlni, dar iată că nerodul acesta de Winter mă urmărește din nou, pentru a mă împiedica.

— Dracu' să-l ia! Mi-ar face plăcere să-ți fiu de folos.

— Lucrul acesta e foarte posibil și fii sigur că o să mă revanșez și eu odată.

Hoftter aruncă o privire arzătoare Mirandei.

— Să încheiem deci un pact, zise el cu căldură. Ce-aș putea face pentru tine?

— Să ai grijă ca Wilkins să nu primească această telegramă.

— Imposibil, căci aș fi aspru pedepsit pentru așa ceva.

— Vei susține că ai pierdut-o.

— Lucrul acesta ar trebui să-l raportezi imediat.

— Atunci, cel puțin, amână predarea ei până mâine la prânz.

— Nici la așa ceva nu pot să mă pretez.

Atunci Miranda puse mâna pe brațul lui Hoftter și-l privi drept în ochi, rugându-l:

— Master, nici mie nu mi-ai îndeplini această rugămintă?

— Dumitale?

Ea lăasă privirea în jos, apoi se apropie de urechea lui.

— Vezi, prietene, îi zise dânsa încet, vezi și dumneata că aici e vorba de o dragoste nenorocită.

— Desigur, señorita, dar...

— Poate exista un „dar” când prietenul dumitale luptă pentru dragostea lui? Cum s-ar putea să nu-i dai ajutor? Chiar dacă pentru dumneata ar constitui un sacrificiu. Dragă prietene, nici pentru mine n-ar fi un sacrificiu pe care să nu-l fac din dragoste.

Ea îi luă mâna, întrebându-l:

— Îți vine chiar atât de greu?

— Nespus de greu, señorita. Pentru dumneata aş face tot ce omeneşte e cu putinţă, dar ce îmi cereţi e o ilegalitate şi se pedepseşte ca atare.

— Să nu ne pripim. O să mai vorbim despre asta, după ce vom mânca.

— Am o întrebare, interveni Walker. Ai vorbit adineauri de vasul dumitale, numindu-l „vânzătorul de suflete”. Ce înseamnă asta?

— E acelaşi tip de vas care, pe Mississippi, se numeşte Chickenthief, adică hoţ de găini; un vas cu un catarg şi o cabină acoperită.

— Dar de unde vine numele acesta curios?

— Asemenea vase sunt întrebuinţate cu predilecţie de călători nu prea conformi cu legile. Au o viteză care le permite să scape uşor de urmăritori.

— Dar cum ai ajuns dumneata în posesia unui asemenea vas?

— La câteva mile mai sus de aici se găsea o tabără militară, ridicată împotriva apaşilor, a marikopaşilor, a indienilor papago şi yuma. Comandantul taberei şi-a construit vasul tocmai ca să poată urmări cu viteză mai mare canoele indienilor. Desfiinţându-se tabăra, mi l-a vândut mie, pentru o sumă mică.

— Ce echipaj are vasul?

— Cinci oameni — patru barcagii și cârmaciul, care e totodată și căpitanul ambarcației. În cabină pot încăpea foarte comod opt persoane. Dacă vă interesează, pot să v-o arăt.

— Nu o închiriezi?

— Nu.

— Păcat, căci ai fi putut să ne faci un serviciu și totodată ai fi câștigat și o sumă frumoasă.

— Cum așa? Vreți să-l folosiți chiar dumneavoastră?

— Da.

— Pentru ce?

— Ar trebui să-ți închipui singur, după cele povestite de master Roulin.

— Ei, parcă înțeleg. Fiindcă Wilkins și fata trebuie să aștepte până mâine diligența, dumneavoastră ați fi dispuși să-i luați la bord azi...

— Exact! În felul acesta, master Roulin ar fi în apropierea iubitei sale, iar mâine, când va veni netrebnicul acela de Winter, nu ne va mai găsi. De altfel, el nici nu trebuie să afle încotro am plecat.

— Atunci, nu vreți să mergeți la Dos Palmas?

— Nici prin cap nu ne trece!

— Dar încotro?

— E un secret pe care ți l-am putea destăinui doar dacă te-ai decide să ne închiriezi vasul.

Hofter rămase pe gânduri. Privirea lui căzu asupra Mirandei, care-i mai ținea mâna într-a ei, ca și când ar fi uitat să și-o retragă.

— Poate că ar fi posibil, zise el încet. Cine dintre voi ia parte la această călătorie?

— Toți.

— Și señorita Miranda?

— Și ea, confirmă Walker.

— O să mă mai gândesc.

— Dar să nu dureze prea mult timp, master, căci suntem grăbiți.

— Hm, încercă Hofter o stratagemă, în calitate de proprietar al vasului, ar trebui să vă însoțesc și eu...

— Chiar am dori.

— În acest caz, trebuie să mă interesez dacă pot lipsi de aici și cât timp anume.

Hofter simți o strângere de mână recunoscătoare; după aceea se sculă și părăsi repede camera.

— A fost o idee minunată din partea dumitale, master Walker, zise Roulin, râzând.

— Probabil că va cădea în cursă.

— Mai mult ca sigur, căci o să-și închipuie că în felul acesta va găsi prilejul de a fi mai multe zile împreună cu Miranda. Dar cât de departe vom pleca în acest caz?

— De aici în Colorado și apoi în sus, până în regiunea Aubrey. Acolo staționează indienii mojaveși, sub protecția cărora vom ajunge cu prizonierii noștri până la Valea morții. Întrebarea se pune dacă-l vom putea aduce pe vas pe Wilkins.

— Fără îndoială.

— Cum?

— Această misiune va reveni Mirandei. O să-i dau toate instrucțiunile necesare, dacă tânărul acesta amorezat va consimți să plece.

— Toate merg ca pe sfoară. Noroc că știam vechiul nume al lui Old Firehand și am semnat telegrama cu acest nume...

Hofter se înapoie abia după ce întregul grup terminase de mâncat. Miranda se retrăsese între timp.

— Unde e seșorita? fu prima lui întrebare.

— În camera ei.

Plecă în grabă spre camera Mirandei. O găsi întinsă în hamac. Ea socotise cu siguranță că va veni, dar simula o oarecare spaimă:

— Dumnezeule! Dumneata?

El se apropie, salutând politicos.

— Îți este într-adevăr atât de neplăcută prezența mea?

— Ah, *sir*, m-am speriat numai așa, pentru că...

Ea bâlbâi aceste cuvinte și lăsă privirile în jos.

— Pentru că? insistă el.

— Ei bine, zise ea repede, pentru, că mă gândeam foarte insistent la dumneata.

— La mine? jubilă el.

Ea se ridică și, privindu-l pătrunzător în ochi, zise:

— Da, poți să mă crezi, master Hoftter, ținuta dumitale bărbătească, precum și modul dumitale energic de a acționa trebuie să impresioneze pe orice femeie care a mai păstrat în inima ei un pic de ideal.

— Señorita!

— Să nu mă înțelegi greșit. Vroiam numai să-ți spun că ești unul dintre puținii oameni în care aș putea să am încredere.

— Nemărginită încredere! señorita. Viața mea îți aparține.

Ea se dădu jos din hamac și-l privi cercetător.

— Și dacă voi cere dovezi chiar acum?

El căută să-i prindă mâinile, dar ea se feri și se dădu înapoi.

— Nu așa, prietene, mai întâi dovada.

— Ce să fac?

— Distruge telegrama!

Hoftter tresări, ca și când ar fi primit o lovitură.

— Miranda! o imploră el.

— Mulțumesc, master Hoftter. Era cât pe-acți să dau crezare jurămintelor dumitale false. Adio!

— Miranda!

— Ce mai dorești? Uite așa, master. Să nu crezi că sunt femeia cu care te poți juca după bunul dumitale plac.

El încercă s-o rețină. Ea se smulse, râzând cu zgomot:

— Vorbe goale, nimic decât vorbe goale.

— Miranda, te rog, cere-mi orice altceva, dar renunță la această condiție.

— Nu! Aceasta, sau nimic.

— De ce insiști?

— Fiindcă pentru dumneata e un lucru foarte simplu, iar pentru acești îndrăgostiți nenorociți înseamnă enorm.

— De unde știi asta?

— O știi și îmi ajunge. Acum te rog să mă părăsești.

Hofter mai încercă o dată să-i ia mâinile; ea se retrase însă spre ușă, zicând:

— Părăsește imediat camera, înainte să te vadă cineva aici, căci ar trebui să mă rușinez că mi-am dăruit inima unui slăbănog, chiar și numai pentru o clipă.

Apoi apăsă pe clanță.

— Oprește-te!

— Ce dorești? îl întrebă ea, privindu-l mândru și provocator.

— Uite hârtia!

Scoase telegrama și o aruncă pe masă, după care întrebă:

— Ești mulțumită?

Rostind cuvintele acestea, o privi aproape speriat. Pe buzele Mirandei apăru un surâs. Întinzându-i mâna, zise:

— Încă nu pe deplin, căci o încredere zdruncinată are nevoie de dovezi noi.

— Miranda!

Hofter vru s-o îmbrățișeze.

— Nu, prietene, o să te mai pun la o încercare. Până atunci, însă, te rog să nu îmi mai spui pur și simplu Miranda.

— Mi...

— Taci! Lucrul acesta ar fi bătător la ochi pentru însoțitorii mei. Mai întâi, vreau să te liniștesc în ceea ce privește telegrama. Disparația ei n-o să-ți producă nici un fel de neplăcere, căci mâine, când va veni Winter, Wilkins și

fica lui vor fi plecați, așa că cine să se mai intereseze de ea? Și acum să vorbim cuminte ca doi buni prieteni. Haide!

Îl trase lângă ea pe o bancă și-i puse brațul pe umăr. Rămase așa un timp.

— Când plecăm? întrebă el.

— Mai întâi trebuie să știm dacă ne împrumuți într-adevăr vasul dumatăle.

— Firește!

— E echipat cu toate cele necesare?

— Pentru călătorii scurte, da. Încotro vreți să plecați?

— Probabil că până sus la Aubrey.

— E cam departe. În cazul acesta va trebui să mai procur ceva alimente.

— Dar echipajul e pregătit?

— Da.

— Poți să te bizui pe ei?

— Neapărat, căci sunt băieți care își înțeleg meseria.

— Nu la asta m-am gândit. Dorința noastră e ca această călătorie să rămână cât mai neobservată.

— Din punctul acesta de vedere puteți să fiți liniștiți, sunt oameni discreți și, afară de asta, îmi sunt complet devotați.

— S-ar putea însă să le cerem un serviciu care să nu facă parte din obligațiile lor.

— Sunt oameni foarte de treabă.

— Nu e de ajuns. Având în vedere această curioasă poveste de dragoste, serviciul cerut le-ar putea stârni oarecare bănuieli, iar noi n-am putea să le dăm explicații prea lungi și amănunțite, pentru a-i convinge despre nevinovăția problemei noastre.

— Ar trebui să știi că populația de aici nu e chiar așa de scrupuloasă.

— Noi am vrea să-i jucăm acestui Winter și lui Wilkins o festă care, la drept vorbind, e nițel cam tare. Individul urmează a fi atras pe vas și dus cu fata până la Aubrey. Ce facem însă dacă refuză să meargă până acolo?

— În cazul acesta, va trebui să-i debarcăm.

— În nici un caz, Wilkins e fugar, a călcat legea și e căutat de poliție. Deoarece se poartă atât de sever față de fiica sa, am hotărât să-l ducem la Aubrey și să-l predăm acolo poliției. Întrebarea este: dacă se va opune, ce intenționezi să faci?

— Eu? Tot ce crezi dumneata că ar fi necesar.

— Dar oamenii dumitale?

— Asta nu știu.

— Poate că vom avea nevoie de ajutorul lor.

— Cred că ei nu vor dori să se amestece în chestiunile altora. Cel mai bine ar fi ca dumneavoastră să închiriați de la mine, firește că numai de ochii lumii, vasul și echipajul. Vom semna un contract în sensul acesta; astfel, dumneavoastră veți dobândi pe bord drepturi bine definite, iar oamenii mei vor trebui să vă dea ascultare.

În timpul acesta, Wilkins discuta la hotel cu Almy.

— Dacă Old Firehand a telegrafiat să plecăm imediat, spunea Almy îngrijorată, înseamnă că are un motiv serios. Ce ne facem acum?

— Trebuie să avem răbdare și să așteptăm până mâine.

— Nu există nici o altă posibilitate?

— Master Hoftner nu știe nici una.

— Lui îi convine să aibă cât mai mulți călători, în felul acesta câștigă poșta. E cu neputință ca pe aici să nu găsim cai.

— Ei bine, atunci o să merg să mă interesez încă o dată.

Dar și cel de-al doilea drum rămase fără rezultat. Wilkins se înapoie și spuse că nu le mai rămâne nimic altceva de făcut decât să aștepte până a doua zi.

Mai târziu, scoaseră scaunele pe terasa care se întindea în lungul întregii fațade a hotelului, continuând să discute. De acolo era o priveliște frumoasă spre râu.

Într-una din despărțiturile învecinate ale terasei ședea o tânără și prezentabilă miss. După un timp, se întoarse spre ei, zicând:

— Scuzați, fără să vreau am înțeles din convorbirea dumneavoastră câteva nume. Nu sunteți cumva master Wilkins, iar dânsa miss Almy?

Plantatorul se înclină, răspunzând:

— Mă numesc Wilkins.

— Veniți de sus, de la „Apa albastră”?

— Da, răspunse acesta oarecum mirat.

— Așadar, dumneata ești! Ce coincidență! Sunt extrem de fericită să fac cunoștință cu persoanele a căror soartă mi-a inspirat atâta milă.

— Cum? Cunoașteți necazurile noastre?

— Întrucâtva. Dar permiteți-mi să mă recomand. Numele meu este Howk. Călătoresc pentru a mă întâlni cu soțul meu. Sunt originară din Baltimore.

După aceasta se schimbă obișnuitele cuvinte de politețe.

— Urmărești pe un oarecare Walker?

— Da.

— Și pe Roulin?

— Da, desigur. Dar de unde știi dumneata toate acestea?

— Dar pe master Firehand îl cunoști?

— Chiar foarte bine.

— Sam Hawkens, Dick Stone și Will Parker?

— Desigur. Cunosc prea bine acest renumit „Trifoi”. Se pare că gentlemanii aceștia nu-ți sunt străini nici dumitale!

— Ne-am întâlnit la Prescott, nu demult.

— La Prescott?

— Da, vin de acolo. Am locuit cu domnii aceștia în același hotel și am avut plăcerea de a fi vorbit cu ei, deoarece am putut să le fac un serviciu. Îl întâlnisem pe Bill Newton.

Wilkins sări în sus de pe scaunul său, zicând:

— Bill Newton? Probabil că vă înșelați, mistress Howk. Omul acesta e prizonier la „Apa albastră”.

— Nu mai e, căci a fugit de acolo cu ajutorul unui oarecare Leflor, care venise de la Wilkinsfield.

— Leflor? Pentru numele lui Dumnezeu! Leflor la „Apa albastră”?

— Da, am auzit că master Firehand ar fi trimis un curier urgent la Gilla Bend ca să vă telegrafieze de acolo.

— Lucrul acesta l-a făcut, dar n-a amintit nimic despre evenimentele de la Prescott.

— El intenționa să plece la Dos Palmas.

— Tocmai lucrul acesta mi l-a comunicat, dar altceva nimic. Dar pentru care motive vrea să plece într-acolo, căci noi l-am așteptat aici?

— Deoarece Walker și toți ceilalți au scăpat de la Prescott și au luat drumul peste Mineral City spre Dos Palmas. Următorii se găsesc în spatele lor, pe cai odihniți, astfel încât e sigur că bandiții vor fi ajunși. Sunt sigură că domnii se găsesc deja la Dos Palmas și vă așteaptă.

— Poftim! Și noi stăm aici! Trebuie să așteptăm până mâine după-amiază, căci abia atunci vine următoarea cursă a diligenței.

— Cum? Vreți să așteptați atât de mult? Cred că nu e necesar.

— Nu avem nici un alt mijloc pentru a putea pleca.

— Totuși, cred că aş putea să vă iau cu mine. Călătoresc pe apă până la Yuma, unde urmează să mă întâlnesc cu soțul meu. De acolo, dacă vreți, puteți străbate restul distanței călare în cel mai scurt timp.

— Aveți o barcă?

— Da, „Vânzătorul de suflete”, pe care fiul poștașului de aici mi l-a pus la dispoziție, în mod cu totul excepțional. Adică, însuși proprietarul intenționează să facă o călătorie în josul apei și e dispus să mă ia cu el. Apoi continuă, arătând spre râu:

— Priviți, acela e vasul. Ce-i drept, vroiam să plec abia mâine, dar dacă dumneavoastră vă grăbiți, atunci sunt gata să vorbesc cu master Hoffer să pornim imediat și să vă ia și pe dumneavoastră.

— Oferta dumitale, mistress, este tot atât de binevenită, pe cât de amabilă.

— A, nu. Vă înțeleg situația și e de la sine înțeles că mă pun cu plăcere la dispoziția dumneavoastră. De altfel, eu sunt aceea ce va profita, căci nu voi călători singură și, afară de asta, voi ajunge mai repede la soțul meu.

— Câte locuri libere aveți?

— Vasul cuprinde, afară de echipaj, încă opt persoane, care pot călători foarte comod.

— Atunci consimt cu plăcere, dar numai cu condiția ca noi să suportăm partea care ne revine din chiria vasului.

— Sunt de acord.

— S-a făcut! Într-adevăr, dumneata ne ușurezi de o mare grijă.

— Când doriți să plecați?

— Imediat!

— Ei bine, într-o oră vom putea pleca. Vreți să fiți atunci la râu?

— Desigur! Dar nu rămâi până atunci cu noi?

— Miranda se îndreptase deja către ușă.

— Nu, căci trebuie să vorbesc cu master Hoftter. Afară de asta, mai trebuie să fac și ceva cumpărături.

— Dar vom putea naviga pe timpul nopții? Începe să se întunece.

— Apa e liberă și fără pericole, după cum mi s-a spus, iar cârmaciul cunoaște foarte bine râul. Afară de asta, putem acosta oricând, dacă se va dovedi că nu e preferabil să continuăm călătoria pe timpul nopții. Deci, la revedere, peste o oră.

9. Pe „Vânzătorul de suflete”

Prilejul ce i se oferea, era prea avantajos ca să-l scape. Wilkins se pregăti deci de drum, împreună cu fiica sa, iar după un ceas erau gata de plecare. Un servitor le duse lucrurile până la malul râului. Acolo îi primi señorita Miranda, presupusa mistress Howk, întinzându-le mâna.

— Fiți bineveniți, din tot sufletul! Să sperăm că vom avea o călătorie bună. Pofțiți în cabină.

— Dar unde sunt oamenii echipajului?

— În partea din față a vasului. Noi nu avem nimic comun cu ei. Fiindcă ați sosit, vasul o să pornească imediat.

Încăperea de sub punte era destinată pentru mărfuri și avea mai multe despărțituri, care puteau fi închise. Pe punte se afla o încăpere acoperită, împărțită în două: partea dinainte era pentru echipaj, iar partea dinapoi pentru călători.

Cabina era bine amenajată. În mijloc se găsea o masă îngustă, iar lângă pereți, mai multe scaune de trestie, foarte comode. Deasupra mesei atârna din tavan o lampă aprinsă. Abia fură aranjate bagajele și se auzi comanda cârmaciului:

— Trageți lanțurile! Împingeți de la mal!

Vasul începu să se miște și, curând, fu mânat de curentul apei.

După un timp, Wilkins ieși pe punte. În primul moment nu putu vedea nimic decât stelele palide. Apoi desluși un ușor murmur de glasuri. Pe puntea din față se mișcau câțiva oameni. Wilkins se îndreptă către aceștia cu pas domol.

După ce trecu dincolo de catarg, dădu peste marinarii vasului și se miră că sunt atât de mulți. Unul dintre ei stătea mai la o parte, rezemat de balustradă și privea în apă. Era Walker.

— Bună seara! zise Wilkins.

Walker duse mâna la borul pălăriei, fără a răspunde.

— Dumneata faci parte din echipaj?

— Desigur.

— Câte persoane sunteți?

— Numără-i! Sunt aici cu toții.

— Atât de mulți?

Walker mișcă din umeri tăcut.

— Și e de lucru pentru toți?

— Probabil că dumneata nu înțelegi nimic din meseria noastră, ești din Nord?

— Ai ghicit!

— Mi-am închipuit eu. Acolo, râurile sunt mai liniștite.

Acest Rio Gilla e însă foarte periculos. Pentru a-l putea stăpâni e nevoie de multe mâini. Am călătorit pe Mississippi și pe Arkansas, acolo e mult mai ușor.

— Pe Arkansas? Până unde ai ajuns?

— Aproape de teritoriul indian.

— Atunci probabil cunoști Van Buren?

— Foarte bine, chiar.

— Lucrul acesta mă bucură, căci am avut o plantație în regiunea aceea.

— Ce spui? Asta îmi amintește câteva aventuri. Acolo, ne-a fugit unul din oameni. Am angajat în locul lui un altul, care a mers cu noi până la New Orleans. Abia după ce ne-a părăsit, am auzit că a fost un individ periculos. Înșelase pe un plantator cu numele Wilkins.

— Cum se numea omul acela?

— Walker.

— Ce întâmplare! Chiar eu sunt acel Wilkins!

— La naiba! Uite cum se întâlnesc oamenii! Ai mai auzit ceva despre Walker?

— Un timp, nu. Acum însă sper să pot schimba câteva cuvinte cu el.

— Adevărat?

— Da, căci el se găsește în apropiere.

- Atunci, nu-l lăsa să-ți scape!
- Asta o să și fac.
- Fii însă cu băgare de seamă, căci, după câte îl cunosc, e foarte ușor ca el să pună mâna pe dumneata, în loc să-l prinzi dumneata pe el.
- Cam greu.
- Aș pune rămășag.
- Pun și eu.
- Atunci ai pierdut, căci uite, el te și are în mână.

Wilkins observase că se mai apropiaseră doi oameni, care se postaseră înapoia lui, dar nu-și închipuia nimic rău. Walker îl apucă de gât cu amândouă mâinile, iar presupușii oameni din echipaj îi imobilizară mâinile. În primul moment, încremenise de spaimă, după aceea însă se împotrivi cu toată puterea. Frica de moarte îi întărea puterile, astfel că reuși să-și elibereze pentru o secundă gâtul și strigă:

- Trădare, ajut...

Dar abia deschise gura și i se introduse un căluș între dinți. În același timp, fu legat cu câteva frânghii, înfășurându-i-se în jurul gurii și al nasului o batistă, așa că nu se mai putea auzi nici măcar o șoptă.

- Cu asta am terminat, zise Walker. Duceți-l sub punte, vreau să merg acum la miss.

Almy auzise strigătul tatălui ei și întrebă speriată:

- Ce înseamnă asta?
- Cu siguranță, glasul cârmaciului, răspunse mistress Howk.

- Nu, era glasul tatălui meu. Țipa ca și când s-ar fi aflat în pericol.

- Pericol, aici? Ar fi trebuit să știm și noi dacă vasul ar fi în pericol.

- Nu la asta m-am gândit, ci la tatăl meu. Poate că cineva...

În clipa aceea sări în picioare, gata să iasă din cabină. Dar Miranda nu-i îngădui.

— Stai aici, sau vei fi închisă.
— Închisă? Ce se petrece aici, mistress Howk? strigă Almy și încercă să iasă cu forța.
Miranda rămase însă stăpână pe situație.
— Ajutor! Săriți! Ajutor! strigă Almy.
Walker intră și o dădu pe Miranda la o parte.
— Cine strigă aici după ajutor?
— Eu. Unde e tatăl meu?
— Sub punte.
— Ce s-a întâmplat cu el?
— Absolut nimic.
— Nu te cred. Du-mă la tatăl meu. Vreau neapărat să merg la el.
— Faci un tărăboi care ne poate pricinui neplăceri. Fii deci liniștită.
— Vreau să-l văd pe tatăl meu!
— Ei bine, dacă asta vrei, atunci haide!
Coborâra scările, Walker deschise o ușă zăvorâtă, împinse pe Almy înăuntru și, trăgând numaidecât zăvorul, urcă sus pe punte. De jos, se auzi un strigăt înăbușit. Hofter se apropie de el și zise:
— Nu te înțeleg! Dumneata ai vorbit despre o legătură de dragoste între miss și prietenul meu Roulin.
— Exact.
— Dar te porți cu această miss și cu tatăl ei așa cum n-ar trebui. Să știi că pentru o faptă ilegală nu-mi dau vasul.
— Potolește-te! râse Walker. Apoi, bătându-l pe umăr continuă: Nu-ți face griji. Trebuie să ne purtăm cu oamenii aceștia ceva mai aspru, dacă vrem ca Roulin să ajungă în posesia miresei. El urmează să joace rolul salvatorului, iar bătrânul, din recunoștință, o să-i dea fata de soție. Nu ți-a trecut prin cap lucrul acesta?
— Treaba e cam problematică. Ce-o să-și închipuie master Wilkins despre aventura aceasta? O să creadă că a încăput în mâinile unei bande de hoți.
— Exact.

— Atunci aparțin și eu acestei bande! La drept vorbind, toată chestiunea mi se pare cam suspectă.

— Nici noi nu dorim să fim socotiți bandiți. Pentru moment da, căci jucăm teatru. După ce, însă, master Roulin va avea consimțământul în buzunar, atunci vom explica gluma. Îți dau cuvântul meu că vom fi invitați cu toții la nuntă.

— Toată povestea asta nu prea îmi place.

— Nu văd de ce, căci dumneata vei fi al doilea care va primi o mireasă...

Fața lui Hofter se însenină.

— Dacă-mi vii cu asemenea argumente, atunci mă las ușor înduplecat.

— În sfârșit, ai devenit și dumneata înțelegător. Miranda se găsește în cabină și te așteaptă. Ea o să-ți alunge proasta dispoziție.

Hofter îi urmă sfatul, liniștit însă numai pe jumătate.

În acest timp, Almy se întrebă speriată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, unde mă găsesc? Tată!

Nici un răspuns.

— Dragă tată!

Auzi un sforăit ciudat și, în același timp, zăngănitul unui lanț.

— Tată, ești aici?

Lanțul zăngăni mai tare. Almy orbecăia în întuneric. După câțiva pași, dădu peste un om legat de peretele vasului. Îl pipăi.

— Tată! Dumnezeule! I-au pus căluș! Se înăbușe!

Cu degetele tremurânde, desfăcu nodul batistei și-i scoase călușul din gură. Wilkins răsuflă adânc.

— Cerul fie lăudat! Era să mă sufoc.

— Vai, Doamne!

— Taci, copilul meu! Să nu ne tânguim, căci nu ne folosește la nimic. Trebuie să fim cu mintea limpede, deoarece cred că am căzut în mâinile lui Walker. Bineînțeles, nu știu cum a fost cu puțință așa ceva.

— În cazul acesta, mistress Howk e aliata lui?

— Desigur. Dar tu nu ești legată?

— Nu.

— Trebuie să avem răbdare, o mângâie tatăl ei. Cred că nu vom fi lăsați să așteptăm prea mult și vom afla apoi ce intenții au cu noi.

— Cred că au pus ochii numai pe banii noștri.

— Mi-au și fost luați.

— Atunci se poate întâmpla ca în zorii zilei să fim debarcați și lăsați pe uscat. Nu ești și tu de aceeași părere?

— Se poate.

Wilkins spuse asta numai pentru a nu face și mai grea inima ficei lui. El știa că nu era vorba de bani. Dacă se afla într-adevăr în mâinile lui Walker, atunci le era hărăzită aceeași soartă ca și lui Arthur și Martin Adler.

— Dar ce-o să facem fără bani?

— Vom găsi, fica mea. Acum sunt de părere... Dar liniște, că vine cineva.

Zăvorul fu tras și Walker intră cu o lumânare, după care închise ușa în urma sa. Walker așeză lumânarea pe dușumea și privi la tată și la fică cu o expresie batjocoritoare.

— Mă cunoașteți?

Nimeni nu răspunse.

— Dacă nu vorbiți, atunci o să vă forțez eu s-o faceți. Vezi cuțitul acesta, master Wilkins? El o să vă deschidă gura. Spune: mă cunoști?

După cele întâmplate, Wilkins bănuia pe cine are în față. Tăcu, totuși.

— În cazul acesta, trebuie să mă prezint. Mă numesc Walker, și-mi place să cred că te bucuri de întâlnirea noastră. Spre mulțumirea dumitale, pot să-ți spun că vom rămâne împreună mult timp.

— Sunt foarte încântat.

— Nu-i așa? Într-adevăr, prietenii buni trebuie să se bucure ori de câte ori pot fi împreună. De altfel, prietenia

noastră nu e de dată chiar atât de recentă. Cred că îți aduci aminte, nu?

— Foarte bine chiar.

— A fost în ziua când urma să fiu afumat la cârciumarul acela negru din Wilkihsfield. Atunci m-am furișat, dis-de-diminează, prin grădina dumitale. Domnișoara se găsea pe verandă. Eu stăteam sub un pom și o admiram. Mi-a plăcut atât de mult, încât m-am hotărât s-o iau de soție.

— Monstrule! zise Wilkins furios.

Almy întoarse capul cu dezgust.

— Întrucât plecarea mea a fost atât de grăbită, mi-a rămas regretul că n-a mai putut fi vorba de o declarație de dragoste, de logodnă, sau de căsătorie; dar n-am părăsit niciodată acest plan. Deoarece cerul ne-a adus azi din nou împreună, primul lucru pe care-l fac, master Wilkins, este să-ți cer mâna fiicei dumitale.

Wilkins se făcu că nu aude această josnicie.

— Ei haide, răspunde, insistă Walker.

— Prefer să o dau satanei!

— Foarte măgulitor, căci în cazul acesta te temi de mine mai mult decât de diavol. Așadar, refuzi să mi-o dai?

— Mizerabile!

— Ce-ar fi dacă mi-aș permite s-o iau chiar acum, fără binecuvântarea dumitale părintească?

— Cred că fata va prefera să moară.

— Aș! Nu se moare chiar atât de ușor. De altfel, nici nu poți să-ți închipui ce frumoase sunt intențiile mele. Trebuie să-ți spun însă că, pe atunci, mai era unul care ținea foarte mult să o aibă: master Leflor. Dumneata l-ai refuzat. Ce-ai zice dacă ți-ar cere din nou mâna ei? Wilkins mișcă disprețuitor din buze.

— Ce-i drept, nu l-am mai întâlnit de atunci, dar cred că...

— Nu te osteni prea mult, interveni Wilkins. E aici la dumneata.

— De unde știi?

— De la mistress Howk.

— Uite, așa sunt femeile! Niciodată nu pot să-și țină pliscul. Această mistress mi-a stricat o mare bucurie, căci intenționez să vi-l prezint astăzi pe Leflor al nostru, precum și pe prietenul Bill Newton. Îndeosebi Leflor așteaptă cu mare nerăbdare clipa asta, căci e o fire foarte credincioasă și n-a uitat-o încă pe miss Almy. Acum o să-și repete cererea. Poți să-l refuzi liniștit și de data aceasta, căci abia acum o să-ți dovedesc că sunt cel mai bun prieten al dumitale. Dacă miss Almy îmi promite că va deveni soția mea, am s-o apăr împotriva lui Leflor. Ce ai de zis de toate astea, master Wilkins?

Atât propunerea, cât și modul umilitor în care fusese făcută, erau prea mizerabile ca Wilkins să mai răspundă ceva.

— În calitate de ginere, master Wilkins, continuă Walker pe un ton mieros, m-aș interesa și de familia dumitale, căci mai sunt câteva chestiuni referitoare la asta, care trebuie lămurite. Nu cred să-l fi uitat pe nepotul dumitale!

— Arthur? Ce știi despre el?

— A, chiar foarte multe.

— Minciuni, nu știi nimic, zice Wilkins spre a-l face să vorbească. Ce-ai putea să știi despre un mort?

— Crezi, chiar, că-i mort?

— Firește.

— Dar dacă eu aș susține că el trăiește?

— Dacă ar trăi el, atunci ar trebui să fie printre cei vii și Adler...

— Trăiește și el.

— Minciuni! A trecut atâta timp, încât ar fi trebuit să primesc vești de la ei.

— Dar dacă nu pot să-ți trimită nici o veste?

— Cine ar putea să-i împiedice?

— Cel care... ei, dar merg prea departe, divulg aproape totul. Ce să fac, am o inimă miloasă. Dă-mi-o pe Almy, iar eu ți-i voi da vii pe cei doi morți.

— Pe mine nu poți să mă înșeli. Dacă Almy va fi soția dumitale, vei susține că nu știi nimic despre ei.

Rostul acestor cuvinte era să-i dea o speranță lui Walker. Într-adevăr, el căzu în cursă.

— Pe Dumnezeu și toți dracii că mi-aș respecta cuvântul, în această privință, poți să ai încredere în mine.

— Ce garanție poți să oferi?

— Cuvântul meu.

— Cuvântul dumitale? Cuvântul unui mincinos, înșelător și ucigaș? Pfui!

— Păzește-ți limba, master! Dar, în definitiv, ce garanție îmi ceri?

— Întrebarea e de prisos. Cei doi se găsesc de mult sub pământ.

Walker fluieră printre dinți enervat.

— Da, ei se găsesc sub pământ, dar nu sunt morți.

Wilkins tresări. Sub pământ, dar nu morți? Concluzia era simplă: cei doi probabil că erau ținuți în captivitate, undeva sub pământ.

— Scutește-mă, te rog, de copilăriile astea.

— Gândește-te bine la propunerea mea. Dacă mi-o dai pe Almy, îi voi salva pe cei doi bărbați și... hm! Există și posibilitatea să ajungi din nou în posesia plantației dumitale. M-ai înțeleș?

— Aici nu-i nimic de înțeleș.

Almy tăcuse până acum, dar văzând că lupta pe care tatăl ei o susținea cu acest adversar fără scrupule nu avea nici o șansă, își adună tot curajul și, apropiindu-se de Walker, îi zise cu cea mai mare hotărâre:

— Dar pe mine nu mă întrebi dacă vreau?

— Să însemne asta că primești cererea mea, miss Almy? zise Walker rânjind, deși din tonul lui se vedea clar că nici el nu credea într-o întoarcere atât de bruscă în favoarea lui.

În trăsăturile fetei apăru scârba. Evitând mâna pe care o întinse Walker după ea, strigă:

— Nu mă atinge, monstrule.

— Haide, porumbița mea.

Fata se dădu înapoi. Walker înaintă, gata să sară ca o pisică. Almy se lovi cu spatele de peretele vasului. Din nou apăru mâna lui Walker. O frică de moarte paraliza biata fată.

— Ajutor! strigă ea. Ajutor!

Atunci se repezi bătrânul Wilkins din ungherul lui.

În peretele vasului se aflau niște inele de fier, de care se legau baloturile, pentru ca pe timp de furtună, să nu se deplaseze de la locul lor. De aceste inele fusese legat cu frânghii Wilkins. Teama pentru fiică îl aduse pe părinte într-o stare de crâncenă enervare. În timp ce ochii îi erau fixați asupra lui Walker, care se pregătea să pună stăpânire cu forța pe fată, mâinile îi lucrau cu înverșunare. Trăgea, smucea și își freca legăturile, fără a lua în considerare că își sfâșia pielea până la sânge. Fie că frânghiile erau putrede, fie că enervarea și zbuciumul părintelui îi înzeciră forțele, legăturile se rupseră și Wilkins se pomeni cu mâinile libere. Sări să-l sugrume pe Walker. Acesta se înspăimântă. Fusese sigur că va proceda după plac cu victima lui lipsită de apărare, iar acum se pomeni în față cu un adversar dezlănțuit. Abia mai avu timp s-o zbughească pe ușă. Apoi trase imediat zăvorul. Almy tremura ca o frunză.

— Liniștește-te, copila mea. Ticăloșii aceștia nu ne au pe deplin în mâinile lor, zise tatăl.

După ce Wilkins și Almy fură transportați sub punte, bandiții căzură de acord că este cazul să se dea echipajului o explicație asupra celor întâmplare, deoarece oamenii ar fi putut foarte ușor să creadă că prizonierii ar fi nevinovați și să le ia apărarea. Miranda fu chemată și ea din cabină, împreună cu Hoftter, pentru a lua parte la această consfătuire. Reușiră să-l convingă mai întâi pe Hoftter și după aceea pe toți oamenii din echipaj să adopte o atitudine ostilă prizonierilor. Numai unul dintre oameni nu se lăsă convins. Dar își păstră pentru sine gândurile ce-l

frământau: „Să fie această fată atât de rea după cum susține Walker? O fată rea nu poate avea o față atât de drăguță și niște ochi atât de blânzi”. Marinarul acesta, corect și cinstit, nu iubea mutrele lui Walker și ale tovarășilor săi. Era o bănuială sănătoasă, care sporea din ce în ce mai mult. Pe scurt, el luă hotărârea să se convingă personal. Pentru asta, se furișă până la oblon, coborî scările și ascultă la ușă tot ce se petrecea în încăperea în care erau închiși Wilkins și fata. Atunci când Walker, care fugise din fața lui Wilkins, ieși afară, barcagiul nu putu să se retragă destul de repede, astfel că amândoi se ciocniră pe scări.

— Cine e acolo? întrebă Walker furios.

— Marinarul Forner.

— Ce cauți aici?

— Abia acum cobor.

— Nu minți! Ai ascultat la ușă.

— Ia ascultă, până acum nimeni nu și-a permis să-mi spună mincinos. Cine ești dumneata?

— Un călător.

— În cazul acesta, eu aș fi mai îndreptățit să te întreb ce cauți dumneata aici, căci eu fac parte din echipaj. Mergi sus!

— Omule, nu cumva să-ți treacă prin cap să intri la prizonieri!

— Dar ce mă privesc pe mine prizonierii dumitale? De altfel, nu ai nici un drept să-mi interzici ceva. Master Hofter mai este încă proprietarul vasului și el e acela căruia trebuie să-i dau ascultare. Nimeni de pe vasul acesta nu e obligat să joace după cum cântă dumneata.

După aceste cuvinte, Forner — căci așa îl chema pe marinar — coborî spre a vedea la ce nivel ajunsese apa. Când se înapoie, dădu din nou peste Walker, care mai stătea încă pe scări, pentru a-l observa.

— Tot te mai învârtești pe aici? strigă marinarul. Locul pasagerilor e în cabină, nu în calea oamenilor din echipaj.

— Vorbește mai frumos, băiete! De altfel, voi interveni la stăpânul tău să te alunge, zise Walker plin de venin.

Aceasta era însă prea mult pentru marinar.

— Dracu' să te ia! Crezi că marinarul Forner se teme de orice fleandură? Du-te la cine vrei, numai păzește-te să intri în pumnii mei; altfel, ai putea foarte curând să fii confundat cu un șobolan râios.

Forner îl împinse pur și simplu la o parte pe Walker și urcă pe punte, căci scena aceasta urâtă îl impresionase mult. Introduse o nouă bucată de tutun între dinți, scuipă peste balustradă și rămase pe gânduri.

— Blestemată poveste, mârâi el. Master Hofters-a băgat într-o încurcătură din pricina căreia ar putea ușor să fie aruncat peste bord. Nu, la astfel de lucruri John Forner nu ia parte. Dar ce să facă? Cel mai bun lucru ar fi s-o iau din loc. Dar cum? Dacă plec furios, atunci ei vor crede că voi trăda toată afacerea și o să-și schimbe planul. Nu trebuie să bănuiescă nimic. Aha, îmi vine o idee bună. Am să mă înec puțin. Individul o să mă reclame lui master Hofters, iar acesta o să mă caute pentru a mă certa. Mă va găsi în partea dinapoi a vasului. Mă voi dezvinovăți, voi face câteva mișcări pripite și — pleosc! Voi cădea în apă. Am să las impresia că m-am înecat, iar mâine voi fi la Yuma, unde voi vedea ce se poate face.

După ce luă această hotărâre, se îndreptă spre partea dinapoi a vasului, unde se găsea cârmaciul, cu care începu o conversație. Presupunerile lui se adevăriră, căci în curând se auzi strigat pe nume. Se făcu că nu aude.

— Marinarul Forner, răsună încă o dată vocea lui Hofters.

— Aici, la cârmă, răspunse acesta.

Hofters urcă și-l întrebă:

— Ce-ai avut cu master Walker?

— Walker? Nu-l cunosc.

— Mă refer la domnul pe care l-ai tratat atât de nepoliticos pe scări.

— Eu?

— Tu. Și în plus susține că l-ai spionat.

— Lucrul acesta l-a afirmat și în fața mea. Dar de ce să-l fi spionat? Eu coboram scara, fiindcă mi-am adus aminte că de la ultima călătorie nu am scos apa din cală, vrând să văd cum stăm în această privință, când mă pomenii cu acest om că iese din încăperea de jos, se izbește de mine și strigă că l-aș fi spionat. Uite, să-ți explic, master: aici e scara, acolo a năvălit domnul, eu i-am făcut loc...

La aceste cuvinte, Forner se dădu câțiva pași înapoi.

— Oprește-te, marinare, căci o să cazi peste bord, strigă Hofter. Dar era prea târziu. Marinarul căzu în apa întunecată.

— Om în apă!

Se făcu imediat manevra pentru întoarcerea vasului și se desfăcu barca de salvare. Fură aprinse lumini și marinarii strigau în noapte. Toate au fost însă zadarnice, căci nici o voce nu răspunse. Cel căzut în apă nu mai ieși la suprafață.

10. Lordul Lindsay, cutreierătorul pădurilor

John Forner ajunsese la Yuma aproape de amiază. „Vânzătorul de suflete” dispărea chiar în acel moment după un cot al râului, dincolo de oraș.

— Fir-ar să fie, am sosit prea târziu. Ce să fac acum? Dar... ia te uită ce frumusețe de iaht e ancorat acolo!

De bună seamă, un iaht elegant, cu catarg și dispozitive de manevrat pânzele, însemna aici, pe Rio Gilla, o raritate. Mai curios, însă, era faptul că în partea din față a vasului se afla un tablou uriaș, care înfățișa un bărbat înalt, cu o pălărie cenușie de fetru, cu boruri mari, îmbrăcat ca un indian, cu mocasini, pantaloni și cămașă de piele, haină de vânătoare. Într-o mână ținea o pușcă cu două țevi, iar în cealaltă o sulită de vânătoare. La cingătoare avea două tomahawkuri, două cuțite și două revolvere, sub care se putea citi cuvintele: „Lordul Lindsay, cutreierătorul pădurilor”, scrise cu litere mari, aurite.

Dacă ar fi acostat acum, desigur că toți locuitorii, de la mic la mare, ar fi aici, să vadă minunea. Nefiind nimeni, e de presupus că vasul a ancorat de mai mult timp”, gândi, nu fără temei, marinarul. Hoinări departe pe malul râului aproape o oră și nu luase încă nici o hotărâre. În cele din urmă hotărî să se întrezeze și intră în cârciuma unde obișnuia să tragă ori de câte ori venea la Yuma. Dar abia deschise ușa, când se opri în loc uimit: la una din mese stătea originalul tabloului de pe iaht! Nasul lung, pălăria mare, totul era aidoma, mai puțin teribilele arme, reduse acum doar la cuțitul cu plăsele elegante de la brâu.

John Forner ancoră la o masă vecină și ceru un brandy. Patronul schimbă cu el câteva vorbe, ca între cunoscuți, îl

servi și se întoarse la masa ciudatului său client, continuând, se vede, o discuție.

— Cunoscut destul de bine, *sir*, acest Rio Gilla, căci sunt de mai mulți ani pe malurile lui. Ce fel de informații doriți?

— Cunoști cartea asta?

Cârciumarul privi atent, citi titlul cărții, *Cutreierătorul pădurilor* de Gabriel Ferry și zise:

— Desigur, milord, e o carte cunoscută, mai ales aici, fiindcă acțiunea se petrece pe teritoriul apașilor și pe Rio Gilla. E foarte captivantă.

— Da, grozav de captivantă! Asta m-a și adus aici, din Anglia, explică el, cu un aer de copilărească bravură.

Birtașul îl cercetă încă o dată pe lord, mai mult surprins decât admirativ.

— Sunteți... vânător?

— Da și vreau să mă deplasez pe firul cărții, în sus, pe Rio Gilla. Dar până unde e navigabil?

— Întrebarea asta ar fi mai bine să o adresați acestui master, de lângă noi. Se numește Forner, e un luntraș cu multă experiență, așa că va putea să vă dea informații mai bune decât mine.

Lordul îl cercetă pe marinar ca pe un tablou, sau ca pe un cal pe care ar fi vrut să-l cumpere. Nărilor începură să i se agite, ca și când ar fi luat și ele parte la investigație. Se părea că rezultatul era favorabil.

— Așadar, ești luntraș pe Gilla? Foarte bine! Ai vreun angajament?

— Deocamdată, nu.

— Ce-ai zice să intri în serviciul meu? Plătesc bine, chiar foarte bine.

— N-am nimic contra, numai să nu-mi pretindeți mai mult decât aș putea să fac.

— Îți cer doar să fii călăuza noastră, atâta cât o să-ți permită cunoștințele dumitale asupra râului și împrejurimilor.

— În cazul acesta primesc, *sir* și cred c-o să fiți mulțumit de mine.

— Bine. Nu-ți stabilesc nici un salariu. O să te plătesc după munca dumitale. Uite, deocamdată, zece pesos.

Zece pesos erau aproximativ zece dolari. John Forner nu se așteptase la un avans atât de generos, așa încât zâmbi cu toată fața și mestecă vesel tutunul între fălci, după care exclamă:

— Sir, pentru așa ceva John Forner se urcă cu toată plăcerea pe vasul dumitale.

— Sper! Dar pentru mine sunt mai importante expedițiile de vânatoare pe uscat, decât navigatul. Crezi că o să găsim ceva vânat?

— Desigur.

— Dar indieni?

— Dacă doriți...

— Doresc, chiar foarte mult. Da!

— Când urmează să intru în serviciu?

— Astăzi! Acum! Imediat! Da!

— Cu plăcere! Mai întâi, însă, aș avea de făcut un drum, la judecător. Trebuie să depun o reclamație.

— Ce fel de reclamație?

— E vorba de o faptă mârșavă, de o răpire.

Lordul se aprinse numaidecât. Vârful nasului i se ridică fremătător și exclamă:

— Pe Jupiter! O răpire? Te pomenești că-i vorba de o fată...

— Chiar așa: o fată, împreună cu tatăl ei.

— Excelent! Minunat! Nu am nevoie de judecătorul dumitale. Eu le voi veni în ajutor.

— Cum?

— Spune-mi mai întâi încotro se îndreaptă răpitorii?

— În regiunea Aubrey. Nemernicii se găsesc pe un vas cu pânze care a trecut pe aici acum o oră.

— Frumos! Vom pleca imediat pe urmele lor. Îi vom urmări și îi vom ajunge. Frumoasă aventură! Plătesc bine,

foarte bine. Da!

— Cu iahtul dumitale, într-adevăr, i-am putea ajunge foarte repede.

— Splendid! Dumneata ești omul de care aveam nevoie. Cine sunt victimele?

— După câte am putut înțelege, Wilkins tatăl și fiica, din Van Buren.

De astă dată, lord Lindsay rămase buimac. Într-acolo îl trimisese pe Herman să caute urmele fratelui său Martin Adlerhorst. Promise însă vești că atât Martin, cât și tatăl său adoptiv, Wilkins, dispăruseră fără urmă. Iar acum dădea aici, în acest orașel, de o urmă a lui Wilkins. Explicațiile, presupunerile se rostogoleau ca o lavă fierbinte. Lindsay trase ceva prea grăbit concluzia că acolo unde se găsește Wilkins ar trebui să fie și Martin.

Birtașul stătea cu mâinile în șolduri și asculta cu gura căscată. Se simți totuși dator să intervină:

— Dacă așa stau lucrurile, master Forner, reclamația o să-ți ajute foarte puțin sau chiar deloc. Judecătorul se va feri să se ocupe cu astfel de lucruri. De asemenea, vă sfătuiesc și pe dumneavoastră, milord, să nu vă amestecați, căci nu-i puteți fi de folos acestui Wilkins și fiicei sale.

— Pentru ce?

— Legea e împotriva dumneavoastră. Trebuie să aveți în vedere că râul Colorado, formează hotarul între statele Arizona și Colorado. Fapta s-a petrecut în Arizona. În cazul când vasul va aborda la malul californian, în Colorado, nici un locuitor din Arizona nu va avea dreptul să se atingă de el.

— Dracu' să ia granițele voastre tâmpite! Nu-mi pasă nici de California, nici de Arizona. Eu fac ceea ce-mi place, sunt lordul David Lindsay!

— Faceți ce vreți, dar să nu vă mirați dacă o să vi se găurească pielea cu gloanțe.

— Gloanțe? Le dau eu derbedeilor gloanțe — și încă ce gloanțe! zise lordul, gândindu-se la excelentele sale arme.

Dacă e așa...

În acel moment se deschise ușa și intră un om la a cărui vedere englezului îi rămase cuvântul în gură.

Îl izbi această creatură curioasă, mică de statură, cu picioarele încovoiate ca niște seceri și o pădure seculară de barbă sub nasul excesiv de lung. Așa și nu altfel, și-l imaginase pe omul despre care prietenul său Kara Ben Nemsî îi povestise cele mai palpitante aventuri, când se găseau împreună la un foc de tabără, în Orientul îndepărtat. Tocmai aceste povestiri despre Vestul Sălbatic și curioșii săi locuitori au trezit în el pofta de a-și schimba hainele englezești, din stofă fină, cu acest costum de vânătoare, confecționat din piele și de a-și îndrepta iahtul spre râul Colorado, căci se plictisise așteptând în porturile Oceanului Pacific o știre de la nepotul său.

— Bună ziua, oameni buni! salută noul oaspete. Birtaş, un pahar cu brandy.

Toți cei de față îi răspunseră la salut, mai puțin lordul, care — trebuie să spunem — rămăsese cu gura căscată. Străinul se apropie și, bătându-l pe umăr, zise:

— Închide gura, *sir*, căci altfel s-ar putea să faci o paralizie a fălcilor, hi-hi-hi!

Gluma aceasta îl făcu pe lord să-și revină. Ridicându-se în picioare, în toată înălțimea sa respectabilă, își scoase pălăria, zicând:

— Bun venit, Sam Hawkens!

Fu rândul vânătorului să rămână cu gura căscată.

— Ia te uită. Mă cunoști?

— Da.

— Dar unde ne-am văzut?

— Eu nu te-am văzut niciodată.

— E în regulă. Nici eu pe dumneata, dacă nu mă înșel. Și totuși, de unde mă cunoști?

— Am auzit multe despre dumneata.

— Unde?

— La haddedihi, precum și în foarte multe locuri.

— La haddedihi? Nu cunosc acest trib de indieni.
— Indienii din regiunile, acelea sunt numiți arabi.
— Ce spui? Nu îmi amintesc să-mi fi plimbat vreodată picioarele prin acele regiuni binecuvântate.
— N-are a face! Am întâlnit acolo un om care te cunoștea foarte bine.
— Cine?
— Kara Ben Nemsi.
— Nu cumva vrei să-ți bați joc de mine? Kara Ben... Ben... Ben... ascultă, *sir*, acesta trebuie să fie un mare ageamiu, dacă nu mă înșel.
— Tocmai așa i-ai și spus, anume c-ar fi un ageamiu incorigibil...
— Ascultă, *sir*, dacă Sam Hawkens i-a spus așa, atunci să știi că așa-i.
— Se poate. E vorba despre Old Shatterhand, căci sub acest nume e cunoscut aici prietenul meu.
— Old Shatterhand? strigară în același timp John Forner și birtașul.
— Old Shatterhand? Dumneata îl cunoști pe Old Shatterhand? jubilă Sam Hawkens.
— Da.
— Știi poate și unde se găsește acum?
— Nu.
— Nici eu. Așadar, el ți-a povestit despre mine?
— Da.
— Deseori?
— De foarte multe ori și în foarte multe lucruri.
— Ei, știam eu că nu-l va uita pe bătrânul său profesor Sam. Rostind cuvintele acestea, fața i se însenină și se putea vedea ce mândru se simțea. Noi am trăit împreună evenimente care pot fi socotite destul de serioase. Cred că nu ți-a povestit numai despre mine?
— Nu.
— Desigur că și despre Dick Stone și Will Parker, dacă nu mă înșel?

— Da.

— Despre Winnetou și Old Firehand?

— Da.

— Spune-mi, te rog, se adresează birtașul către Sam Hawkens, în ce regiune vânează în prezent acești oameni vestiți?

— Dar dumneata îi cunoști?

— Am auzit despre ei, dar aș fi dispus să dau o duzină de sticle de brandy pe degeaba, dacă aș putea să-l văd măcar pe unul dintre ei.

— Atunci, scoate-le de pe acum dopurile, căci toți acești oameni vin înapoi.

— Nu glumi!

— Îți spun că vin; eu am plecat înainte și urmează să mă întâlnesc cu ei aici la dumneata, în depozitul acesta de „apa focului”, dacă nu mă înșel.

— Master, în caz că spui adevărul, atunci ziua aceasta contează pentru mine printre cele mai frumoase din câte le-am trăit, iar în ceea ce privește o sticlă de brandy, te rog să mă crezi că n-o să fac pe cărpănosul.

— Mi se pare că adineauri ai vorbit despre o întreagă duzină de sticle, stimate domnule spirtar. Dar, fii liniștit, căci oameni de talia noastră nu primesc nimic pe degeaba.

— Bine, se amestecă din nou în convorbire lordul, mă bucur grozav! Dar de unde vii dumneata?

— Deocamdată de la Granite Station.

— Pe apă?

— Călare, dacă nu mă înșel.

— Și încotro vrei să mergi?

— În regiunea Aubrey.

— Bine. Se potrivește de minune. Vreți să călătoriți cu mine?

— Mulțumesc, dar noi ne grăbim.

— Focul a fost deja aprins sub cazane. Într-o oră pornim. Da!

— Foc? Cazane? Nu cumva e vorba de o locomotivă?

— Nu, de iahtul meu. Nu l-ai văzut ancorat la mal?

— Nu, căci vin dinspre interior. Susții așadar că ai un iaht și că ești dispus să ne iei și pe noi?

— Da.

— Asta e cu totul altceva. Vom pleca cu dumneata, dar numai în cazul în care nu te va incomoda scopul călătoriei noastre.

— Nu mă incomodează.

— E vorba despre o vânătoare.

— Minunat, căci voi vâna și eu cu voi.

— Ascultă mai întâi despre ce fel de vânătoare e vorba: o goană după oameni.

— Indieni?

— Nu, albi.

— Excelent.

— Aceștia se găsesc pe un vas cu pânze, care trebuie să fi trecut nu de mult pe aici, dacă nu mă înșel.

Lordul privi mai întâi spre vânător, apoi spre John Forner.

— Nu cumva a plecat de la Granite Station?

— Exact.

— Pe el se găsește o fată?

Sam sări de pe scaun.

— Sir, ce știi dumneata despre fata aceasta?

— Că este prizonieră. Am aflat-o de la acest luntraș. Bine. Dânsul a fost angajat pe acel vas și a șters-o când a observat că e vorba de o răpire.

— Cum? Dumneata ai fost luntraș pe acel vas? se adresă Sam lui Forner. Dacă este așa, atunci trebuie să cunoști pe domnul care se află prizonier acolo și pe fiica sa, dacă nu mă înșel?

— Desigur.

— Trebuie să-mi povestești numaidecât.

Dintr-o poveste în alta și de la un povestitor la altul, firele se legară.

Atunci când Old Firehand și însoțitorii săi ajunseră la Gilla Bend, Walker și tovarășii săi plecaseră cu diligența poștei. O urmărire imediată nu era cu putință, fiindcă animalele nu se odihniseră de când plecaseră de la „Apa albastră”. Acesta a fost motivul pentru care Old Firehand îi telegrafiasse lui Wilkins, fără a bănuî însă că la destinație telegrama va fi sustrasă.

Popasul de la Gilla Bend urma să fie scurtat însă în mod simțitor. Localitatea aceasta, care pe atunci se compunea numai dintr-o prăvălie și câteva case de scânduri, era situată în apropierea unui mic fort. Întreaga garnizoană a fortului era alcătuită dintr-o duzină și jumătate de soldați, sub comanda unui căpitan. În momentul când Old Firehand părăsi prăvălia care servea în același timp și ca local pentru poștă și telegraf, se lovi în ușă de un om.

— Doamne Dumnezeule! Căpitan Wallace?

— Old Firehand? Dumnezeu să binecuvânteze această zi!

Își strânseseră mâinile plini de bucurie. Se cunoscuseră în Est, cu câțiva ani în urmă și, firește, revederea trebuia să fie sărbătorită. Se înapoiară deci în local și comandară câte un whisky. După aceea începură povestirile. Căpitanul arătă cum ajunsese să fie aruncat la acest post izolat, iar vânătorul relatează pe scurt evenimentele care-l aduseseră la Gilla, împreună cu tovarășii săi și cum erau obligați să aștepte refacerea forțelor cailor, cu toată părerea lor de rău. După ce isprăvi de povestit, căpitanul rămase un timp pe gânduri. Apoi, ridicând capul, ca și când i-ar fi venit o idee, întreabă:

— E neapărat necesar să-i urmăriți atât de grabnic pe acești ticăloși?

— Desigur.

— Aș putea să vă ajut, întrucâtva. Fortul meu dispune de o barcă destul de mare pentru a vă putea cuprinde pe voi și animalele voastre, precum și șase vâslași.

— Ar fi minunat.

— De aici și până la Granite Station, râul Gilla are o cădere considerabilă. Apa e destul de abundentă în prezent. O să vă dau șase dintre oamenii mei. Dacă aceștia vor vâsli în mod serios și dacă veți încuraja osteneala lor cu câțiva dolari, atunci veți putea ajunge către miezul nopții la Granite Station.

Old Firehand era foarte bucuros de această propunere, căci în felul acesta animalele își puteau găsi odihna necesară, fără ca urmărirea să sufere o întârziere. Vânătorul se înapoie numaidecât la tovarășii săi, care se găseau pe malul râului, iar căpitanul merse la fort, pentru a lua măsurile necesare în vederea călătoriei.

După aproximativ o oră, barca porni pe Gilla în jos, condusă de șase soldați vânjoși. Călătoria se desfășură fără nici un incident. Imediat ce căzu întunericul, se montă un reflector în partea dinainte a bărcii, iar către miezul nopții apărură casele din Granite Station. După ce debarcară, Old Firehand se îndreptă spre Oficiul poștal. Trebui să bată de mai multe ori până se deschise o fereastră și apăru capul unui om.

— Master, scuză-mă că te trezesc din somn, dar e vorba de o informație importantă. Nu cumva ești dirigintele poștei?

— Nu, eu sunt telegrafistul.

— A, în cazul acesta ai putea să-mi spui dacă a sosit astăzi o telegramă adresată unui oarecare master Wilkins?

— Chiar două.

— Două? Poate că te înșeli.

— Știu precis. Eu le-am primit și tot eu le-am operat. Erau de la același expeditor.

— Eu am expediat una singură...

— Dar cum te numești dumneata?

— Winter.

— De unde venea telegrama dumitale?

— De la Gilla Bend.

— Conținutul?

- O prevenire împotriva unui oarecare Walker.
- Exact. Constat că nu e vorba de o lezare a secretului de serviciu dacă răspund cererii duminică. Din contră, mi se pare că aici ceva nu e în regulă, căci înainte mai venise o altă telegramă cu aceeași semnătură.
- În cazul acesta e vorba de o înșelăciune.
- Crezi?
- Desigur. Pot să-ți spun că noi urmărim o bandă care a comis o serie întreagă de crime și care acum este pe punctul de a săvârși altele.
- Ai putea să-mi descrii persoanele acestea și câte erau la număr?
- Patru bărbați, pe nume Walker, Newton, Leflor și Roulin. Cu unul din ei călătorește și o oarecare Miranda, de asemenea o mare ticăloasă!
- Cine și-ar fi închipuit așa ceva! zise telegrafistul mirat.
- Ce anume?
- Că această miss ar fi o criminală. Sărmane Hoffer!
- Cine este acest Hoffer?
- Fiul dirigintelui poștei de aici. El a găsit... dar nu știu dacă am voie să vorbesc despre asta.
- Dă-i drumul.
- Nu se poate. Iartă-mă, dar ca funcționar trebuie să fiu precaut. Una dintre aceste telegrame a fost dată cu intenții rele. Dar cine să fie expeditorul ei?
- Acela care și-a însușit pe nedrept numele de Winter.
- Acesta ai putea tot atât de bine să fii și dumneata, *sir*. Sau poate că ai o legitimație?
- Da. Ai auzit vreodată de numele de Old Firehand?
- Cum să nu! E vorba de renumitul vestman?
- Eu sunt acela!
- Dumneata? Dumneata?... Dumneata ești Old Firehand?
- Poate ai auzit din întâmplare că Old Firehand se numește de fapt Winter.

— Mi se pare că da.

— Iar dacă vrei să-l cunoști pe Winnetou, căpetenia apașilor, atunci privește într-acolo! Zicând acestea, arătă spre tovarășii săi, care tocmai se iveau în locul luminat din fața clădirii poștei, trăgând caii după ei.

— Winnetou, șopti Grey, cu o voce care părea a fi plină de venerație. Da, el este. Chiar așa mi-a fost descris. Oh!...

Old Firehand râse.

— Iar între ceilalți domni vei mai observa trei cu un nume destul de cunoscut: „Trifoiul”.

— Da? Micuțul acela cu haina de vânătoare prea lungă este Sam Hawkens?

— Exact.

— În cazul acesta, cei doi lungani nu pot fi decât Dick Stone și Will Parker...

— Dumneata ești destul de bine pus la punct cu celebritățile Vestului Sălbatic. Ei, ce zici, m-am legitimat îndeajuns?

— Pe deplin. Nici nu pot să vă spun cât...

— Atunci pot să văd cele două telegrame?

— Desigur. Poftim în birou!

Acolo, funcționarul citi conținutul celor două telegrame.

— A, i-a chemat la Dos Palmas! zise Old Firehand. Dar pentru care motive? Telegrama aceasta a sosit înaintea aceleia trimisă de mine. Walker a știut că sunt pe urmele lui și a avut grijă ca Wilkins să părăsească cât mai repede această localitate, ca să-i pierd urma. Dar Wilkins a primit telegrama mea?

— Da... adică... desigur, răspunse telegrafistul cu o oarecare nesiguranță în voce.

— Văd că nu prea ești sigur de lucrul acesta.

— Fiul dirigintei poștei, care este prietenul meu, m-a rugat să-l las pe el s-o înmâneze.

— De ce tocmai el?

— Așa a vrut... S-a gândit... A crezut...

— Unde locuiește master Wilkins?

- La hotel.
- Dar ceilalți, care au venit după el?
- Aceștia au plecat.
- Încotro?
- Nu știu.
- Ai pe cineva care să ne conducă la hotel?
- Chiar eu personal.
- În regulă. Însoțitorii mei vor aștepta aici.

Cei doi bărbați se duseră la hotel.

— Putem vorbi cu master Wilkins? se interesă Old Firehand.

— Regret, a plecat.

— Încotro?

— Nu știu decât că master Wilkins și fiica lui au plecat către seară cu barca lui master Hoffer.

— Dar cum s-au întâmplat toate acestea atât de repede?

— Probabil că datorită unei telegrame, prin care i se cerea să plece la Dos Palmas. După aceea a mai venit o tânără și foarte drăgălașă doamnă, care a închiriat o cameră lângă aceea a lui master Wilkins. Mai târziu, am auzit-o vorbind cu el pe verandă. Dânsa a plecat apoi și nu s-a mai întors. În sfârșit, servitorul a condus pe master Wilkins și fiica lui la barcă.

Asta a fost tot ce a putut afla Old Firehand. Ieșind afară cu telegrafistul, fața îi deveni foarte serioasă.

— În cazul de față, e vorba de o abatere de la prescripțiile legii, rosti el către funcționar. Dumneata nu mi-ai spus tot ce știi. Fii sincer, căci în felul acesta poți salva viața mai multor oameni.

— N-am ascuns nimic. Aș mai putea doar să adaug că omul pe care dumneata îl numești Walker a locuit la prietenul meu.

— Împreună cu însoțitorii săi?

— Da. Domnișoara a plecat apoi. Probabil că dânsa este aceea care a luat cameră la hotel.

— Așadar, dânsa a jucat rolul de momeală. Hofter a plecat cu ei?

— Da, nu știu însă încotro.

— Ce fel de om este prietenul dumitale?

— Cinstit, sincer și dornic de a trăi bine. Niciodată nu se va preta la o crimă.

— Dumneata cunoști vasul lui cu pânze?

— Da, căci am călătorit deseori cu el.

— Ce echipaj are?

— Un cârmaci și patru până la cinci luntrași.

— Cârmaciul este originar de aici?

— Da, e căsătorit și locuiește în căsuța de acolo, unde se poate vedea încă lumină.

— Să mergem!

Soția cârmaciului nu dormea și, după oarecare șovăieli, povesti că soțul ei, înainte de plecare, s-ar fi exprimat că o să meargă până în apropiere de Aubrey.

Mai mult nu putură afla. Dar Old Firehand prinsese urma. Vasul pornise de peste cinci ore.

— Am sosit prea târziu, zise Herman descurajat. Până vom ajunge la Yuma, derbedeii vor fi șters-o de mult.

— Nu trebuie să disperăm, îl liniști Old Firehand. O să-i ajungem destul de repede. Dacă vom porni imediat — ne-am odihnit destul în timpul călătoriei cu barca — o să ajungem mâine, aproape de amiază, la Yuma.

— Mă tem că vom ajunge prea târziu. Sunt convins că Walker l-a atras pe vas pe Wilkins și pe fiica lui în scopul de a-i omorî.

— Niciodată nu e bine să-ți faci inimă rea. Părerea mea e că, dimpotrivă, le va cruța viața.

— Asta e numai o speranță.

— Nu-i chiar așa. Pe fată n-o vor omorî în nici un caz, căci urmăresc cu totul alte scopuri. Cred, mai degrabă, că au să-i ducă în Valea morții.

— Atunci ce caută la Dos Palmas?

— Nimic. Localitatea aceasta a fost indicată în telegramă numai pentru a înșela aparențele. Intenția lor era să-l scoată pe Wilkins din Granite Station, pentru ca să nu-l mai găsim acolo.

— Se duc la Aubrey?

— Nu chiar la Aubrey, ci doar în apropiere. Pe acolo mișună indienii mojaveși, sub a căror protecție intenționează să se pună. Vor rămâne pe apă până ce vor fi observați de mojaveși; după aceea vor debarca și se vor duce împreună cu aceștia în Valea morții.

— Conform înțelegerii, într-acolo s-au îndreptat marikopașii și apașii. „Săgeata de fier” ne-a promis că va pune mâna pe, „Omul de argint”.

— Presupun că o să-i întâlnim la râul Colorado.

Acestea fiind zise, micul grup se puse în mișcare. În decurs de patru ore urcaseră crestele munților; Old Firehand și Winnetou, care se aflau în frunte, se opriă, pentru a lăsa răgaz cailor să mai răsuflă.

— Ei, Sam, zise Old Firehand, am o misiune pentru dumneata. Te-ai încumeta să găsești singur drumul la Yuma?

— Mă crezi atât de lipsit de simțul orientării? Dar ce să fac la Yuma?

— Nimic altceva decât să ții ochii deschiși și să cauți vasul cu pânze. Ne-ai putea spune lucruri utile.

— Dar unde o să ne întâlnim?

— La cârciuma cea mai apropiată de mal.

— Atunci, la revedere, dacă nu mă înșel. La drum Mary!

Înainte de amiază, Sam zări movila pe care e situat fortul Yuma. Peste o jumătate de oră, călărea printre barăcile de scânduri și clădirile de lemn din care era alcătuită localitatea Yuma. Descoperi cârciuma hotărâtă ca loc de întâlnire, își legă catârul în spatele clădirii și intră în local, unde — după cum știm — se întâlni într-un mod atât de curios cu lordul David Lindsay.

Sam, care cunoștea povestea Adlerhorstilor, știa că acest lord ciudat era unchiul lui Herman. Nu-i spuse însă nimic despre faptul că acesta s-ar găsi prin apropiere.

— Așadar, dumneata ești într-adevăr hotărât să urmărești vasul cu pânze? întrebă el pe lord.

— Ceea ce am spus o dată, e sfânt. Ei, dar ce zi!... Cine sunt indivizii aceștia?

Toate capetele se întoarseră spre ușă. În clipa aceea intrau Dick Stone și Will Parker.

— Sunt camarazii mei, îi prezentă Sam Hawkens pe cei doi. Trebuie să mai adaug că sunt cei mai mari ageamii pe care i-a văzut vreodată Vestul Sălbatic, hi-hi-hi!

— Dar acesta nu poate fi decât...

Se părea că o forță nevăzută îl ridică pe lord de pe scaun și-l silește să iasă înaintea omului pe care-l cunoștea fără să-l fi văzut vreodată. Povestirile prietenului sau Kara Ben Nemsî, alias Old Shatterhand, făcuseră să crească în el dorința de a-l întâlni pe acest om măcar o dată în viață. Acum, iată că acesta stătea în fața lui.

Se părea că o agitație profundă zdruncina obișnuita indiferență a lordului. Nasul său mare începu un adevărat dans războinic.

— Winnetou, căpetenia apașilor, murmură el, mai mult pentru sine. Bun! Excelent! Da!

După asta, întinse amândouă mâinile căpeteniei, exclamând:

— Bună ziua, sir!

— Winnetou urează fratelui său alb bun-venit!

— Probabil că o să vânezi și cu mine un urs cenușiu...

În colțul gurii lui Winnetou apărură un zâmbet discret, care dispărură însă imediat.

— Winnetou nu are timp acum pentru ursul din Munții Stâncoși, deoarece călărește cu frații săi albi pe urmele bestiei om.

Prin asta luase sfârșit discuția pentru acest om zgârcit la vorbă.

Herman intrase după Winnetou, împreună cu Old Firehand și privea cu expresia celei mai mari uimiri la unchiul său. Ceea ce-l mirase mai mult era faptul că acest om curios lepădase costumul său cenușiu în carouri, la care ținea, atât de mult și îmbrăcase un costum de adevărat vânător.

— Ia te uită! Cum ai ajuns aici? întrebă el în cele din urmă.

— Foarte simplu. M-am plictisit să navighez mereu între San Francisco și Los Angeles.

— Dar ce cauți aici la râul Colorado?

— Vreau să vânez urși și bizoni. Am devenit vestman. Da!

— Cum ți-a trăsnet prin cap așa ceva?

— Asta nu te privește. Sunt pe urmele unor ticăloși care au răpit pe cineva.

— Ce și tu?

— Da, lordul David Lindsay este un vrednic vestman, ca și acela pe care-l descrie Ferry. O să-ți dovedesc lucrul acesta.

— Dar cine spuneai că ar fi fost răpit?

— Master Wilkins și fiica lui.

— Cum? Și tu știi despre asta?

— Da, de la acest vrednic luntraș, care a fost pe vasul unde se găsesc prizonierii.

— Nemaipomenit. Lucrul acesta e într-adevăr uimitor. În cazul acesta avem aceeași țintă.

— Probabil, căci altfel nu ai fi aici. Veniți cu toții pe vasul meu. Vom porni, vom naviga pe urmele lor, îl vom lua de gât pe acest Walker și-i vom elibera pe Wilkins și pe fată. Da!

— Dar când a trecut pe aici vasul acela?

— Acum trei ore, răspunse John Forner.

— Dumneata ai fost luntraș pe el? se interesă de data aceasta Old Firehand, care până atunci nu întrebese nimic.

— Da, dar am luat-o din loc, deoarece am observat că în toată povestea aceasta era ceva ce mirosea urât.

John Forner fu nevoit să povestească pentru a treia oară tot ceea ce știa.

— Ai putea lua pe vas și caii noștri? se adresă apoi Old Firehand lordului Lindsay.

— Da. E loc pentru toți.

Birtașul era foarte mândru de acești musafiri renumiți și profită de ocazie pentru a povesti și vecinului său. Acesta duse vestea mai departe, astfel încât în curând se adună în fața cârciumii o mulțime de lume, care privea cu gura căscată la grupul de vânători.

Între timp, sosi vestea de la cârmaciul lui Lindsay că iahtul este gata de plecare, astfel încât, după îmbarcarea cailor, care se produse cu oarecare greutate, vasul porni.

John Forner se postă în față, deoarece cunoștea cel mai bine canalul navigabil. Străbătură Rio Gilla, după care se îndreptară spre nord, pe fluviul Colorado, contra curentului. Vasul lui Hoffer, după toate calculele, putea fi ajuns din urmă abia după trei ore.

11. O urmărire pe râul Colorado

Trecând prin Yuma, cei de pe „Vânzătorul de suflete” observară iahtul lui Lindsay și-l admirară cu toții, căci un asemenea vas nu mai fusese încă prin împrejurimi. Lui Bill Newton-Florin, fostul derviș, nu i se păru chiar atât de necunoscut. El se aplecă peste balustradă, pentru a vedea mai bine tabloul de la prora iahtului, după care se trase înapoi.

— Drace! Să fie oare cu puțință? Pe individul acesta l-am mai văzut.

— Probabil că te înșeli, își dădu cu părerea Walker, care stătea lângă el.

— Nu, sunt sigur

— Cine e?

— Un lord.

— Numai un englez putea veni aici cu un asemenea iaht. Curată nebunie!

— Dar o nebunie care poate deveni foarte periculoasă pentru noi. Pun rămașag că acest vas se găsește aici din cauza noastră.

— Cum așa? E cu neputință să se știe pe vasul acela ce s-a întâmplat la Granite Station.

— Dar Old Firehand va veni la Yuma și va folosi vasul pentru urmărirea noastră.

— Cum ar putea el să știe că ne aflăm aici, pe vasul acesta?

— Înseamnă că îl cunoști prea puțin. Sunt sigur că după cinci minute de la sosirea sa la Granite Station va ști totul.

— Noi dispunem de un avans respectabil.

— Totuși, sunt de părere să procedăm cu cea mai mare băgare de seamă, căci iahtul acesta mă îngrijorează.

— Pe mine, nu. Voi asculta totuși sfatul dumitale.

— Iar eu o să cer binoclul de la master Hoftter și o să observ totul în urma noastră.

După-amiază, Bill Newton îl chemă pe Walker.

— Ce s-a întâmplat?

— Iahtul e în spatele nostru!

— Ia să văd!

— Nu se vede încă, zise Bill Newton, decât fumul.

Walker luă binoclul.

— Da, îl văd și eu. Crezi că e vorba de un pericol real?

— Indiscutabil!

— Blestemată poveste! Dacă am ști măcar cine e la bord! Desigur că acel lord nebun, or de el nu am nici o teamă.

— Pariez că Old Firehand se găsește pe vas. Vânătorul acesta și englezul plin de spleen sunt în legătură cu dracul. Aș putea să jur că iahtul l-a așteptat pe vânător și că fără el nici nu ar fi părăsit Yuma City.

— Încep să-ți dau dreptate. Dar ce facem, căci nu putem deveni invizibili...

— Vorbește cu Hoftter și cu cârmaciul, dar repede, înainte de a fi prea târziu.

Walker îl găsi la proră pe Hoftter.

— Master, strigă Walker, iahtul este în spatele nostru.

— Și ce ne privește pe noi?

— Cred că ne urmărește nu numai pe noi, ci și pe dona Miranda.

— Cum așa?

— Dânsa a fost doar aceea care a reușit să-l atragă pe Wilkins.

— În cazul acesta, trebuie să luăm oarecare măsuri. Ce părere ai, cârmaciule?

— Hm! Se poate vedea iahtul prin binoclu?

— Deocamdată numai fumul. În momentul de față însă nimic, deoarece râul, face un cot.

— Atunci, e posibil să nu ne fi observat încă.

— Să ne jucăm nițel de-a v-ați-ascunselea. Cunosoc pe malul celalalt un bayou, care se termină aici, imediat în fața noastră.

— Dar ce este un bayou? întrebă Walker.

— Un loc unde râul formează un intrând îngust și adânc în mal.

— În regulă, zise Hoftor.

— La frânghii, băieți! strigă cârmaciul. Intrăm în bayou.

Imediat săriră doi luntrași la vâsle, în timp ce cârmaciul observa cu priviri agere, trăgând apoi deodată cârma spre stânga.

— Dați-le drumul! strigă el.

Oamenii dădură imediat drumul la frânghii, iar pânzele căzură de pe rame.

— Jos catargul!

Vasul își îndreptă vârful către mal. Acolo însă nu se vedea nici un fel de golf.

— Fii atent, căci dai exact în mal, strigă Walker.

— Mai bine v-ați culca imediat pe punte, ca să nu fiți măturați de crengile arborilor.

Malul era acoperit de copaci cu flori albe, ale căror crengi atârnavă mult în jos. Cârmaciul avusese dreptate. În locul acesta era o adevărată vizuină. Cu ajutorul unei prăjini, vasul fu apoi împins mai adânc în bayou și legat de mal.

— Așa, zise cârmaciul. Nu-i un ascunziș foarte bun?

— Să lăsăm să treacă acest iaht blestemat, zise Walker și să ne urmăm drumul abia după ce va dispărea. Mergeți pe uscat, oameni buni și ascundeți-vă sub copaci; o să puteți observa mai bine indivizii de pe iaht.

Walker, Roulin, Leflor și Bill Newton săriră pe uscat și se furișară sub crengi.

Newton ținea binoclul îndreptat în susul râului. După cinci minute, zise:

— Vine, uite-l, chiar acum apare după cotitură.

— Îl văd cu ochiul liber, spuse Walker.

— Blestematul, ce repede se mișcă! Puntea e plină de oameni, sunt chiar și cai. Dar ce văd? Pe toți dracii, doar nu învie morții...

— Ce vezi?

— În față de tot stă, da, într-adevăr, el este, luntrașul John Forner, care s-a înecat astă-noapte.

— Fleacuri!

— Privește și dumneata prin binoclu.

Walker luă binoclul.

— Într-adevăr. Câinii aceștia l-au pescuit din Gilla și desigur că, drept mulțumire, ne-a trădat. Vai de el dacă va mai cădea în mâinile noastre.

Iahtul se apropie repede, astfel încât acum se puteau distinge fețele celor aflați pe bord chiar și fără binoclu.

— Presupunerea dumitale a fost exactă, zise Walker lui Bill Newton. Uite-l acolo la intrarea în cabină.

— Old Firehand?

— Da, iar lângă el apașul și acei copoi blestemați numiți „Trifoiul”; să-i ia dracu'!

— Da. Sunt cu toții grămadă și au chiar și caii cu ei, astfel încât sunt în totul pregătiți pentru urmărirea noastră. O poveste cam neplăcută. Uite-i, acum sunt chiar în fața noastră. Ah, cum aș vrea să se înece cu toții!

Deocamdată, această dorință nu fu îndeplinită. Iahtul goni mai departe, devenind din ce în ce mai mic și, în cele din urmă, dispăru cu totul din ochii acelor pe care credea că-i urmărește. Fugarii se înapoiară pe bordul „Vânzătorului de suflete”.

Numai Walker mai rămase un timp, pentru a se asigura că iahtul dispăruse într-adevăr. Acum nu se mai vedea decât dâra de fum pe care o lăsa în urmă și care se împrăștia în aer.

Dar mai era ceva ce-i atrăgea atenția: un punct negru care se apropia dinspre celălalt mal, apărând și dispărând de pe suprafața apei, cum se mișcă de obicei capul unui înotător. Curând, Walker putu să deosebească trăsăturile

unui indian, a cărui coafură era aranjată după moda apașilor.

— Un apaș, strigă el către vas. Veniți repede aici! Dacă nu-l prindem, suntem pierduți.

Indianul înota excelent și se dovedi a cunoaște foarte bine bayoul; se îndreptă direct spre acesta și, înotând pe sub crengi, apoi la mal.

Costumul său, confecționat din piele de animal sălbatic, era îmbibat cu grăsime de urs pentru a nu permite apei să-l pătrundă. Omul era înarmat numai cu un cuțit, un indiciu ca era cercetaș. Se scutură de apă și înainta pe marginea bayoului, dând la o parte crengile. Deodată se opri în loc: descoperise vasul.

— Uff! îi scăpă printre buze.

Tocmai voia să se ascundă, când fu cuprins de opt brațe vânjoase. Cu toată surpriza, nici o trăsătură nu se schimbă în expresia tinerei lui fețe.

Fu legat și dus pe vas. Ochii săi cercetară cu o expresie cruntă pe toți cei de față. Socoti sub demnitatea lui să adreseze vreun cuvânt dușmanilor.

Fu copleșit cu întrebări, dar nu răspunse. Atunci interveni Roulin.

— Eu sunt Sonataka, răspunde-mi! Ce cauți aici, apașule?

— Apaș? Întrebă indianul. „Ursul sfâșietor” nu este apaș.

— Roulin făcu o mișcare de surprindere, după care zise:

— Omul roșu minte, căci numele acesta îl poartă căpetenia tribului mojaveșilor.

— „Ursul sfâșietor” este căpetenia mojaveșilor.

— Dar tu arăți ca un apaș.

Indianul făcu o mișcare de dispreț.

— Mintea omului alb nu ajunge mai departe decât aruncătura de piatră a unui copil. Fața palidă nu vede că „Ursul sfâșietor” a pornit în recunoaștere, deoarece nu are nici un fel de armă asupra sa, nici măcar talismanul?

— A, din cauza aceasta ai luat înfățișarea unui apaș? Dar de când merg căpeteniile în recunoaștere?

— Totdeauna când e vorba de o chestiune importantă.

— Vrei să dezgropi securea războiului împotriva apașilor?

— „Ursul sfâșietor” nu va răspunde la această întrebare.

— Atunci o să-mi răspunzi mai târziu, căci eu sunt prietenul mojaveșilor.

— Dovedește-o!

— Îmi promiți că nu vei fugi dacă îți voi desface legăturile?

— „Ursul sfâșietor” nu va fugi, dacă vei arăta că ești prietenul mojaveșilor.

— În cazul acesta ți se va da imediat dovada cerută.

Roulin desfăcu legăturile indianului, care se sculă încet, își întinse membrele și se așază jos, tot atât de încet.

— Noi am venit să fumăm pipa păcii cu tribul tău.

— Pipa păcii a fost îngropată. Vitejii luptători ai mojaveșilor se găsesc pe poteca războiului.

— Chiar și împotriva albilor?

— Împotriva tuturor dușmanilor lor.

— În cazul acesta putem fi liniștiți, căci noi suntem prietenii voștri pentru a preda în mâinile voastre pe dușmanii voștri.

Indianul măsură pe vorbitor din cap până în picioare, după care zise:

— Poate oare calul să dea ursul pe mâinile bivolului?

— Nu mă crezi?

— Nu, căci mojaveșii vor lupta cu apașii și cu marikopașii și cum vrei tu atunci să ni-i predai nouă pe aceștia?

— Prin aceea că-ți voi preda pe căpeteniile lor. Dacă ai avea războinicii tăi prin apropiere, ai putea foarte curând să pui mâna pe căpeteniile apașilor și marikopașilor.

Indianul își îndreaptă privirea pătrunzătoare asupra „Omului de argint” și cercetă totodată și pe ceilalți care

erau de față. Din atitudinea lor putu deduce că în cuvintele lui Roulin era ceva adevărat.

— Războinicii mojaveși nu sunt departe de aici, zise el după o scurtă gândire.

— Asta e minunat! Ai observat iahtul care a trecut adineauri pe aici? Pe el se află prieteni de-ai marikopașilor și apașilor, prin capturarea cărora ți-ai câștiga un mare renume.

— Cine?

— Mai întâi Winnetou.

Indianul uită de demnitate și sări în sus, surprins.

— Winnetou?

— Da, apoi Old Firehand și Sam Hawkens.

— Old Firehand și „Tschikone”? Spui adevărul?

— Eu nu mint. Afară de aceasta, mai călătoresc cu acest vas și alți câțiva vânători renumiți.

— Dar ce caută ei aici, pe râul acesta?

— Vor să mă prindă pe mine.

Mojaveșul se uită împrejur și dădu din cap.

— Spui adevărul. A trebuit să te ascunzi aici. „Ursul sfâșietor” te crede. Dar ce rău le-ai făcut de te urmăresc?

— Am răpit odorul cel mai mare al apașilor, pe „Porumbița din pădurea seculară”.

— Paloma Nakana?

Cuvintele acestea, indianul le rosti pe un ton care exprima cea mai mare mirare.

— Unde se găsește ea? întrebă el apoi.

— Aici, pe vasul nostru.

— Uff.

— Vrei s-o vezi?

— Da.

— Mai târziu, după ce ne vom fi înțeleș.

Roulin povesti cum plecase împreună cu marikopașii la „Apa albastră”, pentru a răpi „Porumbița”, cum, după aceea, marikopașii au încheiat pace cu apașii. De

asemenea, povesti indianului și evenimentele ulterioare, bineînțeles în măsura în care credea el de cuviință.

— Apașii și marikopașii trebuie să se găsească prin apropiere, pentru a merge la Valea morții. Astăzi vei putea prinde pe Winnetou și pe renumiții vânători albi.

— Asta n-o voi face, zise căpetenia.

— Pentru ce, nu?

— „Ursul sfâșietor” nu vrea să pună mâna numai pe căpetenia apașilor și pe vânătorii albi, ci pe toți apașii și marikopașii. El va lăsa deci să-i scape astăzi această mică ceată, pentru că-i distruge în Valea morții pe toți la un loc.

— Ai judecat foarte bine. Sunt de acord cu tine.

Căpetenia mai stătu puțin pe gânduri, apoi întrebă:

— Iar tu ai venit să ceri protecția mojaveșilor?

— Da.

— Dacă tot ce mi-ai povestit e adevărat, atunci o s-o ai. Dar acum haide cu mine la războinicii mei!

— Nu pot să părăsesc vasul, căci suntem urmăriți și se poate întâmpla ca peste un sfert de oră să fim nevoiți să ne apărăm în fața inamicilor noștri.

— Războinicii mojaveșilor așteaptă în apropiere. În câteva minute vom putea fi la ei.

— Pot să cred?

— Nu ți se va întâmpla nimic, căci dacă nu ai mințit, atunci „Ursul sfâșietor” va fi prietenul tău.

— Bine, în cazul acesta merg cu tine.

Ceilalți protestară, dar Roulin era bucuros că a dat de pe acum peste mojaveși și declară că acordă deplină încredere căpeteniei. Părăsi vasul și dispăru împreună cu indianul printre copaci.

Dacă într-adevăr acest indian era căpetenia mojaveșilor, atunci călătorii de pe vas se puteau felicita pentru întâlnirea aceasta neașteptată, căci găsiseră protecția căutată mai repede decât s-ar fi putut aștepta și nu mai aveau de ce să se teamă de iaht.

După scurt timp, Roulin se înapoie însoțit de căpetenie, împreună cu aproape douăzeci de războinici foarte bine înarmați. Aceștia rămaseră pe malul bayoului, în timp ce Roulin se urcă singur la bord. Fața lui avea expresia celei mai mari mulțumiri.

— Totul merge foarte bine, cu mult mai bine decât aş fi putut să bănuiesc. Mojaveșii au trei căpetenii.

— Trei? îl întrerupse Walker. În cazul acesta, ei se găsesc într-adevăr într-o expediție războinică!

— Da. „Ursul sfâșietor” le-a spus că întâlnirea cu noi constituie pentru mojaveși o întâmplare fericită, cum nu se putea mai bună. Căpeteniile au fumat cu mine pipa păcii și o s-o fumeze și cu voi.

— Frumos, dar ce condiții ai acceptat?

— Ei cer pentru ei toți prizonierii și sunt gata să ucidă în fața noastră pe aceia a căror moarte o vom cere noi.

— Nu pretind cumva și pe prizonierii care se găsesc deja în mâinile noastre?

— Ba da.

— Cu condiția aceasta nu sunt de acord.

— De ce nu?

— Pe Willkins ar putea să-l ia, dar fata rămâne în mâinile mele.

— Pardon, interveni Leflor, eu am declarat de la început că Almy Wilkins îmi aparține mie.

La auzul acestor cuvinte, Hofter făcu ochii mari, după care zise mirat:

— Am crezut că prietenul meu Roulin și miss Almy ar fi demult înțeleși și că numai acest imbecil de Winter i-ar împiedica...

— Liniștește-te, interveni repede Roulin, pentru a nu stârni bănuiala fostului său coleg. Indienii nici nu cer fata. Ei o reclamă numai în mod provizoriu, drept garanție că nu o să îi înșelăm.

— Dar ce se va întâmpla cu seșorita Miranda? întrebă Hofter.

— Natural că ea va merge cu noi.

— De ce?

— Face parte din grupul nostru.

— Dar mi-ai promis că va rămâne cu mine.

— Exact. Atâta timp cât durează călătoria, deci până la Aubrey. Întrucât însă noi nu mai mergem până acolo, deoarece i-am întâlnit pe mojaveși, înțelegerea noastră se termină aici.

— Nu se poate să iei o măsură fără s-o consulți și pe ea, strigă Hoftter zărind-o pe Miranda pe puntea vasului. Apoi, adresându-se acesteia, o întreabă:

— Ce ai de zis, seșnorita Miranda?

Hoftter îi plăcuse și, mai ales, credea că e atât de amoretat încât o va lua de soție. De Walker nu o lega nimic. Printr-o căsătorie spera să poată ieși din casa lui și să dea peste un trai bun și fără pericole. Toate acestea îi trecură prin minte; judecă rece circumstanțele care pledau pentru și contra.

— Într-adevăr, eu nu sunt întrebată cu cine aș dori să rămân? zise ea cu o indignare bine jucată.

— Pentru ce? răspunse Walker. Tu ne aparții nouă.

— Dar ce să fac eu în Valea morții? Nu aș mai vrea să apar în fața oamenilor acestora, pe care am fost nevoită să-i atrag pe vas. Faceți ce vreți cu ei, eu însă nu vreau să știu nimic despre asta. Chiar și pentru voi e mai bine dacă veți avea cât mai puțini martori.

— Dar ești atât de sigură că master Hoftter este dispus să te ia cu el?

— Desigur, strigă Hoftter. Cum poți să te îndoiești de asta? Abia aștept s-o prezint tatălui meu.

— Nu vreau să-ți stau în cale, zise Walker. Dar mă bizui pe discreția dumitale: nici un om nu trebuie să afle ce s-a întâmplat pe vas.

— E de la sine înțeles. Primele neplăceri le-aș avea chiar eu.

Walker îl privi cercetător.

— Ce vrei să spui? Crezi că noi am comis fapte vrednice de pedeapsă?

— Dar cine vorbește de asemenea fapte? răspunse Hofter, tresărind. Dumneata ai ajutat unei perechi nenorocite să se regăsească. Așa ceva nu se pedepsește.

La auzul acestor cuvinte, fața lui Walker își pierdu expresia amenințătoare.

— Asta am vrut să aud. Bine, atunci să rămână Miranda la dumneata, până ce voi veni eu la Granite Station. Poate că vei avea nevoie și de un martor la cununie? Totul e în regulă. Trebuie să mai și glumim. Chiria pentru barcă o să ți-o plătesc atunci. Sau poate o ceri chiar acum?

— Cum aş putea să cer plată pentru o călătorie pe care a făcut-o...

Vruse să spună „logodnica mea”, dar zise numai „Miranda”.

Walker răspunse cu rânjetul unui animal de pradă, care, bine dispus, lăsa să-i scape o dată prada.

— Văd că ai minte și că ești un om înțelegător. Lucrul acesta trebuie să-l recunosc. Prin urmare, atât ție personal, cât și oamenilor dumitale, nu li se va întâmpla nimic. Dar cum să vorbim cu indienii?

Situația lui Wilkins și a ficei sale nu se schimbase cu nimic din momentul în care plantatorul se eliberase, cu o putere supraomenească, din strânsoarea funiilor. Ei fură nevoiți să aștepte desfășurarea evenimentelor, precum și modalitatea prin care ar fi putut încerca să se salveze.

În felul acesta, timpul trecuse în așteptare și temeri. Cu toate că nu vedeau nimic, își dădură seama că vasul se opri undeva.

— Crezi că ne vor scoate pe uscat? zise Almy.

— Greu de știut.

— Sau ne vor lăsa aici, până ce foamea și setea ne vor obliga să facem ce vor ei?

— Mai degrabă pier, decât să le accept fărădelegile.

— Sau poate că ne va veni cineva în ajutor... Sunt sigură că Old Firehand ne caută.

— E de la sine înțeles. Tot atât de sigur este că el va afla totul la Granite Station și va urmări vasul acesta.

— Dar cu ce? Acolo nu există alt vas.

— Un om ca el va găsi mijloacele necesare. Am încredere fermă în el și sunt sigur că ne va găsi. Dar, ascultă!

— Scârțâie scara...

— Se apropie cineva!

Era Walker, care cobora, pășind intenționat mai apăsător. Trecu pe lângă ușă și se îndreptă spre a doua încăpăre, unde își făcu ceva de lucru. Se putea desluși cum muta ceva dintr-un loc în altul. Apoi se auzi sus la oblon o voce; era Roulin.

— Master Walker! Master Walker!

— Ce s-a întâmplat?

— Vino repede sus!

— De ce?

— Se apropie indienii. Sunt apași.

— Vezi-ți de treabă.

— Este absolut sigur. I-a descoperit Leflor. Se apropie furișându-se.

— Blestemații! Îndepărtați-vă imediat de mal. Ieșiți în largul râului.

Walker urcă repede. Dar se pare că nu ajunse sus, când se auziră strigăte ce păreau a ieși dintr-o mulțime de guri. Puntea se cutremură de forfota pașilor.

— Suntem salvați! strigă Wilkins bucuros. Desigur că a venit Old Firehand cu apașii.

— Dumnezeu fie lăudat! zise și Almy.

Wilkins stătea în mijlocul încăperii și asculta zgomotul luptei.

— Dar nu se trage deloc, zise el.

— Apașii atacă după obiceiul lor, își dădu Almy cu părerea.

— Probabil că lucrează cu cuțitul și tomahawkul. Peste câteva clipe vom fi liberi.

Se părea că avea dreptate, căci zgomotul luptei încetă. Cineva coborî pe scări și întrebă:

— Mai sunt fețe palide pe aici?

— Da, aici, strigă Wilkins.

— Faceți parte din echipaj?

— Nu, noi suntem prizonieri.

— Uff, uff!

Ușa fu deschisă cu putere, iar la lumina slabă care pătrundea prin oblon se văzu figura unui indian înarmat.

— Fratele meu alb și sora mea să vină sus, căci sunt liberi, zise acesta prietenos.

Era „Ursul sfâșietor”.

Wilkins ezită. Dacă ar fi fost Old Firehand cu acești indieni, atunci el ar fi fost acela care le-ar fi deschis ușa temniței.

— Unde este Old Firehand? întrebă el.

— Pe celălalt mal. El cercetează acolo, iar noi aici. Am fost cei dintâi care am găsit bunele fețe palide.

— În cazul acesta, venim.

Wilkins era atât de emoționat, încât neglija să se uite mai bine la indienii care așteptau sus. Lucrul acesta îl costă, căci abia păși pe punte, când țâșni prin aer ochiul unui lasou, care se încolăci apoi în jurul gâtului său. O smucitură și era doborât. În același timp, Almy fu prinsă și imobilizată.

Se găseau din nou legați și întinși la pământ, iar călușul ce li se pusese în gură nu le permitea să scoată vreun sunet. Walker stătea în apropierea lor, râzând batjocoritor.

— Ei, master, cum îți place? Nu-i așa că apașii sunt niște oameni de ispravă?

De asemenea, Roulin se adresă prizonierilor pe un ton batjocoritor:

— Master Wilkins, la „Apa albastră” îți era dor de mine. Uite-mă, sunt aici. Nu-i așa că te bucuri?

— Ne-ai crezut pierduți, mâncați de apași, vecine Wilkins, râse și Leflor. Dar chiar atât de repede nu merge. Trebuie să mai trăim, să ne bucurăm cu toții de logodna mea cu miss Almy. Acum însă, duceți-i de aici!

Indienii ridicară prizonierii și-i transportară pe uscat. Albii îi urmară. La plecare, Walker întinse mâna lui Hoftter, zicând:

— Adio, master, dar ține minte ce ți-am spus: nici un om nu trebuie să afle ceva despre cele întâmplate de ieri și până astăzi. Întreab-o pe señorita Miranda; dânsa o să-ți confirme că eu nu glumesc. Mai târziu o să vin și eu la Granite Station. Până atunci însă, la revedere!

După aceste cuvinte, Walker sări și el pe uscat și-i urmă pe ceilalți.

Hoftter privi consternat în urma lui, căci Walker părăsise orice urmă de politețe.

— Ce figură urâcioasă! zise el apoi către Miranda. Parcă ar fi vrut, la despărțire, să-mi aplice o lovitură de cuțit.

— Walker a fost întotdeauna foarte arțăgos și capricios; așa e felul lui, nu trebuie să te superi din această pricină.

Hoftter însă îi răspunse clătinând din cap:

— În sfârșit, Miranda, chiar dacă le-aș înțelege pe toate, un lucru tot constituie o enigmă pentru mine.

— Ce anume?

— Faptul că tu, în delicatețea ta, ai putut trăi până astăzi în această societate.

Ea făcu pe rușinata și, lăsând privirea în jos, zise în șoaptă:

— Ah, ce știi tu la câte se vede obligată o fată slabă, mai ales când e și săracă!

Hoftter vru s-o strângă în brațe, dar se trezi sub impulsul altui gând:

— Oare ce vor face cu omul acela și fica lui, căci toată chestiunea aceasta nu arată deloc a fi o afacere de dragoste. Miranda, încep să mă simt vinovat, mă duc să văd.

După aceasta, vru să plece pe uscat, dar Miranda îl reținu:

— Nu face asta! Rămâi aici, căci dacă vor observa că-i urmărești, vor trage!

În momentul acesta se apropie cârmaciul, adresându-se lui Hoftter cu cuvintele:

— Iartă-mă, master, știi că totdeauna sunt de acord cu dumneata, dar de data asta cred că am făcut o mare prostie, căci toată povestea cu răpirea a fost pură invenție.

— Crezi și dumneata?

— Desigur, este atât de clar încât ar putea să înțeleagă și un copil. Bătrânul Wilkins părea om de onoare, iar domnișoara nu făcea deloc impresia că s-ar bucura de a avea în apropierea ei pe alesul inimii sale. De altfel ce amestec au indienii în chestiunea aceasta?

— Nu știu nici eu.

— Un lucru, însă, știu prea bine acum: s-ar putea să avem mari neplăceri din cauza acestei călătorii. Cred că în nici un caz nu trebuie să fim văzuți de cei de pe iaht și că cel mai bine ar fi să-i evităm.

— Și eu sunt de aceeași părere.

— Dar dacă vor pune mâna pe noi, ce vom spune?

— Adevărul!

— E mai bine așa. Minciunile, mai mult ne-ar strica. Ar fi mai avantajos pentru noi dacă le-am putea da câteva lămuriri despre soarta prizonierilor. Am putea pretexta că am fost atrași într-o cursă — ceea ce nici nu-i departe de adevăr. Eu zic să mergem puțin pe urmele lor.

— Asta mă gândeam și eu.

— Să nu faceți lucrul acesta, îi rugă Miranda, căci e periculos.

— Periculos? Trăiesc printre indieni și știu să-mi mânuiesc cuțitul, miss. Aș vrea să-l văd pe indianul care s-ar încumeta să se lege de mine. Haide, master, pentru numele lui Dumnezeu, vino cu mine!

Cei doi bărbați plecară. Urmară malul bayoului, spre interior, pe urmele mojaveșilor. De altfel, mojaveșii nu-și dăduseră nici o silință să ascundă urmele cailor. Ele duceau în linie dreaptă prin pădure, până ce ieșeau în prerie. Pe această întindere observară o ceată destul de numeroasă de călăreți.

— Uite-i! zise cărmaciul. Poți vedea prizonierii?

— Nu.

— Desigur că i-au luat în mijlocul lor. Dumnezeu să-i aibă în pază! Cred că sunt cam trei sute de piei roșii. Dar ce-or fi căutând indivizii aceștia pe aici?

— Nu ne privește!

— Ba ne privește și pe noi întrucâtva, căci ori de câte ori apar aici, la râul Colorado, vin cu intenții rele. Cred că acum sunt bucuroși să se întoarcă la wigwamurile lor cu prada făcută la noi. Mult aș da să le pot strica plăcerea, dar din păcate nu putem schimba cu nimic situația. Altă dată o să mă uit mai bine la indivizii pe care îi luăm la bord. Hai să ne întoarcem, master. Călătoria asta n-am s-o pot uita atât de curând.

Señorita Miranda era foarte bucuroasă că cei doi oameni s-au întors atât de repede și-i rugă să pornească imediat.

— Într-adevăr, să părăsim cât mai curând acest loc blestemat, zise Hoftter, dar suntem obligați să fim foarte prevăzători. De la vărsarea lui Gilla, până aici, nu ne-a văzut nimeni. Dacă vom rămâne neobservați și la înapoiere, am câștigat jocul. Dar, mai întâi, să ne convingem dacă nu mai există și altcineva pe râu.

Cărmaciul se furișă împreună cu Hoftter printre tufișuri, spre gura bayoului, se uită în stânga, în dreapta și...

— Pe toți dracii! strigă el deodată. Ce bine că mai suntem încă în bayou și că am avut ideea de a face mai întâi o mică recunoaștere. Ia privește într-acolo!

Zicând aceasta, arată în susul apei.

— Nu vezi un mic punct negru, departe, acolo unde nivelul apei pare a atinge cerul?

— Parcă ar fi o rață sălbatică...

— Frumoasă rață! Dacă rața aceasta nu este iahtul, mă las jupuit de viu.

— În cazul acesta ar trebui să se vadă fumul.

— Dar dacă iahtul plutește fără motoare?

— Poate că e ancorat.

— Sau este așa cum spui dumneata, sau plutește dus de curent. Desigur că așa este, căci uite, punctul devine din ce în ce mai mare, zise cârmaciul.

— În cazul acesta trebuie să așteptăm până ce o să treacă.

— Desigur. Dacă se întoarce la Yuma, vom trece la noapte, când nu vom fi observați din cauza întunericului.

— Dar, oare, de ce se înapoiază iahtul?

— Cine știe!

— Desigur că ne urmărește. Probabil că și-au dat seama de greșeala făcută.

— Se poate! Să așteptăm.

Vasul se mișca încet, folosind curentul apei. Venea însă mai aproape de malul opus.

— Aș vrea să știu de ce nu ține mijlocul apei, căci acolo e siguranța mai mare, zise Hoftter.

— Îmi închipui prea bine.

— Ce?

— Domnii de pe iaht au descoperit vicleșugul nostru. Și-au dat seama că trebuie să ne fi ascuns undeva pe lângă mal.

— Noroc că se găsesc la malul celălalt și nu aici.

— La drept vorbind, prea mare nenorocire nu ar fi nici dacă s-ar găsi aici. Aș vrea să-l văd pe omul care ar putea să găsească bayoul nostru, dacă nu știe nimic despre el. Intrarea este atât de acoperită de tufișuri, încât nimeni nu poate bănuși ceva. Uite, iahtul este acum aproape exact în dreptul nostru. Vezi caii de pe punte? Și pe indivizii aceia care se uită cu toții spre celălalt mal? Noroc bun! Pot căuta, dar n-au să găsească nimic.

Cârmaciul își scoase pălăria și o flutură în mod batjocoritor.

— Pot căuta, dar nu vor găsi nimic, repetă el râzând.

12. La adăpostul insulei plutitoare

Iahtul lui Lindsay navigase cu toată viteza în susul râului. După toate socotelile pe care le făcuseră, se așteptau ca după aproape cinci ore, socotite de la plecarea din Yuma, să ajungă vasul cu prizonieri. Cu toate acestea, nu-l descoperiră nici după cinci ore. Mai trecu o jumătate de oră, apoi o oră întreagă — dar zadarnic. Old Firehand și lordul priveau prin binoclurile lor fără a putea descoperi ceva.

— Stranie poveste! zise lordul. Ar fi trebuit să ajungem de mult vasul cu pânze.

— S-a și întâmplat! zise Old Firehand.

Lordul deschise gura, privind mirat la vânător.

— Nu cumva l-ai văzut dumneata?

— Nu.

— Atunci cum poți să știi dacă l-am ajuns?

— Foarte simplu. Ne mișcăm mai repede decât vasul acela, astfel încât ar fi trebuit să-l ajungem de mult.

— Doar nu suntem orbi.

— Să presupunem că oamenii de pe vasul acela ne-au văzut venind, observând fumul mașinilor noastre și atunci s-au ascuns imediat.

— Cum așa? Un asemenea vas nu se poate lăsa pur și simplu pe fundul apei ca un pește, sau ca un rac.

— Nici nu are nevoie să facă asta. Ați auzit vreodată de cuvântul bayou?

— Bayou... strigă Sam Hawkens. Acum am înțeles totul. Desigur că înapoia noastră trebuie să existe undeva un bayou, care e atât de bine ascuns, încât nu poate fi descoperit dinspre apă, dacă nu mă înșel.

— Exact, asta este și părerea mea. Crengile arborilor pot masca foarte ușor intrarea unui bayou. Indivizii ne-au văzut, s-au ascuns și noi am trecut mai departe.

— Să ne întoarcem, strigă lordul foarte hotărât. Alo, întoarceți!

— Stop! interveni Old Firehand. Nu chiar atât de repede, *sir*. Înainte de a întoarce, trebuie să luăm o hotărâre despre ceea ce urmează să facem.

— Cum, ce să facem! Ne întoarcem și căutăm bayoul...

— Da, dacă lucrul acesta ar fi chiar atât de simplu. Dacă nu l-am văzut la venirea încoace, va fi foarte greu să-l găsim. Pe ce mal crezi dumneata, Sam, că trebuie să-l căutăm?

Trapperul privi spre ambele maluri, după care răspunse:

— Pe malul drept, dacă nu mă înșel.

— Ce te face să crezi acest lucru?

— Mai întâi, malul acesta este mai acoperit decât cel stâng, deci mai bun pentru un ascunziș. Afară de asta, aici e cotul râului, deci apa se izbește mai mult de acest mal și poate forma mai ușor un bayou. Alt motiv ar fi că malul acesta nu este atât de pietros ca celălalt și, deci, apa poate săpa mai ușor. În sfârșit, fugarii noștri s-au ținut mai aproape de malul drept, deoarece pe acest mal e granița pe care vor s-o treacă. Am dreptate, master Firehand?

— Da, sunt de aceeași părere.

— Ei bine, să ne întoarcem și să ne mișcăm în josul apei, pe lângă malul din dreapta.

— Acum nu mai sunt de acord cu dumneata, Sam! În felul acesta am face tocmai pe dos. Noi trebuie să ne mișcăm pe lângă malul stâng...

Micul vânător rămase o clipă uimit; după aceea râse șiret, zicând:

— Ai dreptate, master, aproape că aș fi recomandat o prostie.

— Nu înțeleg, zise Will, clătinând din cap. În felul acesta, cum am putea descoperi bayoul în care se ascund fugarii?

— Foarte simplu, explică Old Firehand. Ce crezi dumneata că vor face ei, când ne vor vedea întorcându-ne?

— Nimic, căci vor sta foarte liniștiți.
— Exact. Dar dacă ne vom mișca pe lângă malul opus lor?

— O să se bucure și o să râdă de noi, interveni Sam.
— Așadar, vor mai sta atât de liniștiți? continuă Old Firehand.

— Desigur că nu.
— Ei bine, acesta este motivul care mă face să fiu de părere că trebuie să ne mișcăm pe lângă malul stâng.

Will privi încurcat în jurul său, după care zise:

— Am învățat multe de la dumneata, master Firehand, de data asta însă, într-adevăr, nu știu ce urmărești.

— Și totuși, este atât de ușor.

— O să înțelegi imediat. Iahtul va pluti pe stânga, iar noi doi, adică Sam și cu mine, vom înota pe dreapta.

Will rămase uimit, ca și când ar fi făcut o mare descoperire.

— Al naibii să fiu! Desigur că asta este soluția cea mai inteligentă...

Winnetou care ascultase tăcut până acum, interveni:

— Nu doi, ci trei oameni, căci Winnetou va fi cârma.

— Cârma? Cum așa? întrebă Sam.

Apașul ridică din umeri, ca și când ar fi fost o problemă foarte simplă.

— Poate ai înțeles dumneata ce vrea să zică! se adresă Sam lui Old Firehand.

— Chiar foarte bine.

— Pentru voi e de ajuns ca unul să fie pe Lună și să strănute, pentru ca celălalt, de pe altă planetă, să-i strige „La mulți ani!”, hi-hi-hi!

— Winnetou s-a gândit la o plută.

— Pentru ce? Avem la bord o barcă!

— Am putea s-o întrebuițăm și pe aceasta, dar nu ne vom putea folosi de cârmă. Oamenii pe care-i urmărim nu trebuie să ne vadă venind; pentru acest motiv vom camufla

bine barca sau pluta, iar Winnetou va sta la spate drept cârmă.

— Am început să mă lămuresc, zise Sam. O idee excelentă! Vom lua barca și o vom camufla cu păpuriș și trestie. Totul va trebui să aibă aspectul unei grămezi de vegetație ruptă din mal. Asemenea grămezi se văd deseori plutind pe râu. Sub această grămadă vom sta ascunși noi doi, iar înapoia ei se va agăța apașul.

— Către mal să rămână două deschizături mici, prin care să putem observa, iar către largul apei, barca să rămână descoperită, ca să putem face semne iahtului. Dar acum să tragem la mal și să pregătim barca.

Toți erau ocupați cu pregătirea bărcii, afară de mașinist, care se găsea pe punte; venise din sala mașinilor, să mai ia aer proaspăt. Privea peste apă către malul celălalt, când tresări:

— Alo, strigă el, ce se vede acolo? Nu cumva un șarpe de apă?

Capetele tuturor se îndreptară spre malul opus. Privirea de expert a lui Sam văzu mai clar.

— Mai degrabă oameni...

Lordul David Lindsay se simți dator să intervină:

— Articulațiile șarpelui care înoată par a fi niște dovleci vopsiți. Da!

— Indieni! strigă Sam după câteva clipe.

— Da, indieni! aptrobă Old Firehand, punând binoclul la ochi.

Winnetou observă șarpele cu ochiul liber.

— Apașii și marikopașii!

— Cum? Apașii? Atât de curând? se miră Sam Hawkens.

— Ne găsim aproape în dreptul localității Olive City, pe care le-am indicat-o ca punct de trecere, răspunse Old Firehand. Trebuie să se fi mișcat foarte repede.

În momentul acesta se auzi strigătul pescărușului, repetat de trei ori. Imediat, mișcările șarpelui se opriră.

Urmă de alte trei ori același strigăt și capul șarpelui se întoarse.

— Cercetașul! zise Old Firehand. Ne-a observat și, neștiind că suntem prieteni, deoarece nu cunoaște iahtul, a dat semnalul de alarmă. Winnetou să liniștească oamenii.

Întotdeauna, înainte de trecerea unui râu, indienii trimit unul sau mai mulți cercetași pentru a recunoaște terenul. La fel au făcut și de data aceasta. Cercetașul, descoperind iahtul, dăduse semnalul de întoarcere.

Winnetou băgă două degete în gură și imită strigătul vulturului. Capul șarpelui se opri imediat. Încă un strigăt și șarpele se întoarse în direcția inițială. În același timp însă, răsună de pe mal un puternic și strident hi-hi-hi!

— Hi-hi! răspunse Winnetou.

După puține clipe apăru un apaș dintre copaci. Era „Cerbul sprinten”, fiul lui „Mână tare”, care voise să însoțească pe „Porumbiță” la Granite Station, dar care apoi se alăturase războinicilor plecați pentru prinderea lui Roulin.

Tânărul apaș nu văzuse încă o „corabie de foc”; totuși se făcea că nu-i acordă nici un pic de atenție. Apropiindu-se, ochii îi erau îndreptați asupra lui Winnetou, care-l primi cu câteva cuvinte de laudă. După aceea întinse mâna și celorlalți.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Old Firehand.

— Nimic.

— Ați fost descoperiți?

— Nu, dar am văzut un cercetaș de-al mojaveșilor.

— Unde?

— Dincolo de apă, în zorii zilei. A trecut călare pe lângă noi, fără a ne fi observat.

— Ce să însemne asta? Nu cumva mojaveșii intenționează vreun atac? Câți apași vin?

— De două ori zece ori zece și încă o dată pe atât.

— Dar marikopași?

— Tot atâția.

— Deci, la un loc patru sute de luptători. Este suficient. Treceți râul pe aici. Prin urmare, ai găsit un loc unde ar putea să se adune toți războinicii aceștia?

— Da, este situat în apropiere. Să te conduc acolo?

— Da.

„Cerbul sprinten” conduse oamenii spre locul ales de el, care oferea o privire excelentă asupra râului. Lordul, privind la cei ce traversau râul, îi zise lui Old Firehand, dând din cap:

— Frumoasă ispravă! Râul acesta are o lățime de o milă englezească! Desigur că nu ar fi putut face lucrul acesta călare.

— Nu cumva crezi că îl trec singuri?

— Da, căci nu văd nici un cal.

— Doar nu ești orb. Fiecare are calul cu el.

— Nu face glume proaste, căci atât mai pot vedea și eu, dacă un om înoată, sau trece călare prin apă.

— A, dumneata crezi că omul trebuie să încalece pe cal?

— Da!

— Firește că în felul acesta nu s-ar putea străbate un râu atât de lat. Privește mai bine spre râu, la cei ce vin. Fiecare își ține calul de coadă și înoată în spatele animalului.

Lordul, puse binoclul la ochi.

— Într-adevăr, așa este, indivizii se țin de coada calului. Dar ce au pe cap?

— Armamentul lor, strâns într-o legătură și pus pe cap pentru a-l feri de umezeală.

Primul dintre înotători ajunse la mal. În clipa următoare încalecă și veni în galop spre ei. Astfel se apropiară cu toții, unul după altul.

Apașilor le urma ră marikopașii, conduși de „Săgeata de fier”, căpetenia lor. Această ceată impunătoare, de patru sute de războinici, făcea o impresie admirabilă. Ochii lordului scânteiară. Îi șopti lui Sam:

— Nu aș vrea să-i întâlnesc singur în pădure.

— Nu ar fi nimic, răsă micuțul, înălțând din umeri.

— Cum așa? Cred că de scăpare n-ar putea fi vorba.
— Nici n-ar fi nevoie. Te-ar tortura până la moarte, după care ți-ar lua scalpul, dacă nu mă înșel.
— Și dumneata numești asta, pur și simplu, nimic?
— Asemenea lucruri se petrec pe-aici aproape zilnic.
— Mulțumesc foarte mult!
— Ai spus că vrei să vânezi bizoni și urși. Asemenea animale sunt cu mult mai periculoase decât un indian.
— Se poate. Dar spune-mi, te rog, ce vor acești războinici aici?

— O expediție de răzbunare la Valea morții.
— Expediție? Răzbunare? Valea morții? Sună cam sinistru, dar cu toate acestea merg și eu. De ce se numește valea așa?

— Precis nu știu nici eu, dar cred că moartea, aflându-se într-o călătorie de afaceri, a suferit acolo un accident, rupându-și gâtul. A fost înmormântată chiar la locul nenorocirii și pentru asta valea a fost numită Valea morții, hi-hi-hi!

Lordul privi o clipă în ochii vânătorului, zăpăcit de tot, după aceea nasul începu să i se agite și apoi îi întoarse spatele.

Old Firehand convocă pe cei mai bătrâni dintre războinicii roșii la o consfătuire. Oamenii aceștia aflară acum de la el că Wilkins și „Porumbița” au căzut prizonieri și că se găsesc pe un vas cu pânze. Apașii fură cuprinși de o mare furie la auzul acestei vești, căci Paloma Nakana trecea pentru ei drept sfântă. Dacă în momentul acela ar fi apărut vasul, atunci desigur că s-ar fi aruncat imediat cu toții în apă, pentru a răzbuna infamia.

Rezultatul consfătuirii a fost un plan pentru găsirea vasului. Potrivit planului, indienii se mișcă în josul apei, atât de aproape de mal cât permitea vegetația foarte deasă de care era acoperit. Ei trebuiau să ia parte la pedepsirea celor vinovați, imediat ce va fi descoperit vasul.

În acest timp, pregătirea bărcii fu încheiată. Era atât de bine camuflată, încât avea înfățișarea unei insule plutitoare, alcătuită din diferite ierburi.

În cazul descoperirii vasului cu pânze, semnalul stabilit era fluturarea unei bucăți de piele albă.

— Mă miră cum vasul acela a putut găsi atât de repede un bayou, își dădu cu părerea Herman de Adlerhorst. Master Forner, care aparținea acelui vas, n-ar trebui să cunoască și el bayoul?

— Nu, zise John Forner și iată de ce. Dumneata trebuie să ai în vedere că în regiunea noastră, o asemenea ascunzătoare bună poate fi de cel mai mare folos orișicui. Cel ce găsește un asemenea bayou, păstrează acest secret pentru sine și nu spune nimănui nimic. Și eu cunosc mai multe, fără ca altcineva să știe ceva despre ele. În orice caz, atunci când ne-au observat, trebuie să fi fost în apropiere un bayou pe care-l cunoștea cârmaciul sau un alt om din echipaj. Mă îndoiesc că o să-l descoperim.

— Să vedem, zise Sam râzând. Nu sunt orb și nici nu am obiceiul de a trece pe lângă oamenii cu care aș vrea să stau de vorbă, fără a-i vedea, dacă nu mă înșel. Dar să pornim acum.

Sam Hawkens și Old Firehand așternură pe fundul bărcii mai multe pături și se întinseră pe ele, căci nu puteau sta pe bancheta bărcii, deoarece nu le permitea camuflajul. Nici cârma nu o puteau folosi din pricina camuflajului.

Winnetou intră în apă și se agăță de partea dinapoi a vasului. În felul acesta putea da bărcii direcția dorită. Acolo unde se afla capul lui, pătura de camuflaj era ceva mai înaltă și se lăsase o deschizătură ca să poată vedea înainte. Fiind extraordinar de puternic și de rezistent, precum și un excelent înotător, nu era de presupus că va obosi, mai ales că barca era trasă de curent. Acum se urcară și ceilalți pe iaht.

— Atenție! strigă Old Firehand din ascunzătoarea sa. Trebuie să stați pe punte ca și când toată atenția voastră ar

fi îndreptată spre malul celălalt. Unul dintre voi însă, stând cât mai ascuns, să urmărească cu binoclul barca noastră. Când vom da semnalul cu bucata de piele, să vă mai lăsați duși puțin de curentul apei, după care să veniți spre mal, acolo unde am acostat. Acum însă să pornim.

Iahtul întoarce și străbătu râul către malul celălalt. După aceea porni și barca.

E foarte greu să descoperi un bayou necunoscut, a cărui intrare este bine camuflată de vegetație, căci trebuie să dai cea mai mare atenție fiecărui detaliu. În astfel de împrejurări, obosește chiar și ochiul cel mai ager.

Old Firehand, Sam Hawkens și căpetenia apașilor priveau neîntrerupt. Astfel se scurse un timp, fără a vedea nimic, decât crengi, ramuri și frunze, care atârnavă până la nivelul apei și intrau și în apă. Plutiră mai departe și tot mai departe, părându-li-se că timpul trece din ce în ce mai încet. Nimeni nu scotea nici un cuvânt. Deodată însă, Old Firehand se aplecă afară din barcă, șoptind:

— Mai aproape de mal și mai încet, mult mai încet! Apașul urmă întocmai aceste indicații. Își schimbă poziția orizontală, lăsându-și corpul să se scufunde în întregime în apă, astfel încât ajunse în poziție verticală, împiedicând în felul acesta barca să înainteze mai repede, în acest moment, văzură câteva crengi rupte. Se înțelegeau mai mult prin semne.

— Unde?

— La două picioare deasupra apei e ruptă o ramură destul de solidă.

— O văd și eu. Dar uite și o cizmă la marginea apei! Am pus mâna pe ei, șopti Sam, care nu se putu stăpâni să nu adauge: „dacă nu mă înșel”...

Cizma aparținea cârmaciului de pe „Vânzătorul de suflete”. Era momentul când acesta stătea cu Hoftor la malul apei, sub copaci și râdeau pe socoteala iahtului: Astfel, ascultătorii auziră foarte clar cuvintele lui Hoftor:

— Noroc că se găsesc la malul celălalt și nu aici.

Răspunsul cârmaciului nu-l putură înțelege. Abia ultimele sale cuvinte erau clare:

— Noroc bun! Pot căuta, dar nu vor găsi nimic.

„Ah, măgarilor! Strigați în așa fel, încât se poate auzi până la New York. Indivizii aceștia ne iau drept proști, dacă nu mă înșel”, gândi Sam într-un fel atât de expresiv, încât Old Firehand se amuză. Îi făcu semn lui Winnetou: „Mai repede!”

Apașul făcu întocmai. Începu să înoate, împingând barca. „Fețele palide nu au ochi pentru a vedea și creier pentru a gândi”, își spuse și el.

Cei din fundul bărcii schimbară o privire. „Da, acum e momentul să dăm semnalul!”

Old Firehand întinse bucata de piele albă și o flutură. Dinspre malul drept nu putea fi observată; de pe iaht, însă, fu imediat descoperită, căci acesta se îndreptă spre mijlocul râului.

Winnetou dirijă barca spre mal și o legă. El rămase acolo, pentru a primi iahtul, în timp ce Old Firehand și Sam înaintară pe brânci pe sub ramurile joase și dese. În felul acesta ajunseră la bayou și descoperiră vasul cu pânze. De sus, de pe mal, puteau vedea pe cei câțiva membri ai echipajului moțând pe punte, căci altceva nu aveau ce face.

— Să așteptăm, poate vom auzi ceva, căci cei doi indivizi de pe mal trebuie să se înapoieze, șopti Old Firehand.

Presupunerea lui se adeveri, căci după scurt timp apărură și cei doi.

— Cine este individul acesta? murmură Sam.

— Nu știu, dar nu cred să fie din banda lui Walker.

— Probabil proprietarul vasului, acel amabil master Hofter, dacă nu mă înșel.

— Celălalt este un om din echipaj, asta se vede imediat. Dar, ia ascultă!

— Au trecut pe lângă noi, strigă cârmaciul oamenilor săi. Au fost destul de deștepți pentru a-și da seama că ne

depășiseră; sunt însă prea proști pentru a ne găsi, căci ne caută dincolo, la malul celălalt.

— Blestemat individ! mârâi Sam. O să te gădilești cu pumnii printre coaste și sub nas, până ce te vei convinge cine este în realitate cel prost.

Înapoia lor se auzi un foșnet abia perceptibil. Întorcând capul, văzură tovarășii de pe iaht, care se furișau într-acolo, împreună cu căpetenia apașilor.

— Frumos, zise Old Firehand încet. O să-i luăm prin surprindere, în așa fel încât nici nu o să se poată gândi la apărare. Dar fără vărsare de sânge, căci suntem destui bărbați aici pentru a-i doborî cu pumnii.

Luntrașul John Forner, care stătea întins pe pământ lângă englez, îi șopti:

— În sfârșit, milord, veți avea ocazia să arătați ce știți în materie de box.

— Da, numai de-aș apuca.

— Tăcere! ordonă Old Firehand, căci pe vas se vorbea acum cu glas tare. Hoffer stătea lângă cârmaci cu fața îngândurată.

— E foarte posibil ca ei să se întoarcă din nou în susul râului și să cerceteze și malul acesta, zise el.

— Nu le va folosi la nimic, răspunse cârmaciul. Nici un om nu va putea găsi ascunzătoarea noastră, astfel încât acest Winter, sau cum se numește el, poate căuta cât vrea, căci de găsit nu va găsi nimic.

— V-a și găsit! răsună vocea vânătorului.

În aceeași clipă Old Firehand sări de pe mal exact pe capul vorbitorului și-l doborî. În momentul următor îl apucă și pe Hoffer. Luntrașii erau atât de speriați, încât, înainte de a se gândi la vreo rezistență, se treziră legați și întinși pe puncte, ca și Hoffer și cârmaciul. După aceasta, Old Firehand alergă la cabină și deschise ușa. Acolo o găsi pe Miranda, stând palidă pe un scaun. Ea se retrăsese aici și văzuse printr-o fereastră tot atacul.

— Ah, dona Miranda, dacă nu mă înșel! Dă-mi voie să-ți exprim omagiile mele. Dar te rog să-mi spui mai întâi unde-i Walker?

— A plecat,

— Dar master Wilkins?

— A plecat și el.

— Nu încerca să mă amăgești. Spune-mi mai bine unde se găsesc complicii dumitale și prizonierii?

— Au plecat cu toții.

Miranda își revenise. Ochii ei erau îndreptați asupra lui Old Firehand cu expresia celei mai mari răutăți. Old Firehand o privi încruntat.

— De când?

— De aproape o oră.

— Încotro?

— Cu mojaveșii, peste care am dat din întâmplare aici.

— Ascultă, señorita, nu-ți doresc răul, dar vai și amar dacă voi găsi vreun motiv să mă socotesc cu dumneata.

Zicând cuvintele acestea, părăsi cabina și coborî sub punte. Acolo, după cum știm, nu se mai afla nici un om.

— Au plecat cu toții, fu răspunsul ce-l dădu tovarășilor săi, când reveni pe punte.

— Au plecat? strigă Herman.

— Da. Mojaveșii au fost aici.

— Doamne Dumnezeule! Prizonieri la indieni! Trebuie să ne luăm imediat pe urmele lor. Înainte de aceasta, însă, îi vom linșa pe derbedeii aceștia.

Se auziseră și alte voci:

— Mai bine să-i spânzurăm!

— Miranda să fie biciuită până la moarte!

— Să fie legați cu toții pe bord, iar vasul să fie incendiat!

Doar Sam Hawkens, Old Firehand și Winnetou își păstrară calmul.

— Răbdare, răbdare! zise Old Firehand. Nu trebuie să acționăm nici pripit, nici nedrept. Căpetenia apașilor va merge pe uscat, pentru a-i aștepta pe războinicii săi. În

acest timp, noi vom căuta să aflăm de la prăpădiții ăștia ce s-a întâmplat aici. Abia atunci vom ști ce trebuie făcut.

Winnetou se îndepărtă tăcut.

— Da, la interogatoriu cu ei, strigă John Forner. Începem cu femeia!

Miranda fu adusă din cabină; Herman i se adresă, aruncându-i o privire disprețuitoare:

— Dacă dumneata ești vinovată că Almy Wilkins a dispărut din nou, atunci îți plâng de milă.

Cârmaciul își revenise de pe urma loviturii ce o primise de la Old Firehand. Sam i se adresă în bătaie de joc:

— Ei, cum îți place? În timp ce râdeai, că iahtul vă căuta dincolo, noi eram aici.

Old Firehand se postă în fața Mirandei și, arătând spre Hofter, o întrebă:

— Cine-i omul ăsta?

— Proprietarul vasului. Ceilalți sunt cârmaciul și oamenii din echipaj. Afară de ei, nu se mai găsește nimeni aici.

— Dar dumneata cine ești?

Miranda privi întrebătoare la Old Firehand, neînțelegând ce urmărește. Hofter pricepu însă imediat și răspunse în locul ei:

— Este logodnica mea și va fi curând soția mea.

— În cazul acesta, pregătește-te să celebrezi căsătoria la pușcărie.

— Master, eu sunt un om cinstit.

— O să-ți vină foarte greu să dovedești această afirmație, căci Old Firehand nu e omul care să se lase păcălit atât de ușor.

— Old Firehand? Dumneata? Dumneata ești Old Firehand?

— Da, iar indianul care a plecat adineauri de aici este Winnetou, căpetenia apașilor.

— Winnetou?

Hofter nu fu singurul care rosti acest nume, căci și restul oamenilor îl rostiră pe tonul cel mai respectuos.

— Atunci dumneata nu ești acel Winter care a trimis telegrama lui master Wilkins?

— Pe care ai sustras-o apoi dumneata? Ba da, chiar eu sunt acela. Trebuie să știi că sunt german din naștere și mă numesc Winter. Pot să-ți spun însă că sustragerea aceea o să te coste cam scump.

— Master, chiar dacă am comis o greșeală, pot dovedi că n-am avut nici o intenție rea. În ceea ce privește însă oamenii aceștia, ei se găsesc în serviciul meu și, fiind obligați să-mi dea ascultare, nu poartă nici un fel de vină, la fel ca și John Forner, care stă lângă dumneata.

— O să vedem. Cum ați ajuns să dați ajutor unor criminali?

— Criminali? Nu știu nimic despre crime. Știu doar atât, că master Roulin și... și...

— Ei, și?

Hofter se ferea să rostească numele Mirandei. O iubea sau cel puțin i se părea și, pentru acest motiv, vroia s-o cruțe. Dar Old Firehand era de neînduplecat.

— Ei, și? repetă acesta întrebarea de mai înainte. Pretind adevărul complet, căci numai acesta ar mai putea să vă salveze.

Încolțit, Hofter povesti amănunțit împrejurările și motivele care l-au făcut să pună la dispoziția acelora vasul său. Arată chiar și rolul Mirandei în această afacere, dar caută să-i dea o nuanță din care să reiasă că și señorita ar fi fost de bună credință. După aceea, relatează evenimentele petrecute la bord în timpul călătoriei, precum și apariția indienilor mojaveși.

După ce Hofter termină, Old Firehand privi mult timp în pământ, nescotând nici un cuvânt.

— Ceea ce ne povestești dumneata, pare să fie adevărat, zise el, în sfârșit. Dorința mea este de a te ierta, pe dumneata și oamenii dumitale. Dar numai dumneata și

echipajul, căci ceea ce spui despre señořita Miranda sunt pur și simplu niște baliverne. Noi o cunoaștem pe această miss mai bine decât dumneata și poți fi sigur că este marele dumitale noroc, căci te vom scăpa de această viperă.

— Dar ce crime i se impută? întrebă Hoftter, aruncând o privire nesigură Mirandei.

— Este omul de casă și complicea așa-zisului Zenort, dar care sub numele de Hopkins și Walker s-a încărcat cu o serie întreagă de fărădelegi.

— Nu este adevărat! strigă Miranda. Eu nu știu nimic.

— Cum se face atunci că Walker te-a luat cu el în această călătorie, sau mai bine zis în această fugă a lui? Vădit că-i era frică să nu-l trădezi.

— Nu sunt obligată să-ți răspund la aceste învinuiri. Nu puteți să-mi faceți nimic și cer să mi se dea imediat drumul

— Dumneata n-ai nimic de cerut aici. Cel mult ai putea să ne rogi ceva. De altfel, nici prin cap nu ne trece să renunțăm la avantajul pe care ni-l oferă capturarea dumitale. Ești ostatica noastră și, în cazul când lui miss Wilkins i s-ar întâmpla cel mai mic neajuns, dumneata vei avea de ispășit.

— Sunt o lady și cer să nu-mi refuzați drepturile ce se cuvin unei doamne în țara aceasta.

— Ai mereu de cerut ceva. Nu uita că și miss Wilkins avea drepturile ei. I s-au acordat?

— Eu n-am nimic de-a face cu miss Wilkins.

— Nu? întrebă ironic vânătorul. Dar cine i-a atras pe cei doi în cursa aceasta? Nu cumva dumneata? Nu te obosi să negi, căci nu ai de-a face cu copii creduli, ci cu bărbați în toată firea. Prin urmare, te declar prizoniera noastră.

— Și eu protestez.

— Cum înțelegi dumneata să-ți manifesti protestul?

— Mă pun sub protecția onorabilului master Hoftter și a oamenilor săi, care nu vor tolera să mi se întâmple ceva.

— Master Hoftter și oamenii lui? Aceștia au ei înșiși nevoie de protecția cuiva și vor fi bucuroși dacă o să-i lăsăm în pace. Will Parker, nu cumva ai o frânghie pentru această grațioasă miss?

— Dacă ceri dumneata, atunci se poate găsi chiar o duzină întreagă.

— Cum? Vrei să mă legi? strigă Miranda turbând de furie. Pe mine, o lady?

— Dumneata ai s-o duci la noi tot atât de bine ca și miss Wilkins la prietenii dumitale. Nu poți cere nimic mai mult. Rămâne deci cum am hotărât, vei fi legată fedeleș.

Miranda trebui să se împace cu soarta ei, ce-i drept, Hoftter mai încercă să intervină, dar fu pus la punct de către Old Firehand.

— De fapt, dumneata ar trebui să-mi mulțumești că te scap de această bestie. Nu fi slab, omule și nu te lăsa tâmpit de mutra ei! Din contră, fii bucuros că am apărut la timp pentru a-ți cruța un pas pe care l-ai fi regretat enorm. Pentru mine, afacerea asta este încheiată. Sper să nu îmi dai ocazia ca, datorită purtării dumitale, să procedez cu mai multă severitate decât mi-ar place. Am terminat,

Hoftter nu mai îndrăzni să facă vreo obiecție și tăcu. Era clar că pierderea Mirandei îl dureau, dar nu se putea opune lui Old Firehand, astfel încât nu-i rămase nimic altceva decât să se resemneze.

Cei de pe iaht erau pe deplin mulțumiți de felul cum Old Firehand aranjase chestiunea. Alte hotărâri se puteau lua abia după înapoierea lui Winnetou.

După scurt timp, căpetenia reveni pe bord, zicând:

— Războinicii apașilor și marikopașilor sunt aici. Ce părere are fratele meu Old Firehand?

— Nimic, în afară de măsurile pe care marea căpetenie a apașilor le-a hotărât deja.

— Winnetou a trimis treizeci de războinici pentru a-i urmări pe mojaveși și prizonierii lor.

Spuse cuvintele acestea cu atâta liniște, ca și când ar fi fost vorba de ceva de la sine înțeles. Old Firehand întrebă:

— În ce direcție?

— Winnetou a tălmăcit urmele lor. Sunt de trei ori zece ori zece războinici mojaveși. Ei nu se vor bucura însă prea mult timp de prada lor.

— Știu că sunt urmăriți și intenția lor este să ne primească în Valea morții. Plăcerea aceasta o să le-o stricăm, însă. Ce se aude, master Hoftter? Când porniți de aici?

Acesta aruncă o privire plină de dor în direcția în care fusese dusă Miranda, după care, venindu-și în fire, răspunse:

— Imediat ce o să mi-o permiteți dumneavoastră.

— Foarte bine, căci în felul acesta îmi ești mai simpatic decât adineauri. Sunteți liberi și puteți pleca oricând doriți. M-ar bucura dacă aș putea să vă mai întâlnesc o dată, însă în împrejurări onorabile.

Cu aceste cuvinte, desfăcu legăturile lui Hoftter, după care se adresă tovarășilor săi de pe iaht:

— Nu trebuie să lăsăm mojaveșilor un avans prea mare. Din această cauză trebuie să pornim imediat, cu toate că se înserează curând. Eu voi încerca împreună cu domnul Adlerhorst să ajungem la Valea morții pe cât posibil înaintea lui Roulin și a oamenilor săi. Ce faci dumneata, milord? Vei continua drumul cu iahtul în josul râului?

— Nu, declară Lindsay. Este de la sine înțeles că și eu voi merge cu dumneavoastră la Valea morții.

— Ai cal?

— O să am. Apașii au cu ei și cai care poartă bagajele. O să cumpăr unul de la ei.

— Dar ce se va întâmpla cu vasul dumitale?

— Cărmaciul o să-l conducă pe Colorado în jos, la San Francisco.

— În cazul acesta am o rugămintă și anume: eu și nepotul dumitale am dori să mai călătorim o bucată de

drum cu iahtul.

— Călătoriți cât de departe vreți! Dar, spune-mi, în drum spre Valea morții există urși?

— Uneori.

— Dar bizoni?

— Puțini.

— Excelent! Poate voi vâna ceva pe drum. Dacă vom pune mâna pe mojaveși, voi ruga pe Winnetou să-mi cedeze un scalp al acestora.

— O să fii decepționat, *sir*.

— Cum așa?

— Din cauză că apașul gândește mai omenos decât multe fețe palide. El nu ia niciodată scalpul dușmanilor săi.

Old Firehand dădu ultimele indicații. După scurgerea unei jumătăți de oră, el plutea împreună cu Herman de Adlerhorst spre sud, iar apașii și marikopașii, sub conducerea lui Winnetou, împreună cu „Trifoiul” și lordul Lindsay, porniră pe urmele mojaveșilor, având în mijlocul lor pe señorita Miranda, legată pe cal și bine păzită.

13. Vestitorii groazei

Planul vânătorului era de a merge cu iahtul pe Colorado în jos, până la vărsarea lui Dry Creek și apoi pe această apă în sus, cât mai mult cu putință. După asigurările date de Forner, Dry Creek^[1] era în anotimpul acesta un râu destul de mare, cel puțin pe cursul său inferior, fiind navigabil pe o porțiune destul de întinsă. Intenția lui Old Firehand era să continue drumul spre Dos Palmas, care forma capătul liniei ferate a Pacificului de Sud, pe atunci încă în construcție. De la Dos Palmas, Valea morții — situată în munții San Bernardino Range — nu mai era departe.

Toate se desfășurară conform prevederilor. Iahtul navigă toată noaptea, mai întâi pe Colorado în jos, după aceea pe Dry Creek în sus. Dimineața, când Old Firehand părăsi vasul, împreună cu Herman de Adlerhorst, puteau nutri speranța de a fi luat-o cu mult înaintea celor urmăriți.

Iahtul se înapoie la Yuma, având la bord pe Forner, în timp ce vânătorul și Herman își continuară drumul călare. Caii fiind odihniți, ajunseră către seară la ținta lor.

Dos Palmas era o localitate mică și se compunea numai din câteva case ponosite. Copii goi se tăvăleau prin praf, iar figuri îmbrăcate în zdrențe stăteau rezemate de ziduri. Nici un puț, nici un copac verde nu erau de văzut în acest tablou.

Afară, departe, se puteau vedea coioți, lupi de prerie și alte animale sălbatice, care se furișau peste întinsul sterp. Uneori, un coiot turbează din cauza foametei, a setei, a căldurii și atunci face ravagii printre locuitori.

Cei doi călători căutară mai întâi o prăvălie, căci având în vedere rolul pe care urmau să-l joace în Valea morții, trebuiau să-și schimbe îmbrăcămintea. Din întâmplare, Old Firehand găsi un costum mexican frumos brodat, care

părea să fie croit după statura lui impozantă; alt costum părea a fi turnat pe Herman.

După aceea se interesară de un birt. Fură îndreptați spre o casă care se compunea dintr-un ocol pentru cai, o cameră pentru oameni și o încăpere fără ferestre, denumită bucătărie. Lângă casă se găsea o grădină în care creștea cea mai mare mândrie a localității, adică un cireș, care avea o înălțime de cinci picioare și trei ramuri fără frunze, subțiri ca degetul.

O femeie aduse celor doi clienți vin. Pe un taburet, într-un colț, stătea un tânăr, care privea tăcut și fix înaintea sa. Când patroana observă privirile pline de milă pe care i le aruncau cei doi, zise plină de mândrie:

— Fiul meu cel tânăr, señores, are darul profeției.

— Ce vrea să spună cu asta? întrebă Herman pe Old Firehand în șoaptă.

— Că băiatul acesta este idiot sau nebun.

— Ah, o influență a concepției indiene.

— Da, un dement e socotit aici aproape ca un sfânt. El este „iluminat” și tuturor vorbelor sale încurcate li se atribuie un sens cu mult mai profund. Uite cu câtă dragoste sunt îndreptate privirile mamei către bietul copil.

Patroana, care înțelese că vorbeau despre dement, zise prietenos:

— Se odihnește acum. Mai târziu, când spiritul va coborî din nou asupra lui, o să puteți să-i puneți niște întrebări, la care desigur că o să vă răspundă. Dar... Santa Madonna! Ce e asta?

De afară venea un zgomot infernal — țipete, strigăte, oameni alergând.

— Te pomenești că s-a întâmplat iar un omor? Viața unui om nu valorează aproape nimic aici, zise femeia.

— Fugiți! Fugiți! se auzea strigătul unei voci pătrunzătoare, închideți ușile!

— Maică Precistă, probabil că iar a apărut un coiot turbat! Ar fi al treilea în ultimul timp.

Cei doi bărbați trecură la fereastră, căci strigătele se apropiau din ce în ce mai mult.

— Un coiot, un coiot turbat, Păziți-vă, închideți ușile!

— Puteți fi liniștiți, zise femeia. Ușa mea este solidă, dar vai de sărmanul pe care-l va atinge dintele turbatului.

De la fereastră se vedea apropiindu-se un călăreț. Făcea impresia că auzise strigătele, dar nu le înțelesese, căci privea curios în direcția din care veneau.

Observându-l, cârciumăreasa exclamă:

— Ajută, cerule! E fiul meu.

Deschise repede fereastra și strigă:

— Juanito! Un coiot turbat — repede, repede!

Acum se vedea și animalul: un coiot uriaș, cu blana jigărită, ochii lucind în fundul orbitelor, ciolanele și coastele ieșindu-i prin piele, iar limba atârându-i din botul plin de bale. Coiotul gonea spre călăreț.

— Fugi, Juanito, fugi pentru Dumnezeu și toți sfinții! strigă femeia îngrozită.

Călărețul observă fiara turbată. Dădu pintoni calului și scoase revolverul din toc. Animalul se apropie amenințător, gata să sară. Se auzi o împușcătură, dar glonțul tânărului greși ținta. Coiotul, speriat de împușcătură, își trase coada între picioare și scoase un răcnet răgușit. Călărețul mai trase încă două focuri. Primul greși din nou ținta, iar cel de-al doilea atinse numai blana animalului, care, întărit, se pregătea acum pentru o nouă săritură.

Din strada de unde apăruse coiotul, veneau în goană doi câini mari. Blana lor era zbârlită, mușcată, sângerândă. Și ei se bătuseră cu fiara turbată. Încurajați de lupta omului, se repeziră asupra coiotului tocmai când acesta vroia să sară din nou asupra călărețului.

Juanito prinse mișcarea și trase a patra împușcătură, dar nici de data asta nu nimeri ținta. Atunci își îndreptă calul în galop spre casa mamei sale.

— Repede, repede! strigă femeia înfricoșată și alergă să deschidă poarta. Nu-i fusese rea presupunerea, căci fiara

gonea în urma călărețului. Reușise să schilodească printr-o mușcătură piciorul unuia dintre câini și să-l scoată din luptă și pe cel de-al doilea.

În fața casei, Juanito sări din șa, dădu calului o lovitură, acesta o luă la goană, iar tânărul se năpusti în casă. Mamă-sa îl urmă, dar amândoi neglijaseră în spaima lor să închidă ușa.

— Salvat! Mulțumesc lui Dumnezeu! strigă Juanito.

— Da, Sfânta Fecioară să fie binecuvântată! Dacă tu... Doamne Dumnezeule! Uite-l!

Ochii femeii erau îndreptați asupra intrării, unde apăruse coiotul, care, văzând călărețul ce-i scăpase, făcu un salt către el.

Juanito se feri în lături și căzu la pământ. Atunci răsună o împușcătură, iar odaia se umplu de fum. Old Firehand doborâse coiotul.

— O cerule! strigă băiatul cuprins de frica morții. Ajutor!

— Ești rănit? strigă mama lui. Sfântă Măria!

Strigătul se pierdu într-un nou zgomot, căci dinspre ușă veneau lătrăturile câinilor.

— Câinii! strigă Herman. Au fost mușcați. Păziți-vă! Dar vocea lui Old Firehand răsună liniștit prin larma și fumul, din cameră.

— Nici o frică! zise el.

Imediat răsunară două împușcături, ca și când ar fi fost trase deodată. Se auziră apoi urlete de câini, văicărelile mamei și ale fiului, până ce, în sfârșit, Old Firehand ordonă liniște cu vocea lui puternică.

— A fost mușcat cineva? întrebă el apoi.

— Eu nu, răspunse Juanito cu jumătate de glas.

— Nici eu, adăugă mamă-sa tremurând.

— Atunci nu țipați așa, ca și cum ar urma să fiți scalpați.

— Dar celălalt fiu, micuțul meu!... se tânguia femeia.

— Du-te și vezi ce e cu el.

Mama cercetă copilul slab la minte, după care zise ușurată:

— Sfinții l-au ocrotit. Voi aprinde astăzi o lumânare pentru slava patronului acestei zile.

— Coiotul e mort? întrebă Juanito încă plin de frică.

— Desigur, altfel te-ar fi rupt în bucăți. Uite-l aici, îl vezi cum zace?

— Văd... trei!

Fumul pulberii se împrăștiase. Animalele zăceau la pământ, lovite drept în creștetul capului.

— Dumneata ne-ai salvat pe toți de la o moarte groaznică; am fi fost acum pierduți cu toții, fără dumneata. Nu știu cum am putea să ne arătăm recunoștința, pe care ți-o datorăm, señor. Nu-i așa, Juanito? zise femeia.

— Desigur, mărturisi tânărul, în timp ce întinse mâna lui Old Firehand. Primește mulțumirile mele, señor. Pot să fac ceva pentru dumneata? Spune-mi, căci o voi face cu plăcere. Ai o mare prezență de spirit și ai dovedit că ești un trăgător foarte îndemânat. Dar priviți ce mulțime de oameni s-a adunat afară...

Oamenii intrară în casă, mai întâi cu prevedere, după aceea fără nici un fel de sfială, astfel încât în curând nu mai era loc în cameră. Toți laudau acțiunea rapidă a lui Old Firehand.

După aceea fură scoase afară animalele ucise. Mulțimea se împrăște și cârciumăreasa rămase cu cei doi fii ai ei și cu musafirii. Juanito își aduse o sticlă de brandy și o puse pe masă în fața lui. Abia acum putu Old Firehand să-l studieze ceva mai amănunțit. Bărbatul acesta nu avea încă treizeci de ani. Fața lui avea o înfățișare curioasă, de culoare pământie gălbuie și era sașiu. Defectul acesta, combinat cu gura lată și fără buze, precum și cu pomeții obrazilor ieșiți în afară, îi dădeau un aspect respingător. Era un chip în care nu puteai avea atât de ușor încredere. Tânărul acesta își manifestase mulțumirile printr-o strângere de mână, iar în rest manifestă o atitudine foarte

rece. Nici nu aminti faptul că și maică-sa și fratele său se aflaseră în pericol. Făcea impresia că nici nu s-ar gândi la aceasta. În orice caz, părea un om fără inimă, dacă nu ceva și mai rău.

Turnă pe gât repede câteva pahare, unul după altul, în timp ce maică-sa își mai făcea încă de lucru, cu celălalt fiu, slab de minte.

— Dar cum se face că ai venit astăzi la noi, Juanito? îl întreabă ea între timp.

— M-am cam plictisit.

— Stăpânul tău nu s-a înapoiat încă?

— Nu.

— Dar când se înapoiază?

— Nu știu. A lăsat totul pe mâinile mele. Toată grija și greutatea apasă numai pe umerii mei și nu primesc nimic în plus pentru asta. Dracu' s-o ia de treabă! Dacă o să meargă tot așa, atunci o să-i spun că nu-mi convine.

— Cum? Doar nu vrei să părăsești serviciul? Niciodată nu vei mai găsi un salariu atât de mare, lucru pe care ar trebui să-l ai în vedere.

— Trebuie să știi însă că niciodată nu mă voi expune atât de mult ca acum pericolului de a mă otrăvi.

— Bine, dar tu nu ai nimic de-a face cu mina propriu-zisă.

— Da de unde? Eu trebuie să fiu peste tot, chiar și la cuptoarele de topit. Privește la mine, la culoarea feței mele! Trebuie să-ți spun că inhalez mercur. Am avut intenția să-mi economisesc salariul, pentru ca apoi să încep o afacere pe cont propriu. Dar nici nu pot lucra peste puterile mele, în timp ce stăpânul trândăvește și face plimbări, care durează săptămâni întregi.

— Încotro a plecat?

— În sus, spre „Apa albastră”.

Old Firehand și Herman deveniseră atenți când fusese vorba despre mercur, dar atenția lor se mări și mai mult auzind vorbindu-se despre „Apa albastră”.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă femeia Dar ce caută acolo, în teritoriul apașilor dușmani?

— Nu se teme de ei, căci a plecat împreună cu marikopașii și intenționează... dar asta nu înseamnă nimic pentru tine și nici pentru alții.

— Poate că vrea să pună mâna pe argintul care se zice că ar fi îngropat acolo? își dădu cu părere bătrâna.

— Nu pot să știu.

— Dar el nu ți-a zis de ce a întreprins călătoria aceasta?

— Desigur că mi-a spus, sunt doar confidentul lui, fără mine nu poate face nimic.

— Așadar, tu conduci acum toată mina?

— Singur de tot. De altfel, acesta a fost și motivul pentru care am spus că muncesc de mă distrug. Apoi continuă, privind la cei doi străini. E o viață ca în iad. Numai stânci, arșița soarelui și vaporii otrăvitori. Dracu' să ia totul! Dar să vorbim mai bine despre altceva. De unde sunteți dumneavoastră, señores?

— De dincolo, răspunse Old Firehand.

— Așadar din Mexic?

— Da.

— Ce vă aduce aici, în cuibul acesta blestemat?

— Afacerile.

— Afaceri? Nu vă înțeleg, căci în regiunea aceasta sărăcăcioasă, nu se pot face nici un fel de afaceri.

— Poate, totuși. Am o mare fermă și am descoperit pe proprietatea mea o mină foarte rentabilă.

— Cerule! sări Juanito în sus. Este într-adevăr atât de rentabilă?

— Chiar foarte mult.

— Aur sau argint?

— Amândouă.

— Asta e ceva rar, foarte rar. Ți urez mult noroc, señor! Dar care este legătura dintre mina dumatăle și această călătorie?

— Argintul nu se găsește în straturi curate, trebuie să-l extrag din alte metale și pentru asta, după cum cred că știi și dumneata, este nevoie de...

— ... mercur, completă Juanito.

— Desigur.

— Acum știu ce fel de afaceri te aduc aici. Vrei să cumperi mercur de la señor Roulin.

— Da, dar de ce tocmai de la el?

— Pentru că este singurul la care se poate găsi aici această marfă. Nu cumva îl cunoști?

— Desigur, sunt doar în serviciul lui și îndeplinesc funcția de administrator al minei.

— Așadar, adineauri vorbeai de stăpânul dumitale?

— Da.

— Atunci, după cât am putut înțelege, el nu e acasă?

— Nu. A plecat.

— Dar când se înapoiază?

— Nu știu. S-ar putea însă să se înapoieze chiar astăzi.

— Mi-ar fi foarte neplăcut, dacă ar trebui să aștept timp mai îndelungat.

— Nici nu e nevoie, căci sunt eu aici.

— Dar dumneata poți încheia asemenea afaceri?

— Desigur.

— Foarte bine. Nu-i așa că mina aceasta este situată în Valea morții?

— Da.

— Când te înapoiezi acolo?

— Chiar astăzi.

— Atunci vom merge și noi cu dumneata.

— Asta nu se poate, señor.

— De ce?

— Lui Roulin nu-i place să vină străini acolo.

— Asta nu pricep, câtă vreme cumpărătorii trebuie să vină la el.

— Nu e nevoie, deoarece avem marfă depozitată aici, la mama mea, așa că cine vrea să cumpere mercur, vine aici.

— Hm! Dar ce cantități aveți în depozitul vostru de aici?
— Cincizeci de kilograme.
— Numai atât?
— Nu cumva ai nevoie de mai mult?
— O cantitate de patru ori mai mare.
— Dar pentru ce îți trebuie o cantitate atât de mare?
— Poți fi sigur că, dacă n-aș avea nevoie de ea, n-aș cumpăra-o.

— Plătești imediat?

— N-am obiceiul să iau nimic pe datorie.

Juanito făcu ochii mari și-i măsură pe Old Firehand și pe Herman din creștet până în picioare, ca și când ar fi vrut să aprecieze forța lor, apoi zise:

— Cred că ai încurcat socotelile. Ai mai cumpărat vreodată mercur?

— Da.

— Și susții că ai asupra dumatăle atâția bani încât să poți plăti două sute de kilograme?

— Desigur. Ești dispus să închei afacerea?

— Bineînțeles.

— Dar ce facem cu mercurul care-ți mai lipsește?

Juanito aruncă o privire șireată spre Old Firehand. Acesta observă privirea și-și dădu imediat seama ce era în mintea lui: „O să-mi cazi în cursă! Adineauri te-am oprit să vizitezi Valea morții; acum însă, când știu că ai atâția bani asupra ta, te duc eu acolo”.

— Vrei, deci, să mergi la fața locului?

— Nu crezi cumva că aș fi dispus să cumpăr pielea ursului din pădure? zise vânătorul.

— Mercurul nostru e curat.

— Poate să fie, dar eu vreau să-l analizez la sursă.

— Și dacă nu sunt de acord cu asta?

— Atunci afacerea cade baltă.

— Se pare că dumneata ții foarte mult să vizitezi Valea morții!

— În primul rând țin să analizez mercurul. Dar îți mărturisesc că sunt într-adevăr curios să văd locul acesta, care are un nume atât de sinistru încât te ispitește să îl vizitezi.

— Hm! mormăi Juanito gânditor. Ce-i drept, eu ți-aș îndeplini dorința; dar dacă se va înapoia señor Roulin...

— Îi vei spune că am venit direct la Valea morții să cumpăr mercur.

— Desigur că ar fi o explicație față de care cred că n-ar avea nimic de obiectat.

— Mai ales că noi cumpărăm o cantitate mare, pentru care primește o sumă importantă de bani.

— Ei bine, atunci vă iau cu mine, zise Juanito și cu teamă și cu speranță.

Cârciumăreasa, care ascultase până acum tăcută, se apropie și zise pe un ton rugător:

— Señor, renunțați la această dorință, căci îl expuneți pe fiul meu la pericolul de a-și pierde serviciul.

— Asta mă privește pe mine, interveni brutal Juanito. Ține-ți gura!

— Nu, căci tu nu trebuie să iei pe acești señori cu tine.

— Ba o să-i iau.

Fața femeii exprimă o spaimă care, desigur, mai avea și alte motive decât grija pentru fiul ei. Ea se apropie de Old Firehand și-i spuse:

— Dumneata n-ai merge dacă ai ști...

— Taci, bătrâno! îi reteză vorba amenințător Juanito.

— Aș tăcea ca întotdeauna, pentru a nu-ți strica ție și serviciului tău; dar domnii aceștia ne-au salvat viața și deci suntem obligați să-i tratăm cu toată sinceritatea.

— Dar îngrijorările tale țin numai de basme.

— Este adevărul. Dumneavoastră trebuie să știți, domnilor, că Valea morții este foarte periculoasă.

— Cum așa? Din cauza căldurii?

— Nu, din cauza spiritului rău care locuiește acolo printre stânci. Cine merge în Valea morții, e pierdut.

— Lucrul acesta nu-l cred, căci fiul dumitale locuiește acolo și, cu toate acestea, nu i s-a întâmplat încă nimic.

— I-am dat un talisman făcător de minuni, care-l protejează.

— Dar seșor Roulin, proprietarul minei? Nici lui nu-i face nimic spiritul cel rău?

— Poate că are și el un talisman.

— În cazul acesta să nu-ți faci nici o grijă. Tovarășul meu de aici, precum și eu, avem de asemenea astfel de talismane, făcătoare de minuni. Priviți la ele.

Zicând acestea, Old Firehand arată spre pușca sa și a lui Herman.

— *Dios* dumneata glumești! Crezi că ai putea să faci ceva împotriva unui spirit, cu pulbere și gloanțe?

— Desigur.

— Nu, nu. Au fost și alții acolo, care au crezut și ei același lucru — un seșor Wilkins, un seșor Adler, un...

— *Diablo!* Vrei să taci odată! urlă Juanito ca un turbat.

— Nu, astăzi nu mai tac. Au mai mers în această vale mulți bărbați și femei, dar niciodată nu s-a mai auzit ceva despre ei.

— Ei bine, mi-am dorit de mult să văd un spirit, poate că mi se va îndeplini astăzi această dorință.

— Da, ai să-l vezi; dar clipa în care-l vei vedea va fi și ultima din viața dumitale.

— Mamă, tu aiurezi.

— V-am mai spus, domnilor, că fiul meu mai mic are darul de a prezice. Să-l întrebăm pe el.

Zicând aceasta, femeia îl trase pe Old Firehand de braț până-n fața scaunului pe care stătea dementul. Herman îi urmă. Postându-i pe amândoi în fața „profetului”, îl întrebă arătând spre Old Firehand:

— Enrique, îl vezi pe acest seșor?

Bolnavul ridică încet capul și, privind fix spre Old Firehand, murmură:

— Îl văd, îl văd, da.

— Este un om bun?

— Bun, foarte bun. Enrique îl iubește.

Spunea lucrul acesta poate din cauză că își dăduse seama că Old Firehand salvase întreaga familie.

— Dânsul vrea să meargă în Valea morții. Să facă asta?

— Să meargă, căci lui nu i se va întâmpla nimic.

— *Alabado sea Dios!* Mulțumim lui Dumnezeu! Ceea ce spune el, se îndeplinește întotdeauna.

Juanito se sculase în picioare și privea încruntat la scena aceasta.

— Ei bine, vezi și tu acum! o ironiza el. Au plecat câțiva călători spre Valea morții, au străbătut-o și pentru că, după aceea, nu au mai fost văzuți pe aici, s-a crezut că ar fi dispărut, lucru care de fapt e o prostie. Un spirit rău în vale, asta este mai mult decât ridicol. Doar n-o să credeți cumva acest lucru, señores?

— Nici prin cap nu ne trece așa ceva, răspunse Old Firehand râzând. Lucrul acesta trebuia să-l fi înțeles dumneata din cuvintele noastre.

— Desigur că drumul acesta nu e chiar atât de lin, dar nu datorită unui spirit rău, ci mai mult din cauză că pe acolo se arată deseori indienii. Sunteți bine înarmați?

— Da.

— Aveți numai puștile?

Atât Old Firehand, cât și Herman, purtau niște eșarfe mexicane late, înfășurate în jurul mijlocului. Dedesubt erau băgate revolverele, în așa fel încât nu puteau fi observate. Privirea cu care Juanito căuta armele, nu prea era menită să inspire încredere.

— Avem puștile acestea și câte un cuțit, răspunse Old Firehand. Cred că este de ajuns.

— Pe deplin, mai ales că sunteți trăgători atât de buni, după cât am observat. Sunteți gata să pornim chiar acum?

— Da. Cât e până acolo?

— Ne trebuie patru ore. Aveți cai buni?

— Mai buni decât al dumitale.

— Atunci, haideți!

Plătiră consumația și, luându-și rămas-bun de la cârciumăreasă, porniră la drum.

La nord de Dos Palmas se întinde un șes lung și pietros, fără drumuri și poteci, complet lipsit de vegetație, în schimb, soarele dogorea atât de tare încât aproape că nu puteau ține ochii deschiși, deși era târziu după-amiază.

Cei trei bărbați călăreau tăcuți spre ținta lor. Juanito îi studia pe furiș pe cei doi însoțitori ai săi: aceștia se făceau că nu observă nimic.

— Cum găsiți mercurul, señor? întrebă Old Firehand. E curat?

— Nu prea, căci e amestecat cu sulf.

— La mare adâncime?

— Cam așa.

— Aveți mulți lucrători?

— Nu. Metalul este atât de abundent, încât avem nevoie numai de puțină mână de lucru.

— În cazul acesta, señor Roulin trebuie să fie un om foarte bogat.

— Se poate.

— Are de mult mina aceasta?

— Nu știu.

— Nu cumva ar fi dispus s-o vândă?

— Nu l-am întrebat. Se pare însă că se simte destul de bine aici. E necăsătorit și o menajeră bătrână are grijă de gospodăria lui. Dar să nu vorbim despre asta, căci nu mă interesează chestiunile personale ale stăpânului meu.

— Ei, dar misterios mai ești! Ai putea inspira teamă.

— Atunci, întoarceți-vă!

— Pe lângă asta mai ești și nepolíticos; ai o fire ciudată, tinere. Asemenea oameni îmi plac. Sunt convins că după ce ne vom cunoaște mai bine, o să ne înțelegem.

— Posibil.

Juanito dădu piteni calului, astfel încât acesta începu să galopeze. Old Firehand și Herman fură obligați să facă

la fel. De acum înainte nu se mai rosti nici un cuvânt. Juanito se ținea ceva mai înainte, pentru a nu le da prilejul să înceapă o convorbire, căci nu prea știa ce să răspundă. Afară de asta, mai era încă nervos din pricina cuvintelor mamei sale, care de fapt nu știa ce funcție anume ocupă el la Roulin și cine era spiritul rău la care se referise.

Șesul începu să urce. Apărură munți pleșuvi, cu piscuri pronunțate. În momentul când soarele cobora la orizont, călăreții ajungeau într-o vale strâmtă, tăiată adânc între stânci abrupte.

— Intrarea! zise Juanito zgârcit la vorbă.

— Valea morții?

Juanito nu se mai obosi să răspundă.

Valea era lungă. La un moment dat, începu să se lărgască și să coboare către un găvan. Zărindu-l, Old Firehand își opri instinctiv calul.

Găvanul avea un diametru de peste trei kilometri. Era împrejmuț de stânci negre, crăpate, cu fisuri înguste și adânci. Pereții aceștia produceau o impresie sinistră. Se părea că în găvan ar fi bântuit odată un mare foc, care a înnegrit pereții, dacă nu cumva chiar acolo ar fi intrarea spre iad.

— Da, aceasta este Valea morții, după cum se și vede! zise vânătorul.

Soarele nu se mai vedea, dar arșița pe care o lăsase în adâncimea aceasta aproape că nu permitea oamenilor și animalelor să răsuflă. Caii sforăiau. Nu se zărea nici o urmă de vegetație. Totul în jur era mort, mort, mort! O singură urmă de viață, ca după cataclism, se arăta în mijlocul găvanului: un firișor de fum ce se înălța din vârful unui crater.

— Ah, un munte care scuipă foc? Așa ceva nu aș fi bănuț. E periculos? întrebă Old Firehand.

— Nu. Singurul semn că mai activează sunt gazele pe care le emană.

— Craterul acesta poate fi văzut?

— Nici un drum nu duce acolo!
— Cu toate acestea, văd un om sus.
— Imposibil!
— Totuși...
— Ar trebui s-o știu și eu!
— Nu vezi punctul acela întunecat? Pun rămășag că e un om.

— Fața lui Juanito se crispă de furie.
— Un om? Nu, e o pasăre. Hei, lasă binoclul jos!
Duse apoi degetele la gură și scoase o fluierătură stridentă, la auzul căreia figura de sus dispăru imediat.

— Vezi că a fost o pasăre?
— O pasăre ar fi zburat. Figura aceea n-a zburat, s-a ascuns...

— Señor, eu sunt aici acasă. Dacă nu vrei să mă crezi, atunci nu mai spun nimic.

— Ei, nu te supăra. Am zis și eu, așa. Dar unde e locuința dumitale?

— O s-o vedeți imediat.

El galopă înainte, astfel încât nu putu auzi cele ce-și șoptiră cei doi.

— A fost un om, zise Herman.

— Desigur.

— Mă las fript dacă forma aceea e un vulcan. Cred că știu acum cine e spiritul rău despre care a vorbit cârciumăreasa.

— Trebuie să fim foarte prevăzători. Sunt ferm convins că acest individ ne-a pus gând rău. Să nu mai vorbim însă, ca să nu-și dea seama că l-am demascat.

— Poate că și bănuiește, fiindcă prea l-ai contrazis.

— Mi-a fost greu să tac la toate obrăznicile acestui individ.

Călăriră până ajunseră la o împrejmuire care, pe trei laturi, era formată din pereți zidiți, cea de-a patra fiind peretele unei stânci. Împreună, alcătuiau un pătrat destul de înalt.

— Ce e aici? întrebă Old Firehand.

— Locuința mea, răspunse Juanito.

— Fără ferestre?

— Ceea ce vedeți sunt pereții curții. Casa este în interior.

— Aha, zidurile împrejmuesc un așa-zis patio spaniol!

— Veniți după mine!

După al doilea colț era o ușă. Atât de scundă și atât de îngustă, încât cel ce vroia să intre, dacă era călare, trebuia să descalece, iar dacă erau mai mulți, trebuiau să se strecoare unul câte unul, om și animal. Era construită din lemn tare și căptușită cu fier. Nici un lacăt, nici o gaură pentru cheie, nici o clanță.

Juanito descălecă și scoase un pistol de la brâu, cu care bătu tare în poartă. După scurgerea unui timp oarecare, ușa se deschise puțin, spre înăuntru. Apăru o basma roșie decolorată, un nas lung și subțire, iar sub el o gură zbârcită și știrbă.

— Cine e acolo?

— Eu. Dar, ce, nu mă vezi, vrăjitoare bătrână?

— A, dumneata? Ai și oaspeți? Dar lucrul acesta e interzis.

— Nu te privește!

— Señor Roulin ne va certa.

— Treaba mea! Vrei să deschizi o dată?

— Ei bine, dacă o iei asupra dumitale, mie-mi este indiferent.

Femeia deschise. Avea, într-adevăr, aspectul acelor vrăjitoare bătrâne din basmele pentru copii, care locuiesc adânc în pădure și mănâncă pe copiii care se rătăcesc în ea. Era desculță, iar pe corp nu avea decât o fustă veche, ruptă și o cămașă care desigur nu fusese spălată niciodată. Picioarele îi erau extrem de murdare; la fel, brațele și mâinile descărnate. Bătrâna făcea întru totul impresia că ar fi venit dintr-o afumătoare în care atârnase mai multe luni

și se uscaseră ca o prune. Îndreptându-și ochii fără gene asupra celor doi străini, zise râzând:

— Atunci, haide, intrați și fiți bineveniți! Cred că o să vă placă la noi.

Râsul răsună ca un crăcănit de corb, care jubilează simțindu-și prada între gheare.

Juanito intră și trase calul după sine. Old Firehand și Herman făcură la fel. Printr-un gang întunecos ajunseră în curte. Acum văzură și ferestrele. Nici urmă de giurgiuvele și sticlă. Numai niște găuri în zid, sub formă de creneluri pentru tragere.

— Aduceți caii în grajd! zise Juanito, pășind către o încăpere, care-și justifica denumirea numai fiindcă avea câteva cârlige de fier pentru legarea cailor.

— Fân pentru animale aveți? întrebă Herman.

— Nici un fir. Îi hrănim cu porumb, pe care trebuie să-l aducem de departe.

— Dar apă?

— Foarte puțină, căci în valea aceasta nu există nici un izvor cu apă potabilă, numai un pârâu sulfuros. Din cauza aceasta suntem nevoiți să adunăm apă de ploaie în cisterna de acolo, lucru foarte anevoios, căci pe aici plouă foarte rar.

Old Firehand se apropie de cisternă. Nu apucă să vadă decât o gaură adâncă, fiindcă un miros greu îl făcu să-și întoarcă fața. Îi atrase însă atenția, lângă această gaură, o scară portabilă.

— Haideți acum, domnilor, zise Juanito, să intrăm în salon.

Urcară pe o scară lată de piatră și pășiră în încăperea pe care Juanito o numise „salon”. Tot mobilierul se rezuma la o masă veche și câteva scaune. Două deschizături în zid formau ferestrele. Întrucât se înserase, Juanito aprinse o lumânare înfiptă într-un doveac.

— Așa, zise Juanito. Fiți bineveniți, sonori! Așezați-vă și faceți-vă comozi. Eu trebuie să ies pentru o clipă.

Plecă. Cei doi bărbați, rămași singuri, priviră în jur și izbucniră în râs.

— Acesta este „salonul”, zise Herman. La o asemenea splendoare nu m-am așteptat.

— Cred că vom avea surprize și mai mari. La drept vorbind, aici nimic nu-i de râs.

— Chiar! Ce părere ai despre baborniță?

— Răs-străbunica dracului.

— Cel puțin. Dar intrarea? Când am trecut prin poartă, am avut impresia că sunt un pițigoi care intră în cursă.

— Și eu la fel. Ne găsim într-o cursă, fără îndoială.

— Crezi, într-adevăr, că individul acesta vrea să ne ucidă?

— Da, zise Old Firehand pe gânduri.

— Dar suntem salvatorii lui!

— Lucrul acesta îi este absolut indiferent. N-ai văzut că mai întâi nici n-a vrut să ne ia cu el? Iar când a auzit de banii noștri, nu numai că a consimțit imediat, dar a bruscato și pe maică-sa, care încercase să ne determine să renunțăm de a merge în Valea morții.

— Trebuie să ne păzim!

— Deocamdată, însă, să aflăm câte persoane se găsesc aici. Sunt convins că... Pst! Vine cineva!

14. Bestii cu chip de om

Părăsind „salonul”, Juanito trecu printr-un coridor întunecos, cu mai multe uși de fier și intră într-o cameră joasă, unde, pe un taburet, stătea bătrâna; tocmai își umplea o pipă.

— S-a întâmplat ceva în lipsa mea? întrebă el.

— Nu.

— Dar Anita?

— Fata a fost foarte liniștită. Nu credeam că te vei înapoia astăzi.

— Am întâlnit pe acești doi indivizi și din cauza lor am fost nevoit să mă înapoiez.

— Dar ce vor?

— Să cumpere mercur.

— Ai, doar, destulă marfă la mama dumitale.

— Adevărat. Numai că... Ascultă, trebuie să-ți spun ceva.

— Dă-i drumul!

Bătrâna își aprinse pipa și începu să fumeze.

— Îți mai aduci aminte de englezul acela?

Bătrâna rânji cu înțeles:

— A fost o bucățică grasă. Ar fi de dorit să ne mai cadă unul, zise ea.

— Mai bine doi, decât unul!

— Ce vrei să spui? Nu cumva faci aluzie la musafirii de astăzi?

— Chiar așa.

— Au bani?

— Sute de dolari!

— *Dios!* Dar cât voi primi eu?

— O sută întreagă.

— Și hainele, hainele?

— N-am nimic împotriva.

— În cazul acesta sunt pentru. Bineînțeles, Roulin nu trebuie să știe nimic despre asta.

— Ferească Dumnezeu! Așadar, tu vei primi o sută de dolari și hainele, iar eu restul și caii.

— De acord.

— Mai ai otravă?

— Da, tot din aceea, din care a halit și englezul. E sigură! Ce s-a mai zvârcolit când a început să-i ardă mâțele!

Bătrâna râse drăcesc. Părea și mai rea decât Juanito.

— Atunci, să le pregătim masa, zise el, căci seșorii sunt desigur flămânzi.

Juanito ieși din cameră, dar se opri imediat, deoarece avu impresia că aude ceva. Ascultă câteva clipe, dar nevăzând și nemaiauzind nimic, își continuă drumul, coborând scările în curte și îndreptându-se spre magazia de alimente.

Cu toate acestea nu se înșelase, căci o femeie ascultase la ușă, iar atunci când el ieși afară, ea se ascunse, până ce Juanito își continuă drumul. După aceea se furișă mai departe, căci era grăbită și nu putea pierde nici o clipă. Se opri în ușa salonului unde se găseau musafirii, îmbrăcămintea ei era ruptă și murdară, dar persoana ei nu făcea o impresie prea proastă. De la prima vedere se putea vedea că e spaniolă.

— Cine ești, ce dorești, seșorita? întrebă Old Firehand.

Fata duse degetul la gură și șopti:

— Mai încet, seșor, căci nimeni nu trebuie să știe că am venit aici. Vă previn că Juanito și bătrâna vor să vă otrăvească.

— O!

— Da, cu carne — chiar acum s-a dus s-o aducă.

— Mi-am închipuit așa ceva. Știi precis lucrul acesta?

— Da. V-am văzut venind și am sperat că veți putea să mă salvați și pe mine. Din această cauză m-am furișat și am

ascultat la ușa bătrânei. Cu acest prilej am auzit că au otrăvit deja un englez...

— Din ce în ce mai interesant!

— Pe dumneavoastră vor să vă omoare fiindcă ați avea câteva sute de dolari. Bătrâna urmează să primească o sută de dolari și hainele voastre, el restul și caii.

— Ai spus că aștepti salvarea de la noi. Dar cine ești dumneata?

— Ah, Doamne, sunt o biată fată nenorocită...

Rostind cuvintele acestea, își duse mâinile la față, gata să plângă.

— Devenisem stăpână aici, continuă ea apoi suspinând. Dar nu a trecut prea mult timp și Roulin s-a săturat de mine. De atunci nu mai am voie să părăsesc casa. Vai, Doamne, bănuiesc cam ce au de gând să facă cu mine.

— Ce anume?

— Este atât de îngrozitor, încât aproape că nu pot să cred, însă am auzit tot ce a vorbit Roulin cu Juanito.

— Dar despre ce au vorbit?

— Urmează să fiu închisă în mină.

— *Diablo!*

— Acolo trebuie să lucrezi până ce mori de o moarte îngrozitoare.

— Dar asta e ceva satanic.

— Niciodată nu mai poți vedea lumina zilei.

— Unde este mina?

— Asta n-o știu.

— Crezi că mercurul este scos din craterul acesta?

— Da, căci uneori se aud noaptea voci, acolo, sus.

— S-ar putea ca intrarea să fie prin beci?

— Nu există beci aici.

— Sau poate prin cisternă, căci alături se găsea o scară?

— Scara lipsește deseori de acolo.

— Cine o ia?

— Nu pot să știu, căci mie nu-mi este permis să mă interesez de ceva. Dacă s-ar observa că mă amestec

undeva, aş fi imediat închisă.

— Câte persoane se găsesc în casa aceasta?

— În prezent numai trei: Juanito, bătrâna şi eu.

— Foarte bine! Aşadar, dumneata doreşti să pleci de aici?

— Da. Prefer să mor decât să mai rămân aici.

— În cazul acesta îţi promit să te luăm cu noi.

— Când seşor?

— Imediat ce vom pleca şi noi, poate chiar în noaptea asta. Unde e camera dumatăle?

— În fund de tot, acolo unde aripa stângă a zidului se lipeşte de peretele stâncii. Alături de scara care duce spre acoperişul clădirii.

— Uşa de la camera dumatăle este deschisă?

— Da.

— În cazul acesta poţi fugi şi singură.

— A, nu, căci uşa principală e permanent încuiată, iar bătrâna nu dă niciodată cheia din mână.

— Unde o păstrează?

— În sân... Pentru numele Domnului, vine.

Fata se furişă afară şi se ascunse în colţul cel mai apropiat. Juanito nu putu s-o vadă, deoarece pe sală era întuneric. Intră în salon fără să bănuiască ceva.

— Seşorilor, zise el, am ordonat să vi se pregătească ceva pentru masa de seară.

Acum când Old Firehand ştia că în casă se găsesc numai trei persoane, era convins că va putea duce la îndeplinire planul său.

— Dar ce o să ni se servească?

— Friptură.

— Cine o pregăteşte?

— Portăreasa.

— Brr! Mai bine lipsă.

— De ce?

— Că noi nu vom mânca nimic din cele atinse de femeia aceea soioasă.

— Trebuie să aveți în vedere că nu vă găsiți la New York, ori San Francisco.

— Dumneata crezi oare că numai în aceste două localități poate fi cineva curat?

— În definitiv sunteți musafirii mei și trebuie să vă fac pe plac, așa că o să caut o altă bucătăreasă.

— Dar ai alta la îndemână?

— Chiar mai multe, căci aici locuiesc încă câțiva seňori și seňorite tinere, rude ale lui seňor Roulin. Cucoanele acestea o să vă servească cu toată plăcerea.

Era o minciună grosolană. Old Firehand se prefăcu a-l crede.

— Faceți-vă comozi și ușurați-vă de armele acestea grele, reîncepu Juanito.

— Vom rămâne și pe timpul nopții în camera aceasta.

— Nu.

— Atunci nu lăsăm armele din mâini, căci un bun vânător nu se desparte niciodată de arma sa.

— În cazul acesta, să vă arăt odăile dumneavoastră.

— Camerele noastre? Avem nevoie numai de una singură, căci suntem obișnuiți să dormim împreună.

Juanito încreți fruntea, dar se stăpâni.

— Din partea mea, rămâneți împreună, dacă nu vreți altfel. Permiteți-mi deci să vă conduc la camera dumneavoastră.

Juanito luă lumânarea și păși înaintea oaspeților săi spre aripa dreaptă a clădirii. Acolo deschise o ușă de fier și lăsă pe cei doi să intre înăuntru. Camera era mică și nu avea nici măcar o spărtură în zid. Cine era închis acolo, era prizonier, fără a putea respira măcar o gură de aer proaspăt. Old Firehand observă imediat aceasta și aruncă o privire spre tavan. Ceea ce văzu acolo, îl liniști. Tavanul nu era prea înalt și era construit din scânduri simple. În mijlocul încăperii se găseau o masă și două scaune vechi.

— Luați loc, seňores, zise Juanito, merg acum să vă aduc pături pentru așternut. Sunteți acum ca acasă, așa că

puteți lăsa din mâini armele; mă reîntorc imediat.

Cu aceste cuvinte, ieși din cameră.

— Individul acesta cred că are o frică zdravănă de puștile noastre, își dădu cu părerea Herman.

— Ține morțiș să le lăsăm din mână. Măgarul însă o face cam bătător la ochi.

— Nu prea mă simt bine aici, căci nu există nici măcar o fereastră. Dacă ne închide, nu mai putem ieși.

— Ba da, prin acoperiș.

— Crezi că e posibil?

— Sper că da; o să cercetăm imediat.

Old Firehand se urcă pe masă. Vânătorul era atât de înalt, încât ajungea cu capul aproape până-n tavan. Pipăindu-l găsi o scândură care cedă.

— Uite, până una-alta, avem aici o cale de ieșire.

Nu stătură prea mult timp la discuții, căci se înapoie. Juanito, aducând câteva pături pe care le întinse într-un colț, drept culcuș.

— Așa, señorilor. Acum faceți-vă comozi și dezbrăcați-vă.

— Se pare că dumneata ții foarte mult să ne lăsăm armele din mâini.

— Eu? Nu. O spun numai așa, din politețe. Și eu fac așa, când sunt musafirul cuiva. Cine nu o face, ofensează gazda, căci își manifestă neîncrederea.

— Dar și gazda trebuie să depună armele.

— Eu am numai revolverul acesta la brâu. Uite, îl pun aici.

Juanito scoase arma de la brâu și o așeză pe masă. Old Firehand și Herman rezemară puștile de perete, într-un colț al camerei. Juanito păru a fi mulțumit acum, căci zise:

— Așa îmi place! Mă duc să văd dacă e gata friptura: cred că-mi permiteți să vă servesc chiar eu?

— Cu plăcere!

Juanito dispăru din nou. Old Firehand se apropie repede de masa pe care se găsea revolverul și, scoțând cartușele din butoiș, zise:

— Nu putem ști ce se va întâmpla. Poate se va ajunge la împușcături. De aceea, e mai bine să facem ca jucăria asta să fie inofensivă.

După aceea, așază revolverul la loc. Abia terminase operația și Juanito se înapoie, având în mâini o tavă cu turte proaspete din făină de porumb, precum și bucăți de friptură care miroseau atrăgător.

— Priviți, seňori măncarea dumneavoastră.

Old Firehand și Herman se așezară la masă.

— Nu aveți cumva și un al treilea scaun? întrebă Old Firehand.

— Dar pentru cine? Nu cumva pentru mine?

— Desigur! Doar n-o să mănânci stând în picioare.

— Mulțumesc, dar e numai pentru dumneavoastră. Eu am mâncat.

— Dacă nu împarți masa cu noi, atunci nu mâncăm nici noi. Suntem musafirii duminică, așa că trebuie să iei parte la masă și dumneata.

— Ei, bine, seňori; o să vă fac pe plac și în această privință.

Juanito plecă și se înapoie cu un scaun și o bucată de carne rece.

— Așa e bine, răsă Old Firehand. Dumneata o să vezi că în trei ospățul e mai gustos decât în doi. Te rog, servește-te!

Juanito luă o turtă și mușcă din ea; așadar acestea nu erau otrăvite.

— Haide, te rog, servește și carne.

Old Firehand scoase cuțitul, tăie o bucată de friptură și o întinse lui Juanito.

— Mulțumesc! zise acesta repede. Eu mănânc rece.

— De obicei și noi mâncăm tot rece. Dar acum trebuie să împărțim. Ia friptura.

— Păstrați-o pentru dumneavoastră, căci eu nu sunt mare amator de așa ceva.

Old Firehand insistă. Juanito ajunse în mare încurcătură și încercă tot felul de scuze și pretexte.

— Aș vrea să văd pe omul care nu poate mânca friptură de vită, insistă vânătorul cu mânie. Dumneata ești singurul vinovat dacă o astfel de purtare mi se pare suspectă.

— Suspectă? Cum așa?

— Pentru că refuzi cu atâta încăpățănare să mănânci. Probabil că ceva nu e în regulă cu carnea asta. Eu nu voi mânca din ea.

— Nici eu, zise Herman.

— Vreți să mă ofensați, señori?

— Faptul că nu mănânci cu noi constituie de asemenea o ofensă. Dar nu vreau să ne certăm prea mult, căci eu sunt mexican și nu englez. Ca atare, nu vreau să mor ca englez, ci ca mexican.

Fața lui Juanito deveni pământie.

— Ce vrei să spui cu asta, señor? întrebă el.

— Nu a murit aici un englez?

— Nu știu nimic despre așa ceva.

— După ce mâncase aici la voi niște carne, care fusese otrăvită de bătrâna aceea?

— Nu cumva ai înnebunit?

Rostind cuvintele acestea, Juanito sări în picioare de pe scaun. Ochii lui aruncau fulgere.

— Nici vorbă, zise Old Firehand liniștit, adăugând apoi; sunt atât de conștient, încât urechea mea a auzit tot ce ai pus la cale cu vrăjitoarea bătrână.

— Ce anume?

— Ca ea să primească o sută de dolari și îmbrăcămintea noastră.

— *Tormenta!*

— Dumneata urmând să iei restul și caii noștri. Old Firehand rămase liniștit pe scaun și surâse cu foarte multă indiferență.

— Señor, zise Juanito făcând mari eforturi să se stăpânească, nu vă înțeleg.

— Cu atât mai bine vă înțeleg eu pe voi, ucigașilor! Dumneata ești spiritul rău din Valea morții, despre care a povestit mama dumitale. Vrei să ne omori pentru a pune mâna pe bani, dar asta n-o să-ți reușească așa cum ți-au reușit celelalte fărădelegi.

— Nu? scrâșni Juanito. Tocmai c-o să-mi reușească!

Zicând acestea, apucă revolverul de pe masă, cu ochii spre Old Firehand și apăsă pe trăgaci. Arma nu luă foc. Mai apăsă de două ori, dar zadarnic.

— Nu te osteni, zise Old Firehand râzând. Am avut noi grijă ca viespea să nu poată înțepa.

Cu aceste cuvinte, Old Firehand scoase revolverul său de la brâu; Herman făcu la fel. Juanito aproape că încremenise. Văzând cele două arme, viața reveni în el și, înainte ca unul din cei doi să-l fi putut împiedica, sări afară și închise ușa în urma lui. Cheia scrâșni în încuietoare și zăvorul fu tras.

— Sunteți prizonieri! strigă el batjocoritor.

— Da, prizonieri, zise Herman și numai noi suntem vinovați de asta.

— Nu-i nimic, master. Individul acesta tâmpit își închipuie că a putut să ne păcălească. Ar fi fost o mare prostie din partea noastră, dacă am fi tras în el, deoarece de la el trebuie să aflăm o mulțime de lucruri de care avem nevoie. Poți fi sigur că dacă aș fi vrut, nu ne-ar fi scăpat. Pentru asta era suficient să mă postez între el și ușă. Vom ieși prin tavan și poate că va fi cu putință să-l spionăm, căci astfel vom afla mai multe, decât forțându-l să vorbească. Stinge lumânarea, să nu fim văzuți.

Old Firehand se urcă pe masă și, cu ajutorul patului grelei sale arme, scoase una din scândurile tavanului. O ridică și ieși pe acoperiș.

— Haide, vino și dumneata și ia-ți și pușca!

Câteva clipe mai târziu, Herman se găsea lângă Old Firehand.

— Tăcere! zise vânătorul. Trebuie să ne așteptăm ca zgomotul produs de scoaterea scândurii să fi fost auzit. În cazul acesta, Juanito va veni să vadă ce s-a întâmplat.

Trecu un minut fără să vină cineva.

— Totul merge foarte bine, șopti Old Firehand. Ne găsim în aripa dreaptă și trebuie să trecem spre aripa stângă, unde se găsește scara. Nu este exclus ca Juanito să se afle cu bătrâna într-o cameră situată chiar sub noi. Să nu pășim deci pe scânduri, ci pe zidul împrejmuitoare, pentru a evita orice zgomot.

Ajunseră curând la aripa stângă, descoperiră un oblon în acoperiș și dădură peste o scară îngustă, pe care coborâră. Înainte de ultima treaptă, Old Firehand se opri.

— Aud voci. Pare a fi Juanito.

— Unde?

— În camera de alături, la fata care ne-a prevenit.

— Exact. Ea ne-a spus doar că are camera lângă scară.

— Ușa pare a fi deschisă. Să ne apropiem, dar pe nesimțite.

Într-adevăr, Juanito se găsea la Anita. Ascultătorii auziră tot ce se vorbea în cameră. După scurt timp, se auziră pași. Cineva trecu pe lângă Old Firehand fără să-l observe și intră în camera în care se găseau Juanito cu Anita. Era bătrâna menajeră.

Atunci când Juanito ieșise din camera celor doi oaspeți, trăgând zăvorul de fier cu care erau prevăzute toate ușile, se duse repede la bătrână.

— Au mâncat? întrebă aceasta.

— Nici o îmbucătură.

— Din care pricină?

— Javrele au cerut ca eu să mănânc cu ei. Firește că asta n-am putut s-o fac, astfel încât au devenit bănuitori, închipuiește-ți, ei știu despre chestiunea aceea cu englezul.

— Cu neputință, căci în afară de noi doi nici un om n-a aflat ceva despre asta.

— Și eu am crezut la fel.

- Doar nu sunt atotștiutori.
- Afară de asta, mai știau că și carnea pe care le-am oferit-o era otrăvită!
- Imposibil.
- Mi-au spus-o! Ba, mai mult, știau că tu urma să primești o sută de dolari și hainele lor.
- Serios? întrebă bătrâna speriată.
- Da.
- Atunci au ascultat convorbirea noastră.
- Foarte probabil. Când am ieșit de la tine, am avut impresia că se furișa cineva pe sală. M-am oprit, dar n-am mai auzit nimic.
- În cazul acesta, e sigur că au spionat.
- Precis, mai ales când mă gândesc și la cele ce au urmat. Revolverul meu era la ei. Mi-au scos cartușele, astfel încât atunci când am vrut să trag, n-a mai luat foc.
- *Tormenta!*
- Am sărit afară din cameră, înainte ca ei să fi putut să mă oprească. După aceea i-am închis înăuntru.
- Admirabil! Ai procedat foarte isteț. Dar nu vor putea ieși cumva afară?
- Nu, nici gând de așa ceva.
- Ce facem acum?
- Mâine dimineată le vei da drumul și le vei spune că eu am plecat călare. În realitate, o să mă ascund în curte și o să-i împușc, imediat ce vor ieși din casă.
- Foarte bine! Cadavrele o să le îngropăm apoi, așa cum am făcut și cu cel al englezului.
- Trebuie însă să ne grăbim, ca să nu dea peste noi Roulin, care ar putea să se înapoieze chiar mâine.
- Dar mai e și Anita în casă.
- Ea trebuie să plece chiar în noaptea asta. Așa a poruncit Roulin, căci nu mai vrea s-o vadă când se va înapoia.
- În cazul acesta, să dispară.
- Mă duc la ea și voi aranja lucrurile.

Juanito o găsi pe Anita în camera ei, unde mai ardea un căpețel de lumânare. La intrarea lui, fata se sculă în picioare și se retrase speriată într-un colț al camerei, lipindu-se cu spatele de perete.

— Stai jos! zise Juanito. De ce fugi de mine?

— Dar ce cauți dumneata aici?

— E timpul să îndeplinim ordinul lui Roulin. Trebuie să cobori în mină.

— Nu voi merge. Mă voi apăra până la moarte.

— Nu mă face să râd. Ce-ai putea să faci tu împotriva mea? Chiar dacă ai fi mai tare ca mine, tot ar trebui să te resemnezi, căci te-aș închide aici până ce foamea și setea te-ar slăbi atât de mult, încât n-ai mai putea mișca nici un deget.

— *Per todos les Santos!* Îți jur că n-o să mă băgați în această mină groaznică.

În clipa aceea intră bătrâna, astfel încât auzi jurământul.

— Dar ce, a înnebunit târfa? strigă ea. Sau poate crede că ni se poate opune?

— Tocmai asta e părerea ei.

— Ei bine, atunci dovedește-i contrariul. Pune mâna pe ea, eu o să-ți ajut.

Bătrâna întinse brațele către fată, dar se retrase cu un strigăt de durere.

— *Diablo!*

Anita îi dăduse un pumn în față.

— Señor, dumneata nu vezi că mă lovește? strigă bătrâna vrăjitoare. Ce stai așa? Ajută-mă.

— Las-o în pace, bătrâno. Nu te amesteca în chestiunile mele.

— Dar m-a lovit.

— Pentru asta o să-și primească pedeapsa, căci n-o să îndrăznească să-mi arate și mie pumnii.

Anita tremura, în timp ce Juanito râdea batjocoritor.

— Pisică proastă! Un pumn de-al meu e de ajuns ca să sfârșesc cu tine.

— Încearcă!

— Ia uite ce sigură e pe ea! Ai un aer ca și când ai aștepta ajutor de la cineva.

— Chiar și aștept.

— De la cine?

— De la cei doi seňori care au venit aici cu dumneata.

— Așadar, asta e? Acum înțeleg. Dar te-ai înșelat, căci acești doi bărbați sunt cei mai buni prieteni ai noștri.

— Minți. Nu cumva se otrăvesc prietenii?

— Vasăzică, așa? Viperă, ne-ai spionat!

— Da!

— Și i-ai prevenit pe cei doi seňori?

— Întocmai. Ei vor auzi strigătul meu de ajutor și vor veni aici.

Juanito clătină din cap:

— Ți-ai greșit socotelile, căci acești bravi seňori, de la care aștepti salvarea, sunt prizonieri, zăvorâți într-o cameră.

— Minți!

— Așa e! se amestecă și bătrâna.

— Acum, vino încoace, puicuțo. Până una-alta, o să-mi faci pe voie!

Bătrâna vrăjitoare croncăni, ațâțată:

— La treabă, băiete!

Juanito întinse mâinile spre fată.

— Înapoi! strigă Anita.

— Pah, o să te am imediat, răsese el batjocoritor și o apucă cu amândouă mâinile.

Spre marea lui uimire, Anita nu mai opuse nici un fel de rezistență. Privea fix spre ușă. Bătrâna, mai atentă decât Juanito, se întoarse și-l văzu pe Old Firehand.

— *Cielo!* strigă ea.

Acum se întoarse și Juanito.

— Drace! Cum e posibil?

— Ajutor la nevoie! Dar nu pentru tine, banditule!

Juanito se aruncă asupra lui Old Firehand, încercând să-l prindă de gât. Se înșelase însă, căci vânătorul îl primi cu o lovitură de pumn atât de puternică, încât se prăbuși la pământ. Înainte să-și revină, Old Firehand își propti genunchiul în pieptul lui, legându-l cu lasoul.

Bătrâna vru s-o ia din loc, dar în ușa o întâmpină Herman.

— Rămâi aici, nobilă señora! zise Herman râzând. Mi-a fost atât de dor de dumneata, încât n-am mai putut aștepta și am venit în cea mai mare grabă să te îmbrățișez și să te strâng la pieptul meu.

Lasoul era pregătit, astfel încât îl înfășură în jurul cotoroanței. După ce o legă fedeleș, o puse într-un colț al camerei. Juanito, care-și pierduse răsuflarea din cauza pumnului primit de la Old Firehand, căuta aer. După ce își mai reveni, strigă:

— Ce înseamnă asta? Dumneata m-ai atacat în propria mea casă? Îți dai seama ce înseamnă asta?

— Da, înseamnă că de acum înainte s-a terminat cu mătăluță.

— Să nu îndrăzniți să puneți mâna pe mine. Cer să fiu imediat pus în libertate.

— După cum văd, știi foarte bine să strigi, dar uite și răspunsul meu.

Zicând aceasta, Old Firehand strânse lasoul atât de mult, încât prizonierul începu să urle de durere

— Așa! Iar dacă nu ești mulțumit nici acum, atunci va urma ceva și mai și.

Anita îngenunchease și, împreunându-și mâinile, se ruga:

— Doamne Dumnezeule, îți mulțumesc! Niciodată în viața mea nu voi uita ziua și ora aceasta. Mi-ai trimis salvatori, atunci când m-am aflat în cea mai mare nevoie și încercare. Mărire și laudă Ție, în vecii vecilor.

Vorbise cu atâta evlavie, încât Old Firehand și Herman fură adânc mișcați.

— Ți-a venit ciripitul, păsărico? zise bătrâna cu răutate. Dar va veni uliul peste tine mai curând decât crezi.

— Te rogi, ticăloaso? strigă și Juanito. Te și crezi salvată? Ei bine, așteaptă tu puțințel.

Old Firehand fu profund indignat de cuvintele acestea și-i dădu o lovitură de picior omului fără suflet.

— Lepră! strigă el. Ești mai rău decât cea mai crudă fiară. Pe noi, care te-am scăpat de coiotul turbat, ai vrut să ne otrăvești. Iar acum... dar e păcat de orice cuvânt pierdut în vânt cu un asemenea netrebnic. Dona Anita, te rugăm să ai bunătatea de a ne călăuzi prin casă. Trebuie să cunosc toate încăperile, ca să știm ce ne rămâne de făcut. Înainte de asta, însă, să iau cheile.

Zicând aceasta, Old Firehand întinse repede mâna la gâtul bătrânei și trase sfoara cu cheile.

— Există o cheie principală?

— Două, răspunse Anita. Una o are señor Roulin personal, iar pe cealaltă o poartă Juanito în buzunarul pantalonilor.

— Să vedem.

Cheia era la locul indicat, astfel încât cei trei începură cercetarea casei. Peste tot găsiră închis, chiar și ușa de la intrarea în clădire. Old Firehand puse și zăvorul, pentru a evita orice surpriză din partea lui Roulin, ce se putea înapoia în orice moment. În bucătărie găsiră, pe lângă alte rezerve de alimente, un sac cu făină de porumb în care mișunau viermii și gândacii.

— Această făină mizerabilă, amestecată cu puțină apă puturoasă, e singura hrană pe care o primesc lucrătorii din mină, declară Anita.

— Cu insecte cu tot?

— Da, căci bătrâna nu-și pierde timpul cu îndepărtarea lor. Ea mi-a spus odată că viermii ar fi foarte buni pentru prizonieri, căci după consumarea lor, nenorociții ar avea mai mult chef de lucru.

În camera lui Juanito se găsi un bici împletit din douăsprezece curele. Fiecare avea la capăt un nod. Biciul acesta constituia unul dintre cele mai groaznice instrumente de tortură.

De asemenea, fură descoperite diferite cătușe pentru picioare, mâini și brațe. Acestea erau în așa fel lucrate, încât țineau membrele apropiate. De fiecare lanț erau fixate un ciocan și o lopățică. Cu ajutorul acestor două unelte, prizonierii puteau lucra fără să fie nevoie să li se desfacă legăturile de la mâini.

Old Firehand privi cu atenție la aceste scule.

— Deci, prizonierii sunt legați de mâini și de picioare. Natural că în asemenea condiții nu se pot gândi la o încercare de fugă sau de împotrivire. Uite o cheiță care se potrivește la încuietorile cătușelor. Prizonierii vor fi eliberați chiar în noaptea asta!

— Doamne Dumnezeule, ce mare le va fi bucuria! strigă Anita.

— Până atunci, aș vrea să le pun câteva întrebări celor două javre. Să ne întoarcem.

Old Firehand ținea biciul în mână.

— Ce vrea să însemne asta? strigă Juanito.

— O să afli imediat, scumpul meu.

— Cer să fiu pus imediat în libertate. Señor Roulin va veni chiar astăzi și o să mă răzbune.

— Aș fi foarte încântat să-l văd. Nu cred că va simți și el același lucru, mai ales că, deocamdată, e ocupat cu altceva.

— Dar ce știi dumneata despre el?

— Foarte multe, chiar. Dânsul s-a dus la „Apa albastră”, dar nu și-a putut realiza intențiile și a trebuit să fugă. Acum e urmărit, iar eu i-am luat-o înainte, pentru a face cât mai repede cunoștință cu dumneata.

— Atunci n-ai venit să cumperi mercur?

— Ce să fac cu mercurul? Nu vezi că ai căzut în capcana pe care mi-ai întins-o?

— Blestemat să fii!

— După cum vezi, situația ta nu este dintre cele mai bune. Am impresia că în curând o să ți se pună o fundă de gât și o să atârni într-un loc ridicat la câteva picioare deasupra pământului.

— Află că nu mă sinchisesc. Cine ar putea să mă acuze de ceva?

— Chiar tu, căci o să-mi povestești toate câte le ai pe conștiință. De altfel, aș putea să apar și eu ca acuzator, căci ai vrut să ne otrăvești.

— Minciună!

— Vom da carnea la analiză!

— Probabil că înainte de asta veți pune otravă în ea, pentru ca vina să cadă asupra noastră.

— Nemernicule ești, într-adevăr, o bestie cu chip de om! De la tine ar mai putea învăța și dracul câte ceva. Dar să nu pierdem timpul, căci avem mult de lucru. Răspunde-mi, deci: de cât timp te găsești în serviciul lui Roulin?

Juanito tăcu chiar și după ce Old Firehand repetă întrebarea.

— Ei bine, am să încerc atunci cu señora, căci de obicei femeile sunt mai politicoase. Spune-mi de cât timp se găsește omul acesta în serviciul stăpânului dumitale?

Nici bătrâna nu răspunse.

— A, vreți să jucați teatru? Sunt de acord. Dar rolul vostru se va termina destul de jalnic, căci o să vă dezleg limbile.

Adresându-se apoi Anitei, zise:

— Iartă-mă, señorita, dacă nu pot să te cruț de o priveriște neplăcută. Obişnuiesc să respect ca om chiar și pe dușmanul meu. Aceste două creaturi însă nu merită să fie tratate ca oameni. Pe biciul acesta se găsesc urmele sângelui unor prizonieri nevinovați. Voi proceda deci cu dreptate, folosindu-l ca un mijloc de a deschide gura acestor bestii.

Amenințarea îl făcu pe Juanito să izbucnească:

— Nu cumva vrei să ne bați?

— Depinde de dumneata. Pentru orice răspuns cu care îmi vei rămâne dator, vei primi o lovitură. O să vezi imediat că nu glumesc.

Vânătorul îl întoarse pe Juanito cu spatele în sus, îi puse piciorul pe umăr și, ridicând biciul, zise:

— Așa, acum te întreb pentru ultima oară: de cât timp ești aici, în slujba lui Roulin?

Nici un răspuns.

Biciul şuieră prin aer și un strigăt groaznic răsună în odaie. Chiar și bătrâna urla împreună cu el.

— Ei, insistă Old Firehand, ridicând din nou biciul. Răspunde, altfel vei primi trei lovituri în loc de una.

— Sunt... Sunt... de cinci ani, răspunse el cu o voce care tremura de durere și îndârjire.

— L-ai cunoscut pe un oarecare Wilkins?

— Nu.

— Te sfătuiesc să fii sincer.

— Pot spune numai ceea ce știu.

— Unde este mina de mercur?

— Nu știu.

— Unde se găsesc lucrătorii?

— Habar nu am.

— Dumneata ești, doar, administratorul minei!

— Ceea ce mă întrebi sunt secretele lui señor Roulin.

— Dumneata singur ai spus că ești omul lui de încredere.

— Dar nu în chestiunile acestea.

— Atunci, nu știi nici unde se găsește intrarea în mină?

— Nu.

În clipa următoare, primi o nouă și puternică lovitură peste spate.

— Știu! Știu! urlă el.

— Ei, unde?

— În cisternă.

— E nevoie de chei?

— Da, cheia mea principală.

— Din acest moment — se adresă Old Firehand prietenilor săi — orice clipă în care am mai lăsa să sufere nevinovatele victime, ar putea fi socotită o crimă. Dona Anita, cred că nu te vei teme dacă te vom lăsa singură cu bătrâna timp de o oră?

— A, nu, señor.

— Las-o legată. Cel mai bine ar fi să nu-i răspunzi deloc. Pentru orice eventualitate, ține acest revolver, între timp, noi vom merge în mină, pentru a-i salva pe sărmanii prizonieri. Dumneata, Juanito, o să ne conduci. Să nu crezi însă că ai putea să te salvezi cumva, căci voi fi fără milă. Haide, master Adlerhorst!

Îl duse pe Juanito în camera lui, îi puse la mâini și la picioare cătușe, dintre cele găsite acolo și abia apoi desfăcu lasoul.

După ce se aprovizionară cu lanterne și făcură toate celelalte pregătiri, începură drumul anevoios și greu.

15. Iadul pe pământ

Intenția lui Old Firehand fusese să coboare imediat în mină. Dar, trecând pe lângă ușa care, după spusele Anitei, dădea în camera lui Roulin, îi veni o idee; lăsându-l pe Herman cu Juanito, deschise ușa cu cheia principală și intră în cameră.

De fapt, erau două camere. Prima, după cum se vedea, era întrebuințată ca dormitor și cameră de zi. În camera vecină găsi însă pe o masă diferite cărți, caiete și acte.

Pe unul din caiete era scris: „Controlul oamenilor”. Registrul acesta cuprindea o însemnare exactă asupra muncii depuse de fiecare persoană zilnic, iar alături erau scrise nume ca: Roza, Mercedes, Christina, Paulina și Augusta. Pe pagina următoare, lângă alte nume bărbătești, era scris: Adler, Wilkins și Indianul.

Old Firehand dădu mulțumit din cap, căci, în sfârșit, îi descoperise pe cei doi bărbați care fuseseră căutați zadarnic atâta timp, obținând totodată și informațiile despre munca fiecărui prizonier. Se înapoie la Adlerhorst și Juanito și meraseră împreună la cisterna din curte. Acum putu vedea mai bine că, de fapt, era un puț.

— Cu ce putem coborî? întrebă Old Firehand.

— Cu scara de colo, răspunse Juanito.

— Să mă orientez mai întâi. Master Herman, te rog așteaptă deocamdată cu el aici sus.

Coborî câteva trepte. În lumina lanternei, apa din fundul puțului lucea tulbure și amenințătoare. Avea un miros de putregai. Continuă să coboare, observând atent. Puțul era construit din pietre grele și avea un diametru destul de mare. La jumătatea lui, vânătorul descoperi o ușă mică, îngustă, întărită cu tablă. O deschise cu ajutorul cheii luate de la bătrână. Se ivi un tunel atât de scund încât putu înainta numai de-a bușilea. Îl întâmpină un miros de

mucegai, care îi tăie răsuflarea. Tunelul deveni apoi mai înalt; putea merge în picioare. După treizeci de pași, ajunse la o a doua ușă, construită exact ca cea dintâi.

Se înapoie la prima ușă și ordonă:

— Veniți jos! Juanito să coboare primul. Dacă va încerca să se opună, să-l îmblânzești cu biciul!

Nu fu nevoie, căci durerile din spate îi spuneau îndeajuns că cel mai cuminte lucru era să fie ascultător. Mai ales că, pe scară, coborârea îi înteți durerile: trebuia să se țină cu mâinile încătușate de fiecare treaptă pentru a putea pune picioarele și ele încătușate, pe treapta următoare. Când se târî în galerie, avea o paloare cadaverică; ochii îi scânteiau însă cu viclenie, iar buzele strânse trădau o înverșunare sălbatică.

Old Firehand îl observă cu atenție și-și propuse să fie mai vigilent. Când ajunseră la a doua ușă, el întrebă:

— Asta, unde duce?

— La magazie.

— Sper că spui adevărul.

Deschise apoi ușa. În spatele ei era o cameră mică și joasă.

— Ce este asta? întrebă vânătorul.

— Camera centrală, de unde pornesc toate galeriile și, cum am spus, magazia.

Galeriile erau înfiorător de înguste. Lângă intrarea fiecăreia se găsea un butoiăș. Aici era colectat mercurul scos din stâncă.

Old Firehand se aplecă și privi în una din aceste galerii.

Departe, în fund de tot, se zărea o lumină palidă.

— Cine lucrează aici? întrebă el pe Juanito.

— Mercedes.

— Așadar, o fată. Ce vârstă are?

— Douăzeci și patru de ani.

— De cât timp se găsește aici?

— De doi ani.

— Fără a fi ieșit la aer?

— Señor Roulin nu permite lucrul acesta.

— Îngrozitor! Să stai doi ani în gaura aceasta, fără aer, fără soare, fără a cunoaște deosebirea dintre noapte și zi! Acesta e focul gheenei, iadul pe pământ...

Cu vocea lui puternică, vânătorul strigă fata pe nume. Un sunet înfundat fu răspunsul.

— Vino aici, repetă el chemarea.

Lumina se apropia încet. Nenorocita venea, dar în patru labe, de-a-ndăratelea, deoarece nu se putea întoarce în galeria prea strâmtă. După ce se ridică, priveliștea care o oferi celor doi bărbați îi impresionează adânc.

Îmbrăcămintea ei consta numai dintr-un șorț de piele. Membrele îi erau grozav de slăbite. Fața făcea impresia unui craniu, din orbitele căruia priveau ochii, fără nici o strălucire.

Ea privi speriată la cei doi bărbați, abia șoptind:

— Fie-vă milă! Nu sunt cu nimic vinovată.

— Pentru ce? întrebă Old Firehand cu glasul întretăiat.

— Nu mi-am umplut măsura, căci sunt prea slăbită și nu mai pot de sete.

— Doamne Dumnezeule! Ce pot face doi ani dintr-un om...

— Doi ani? Sunt de mai mult timp aici, mult mai mult.

— Te înșeli, sunt numai doi ani.

— Nu mă înșel, căci am avut douăzeci și doi de ani când am fost prinsă și târâtă aici. De atunci n-am mai văzut soarele, nici când a răsărit, nici când a apus, dar cred că acum am cel puțin treizeci de ani.

— Señorita, din clipa aceasta îl vei vedea — ești liberă.

Nenorocita privi cu ochii măriți la Old Firehand, ca și când ar fi auzit ceva cu totul de neînțeles.

— Liberă? Señor, nu glumi cu o nenorocită.

— Vorbesc serios.

— Nu pot să cred, fiindcă la noi, aici, vin numai diavoli cu chip de om.

— Uită-te la omul acesta. Îl cunoști?

— Cel care ne chinuiește, oftă ea, aruncând o privire obosită spre Juanito.

— N-o să vă mai chinuiască. Privește-l, e încătușat. Noi am venit să vă eliberăm pe toți.

— Să ne eliberați?...

Fata își duse mâinile încătușate la inimă, răsuflă adânc și se prăbuși la pământ, leșinată.

— Bucuria o omoară! strigă Herman.

— Nu va muri. În halul în care se află, nu poate înțelege pe deplin că a devenit liberă.

Old Firehand îngenunche lângă fată și scoase din buzunar sticla cu apă pe care o luase din bucătărie. Când picăturile îi umeziră gura, fata deschise ochii.

— Mulțumesc, șopti ea apoi.

— Bea! Să nu leșini din nou, căci avem nevoie de dumneata.

— Pentru ce? întrebă ea obosită.

— Trebuie să-i chemi și pe ceilalți din galerii, căci noi nu încăpem înăuntru.

— Pe ceilalți?

Privi la Old Firehand și la Herman, nevenindu-i să creadă. Apoi, deodată, se aprinse viața în ochii ei și întrebă spre a se convinge dacă auzise bine.

— Să-i aduc și pe ceilalți?

— Da, poți ajunge la ei?

— Atunci... e adevărat ce ai spus? Voi fi liberă?

— Da, atât dumneata cât și toți ceilalți.

Fata își duse mâinile încătușate la obraz și începu să plângă sfâșietor. Abia după câteva minute se liniști. Îl privi pe Old Firehand cu o expresie care nu se poate descrie.

— Señor, dumneata vii la noi ca un înger. Pentru fapta aceasta o să-ți răsplătească Dumnezeu. Dar ce-o să zică Roulin?

— El nu știe nimic, vă eliberăm în lipsa lui.

— Ah, Roulin acesta e mai rău decât satana. Cum am putut crede în cuvintele lui?

— Te-a înșelat?

— Pe mine, ca și pe toți ceilalți. M-a angajat la San Francisco ca menajeră. După ce am venit aici, mi-a vorbit de dragoste și urma să devin soția lui. Nu m-am îndoit de sinceritatea cuvintelor sale, dar vedeți și dumneavoastră cu ce m-am ales de pe urma lor. Nu vă puteți închipui ce îndurăm noi aici. Remușcarea, ura, disperarea ne frământă creierii; mercurul face ravagii în corpurile noastre, astfel încât putrezim de vii. Foamea ne distruge viața, iar setea ne consumă sângele. Dacă din cauza slăbiciunii nu putem munci prea mult, suntem bătuți în mod îngrozitor. Și pentru ce? Ce greșală am săvârșit? M-am rugat bunului Dumnezeu, dar nu mi-a ajutat la nimic. Am ocărât și am blestemat, dar nu m-am ales cu nimic. După aceea am devenit tăcută; dar nu din supunere, ci din pricină că nu mai aveam puterea să mă rog, ori să blestem. Dacă oamenii aceștia ne-ar fi omorât mai repede, cu un glonte sau un cuțit, atunci s-ar fi sfârșit toate, iar sufletele noastre s-ar fi rugat lui Dumnezeu pentru iertarea ucigașilor noștri, căci încă i-am mai fi socotit oameni. Așa, însă, am fost torturați încet până la moarte. Vedeți butoiașele acestea? Lângă fiecare gaură se găsește unul. Imediat ce venea omul care stă lângă dumneata, care se numește Juanito, dar ar trebui să se numească talpa iadului, fiecare trebuia să aibă butoiașul plin, altfel primea lovituri de bici, în loc de apă și hrană. Eu... Ah! Dumnezeule!...

Nenorocita fu cuprinsă de un acces puternic de tuse. Old Firehand o mângâie încet pe cap. De sub părul lung, încâlcit, ridică fața spre el, surâzând, apoi zise:

— Îmi e mai ușor acum. Vai, Doamne, de mult timp nu mi-a fost atât de bine ca în momentul acesta. Ai spus să-i aduc și pe ceilalți? Am uitat de ei și m-am gândit numai la mine.

— Dar câți sunt în total?

— Noi suntem aici cinci fete.

— Adu-le înapoi. Înainte de asta, să-ți scot cătușele de la mâini și de la picioare.

Dânsa se vârî apoi în celelalte galerii și, rînd pe rînd, apărură și celelalte patru tovarășe de suferință. Nici acestea nu aveau altă îmbrăcăminte decât șorțul de piele, dar ofereau un aspect și mai îngrozitor decât Mercedes, căci ele se găseau de mai mult timp în mină. Nenorocitelor acestora li se părea de necrezut că mai puteau fi scăpate de chinuri, iar plînsurile lor nu mai încetau.

Old Firehand, însă, nu avea timp de pierdut. După ce le scoase tuturor cătușele, dădu indicații lui Herman să rămână acolo cu Juanito, iar el conduse femeile până la puț, ajutându-le să urce scara. În curte, fetele se așezară obosite; plămânii lor nu mai erau obișnuiți cu aerul proaspăt. Vânătorul așteptă răbdător, apoi le duse în camera în care se găseau Anita și bătrâna.

Vrăjitoarea izbucni în blesteme când văzu femeile salvate; Old Firehand nici n-o băgă în seamă, ci o rugă pe Anita să facă rost de haine pentru bietele nenorocite și să nu slăbească deloc paza bătrânei.

După aceea se înapoie la Adlerhorst. Juanito era jumult bine. Se vedea că Herman își exprimase sentimentele nu numai prin cuvinte...

Fu deschisă altă ușă și pătrunseră într-o încăpere mai mare. De aici pornea în sus un puț cu patru laturi, prevăzut cu o scară și o bară de fier, de care era legat cu cătușe, la mâini și la picioare, un om. Acesta zăcea acum la pământ.

— Cine e omul acesta? se adresă Old Firehand lui Juanito.

— Un indian.

— Din ce trib?

— Nu știu.

Old Firehand ridică biciul, astfel încât Juanito își aduse imediat aminte.

— Un apaș.

— Cum a ajuns în mâinile voastre?

— L-a adus Roulin.

Old Firehand se adresă indianului în limba lui, dar nu primi nici un răspuns.

— Nu poți vorbi?

Apașul mișcă încet buzele, indicând vag că ar vrea să bea apă. Old Firehand îi duse sticla la gură. Apașul bău, dar nu putu vorbi; scoase numai un suspin.

— Bestie, se adresă vânătorul lui Juanito. Desigur că l-ați lăsat pe omul acesta să moară de sete.

— El e vinovat, nu vrea să lucreze.

— Și din cauza aceasta nu i-ați dat apă?

— Roulin a ordonat așa, căci bătaia n-a ajutat la nimic.

— Asasinilor! De când nu i-ați dat apă?

— De șase zile.

— Sunt lămurit acum: omul s-a prăbușit din cauza slăbiciunii, iar voi i-ați luat și apa! Nu există pe lume o pedeapsă destul de aspră pentru voi. Ce muncă trebuia să facă indianul acesta?

— Să ducă sus mercurul în stare brută și să-l aducă jos prelucrat.

— Așadar, cuptoarele sunt sus?

— Da.

— Și cine lucrează acolo?

— Câțiva bărbați.

— Cine mai e aici, jos?

— Nimeni.

— Iarăși minți și pedeapsa nu va întârzia.

— Nu mă mai lovi, spun adevărul, căci acum îmi este indiferent. Știți deja destule și nu mai vreau s-o încasez din cauza lui Roulin.

— Foarte cuminte din partea ta, căci domnia lui Roulin s-a terminat. Așadar... l-ați bătut pe indian? Să te păzești! Când indianul o să-și revină, vei fi pierdut.

— Sunt prizonierul dumneavoastră, trebuie să mă ocrotiți.

— Asta este o pretenție cam ciudată. Ai încercat să ne omori și ești de părere că acum trebuie să te apărăm? Ori ești de o nerușinare fără margini, ori ești nebun! Uite în ce stare l-ați adus pe bietul om.

Apașul părea pe jumătate mort. Nici nu era de mirare. După cum se putea vedea, el — atâta timp cât avusese putere să se miște — trebuise să transporte poverile legat de bara de fier. Pe această bară erau introduse două inele, de care erau legate cătușele de la mâini și de la picioarele apașului. În felul acesta, putea să urce și să coboare, rămânând totuși încătușat. Nici că se putea o invenție mai diabolică. Omul trebuia să se strângă ca un câine în jurul barei de fier!

— Asta este opera lui Roulin, zise Juanito.

— Iar dumneata ești ajutorul lui!

Apașul îndreptă asupra lui Old Firehand o privire din care izvora o nemărginită recunoștință.

— Viața mea îți aparține, căci tu ești salvatorul meu, murmură el.

Old Firehand îi desfăcu cătușele. Apașul era acum liber își îndreptă corpul, își mișcă membrele. Ochii începură să-i scânteieze. Se îndreptară spre Juanito, apoi — dar cum a fost cu puțință să se petreacă totul atât de repede? — smulse fulgerător cuțitul de la brâul lui Adlerhorst, se repezi la Juanito, îl trânti la pământ, îl apucă cu mâna stângă de păr și-i puse un picior pe piept: trei tăieturi scurte și repezi, o smucitură de păr și un țipăt îngrozitor. Apașul sări în sus, scoase un puternic strigăt de război și flutură în mâna stângă trofeul: Juanito era scalpat, scalpat de viu!

Old Firehand tocmai se pregătea să urce scara. Când auzi țipătul lui Juanito era prea târziu: apașul ținea scalpul în mână.

Juanito urla ca un turbat, dădea din mâini și din picioare. Strigătele lui nu mai aveau nimic omenesc.

Vânătorul privi tăcut la apaș.

- Răzbunare! răspunse acesta.
- Nu trebuia să faci asta.
- Răzbunare! repetă indianul răgușit.
- Mai bine îl omori.
- Să-l omor? Fratele meu alb nu știe ce-am îndurat eu.

O moarte grabnică i-ar fi ușurat pedeapsa. I-am luat scalpul. De-acum poate să urle până o să-i crească o altă piele pe cap.

- Pansează-l cel puțin.

Apașul voi să răspundă ceva, dar întâlnește privirea vânătorului. De o parte era ura sălbatică și neînfrânată, care cerea răzbunare, de cealaltă chemarea la omenie. Omul alb învinse. Indianul desfăcu eșarfa cu care era încins Juanito, turnă pe ea restul de apă din sticlă și spală rana sângerândă. Înfășură apoi eșarfa în jurul capului lui Juanito și se așează pe pământ, privind tăcut drept înainte.

- Fratele meu roșu a obținut acum cea mai frumoasă victorie din viața lui, zise Old Firehand, căci el s-a învins singur prin aceea că s-a stăpânit.

După aceea urcă cu Herman pe scara puțului. Ajunseră sub un acoperiș susținut pe patru stâlpi de lemn, astfel încât aerul avea pe unde pătrunde. Un om încătușat stătea pe marginea puțului. Fără a-i privi, acesta întrebă:

- Ce se petrece acolo jos, apașule? Cine strigă așa? Întrebarea era pusă în limba spaniolă.

- Juanito a fost scalpat, răspunse Old Firehand.

- De către cine?

- De către un apaș.

Încătușatul sări în picioare și privi uimit la necunoscuți. Vorbele i se rostogoliră ca un torent:

- Cine ești dumneata? Cine sunteți dumneavoastră? Cum? E adevărat? Câinele de Juanito a fost scalpat? Au venit apașii? În cazul acesta am putea avea și noi oarecare speranțe.

Fără să-și dea seama, trecuse de la indiană la spaniolă. Old Firehand îi răspunse, liniștitor, în spaniolă:

— Deocamdată am venit noi, seňor, pentru a-ți spune că ești liber.

— Dumnezeu! Cerul fie lăudat! Îmi pierdusem orice speranță. Credeam că voi avea aceeași soartă ca ceilalți de aici.

— Ce vrei să spui?

— Ah, asta nu se poate descrie. Sunt aici de scurt timp.

— Cum te numești dumneata?

— Numele meu este Benfield.

— Și câți sunteți aici?

— Șase.

— Îi cunoști?

— Da.

— Ai vorbit cu ei?

— Numai cu unul, care aduce aici mercurul. Ceilalți sunt încătușați la locul unde muncesc. Dar le cunosc numele. Unul e Adler, altul e Wilkins, ceilalți sunt: Groota, Hampton și Barrington.

— Întinde cătușele, să ți le desfac.

— Într-adevăr? Liber? Uite mâinile și picioarele mele, seňor! Ah, cum te numești dumneata?

— Winter.

— Cum să-ți mulțumesc?

— Lasă asta, mai bine să-i căutăm pe ceilalți.

Îi găsiră sus, în lanțuri, lângă cuptoarele și cazanele în care era topit mercurul.

E ușor de închipuit bucuria ce-i cuprinse pe acești oameni când aflară de eliberarea lor. Afară de Benfield, toți ceilalți se găseau într-o stare mizerabilă, datorită influenței nefaste pe care o are mercurul asupra organismului omenesc. Noroc că acolo, sus, curentul de aer îndepărta într-o oarecare măsură gazele otrăvitoare. Coborâră acum cu toții pe scară.

Apașul stătea tot lângă Juanito, ținând cuțitul în mână. Îl amenințase că, dacă va mai striga, îl va înjunghia. Lucrul acesta avusese efect, căci Juanito scrâșnea din dinți și-și

dădea toată silința să suporte cât mai tăcut durerile îngrozitoare. Nu-și putea înăbuși, totuși, gemetele. Vânătorul scoase cătușele de la picioarele scalpatului.

După ce se convinseră — prin cercetări făcute cu toată atenția — că nu mai existau alte galerii și, deci, nu mai puteau fi alți prizonieri în această blestemată mină, urcară spre cisternă. Juanito trebui să fie dus pe brațe.

Ajunși sus, Old Firehand îi conduse pe bărbați în camera lui Roulin, unde se găseau hainele acestuia. Stocul existent era suficient pentru a-i îmbrăca pe toți.

Între timp, căutară și ceva alimente. După ce oamenii salvați băură și mâncară, Old Firehand merse la femeile eliberate, care se îmbrăcaseră și ele sumar, folosind puținele haine ale Anitei. Bătrâna fu apoi închisă împreună cu Juanito într-o încăpere fără ferestre. Apașul eliberat rugă să i se încredințeze lui paza acestor doi nemernici.

După aceea se reuniră în aceeași cameră, bărbați și femei. Era mișcător să-i vezi împreună pe acești nenorociți care fuseseră tovarăși de suferință ani în șir.

16. Doi frați

Martin era numai o umbră a celui care fusese la Wilkinsfield. Slăbise peste măsură. Ochii îi erau adânciți în orbite, fără pic de viață. Stătea rezemat de perete, lângă un om care părea clădit și el numai din piele și oase. Acesta avea o barbă lungă și neîngrijită. Trăsăturile lui semănau foarte mult cu ale lui Roulin, stăpânul minei. Era Arthur Wilkins, nepotul dispărut al plantatorului Wilkins.

Herman nu-și lua ochii de la fratele său. După o despărțire de șaptesprezece ani, îl revedea astăzi pentru prima dată și întâmplarea făcuse ca tocmai el să-i desfacă cătușele. Martin nu-l recunoscuse, iar el înțelegea că trebuie să se stăpânească pentru moment, deoarece o bucurie prea mare și bruscă ar fi putut dăuna celui salvat. Abia aștepta însă clipa să-i spună cine e și să-l poată strânge în brațe.

Old Firehand observă cele ce se petreceau în sufletul tânărului și, folosind un moment prielnic, se adresează lui Martin:

— Master Adler, am ceva de vorbit cu dumneata și te rog să vii puțin cu mine.

Martin îl urmă pe Old Firehand în salon, începând prin a-i mulțumi cu căldură. Old Firehand îl ascultă un timp, după care îl întrerupse spunându-i cu prietenie:

— Mai domol, master. Faptul că azi ești liber nu mi se datorează doar mie; eu te-am căutat, numai.

— Dumneata? Pe mine?

— Există mai multe persoane care doreau să afle unde ai dispărut.

— Cine?

— Mai întâi un oarecare master Wilkins și fiica sa Almy, două nume care desigur că-ți sunt cunoscute. Nu-i așa?

— Ah, Doamne! Unde se găsesc ei acum? Ce fac? Unde i-ai întâlnit ultima oară?

— Uşurel, uşurel! Pui o mulţime de întrebări, la care nu am timp să-ţi răspund acum, dar o să-ţi trimit pe cineva care o să-ţi dea cu plăcere toate lămuririle dorite.

— Cine este acela?

— Însoţitorul meu, care te caută şi el de câteva luni.

— Mă faci curios, căci nu-mi amintesc să-l mai fi văzut.

— Nu? surâse vânătorul. Desigur că şaptesprezece ani sunt o perioadă cam îndelungată.

— Şaptesprezece ani? Eram un copil şi...

— Ei şi?

— Şi pe atunci nici nu mă găseam aici. Dar despre asta dumneata nu poţi să ştii nimic.

— Te înşeli, căci cunosc nenorocita istorie a familiei dumitale.

Martin îl privi cu ochii mari.

— Adevărat?

— Nu am nici un motiv să glumesc.

— Cine putea să-ţi fi vorbit? Desigur că numai tatăl meu adoptiv, Wilkins.

— A, nu!

— Atunci, unchiul meu. Dar nu văd unde l-ai fi putut întâlni.

— Te referi la lordul David Lindsay?

— Îl cunoşti, într-adevăr? Unde l-ai văzut?

— Cu câteva zile în urmă, pe Colorado. Şi el e pe urmele dumitale. Dar nu de la el am aflat...

Bătrânul vânător avea grijă să dea convorbirii un ton de joacă.

— În cazul acesta, nu mai ştiu cine ar fi putut să-ţi vorbească de mine, se dădu Martin bătut.

— Fraţi n-ai?

— Nu... adică... am avut odată un frate... am avut chiar doi... dar ei sunt dispăruţi... poate chiar morţi.

— Poate nu...

— De unde știi?
— Chiar de la unul din ei.
— Vai, nu face glume cu mine, *sir*.
— Nu glumesc, e așa cum îți spun.
— Doamne, dacă ar fi adevărat! Dar de care frate vorbești dumneata? De Gotfried sau de Herman?

— De Herman.
— Și unde se găsește el acum?
— În apropiere, căci el e însoțitorul meu.

Old Firehand își dăduse toată silința să prelungească discuția, dar momentul adevărului trebuia să vină. Genunchii lui Martin începură să tremure, refuzând să-l susțină, astfel încât fu nevoit să se așeze pe scaun.

— Acesta... acesta să fie fratele meu?
— Desigur.
— Dar cum... cum a ajuns el în America? Cum a ajuns chiar aici?

— Lucrul acesta e mai bine să ți-l povestească el. O să-ți vorbească cu acest prilej și de sora dumitale Liese, precum și de fratele dumitale Gotfried.

— Cerule! Ce știi despre ei?
— Știu doar că Liese se găsește în Germania, iar Gotfried în Rusia.

— Trăiesc? Ah, milostive Doamne, îți mulțumesc! Vai, *sir*, visul vieții mele a fost să-mi mai văd o dată rudele. Poți să-ți închipui ce-am simțit când am fost aruncat în acest fund de iad, unde nu mai exista nici o speranță. Acum, însă, mi-a picat din cer, datorită unei minuni, ceea ce speram să obțin printr-o viață de căutări. Dumnezeu să te răsplătească pentru asta. Dar cum te numești dumneata, *sir*?

— În regiunile acestea mi se spune Old Firehand.
— Dumneata... ești... Old Firehand?
— Da, eu sunt acela. Dar cred că pe dumneata te-am cunoscut mai înainte.
— Pe mine? Cum așa?

— Mă refer la Germania, căci am fost pe vremuri pădurar, în serviciul unui Bruno de Adlerhorst și cred că acesta trebuie să fi fost tatăl dumitale.

— Să fie oare cu putință așa ceva?

— Desigur, pe atunci dumneata erai un băiețaș de vreo doi ani și din cauza asta nu poți să știi nimic despre pădurarul tatălui dumitale, care se numea Winter.

— Și acel om ești dumneata?

— Da, eu sunt acel Winter.

— Minune peste minune! Ce căi curioase! Ce soartă!

— Ai dreptate, căci nici eu n-aș fi visat vreodată să întâlnesc aici, în Vestul Sălbatic, pe fiii fostului meu stăpân.

— Dar cum te-a găsit Herman? Te-a căutat?

— Nu, căci el nu știa nimic despre mine. Noi, ca să zicem așa, ne-am lovit unul de altul, la Santa Fé, unde ne-am întâlnit pe stradă. M-a surprins marea asemănare cu tatăl dumneavoastră. I-am vorbit — și toate celelalte au venit de la sine.

— Povestești cu atâta ușurință lucrurile acestea, care pentru mine înseamnă atât de mult! Vai, nu o dată m-am îndoit de existența lui Dumnezeu și de soarta mea. Îndoiala aceasta se adâncea din ce în ce mai mult în creierul meu și-mi rodea credința. Și iată, ai apărut dumneata, ca un sol al cerului. Master Winter, dumneata mi-ai redat nu numai viața, ci și credința. Cum aș putea să-ți...

— Lasă! îl întrerupse Old Firehand, impresionat. Mai bine pregătește-te să-ți întâmpini fratele. Așteaptă aici!

Old Firehand se înapoie la Herman și-i spuse:

— Du-te la fratele dumitale, căci l-am pregătit.

— Pot să-i spun totul?

— Da, cred că acum e destul de tare ca să afle întreaga poveste. Îl găsești în salon.

Există clipe când nouă, muritorilor, ni se pare că s-ar deschide cerul și s-ar revărsa asupra, noastră o parte din fericirile lui. O asemenea clipă trăiră cei doi frați. Valea

morții își pierdu parcă înțelesul și se transformă, pentru ei, într-un loc al bucuriei.

Old Firehand stătea acum de vorbă cu Arthur Wilkins. Ne putem imagina cu ce încordare asculta nepotul plantatorului relatările vânătorului, căci ceea ce auzea era înșiruirea evenimentelor cărora le căzuse victimă. Mâinile lui Arthur începură să tremure când află cu câtă mârșăvie se procedase față de rudele sale.

— Vai de acest Roulin, dacă-mi va cădea în mână! Dar spui că va veni în curând aici? Ce intenții aveți?

— Să-l predăm judecătorului!

— Și ce sentință crezi că va pronunța judecătorul?

— În orice caz, o sentință de condamnare la moarte.

— Da. O să fie spânzurat. Dar pedeapsa aceasta este oare de ajuns pentru crimele ce le-a înfăptuit? Individul acesta ar trebui să sufere o moarte înzecită. Merită să fie linșat.

— Sunt împotriva acestui lucru. Afară de asta, va trebui dovedit în fața judecătorului că Wilkinsfield a fost vândut de Roulin în mod ilegal. În consecință, Leflor va fi obligat să înapoieze plantația fără să primească nici un fel de despăgubire; la fel, va trebui să restituie toate veniturile pe care i le-a adus plantația în timpul cât a exploatat-o. Linșându-l pe Roulin, ați putea obține toate acestea?

— Ai dreptate. Rațiunea dictează să-l predăm judecătorului.

— Dar cum ai ajuns dumneata în mâinile lui Roulin, cu care, într-adevăr, semeni foarte mult.

— De la această asemănare mi se trage toată nenorocirea. Walker m-a atras aici, Roulin m-a primit foarte prietenos, am cînat — n-aveam de unde ști că mi-au pus un somnifer — și, când m-am trezit, eram prizonier în mina de mercur.

— Și cum a aflat master Adler de urmele dumitale?

— Aflase că vânzarea plantației se încheiase și că eu personal aș fi apărut cu Walker în fața autorităților.

— Desigur că a fost Roulin, care-ți luase documentele și care se dădea drept dumneata.

— Exact. Dar, în continuare, poate povesti chiar Adler.

— Master Adler, care între timp se apropiase de cei doi, încuviință.

— Am stat la Santa Fé aproape o lună, zise el, făcând cercetări stăruitoare pentru găsirea lui Walker. Din om în om, am ajuns la un oarecare Alvarez, creol de origine spaniolă, cârciumar la Dos Palmas.

— După câte știu, spuse vânătorul, la Dos Palmas e o singură cârciumă. Acolo l-am întâlnit pe ticălosul acesta de Juanito.

— Cunoști poate și numele de familie al lui Juanito?

— Nu.

— Se numește Alvarez și e fiul aceluia pe care l-am cunoscut la Santa Fé. Era un complice al lui Walker, ceea ce, desigur, nu bănuiam. Mi-a spus doar că îl cunoaște pe Walker, care vine adeseori la cârciuma lui și, dacă vreau să-l întâlnesc, îl pot găsi la mina de mercur. Mai mult, s-a oferit să mă conducă. Așa am ajuns aici, unde am fost bine primit, dacă nu mă înșel în această cameră. „Dar master Walker?” „E în mină, trebuie să sosească”, mi s-a spus. Mi se făcuse sete. Am fost servit cu un pahar de vin, înăuntru era un somnifer și — la fel ca și Arthur — când m-am trezit eram în cătușe. Mai târziu aveam să constat că Alvarez era administratorul minei.

— Ca și Juanito!

— Dar unde se află bătrânul? întrebă Old Firehand.

— E mort.

— Cum așa?

— Am fost de față când l-a luat dracu'!

— A suferit vreun accident?

— Cam așa, dar între palmele mele.

— O!

— Mă biciuia zilnic. Chiar de la prima lovitură i-am semnat condamnarea la moarte. Eram însă încătușat și

legat de o bară de fier, iar el se apropia numai atât cât să mă poată ajunge cu biciul. Într-o zi m-am prefăcut că aş fi leşinat. El a comis imprudenţa să se apropie de mine, pentru a mă cerceta. Atunci am pus mâna pe el. E drept că mâinile mele erau încătuşate şi el se apăra ca un animal sălbatic, dar forţa pe care ţi-o dau răzbunarea şi frica de moarte este uriaşă. L-am sugrumat.

— Juanito a devenit urmaşul său...

— „Vei trăi, mi-a spus el, ca să-mi pot răzbuna zilnic tatăl!” Câte am suferit eu, nu se poate descrie. Dă-mi voie să mă opresc aici, master Firehand, zise Adler, sfârşit.

Câte se adunaseră, picătură cu picătură în sufletul lui Old Firehand, erau o uriaşă voinţă de dreptate. Fărădelegile acestea se cereau pedepsite. Se socoti dator să expună şi celorlalţi planul său.

— Aţi fost eliberaţi dintr-o situaţie îngrozitoare, spuse el, dar trebuie să ştiţi că n-aţi scăpat încă de orice pericol.

— Te referi la starea noastră fizică? Într-adevăr, suntem otrăviţi şi e problematic dacă ne vom mai recăpăta vreodată sănătatea.

— În această privinţă, nu trebuie să disperaţi. Pericolul la care mă refeream ar putea fi înapoierea lui Roulin, împreună cu câteva sute de indieni mojaveşi.

— Dumnezeu! Atunci să fugim cât mai e timp.

— Să fugim? Ar fi cel mai nepotrivit lucru pe care l-am putea face. Dacă Roulin va constata că prizonierii au fost eliberaţi, poţi fi sigur că va dispărea în cea mai mare grabă. Trebuie să-l aşteptăm şi să punem mâna pe el!

— Foarte curajos, dar gândeşte-te la situaţia noastră! Dumnezeu şi cu Herman sunteţi singurii oameni teferi, căci noi, ceilalţi, nu suntem capabili să opunem rezistenţă.

— Avem ajutoare, căci pe urmele lui Roulin şi ale celor trei sute de mojaveşi ai săi vin prietenii noştri cu patru sute pe apaşi şi marikopaşi.

— Vrei să spui că îi urmăresc?

— Desigur, fiindcă în mâinile lor se află Wilkins şi Almy.

— Almy? Dumnezeu! exclamă Martin Adler, care abia acum înțelese cele povestite de fratele său, Herman, despre răpirea fetei iubite și a tatălui ei. Trebuie neapărat să-i ajutăm!

— Tocmai de aceea voi porni imediat, hotărî Old Firehand.

— Vei porni? întrebă de astă dată Herman. Dar nu ai spus că îl vom aștepta aici pe Roulin?

— Da! Dumneavoastră o să rămâneți aici, eu însă trebuie să plec.

— Dar unde vrei să pleci așa, pe noapte și ceață? ceru lămuriri Herman.

— În întâmpinarea prietenilor noștri. Vreau să-i cer lui Winnetou o ceață de apași, pe care să-i aduc repede aici. În felul acesta, o să-l punem pe Roulin și pe mojaveși între două focuri.

— Ideea e minunată. Dar știi unde ai putea să-i întâlnești pe apași?

— O să-i găsesc.

— Cred că vei da mai repede peste mojaveși, căci aceștia se găsesc înaintea lor.

— Desigur că o să-i văd mai întâi pe aceștia.

— Și vei cădea în mâinile lor.

— Eh, Old Firehand știe totdeauna ce poate să îndrăznească.

— Atunci, merg și eu cu dumneata! Se aprinse tânărul Herman.

— Nu se poate, căci trebuie să rămână cineva aici, cu acești oameni slăbiți, care au nevoie de ajutor.

— Dar ce să fac dacă Roulin, cu mojaveșii săi, va sosi înainte de a te înapoia dumneata?

— Foarte simplu: te baricadezi, nu-i lași să intre. Restul mă privește pe mine.

— Cunoști bine locurile acestea?

— Nu, dar lucrul acesta nu trebuie să vă îngrijoreze, căci am ochi pentru a vedea și cap pentru a judeca. Și apoi,

trebuie să știi că fiecare *westman* posedă un simț special, pe care se poate bizui chiar și în situațiile cele mai grele.

Zicând acestea, Old Firehand îi dădu lui Herman toate instrucțiunile necesare și se pregăti de plecare. În curte dădu peste apașul eliberat, care-și părăsise pentru un moment postul de pază la închisoarea lui Juanito, spre a respira puțin aer proaspăt. Apașul privi cu atenție calul vânătorului, după care zise:

— Fratele meu are un animal bun.

— Da, e admirabil.

— L-ai cumpărat?

— Nu, l-am primit în dar.

— Atunci trebuie să fii un foarte mare războinic, căci eu am văzut calul acesta pe când era mânz. A fost al lui „Mână tare”, căpetenia apașilor chiricahuani.

— Toată cinstea! se miră Old Firehand. Într-adevăr, de la el l-am primit.

— Trebuie să-i fi făcut servicii mari, căci altuia nu i-ar fi dăruit căpetenia calul său. Unde l-ai întâlnit pentru ultima dată?

— La apa lui Colorado.

— Când?

— Ieri.

— Și când o să-l vezi din nou?

— Poate mâine, căci el vine înapoi cu mulți războinici.

— Uff, exclamă indianul. Fratele meu alb mai are un cal? Merg și eu cu el!

Vorbi atât de hotărât, ca și când o contrazicere nici n-ar fi fost cu putință.

— Glumești, răspunse Old Firehand. Cum ai putea să mergi cu mine? Chinurile pe care le-ai îndurat ți-au distrus puterile, așa încât trebuie mai întâi să-ți revii.

— De când am văzut calul acesta, mi-au revenit puterile.

— Dacă-i așa, e mai multă nevoie de fratele roșu aici. Ajută-l pe Herman, tânărul cu care am venit. Ceilalți n-au

putere. Trebuie să rezistați până mă întorc cu ajutoare. Fii atent, Roulin e viclean!

— Bine, eu rămân aici. Tu mergi la căpetenia mea?

— Da.

— Atunci, spune-i lui „Mână tare” că „Vântul iute” mai trăiește și că a luat astăzi scalpul celui care l-a chinuit.

— Dar cine e „Vântul iute” pentru „Mână tare”?

— Fiul lui!

17. Bill Newton, vulpoiul

De la râul Colorado indienii mojaveși apucaseră spre vest, pentru a ajunge la Valea morții. Drumul lor trecea printr-o prerie întinsă și acoperită de iarbă, iar după aceea printr-un șes pustiu și pietros. Mai târziu, când terenul începu să devină muntos, apărură din nou pădurile. Indienii cunoșteau regiunea atât de bine, încât puteau urma drumul cel mai scurt.

Pe timpul nopții nu se odihniră deloc, pentru a nu oferi urmăritorilor prilejul de a-i spiona. Se făcuse numai un popas de o oră, pentru a lăsa caii să răsuflă, după care se continuă drumul fără opriri.

Prizonierii erau legați, dar lui Almy i se acordă o ușurare, lăsându-i-se mâinile libere, fiind numai legată de cal. Wilkins însă avea și mâinile legate.

Bill Newton, fostul derviş, călărea tăcut și pe gânduri alături de tovarășii săi. Din când în când, privirile se îndreptau spre Almy, care călărea în mijlocul mojaveșilor. Frumusețea acestei fete, caracteristică Sudului, făcuse o profundă impresie asupra lui și de câteva ore îl frământa un plan curios. El știa că atât Leflor cât și Walker puseseră ochii pe Almy. Lucrul acesta nu-i convenea câtuși de puțin. Ce-ar fi dacă ar reuși s-o elibereze și să fugă cu ea? Era destul de deștept pentru a observa că în societatea tovarășilor săi era numai un tolerat, un instrument care se întrebuințează pentru un anumit scop, pentru a fi aruncat apoi, când nu mai e nevoie de el. Îngâmfarea tovarășilor săi îl supăra mult și ar fi avut o satisfacție diabolică dacă ar fi putut să le joace o farsă, dovedindu-le prin aceasta superioritatea lui.

La asta se mai adăuga încă un gând, care-l neliniștea: întâlnirea cu Herman de Adlerhorst și Old Firehand. Era convins că acești doi bărbați se vor ține pe urmele lui ca

doi copoi. De Herman se temea mai puțin. Despre vânător aflate însă destule, în scurtul timp de când se afla în Statele Unite. Bill știa prea bine că, în privința violenței, se putea lua la întrecere cu oricine; când era vorba de luptă dreaptă, om contra om, era însă prea laș; nici chiar faptul că era însoțit de trei sute de mojaveși nu-i oferea un sentiment de siguranță.

Pentru aceste motive îl chinuia de câteva ore gândul de-a fugi și de a-și șterge urmele atât de bine, încât urmăritorii să nu-l mai poată găsi. Dar nu singur; intenționa s-o ia cu el și pe Almy.

Hotărî, deci, să stea de vorbă cu Almy. Lucrul acesta nu era prea ușor, dacă vroia să nu fie observat. Găsi însă un moment să-și apropie calul și, atunci, o întrebă fără să-și miște buzele:

— Señorita, înțelegi franțuzește?

Fata îl privi surprinsă. Nu-i dădu nici un răspuns, deoarece știa că e un criminal.

— Am intenții bune față de dumneata, dar nu trebuie să observe nimeni acest lucru. Nu te uita la mine și vorbește-mi în șoaptă, ca să nu te audă nimeni afară de mine. Știi franțuzește?

Fata îi aruncă totuși o privire lungă, neîncrezătoare, cercetătoare, după care, mizând pe cartea speranței, îi răspunse încet:

— Da.

— Atunci ascultă și caută să înțelegi repede: vreau să fug dintre acești ticăloși...

— ... Ticăloși? Dar dumneata ce ești?

— Te înțeleg și m-am așteptat la acest răspuns. Omul însă se poate îndrepta.

— Care să fie pricina acestei îndreptări?

— M-am săturat să fiu disprețuit de oamenii cinstiți. Crede-mă, îți spun adevărul și poți avea încredere în mine, spre binele dumatăle.

— Aș vrea, dar...

— Dar?

— ... Ar fi o imprudență.

— Imprudență? Acum nu te mai înțeleg. Te poate amenința un pericol mai mare decât cel de azi?

— Dumneata vrei să mă salvezi?

— Da.

— Numai pe mine?

Bill tăcu, nu se așteptase la această întrebare. Almy continuă:

— Vreau să fiu liberă numai împreună cu tatăl meu.

— Lucrul acesta o să fie foarte greu.

— În cazul acesta prefer să rămân și eu în captivitate.

— Gândește-te la ce te așteaptă.

— Dumnezeu o să mă apere!

— Măine seară ajungem la Valea morții. Or, până atunci, trebuie să se înfăptuiască totul.

— Repet, nu pot fugi singură.

Newton tăcu iar, dar viclenia lui găsi un răspuns:

— Bine, atunci voi face tot ce-mi va sta în putință pentru a-l salva și pe tatăl dumitale. Dar să-mi promiți că vei da ascultare îndemnurilor mele.

— Sunt gata s-o fac.

— Fuga e posibilă numai pe timpul nopții.

— În ce mod?

— Lucrul acesta nu pot să-l spun încă. Trebuie să-i induc în eroare pe paznici. De altfel, e cazul să știi că apașii se găsesc pe urmele noastre.

— Am auzit ceva.

— Iar printre ei se găsește Old Firehand...

— Știi precis lucrul acesta?

— Foarte precis.

— Atunci, de ce nu-i atacă pe mojaveși? Ar fi doar cel mai sigur mijloc pentru eliberarea noastră.

— Dimpotrivă, ar fi drumul cel mai sigur la moarte!

Mojaveșii, dacă vor fi atacați, ar fi în stare să vă măcelărească, pentru a nu mai ajunge vii în mâinile

prietenilor voștri.

— Atunci, ce propui?

— Nu voiam să-ți spun, pentru că nu știu dacă poți păstra secretul.

— Fii sigur de asta.

— Nu ne rămâne de făcut decât să procedăm cu cea mai mare șiretenie. În timp ce vom poposi pentru odihnă, eu o să-ți desfac legăturile, apoi lucrul cel mai bun va fi să te duc la Old Firehand.

— Da, la el, căci la el vom fi salvați.

Rosti cuvintele acestea atât de tare, încât mojaveșii deveniră bănuitori. Căpetenia își mână calul într-acolo și, aruncând spre Bill Newton o privire pătrunzătoare, zise:

— Din ce motive fața palidă nu lasă limba să i se odihnească?

— Dar pentru care motive omul roșu o pune pe a sa în mișcare?

Pentru că „Ursul sfâșietor” vrea să știe ce-ai vorbit cu fata.

— Nu sunt deloc obligat să-ți răspund, ori să-ți dau socoteală de faptele mele.

Individul privi la el plin de mânie, după care zise:

— Ești obligat, fiindcă eu sunt căpetenia.

— Însă nu căpetenia mea.

— Tu nu ești nimic, absolut nimic, căci ești slujitorul stăpânului tău, căruia trebuie să-i dai ascultare. „Ursul sfâșietor” nu mai vrea să audă nici un cuvânt de-al tău.

Căpetenia se îndreptă apoi către capul coloanei, unde se găseau albi și, adresându-se lui Walker, zise:

— Fața palidă care se numește Bill Newton se bucură de încrederea ta?

— Până-n prezent nu mi-a dat nici un prilej să mă îndoiesc de el.

— Mutra lui nu-mi inspiră nici un fel de încredere.

— Te cred, căci are chipul asemănător cu al unui vulpoi.

— Pentru care motive călărește alături de femeia albă?

— Asta cred că-i este îngăduit ca oricărui altuia.

— Pentru care motive însă vorbește cu dânsa? Ceea ce i-a spus el a făcut ca femeia să fie foarte agitată. Am observat foarte bine lucrul acesta.

Walker privi mirat la Roulin și Leflor. După aceea zise, clătinându-și capul:

— Desigur, este ceva cam suspect.

— Eu chiar de la început n-am avut prea mare încredere în individul acesta, zise Roulin. Ai observat că ochii lui erau mereu îndreptați spre miss Almy?

— În cazul acesta, trebuie să fim atenți. Fratele meu roșu i-a interzis să mai vorbească cu fata?

— Da, răspunse căpetenia. Dânsul mi-a răspuns însă că eu n-am dreptul să-i ordon nimic.

— Așa? Nouă însă n-o să ne refuze ascultarea. Ar fi mai bine să luăm prizonierii sub paza noastră.

Asta nu era pe placul căpeteniei, căci el întrebă cu mândrie:

— Cui aparțin prizonierii?

— Camarazilor mei și mie, răspunse Walker.

— Greșești. Nu ne-ai făgăduit-o pe „Porumbița pădurii seculare” și pe tatăl ei?

— Da, dar nu v-am spus când îi veți avea. Astfel că, deocamdată, ei mai sunt proprietatea mea.

— Nu. Prizonierii îmi aparțin mie, căci ei sunt prețul pentru care războinicii mojaveși vă oferă protecția lor.

Walker vru să riposteze, enervat, dar se răzgândi, căci erau prea slabi față de mojaveși și, afară de asta, nu se puteau lipsi de protecția lor, cel puțin acum.

— Să nu ne certăm, răspunse el liniștit. Prizonierii sunt atât ai tăi, cât și ai noștri. O să ne înțelegem asupra lor imediat ce vom ajunge la Valea morții.

— Eu știu de pe acum cine are un drept asupra lor! răspunse căpetenia scurt.

Întoarse apoi calul și se duse din nou la Bill Newton, căruia îi aruncă o privire fioroasă. După aceea făcu semn

oamenilor săi să ia prizoniera în mijlocul lor. Bill socoti că era mai bine să nu se împotrivescă. În schimb, o supraveghea pe Almy cu atenție, folosind orice prilej pentru a-i face un semn de încurajare.

Către seară ajunseră între niște tufișuri înconjugate de stânci. Locul acesta părea să fie foarte bun pentru popas, căci stâncile ofereau protecție în cazul unui atac, iar câmpia care se întindea dincolo de această fortăreață naturală putea fi supravegheată cu ușurință.

Mojaveșii știau că sunt urmăriți, nu știau însă care era numărul urmăritorilor, crezând că aveau de-a face numai cu câțiva cercetași. De aceea ar fi vrut să năvălească asupra lor să-i omoare. Dar „Ursul sfâșietor” se împotrivi, știind că Valea morții avea numai două căi înguste de acces și, în cazul când reușea să-i atragă într-acolo pe urmăritori, îi putea distruge mult mai ușor.

Nu aprinseră nici un foc de tabără, pentru a nu se demasca. Fură instalate mai multe santinele, care se plimbau neîntrerupt în jurul taberei.

Prizonierii erau păziți de indieni. Albii formau un grup aparte, obișnuiți în mândria lor, să stea deoparte de indieni.

Numai Bill Newton se ridică de câteva ori, încercând să stea de vorbă cu Almy. Neîndeplinindu-i-se această dorință, începu să devină imprudent.

Walker, care până atunci nu spusese nimic, deși observase toate aceste încercări, nu mai putu să se stăpânească și zise:

— Nu te dor picioarele de-atâta plimbare, încolo și înapoi? Ai putea să stai odată într-un loc?

— Dar de când te interesează pe dumneata picioarele mele?

— Astăzi, pe drum, ai făcut câteva încercări suspecte. Sper că n-ai de gând să mergi în peșteră. Se pare că Almy te atrage în mod deosebit.

— Ptiu! De ce crezi că m-ar interesa femeia asta? N-am nimic de-a face cu ea.

— Și cu toate astea, vorbești cu ea pe ascuns. Dacă îți trece cumva prin gând să vii în ajutorul prizonierilor, fără știrea mea, să știi că va fi vai de pielea dumitale. Așadar, te previn... nu mai încerca să te furișezi în preajma fetei, că s-a zis cu dumneata!

— Asta sună ca și când ai vrea să-mi faci de petrecanie.

— Așa am să și fac, dacă te prind asupra faptului.

— Ia te uită! Dar periculos mai ești! zise Bill Newton pe un ton batjocoritor.

După care se sculă, făcând impresia că ar merge să vadă ce fac santinelele. Nu se îndepărtă însă prea mult, ci se înapoie târâș, oprindu-se în spatele tovarășilor săi, ascuns după o stâncă. Vroia să spioneze, căci era sigur că ceilalți vor vorbi despre el. Presupunere care se adeveri foarte curând.

— Ce-aveți de zis? întrebă Walker.

— Individul acesta e foarte arțăgos, răspunse Leflor.

— Se simțea cu musca pe căciulă.

— Și eu sunt convins că plănuiește ceva, așa că ar trebui să atragem atenția și căpeteniei.

— O, asta i-ar conveni de minune, căci i-am oferi prilejul să-i preia definitiv pe prizonieri.

— Asta, nu! sări Leflor. Am convenit ca să-mi fie dată mie — și așa trebuie să rămână!

— Ei, nu te aprinde, îl dojeni Walker. Noi mai avem nevoie de mojaveși. Deocamdată îi las să creadă că vor primi prizonierii.

— Dar ce vom face mai târziu cu pretențiile lor? Mai mult ca sigur că nu ne vor restitui prada.

— Oho! râse Roulin. Să ajungem mai întâi în casa mea din Valea morții, căci acolo nu-mi poate lua nimeni ceea ce nu vreau să dau de bunăvoie. De altfel, sunt de părere că de-acum înainte voi avea un lucrător mai mult în mina de mercur.

— Pe cine? întrebă Leflor.

— Pe Wilkins.

— Mai bine să dispară cu totul. Să moară!
— Cine ajunge în puțul meu, e mai mult decât mort...
— Știți ceva? Chiar acum mi-a venit o idee minunată în legătură cu acest îndărătnic Bill Newton, reveni Walker.

— Ei?

— Individul mă incomodează de mai mult timp. Sunt chiar convins că ne-ar trăda imediat, dacă ar fi în avantajul lui. De aceea, sunt de părere să-l facem inofensiv.

— Nimic mai simplu: împușcătură!

— Nu la asta mă gândeam. Ce-ai zice să lucreze pentru dumneata, señor Roulin?

— O idee minunată! Un mort viu e mai productiv decât un mort de-adevăratelea...

— Individul are multe pe conștiință. Trebuie să-i dăm prilejul pe pământ să înceapă a ispăși câte puțin, ca să nu fie nevoit să se prăjească prea mult în focul gheenei după moarte. În felul acesta, pe de-o parte, vom avea grijă în mod creștinesc de sufletul lui, iar pe de alta va fi și în interesul nostru, căci dumneata primești un lucrător, iar eu scap de un însoțitor nedorit.

— De acord. Așadar, ne-am înțeles?

— Perfect, dar să nu lăsăm să se observe ceva. Trebuie să fim foarte prietenoși cu el. Când vom ajunge în Valea morții, atunci o să vadă și el cum stau lucrurile.

Odată încheiat acest subiect, cei trei trecură la altele. Bill se retrase.

— Lepădăturilor! scrâșni el. Lucrul acesta n-o să vă reușească! În schimb, vă pregătesc eu o surpriză. Voi ajunge în Valea morții înaintea voastră, unde am să vă joc o carte mare!

După ce lăsă să se scurgă un timp, se înapoie în tabără, făcând impresia că s-ar fi plimbat.

— Nu mă mai întreabă nimeni dacă sunt obosit! îi ironiză el.

— De data asta, plimbarea dumatăle n-a avut un scop primejdios pentru noi, răspunse Roulin.

— Puteți fi siguri că nici plimbările de mai înainte n-au fost mai periculoase. Dar cu oameni atât de isteți, n-ai ce face. Mă duc să mă culc, trebuie să ne cruțăm forțele.

— Bine faci. Oricum, la mine o să te poți odihni pe cinste.

— Așadar, mă primești, master Roulin?

— Cu plăcere.

— Frumos din partea dumitale, totuși n-am de gând să te incomodez.

Roulin zâmbi cu subînțeles, ca și când ar fi vrut să spună: „N-o să mă incomodezi deloc, căci o să lucrezi foarte sânguincios pentru mine”.

Se părea că buna înțelegere era din nou restabilită; bărbații se întinseră la pământ și adormiră înveliți în păturile lor. Nu era nevoie de pază, căci vegheau mojaveșii.

Trecu aproape o jumătate de oră. Toți dormeau adânc. Bill Newton se ridică ușor și își apropie urechea de gura lui Walker. Acesta respira regulat și tare. Bill pipăi brâul lui Walker, un șal fin de mătase, înfășurat în jurul mijlocului. În el se găseau cuțitul, revolverul și portmoneul, în care se găseau bancnotele. Scoase cuțitul ascuțit ca un brici, tăie brâul sub portmoneu și, peste o clipă, ținea în mâini obiectul dorit. Băgă portmoneul în brâul său și se așeză în vechea poziție, privind către prizonieri.

Locul era bine păzit. Un grup de indieni vorbeau între ei. „Aștia n-au de gând să doarmă, își zise Bill. Trebuie s-o iau deocamdată singur din loc și să-i aștept în Valea morții. Dar mai întâi, să-i comunic lucrul acesta fetei”.

Se ridică și pași încet spre grupul paznicilor. Schimbă cu ei o vorbă, spunând că nu îi e somn.

Cu acest prilej observă că și prizonierii mai erau încă treji. Probabil că grijile nu-i lăsau să doarmă. Almy îl văzu și se mișcă. El se apropie de ea mirat că încă nu doarme, și-i șopti pe franțuzește:

— În noaptea aceasta, nu se poate! Mă duc direct în Valea morții pentru a pregăti acolo ceva. O să fiți salvați!

Mai mult nu putu vorbi. Unul din paznici scoase cuțitul de la brâu și, apucându-l de braț, îi spuse:

— Dacă mai scoți un singur cuvânt, îți înfig cuțitul în inimă!

— Ce-ți trăznește prin cap? răspunse Bill liniștit. Dacă nu mi-e îngăduit să vorbesc cu ea, atunci plec.

Zicând acestea, se îndepărtă, dar nu spre tovarășii săi, ci spre locul unde se găseau caii albilor. Walker primise cu împrumut un cal indian bun. Bill Newton îl dezlegă și îl încalecă. Unul dintre paznici îl întrebă:

— Încotro vrea să plece omul alb?

— În recunoaștere.

— Fața palidă pe care voi o numiți Walker, știe despre asta?

— Desigur, căci el mi-a dat ordin să plec. Spune-i mâine dimineață că-i mulțumesc pentru bani.

Plecă în galop. Zgomotul copitelor fu înăbușit de iarba deasă. Paznicul indian, după ce reflectă puțin, se duse la locul unde dormeau albi și-l sculă pe Walker:

— Ai trimis un cercetaș?

— Nu.

— Albul acela care vorbea atât de mult cu fata, a plecat. Mi-a spus să-ți comunic mâine dimineață că-ți mulțumește pentru bani.

Walker duse mâna la brâu, iar în momentul următor scoase un țipăt care trezi toată tabăra. Află că Bill Newton vorbise cu Almy înainte de a pleca. Furios, scoase cuțitul, apucă fata de braț și, ridicând-o, o întrebă:

— Mărturisește ce-a vorbit Bill Newton cu dumneata? Altfel, te înjunghii numaidecât!

Almy tremura de frică, dar nu răspunse nimic.

— Repede! Adevărul!

— Voia să mă salveze...

— Mi-am închipuit, dar cum?

— A vrut să mă scape astă-noapte, dar n-a putut.

— Mai departe!

— Acum s-a dus la Valea morții, pentru a pregăti acolo salvarea.

— Pe toți dracii! strigă Roulin. Juanito e singur în mină. Trebuie să plecăm imediat pentru a o lua înaintea ticălosului, altfel ar putea să ne facă încurcături foarte mari.

— Bine, hotărî Walker. Gonim pe urmele lui. Căpetenia să-mi dea treizeci de oameni cu cei mai iuți cai, ca să putem ajunge înaintea lui acolo și să-i facem noi primirea, în loc ca el să ne-o facă nouă.

După zece minute, cei treizeci de oameni erau pregătiți. Walker se întoarse deodată foarte mirat și întreabă:

— Curios! Nu se găsea adineauri aici un pietroi mare, cenușiu?

— Și eu l-am văzut, confirmă Roulin.

— Unde a dispărut?

— Pietrele doar, nu pot să meargă!

— Și totuși, se găsea aici, unde pun piciorul. Să mă fi înșelat? Toate mi se par suspecte. Numai blestematul de Bill Newton e vinovat! Vai de viața lui dacă-l prind! Pentru fiecare dolar pe care mi l-a furat, o să-i fac o creștătură cu pumnalul.

Cei trei albi încălecară și porniră împreună cu cei treizeci de indieni. Pe Walker îl urmărea chestiunea cu piatra dispărută subit, totuși nu-i trecea prin cap cum piatra aceasta ar fi putut să fie un om. O asemenea îndrăzneală din partea cuiva, de a se furișa în mijlocul taberei inamice și a se acoperi în așa fel cu cămașa încât să pară un pietroi, era pentru el ceva inimaginabil.

Și totuși, „pietroiul” alerga acum pe două piciorușe încovoiate ca două securi. Se opri în spatele unui tufiș, de unde apăru figura lungă și subțire a lui Dick Stone.

— Slavă Domnului, ai venit! exclamă Dick. Am crezut că au pus mâna pe tine.

— Pe mine? râse Sam Hawkens. Hi-hi-hi! Să mă prindă pe mine? Numai o dată mi-am lăsat blana, dar nici un roșu

nu va mai pune mâna pe scalpul meu, dacă nu mă înșel.

— Ai ascultat ceva?

— Multe, chiar foarte multe.

— Ce anume?

— Nu am timp de povestit acum, trebuie să ne grăbim, deoarece chiar acum au plecat treizeci de mojaveși să-l urmărească pe Bill Newton, care a șters-o spre Valea morții. Old Firehand și cu master Adlerhorst se găsesc singuri acolo, așa că trebuie să le dăm ajutor. Pornim imediat cu toții, ca să ajungem înaintea mojaveșilor.

— Dar ceilalți două sute șaptezeci de indieni, care se mai găsesc aici?

— Aceștia vor veni mai târziu, iar noi o să le urăm bun-sosit și o să-i primim cu salve de bucurie din puștile noastre, hi-hi-hi!

— Crezi că Old Firehand va fi de acord cu măsurile luate de noi?

— Ce întrebare! Old Firehand aprobă întotdeauna ceea ce face Sam Hawkens. Dar, haide, căci peste cinci minute trebuie să fim în șa. Va fi o călătorie forțată, dar așa ceva face bine, căci mai scutură nițel carnea și oasele. Ție, prăjină lungă, o să îți facă și mai bine, dacă nu mă înșel.

18. Allah, peste tot Allah!

Old Firehand plecase din Valea morții în cursul nopții. Făcându-se ziuă, el căută să evite toate locurile unde ar fi putut lăsa urme care să-l trădeze. Călărind mereu spre partea de răsărit a munților, aproape de amiază înălțimile se găseau în fața lui. Vânătorul se opri lângă un tufiș, care-i oferea destulă umbră și începu să cerceteze locurile, pentru a-și da seama prin ce vale vor veni atât dușmanii, cât și prietenii.

Deodată observă un punct negru, care cobora pe o pantă descoperită. După cinci minute constată că era vorba de un călăreț izolat, care trebuia să treacă prin apropiere. Vânătorul se retrase și mai mult înapoia tufișului. Spre marea lui mirare, recunoscă în călărețul acesta pe Bill Newton, dervișul de odinioară.

Când se apropie, îl întâmpină cu vorbele:

— Fii binevenit, dervișe Osman! De unde și încotro atât de repede?

Newton opri brusc calul și exclamă fără să vrea:

— Old Firehand!

— Așadar, m-ai recunoscut! Într-adevăr, suntem cunoștințe vechi, care nu se uită atât de ușor. Fii, te rog, atât de bun și descăleca, fiindcă am de vorbit cu dumneata câteva minute.

Bill răspunse rânjind:

— Să fiu blestemat dacă voi face asta!

După care dădu pintoni calului și o luă la goană. Old Firehand își îndemnă calul și porni imediat după fugă.

— Oprește, mizerabilule!

— Mori, câine! urlă Bill, scoțând pistolul de la brâu și întorcându-se în șa.

Dar nu ridicase încă mâna și lasoul suieră prin aer. În clipa următoare, Bill Newton fu smuls de pe cal și aruncat

la pământ. Old Firehand descălecă și se duse la prizonier, care se zbătea să desfacă ochiul lasoului.

— Nu te osteni, așa strângi și mai mult lațul. Vezi, dacă nu m-ai ascultat? Am vrut să vorbesc cu tine în mod civilizat, acum însă nu o să-ți fie prea comod. Mai întâi, însă, să mă asigur că nu vei mai putea fi periculos pentru nimeni.

Old Firehand îi luă armele; după aceea strânse și mai mult lasoul în jurul brațelor și corpului prizonierului. Picioarele i le lăsă libere.

— Așa! Acum să-mi spui de unde vii?

Newton îi aruncă o privire turbată, dar nu răspunse.

— Încotro mergi?

Nici acum nu primi răspuns.

— Ei bine, în cazul că ți-ai pierdut glasul o să te ajut să ți-l recapeți.

Zicând aceasta, scoase pumnalul, puse genunchiul pe pieptul lui Bill și se pregăti să-l gâdile. Bill strigă:

— Nu cumva vrei să mă înjunghii?

— Desigur, dacă nu-mi răspunzi.

Și făcu să-i lucească prin fața ochilor lama pumnalului.

— Așadar, de unde vii?

— De la Prescott.

— Asta o știi, mă interesează de unde vii astăzi?

— De la mojaveși.

— Unde sunt ei acum?

— Cam la zece ore către est de aici.

— De ce n-ai rămas la ei?

Bill nu vru să mărturisească că-l prădase pe Walker, așa că răspunse:

— Trebuia să merg în recunoaștere.

— Încotro?

— La Valea morții.

— Dar ce cauți acolo?

— Vreau s-o eliberez pe miss Almy.

Credea că prin această afirmație se va putea salva, dar Old Firehand încruntă amenințător fruntea și strigă:

— Minți!

— Spun adevărul, pot să jur în fața lui Dumnezeu. Asta ți-o va spune, de altfel, doar miss Almy.

— Cum așa?

— Am vorbit cu ea, cu toate că asta era interzis; și apoi era și foarte periculos. I-am spus că plec înainte la Valea morții, pentru a face pregătirile necesare în vederea eliberării ei.

— Dar ce înțelegi dumneata prin pregătirile acestea?

— Ceva ce urmează să fac, dar nu știu încă bine cum. L-am spionat pe Roulin și am aflat că în Valea morții se găsesc mai mulți prizonieri, păziți acum de un singur om, un anume Juanito.

— Asta e adevărat.

— Vezi că nu mint? Am vrut să-i eliberez pe prizonieri și...

— Hm! căzu Old Firehand pe gânduri. Ai contribuit, doar, la capturarea lor. De ce vrei acum să-i eliberezi?

— Din omenie...

— Ți s-a promis vreo răsplată?

— Nici una.

— Ce om cumsecade ai devenit!

— Nu fi ironic! M-am schimbat mult...

— Niciodată o hienă nu se poate transforma în canar. Mai bine spune-mi cum ai putut să te smulgi de lângă tovarășii dumitale.

— Am stăruit să fiu trimis ca cercetaș.

— Minți! Dacă ei ar fi avut nevoie de un cercetaș, nu s-ar fi folosit de tine, ci de un indian. Cel mai simplu indian ar fi fost, oricum, mai bun decât tine. Pe mine nu mă poți duce cu asemenea vicleșuguri. Spune-mi, în ce stare se găsește Wilkins?

— În raport cu situația, destul de bine.

— Dar fiica lui?

— De asemenea.

— Mi-ar plăcea să te cred. Dar acum, destul cu întrebările; o să te trag mai târziu la răspundere. Deocamdată, mergi cu mine!

— Cum vrei, dar o să-ți pară rău.

Old Firehand se pregătea de plecare, când privirea i se îndreptă spre povârnișul unde îl văzuse pe Bill coborând. Se zărea alt punct negru. Vânătorul duse repede prizonierul și cei doi cai în tufișuri și, la adăpostul acestora, cercetă în direcția înălțimii. Deodată îi scăpă un strigăt de mirare, căci îl recunoscuse pe Sam Hawkens. Cu cât se apropia, cu atât se vedea mai bine că cerceta o urmă.

Sam ajunsese acum la locul unde fusese doborât Bill. Își opri calul, descăleca, privi spre tufișuri și observă mai multe urme. Gândi că cei ce le lăsaseră mai puteau fi în preajmă. Sări înapoia animalului, astfel încât un glonte să lovească mai repede calul și porni să dea roată tufișurilor, cu mâna pe trăgaci. Deodată se opri, căci îl observase pe Old Firehand, care stătea la pământ și se făcea că nu-l vede.

— Pe toți dracii, strigă Sam Hawkens mirat. Ce înseamnă asta?

Old Firehand se întoarse.

— Sam, dumneata?

— Dar cine altul? Ce cauți aici?

— Tot felul de nimicuri.

— Noi te credeam în Valea morții.

— Poți să vezi doar că nu sunt acolo.

— Desigur, căci dacă nu mă înșel, ai plecat. Și anume, nu singur, ci însoțit de...

Amuți mirat, căci acum observase că celălalt era legat.

— ... un prizonier.

— Da, dragă Sam, dacă n-ai nimic împotriva. Sam se apropie de Bill și, privindu-l în față, strigă:

— Ia te uită! Nu cumva este acel terchea-berchea pe care noi l-am adăpostit atât de bine la „Apa albastră”? Și

care, după plecarea noastră, a luat-o din loc într-un mod atât de nerecunoscător, dacă nu mă înșel?

— Da, el este.

— Dar cum se numește?

— Bill Newton.

— Fost pe vremuri derviş! Da, îmi aduc aminte. Ei, bucură-te că am pus mâna pe tine, dervișule! La noi o să-ți meargă atât de bine, încât o să-ți pară că auzi îngerii cântând la orgă. Dar cum a intrat neisprăvitul ăsta în lasoul dumitale, master Firehand?

— L-am întâlnit aici, în timp ce venea de la mojaveși și mergea spre Valea morții.

— Știu de unde vine. Individul acesta a furat niște bani.

— Cum așa?

— Am fost de față.

— Când i-a furat?

— E o adevărată perlă a manglitorilor. El a tăiat brâul lui Walker și i-a scos portmoneul, după care a luat-o din loc. Să fi văzut apoi zăpăceala produsă de plecarea lui.

— Atât de aproape ai fost dumneata, Sam?

— Walker putea să mă atingă cu mâna, dar, probabil că, din cauza întunericii, m-au luat drept un pietroi. Hi-hi-hi! Sam Hawkens un pietroi! Am ascultat toată convorbirea lor. Acest prea cuvios Bill Newton pusese ochii pe micuța și drăguța noastră miss Almy...

— Vasăzică, așa?

— Ceilalți s-au prins și n-au vrut să i-o lase, deoarece fiecare dintre ei dorea fata pentru sine, hi-hi-hi! Peste tot numai gelozie. Din această cauză, au luat hotărârea ca, odată ajunși în Valea morții, să-l facă prizonier și să-l bage în mina de mercur. Cavalerul acesta însă i-a spionat și, aflând intenția lor, a luat-o din loc, șterpelind și banii lui Walker. Furtul a fost descoperit, iar Walker a pornit imediat pe urmele lui cu treizeci de mojaveși pe cei mai buni cai. Atunci, îngrijorat de pricina dumitale, master Firehand, am

pornit împreună cu prietenii noștri, ca s-o luăm înaintea mojaveșilor.

— Cu toții?

— Da, cu toții: patru sute!

— La ce distanță ești înaintea lor?

— La câteva lungimi de cal, dacă nu mă înșel.

— Și mojaveșii?

— Ei trec munții ceva mai la sud. Eu am luat urma acestui faimos derviș, pentru a vedea dacă pot să pun mana pe el. Firește că nici nu m-am gândit să te întâlnesc pe dumneata. Dar cum ai ajuns aici?

— Să amânăm pentru mai târziu povestirea asta.

— Spune-mi cel puțin dacă ai reușit în Valea morții.

— Sunt foarte mulțumit.

— În cazul acesta, cred că pot și eu să fiu mulțumit, dacă nu mă înșel. Dar, uite, se apropie tovarășii noștri.

Albii veneau în grup. David Lindsay, Dick și Will erau printre cei dintâi.

— Ah, master Firehand! strigă lordul. Dumneata aici? Semn bun! Am venit pentru a vă salva. Da!

— Mulțumesc, *sir*, dar nu era chiar atât de urgent.

— Cu atât mai bine. Dar văd că nu ești singur. Cine e omul acesta?

— Uită-te mai bine la el!

David Lindsay se apropie de Bill Newton. Amândoi se recunoscuseră imediat. Lordul deschise gura, dar nu putu scoale nici un cuvânt.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? Ți-ai pierdut vocea? râse Old Firehand.

— Pe Jupiter! E oare cu puțință, master Firehand? Sau poate mă înșel?

— De ce?

— Nu cumva e dervișul?

— Chiar el.

— *La ilaha illa 'llah*. Peste tot Allah. O, tu, talpă a iadului! Bine că am pus mâna pe tine! *Indeed*. O să ne

socotim! Da!

— Lasă-l acum! zise Old Firehand. Uite că vin și indienii. Puneți-l pe cal și legați-l bine. Fiți foarte atenți cu el.

Îl așezară pe cal și îi legară picioarele sub burta animalului. După aceea, coloana se puse în mișcare. Dick călărea în dreapta, iar Will în stânga prizonierului.

Old Firehand mergea lângă Winnetou, povestind tuturor ce făcuse și ce aflate în Valea morții.

Către seară ajunseră în apropierea văii.

— Să sperăm că inamicii noștri nu au sosit înaintea noastră, zise Old Firehand.

— Ești îngrijorat? întrebă Sam.

— Îngrijorat? Cu patru sute de războinici împotriva a treizeci?

— Ei bine, atunci ce este?

— În ceea ce ne privește pe noi, cei de aici, nu am nici o grijă. Dar acolo, în casa lui Roulin, Adlerhorst e singurul bărbat capabil să lupte. Dacă mojaveșii ne-au luat-o înainte, atunci ne cam încurcă socotelile.

— Nu cred să fi călărit mai repede decât noi. Oricum, să dăm piteni cailor.

Se îndreptară în galop spre intrarea de răsărit a văii. Curând se văzu clădirea, apoi Old Firehand și însoțitorii săi se opriră în fața porții, care fu deschisă aproape imediat. Apăru Herman de Adlerhorst, care strigă:

— Mulțumim lui Dumnezeu!

— Domnul fie lăudat! zise și Old Firehand, râsuflând ușurat. Adevărul este că fusese foarte îngrijorat, deși căutase să nu arate acest lucru. Privirea lui Herman trecu peste ceata numeroasă a apașilor și se opri la Bill Newton. Vânătorul îi explică în puține cuvinte cum pusese mâna pe individul acesta periculos, apoi întrebă:

— Cum stau lucrurile pe-aici?

— Totul e în regulă. Bieții oameni s-au refăcut în mod simțitor.

— N-a fost nimeni pe aici? Să intrăm; adică numai noi, albi și căpeteniile indienilor, căci trebuie să ne sfătuim. Războinicii roșii vor rămâne deocamdată afară. Câțiva dintre ei, cei cu caii mai iuți, trebuie să se întoarcă pentru a ne anunța sosirea inamicului. Caii noștri o să-i lăsăm aici, în fața clădirii.

Descălecară și intrară prin poarta strâmtă în curte. Acolo se găsea „Vântul iute”, fiul lui „Mână tare”, care fusese prizonier în mina de mercur. Old Firehand nu socoti necesar să-i comunice căpeteniei nimic despre fiul său. Căpetenia intră în curte, imediat după Old Firehand. Își recunoscă băiatul de la prima privire, cu toată starea mizerabilă în care se găsea. Dar nici un mușchi al feței nu i se mișcă, nici o geană nu-i clipi. Pași plin de demnitate spre el și, întinzându-i mâna, îi zise:

— „Vântul iute” n-a trecut în câmpiile veșniciei, așa cum au crezut războinicii apașilor. Fii binevenit și te vei întoarce cu noi la căminele noastre.

De asemenea și fiul își păstră toată demnitatea:

— Fața palidă nu ți-a spus că mă găsesc aici?

— Nu era nevoie, căci știa că vin aici.

Old Firehand se adresă apoi lui Herman:

— Prizonierii se află în aceeași cameră?

— Da și sunt foarte liniștiți.

— Atunci să închidem și lighioana asta tot acolo. Arătând spre Bill Newton, scoase din buzunar cheița de la cătușe și o dădu lui Herman, zicând:

— Preia dumneata această operație, căci eu trebuie să merg la Adler. Scoate-i lasoul și pune-i cătușe la mâini și la picioare. După aceea, mai am o treabă pentru dumneata.

— O misiune?

— Da și anume una foarte plăcută: să vorbești cu unchiul dumitale. Bănuiesc că n-o să se supere dacă îl vei duce la fratele dumitale, Martin.

— Îți sunt foarte recunoscător că ai luat asupra dumitale greutățile și pericolele, în timp ce gloria și plăcerile le

cedezi altora.

— Ei! exclamă vânătorul râzând. Du-te și fă-ți datoria.

Herman îl duse mai întâi pe Bill Newton în încăperea fără ferestre, în care se găseau închiși Juanito și bătrâna vrăjitoare. Acolo făcu ceea ce îi ceru vânătorul. Dintr-un colț al camerei veneau gemete adânci. Era Juanito scalpatul.

— Vin! Vai, vin! Uite-i aici! striga acesta, văietându-se.

Herman puse cheița cu care închisese cătușele de la mâinile și picioarele fostului fachir pe o măsuță ce se găsea acolo și, cuprins de milă, se apropie de scalpat, pentru a se uita la capul lui. Se aplecă spre rănit, care se întorcea de pe o parte pe alta, îi pipăi fruntea înfierbântată și-i șterse sângele care mai curgea încă prin pansament.

Bill Newton urmărea până și cea mai neînsemnată mișcare a lui Herman. Observase faptul că Adlerhorst pusese cheița pe masă. „Drace, dacă... ar uita-o acolo!”, gândi el.

Privirile lui arzătoare erau îndreptate asupra acestui mic obiect. Cu acest prilej constată că în broasca de la sertarul măsuței se afla o cheiță de aceeași mărime. Fulgerător îi veni în gând: dacă s-ar potrivi și la cătușe? Sau... Creierul șiret al lui Newton lucra. Tocmai când se crezuse pierdut, norocul îi mai oferea încă o șansă. Trebuia s-o încerce. Împrejurările îi erau favorabile: întunericul din cameră, mila care-l făcuse pe Herman de Adlerhorst să se apropie de scalpat, neglijența lui, asemănarea dintre cele două cheițe. Nu mai stătu pe gânduri. Se apropie cu cea mai mare atenție de măsuță, scoase cheița de la sertar, o puse în locul celei de pe măsuță, iar pe aceasta o băgă în gură.

În momentul acesta se ridică și Herman, care luă cheița de pe masă și plecă să stea de vorbă cu lordul.

— Dragă unchiule, începu el, am o rugămintă.

— Poftim! zise Lindsay, clipind hoțeste. Nu cumva vrei un împrumut?

— Nu, vreau să-ți fac o bucurie.

— Să-mi faci o bucurie? Nu zău! Nepoții fac foarte rar asemenea lucruri.

— Știi, doar, că excepția confirmă regula. Vino și vei vedea singur.

Îl conduse pe lord în camera în care se găsea Martin.

— Uite, aici se găsește bucuria despre care ți-am vorbit.

Faimosul nas al lordului intră în funcțiune. Începu să se agite, ca și când, prin aduvmecare încerca să descopere secretul persoanei lui Martin.

— Nu pare a fi un individ rău, trebuie însă mai bine hrănit. Da!

— A suferit nespun de mult. E unul dintre prizonierii care au fost obligați să lucreze în mină. Numele lui este Adlerhorst.

— Adler...

Lordul deschise gura, își mișcă de câteva ori brațele lungi și, în cele din urmă, își aduse aminte că pronunțase numai jumătate de nume.

— ... horst, termină el cuvântul început, închizând apoi gura cu zgomot.

— Da, ai fericirea de a revedea astăzi pe cel de-al doilea nepot, atât de mult căutat.

— Martin, Martin! Asta da, fericire... Vino în brațele mele, da!

Martin, pe care Herman îl pusese la curent cu venirea unchiului, acceptă surâzând aceste îmbrățișări.

În camera pe care abia o părăsise Herman, Bill Newton se simțea cu un picior în libertate. Îl aduseră însă la realitate gemetele scalpatului. De văzut, nu vedea nimic. Era întuneric beznă.

— Cine ești? îl întreabă Bill.

— Suntem doi! răsună vocea stridentă a bătrânei vrăjitoare.

— A, mai e cineva? Dar dumneata cine ești?

— Mai întâi, vreau să știu cu cine am de-a face. Ești cumva un prieten al lui seșor Roulin?

- Chiar prietenul lui cel mai bun.
- În cazul acesta trebuie să mă cunoști. Sunt señoara Arabella și mă îngrijesc de menajul lui señoar Roulin.
- Așa? Dar cine e omul care geme acolo?
- Juanito.
- A, Juanito Alvarez? Dar ce s-a întâmplat cu el? E bolnav?
- L-a scalpat un apaș.
- Drace! Dar cum s-a putut întâmpla una ca asta?
- Am fost atacați de doi derbedei care au venit la noi ca prieteni și ne-au tratat ca dușmani. I-au eliberat pe toți prizonierii.
- Cum a fost cu putință?
- Bătrâna îi povesti atât cât crezu de cuviință, iar la urmă îl întrebă:
 - Dar dumneata cum ai ajuns în mâinile lui Old Firehand?
 - M-a trimis Roulin să-i anunț sosirea, dar am fost atacat pe drum.
 - Cerul să fie lăudat, căci Roulin o să ne elibereze.
 - Nu-ți închipui așa ceva, señoara! Afară în fața casei, patru sute de apași și marikopași așteaptă să-l ia în primire.
 - *Dios!* În cazul acesta suntem pierduți.
 - De asta puteți fi siguri!
 - Oamenii aceștia o să ne omoare.
 - Sunt convins!
 - Să ne rugăm Madonei, poate o să ne trimită un salvator.
 - Nu fi caraghioasă... Crezi că Madona o să se îngrijească tocmai de noi? Nu avem pe cine ne bizui, decât pe diavol și pe noi.
 - Vorbești ca și când tu însuți ai fi necuratul.
 - Dumneata cunoști casa, eu însă n-am fost niciodată aici. Ia gândește-te, cum am putea să ne ajutăm?
 - Dacă am scăpa de cătușe!
 - Și dacă am scăpa, ce am putea face. Ai vreo idee?

— Nu.

— Atunci, tot nu ne va folosi la nimic. Cel mai bine ar fi dacă am scăpa de aici. Câte ieșiri există?

— Una singură.

— Drace! În cazul ăsta s-a terminat cu noi. În scurt timp vom face cunoștință cu iadul.

— Huu, mă îngrozesc când te aud! Mai bine taci din gură.

Bill Newton avea însă un motiv de îngrijorare în plus și anume că se putea ca, încă în ziua aceea, să se întâlnească din nou cu Walker și Roulin. Individul, deși era un răufăcător îndrăcit, se temea cumplit de aceasta revedere. De asemenea, îl frământa întrebarea dacă trebuia să comunice și celorlalți că are cheița. După o scurtă chibzuință, ajunsese la concluzia că era bine să mai păstreze un timp secretul pentru sine.

Între timp, Herman restituise cheița lui Old Firehand, care nu observă înlocuirea și îi încredință lui „Vânt iute” sarcina de a păzi prizonierii. Urmă după aceea o consfătuire asupra planului de luptă împotriva lui Walker și a mojaveșilor.

— Trebuie să moară cu toții, își dădu cu părerea „Mână tare”.

— Fiecare va ispăși după crimele lui, zise Winnetou. Acela care nu e răufăcător, va fi cruțat. Mojaveșii au fost induși în eroare și, deci, nu sunt vinovați de fărădelegile albilor.

— Nici eu nu sunt măcelar, interveni Old Firehand. Poate vom reuși să punem mâna pe cei treizeci de mojaveși fără luptă.

— Dar cum vrea fratele meu alb să facă lucrul acesta?

— Frații mei roșii se vor ascunde afară. Inamicul se va apropia nestânjenit de curte și va fi lăsat să intre. Acolo însă se vor găsi o sută de apași, care o să-i ia în primire.

— E bine așa!

19. Descoperirea făcută de Sam Hawkens

Old Firehand și „Săgeată de fier” ieșiră în fața casei, unde așteptau indienii. În momentul acesta se apropiară în goană cercetașii, anunțând că cei treizeci de mojaveși vor sosi peste scurt timp. Vânătorul dădu ordin ca o sută de apași să descalece și să intre în casă. Ceilalți plecară sub comanda lui „Săgeată de fier”, luând cu ei și caii celor rămași.

Cei o sută de apași fură împărțiți pe grupe, în încăperile care erau mai îndepărtate de intrare, astfel ca Roulin să nu observe nimic în momentul sosirii lui. Chiar și scara fu scoasă din cisternă.

Sam Hawkens se apropie bine dispus de Old Firehand, zicând:

— Cred că acum suntem pregătiți.

— Da.

— Nu mai e nimic de ordonat, master Firehand?

— Nu.

— Intenția dumitale e să-i atragi pe acești indivizi în curte?

— Desigur.

— Cred că au să se ferească să intre. Dacă totuși vor face acest lucru, atunci merită să fie spânzurați cu capul în jos, hi-hi-hi!

— De ce?

— Pe cine vei pune să le deschidă?

— Voi deschide eu însumi.

— Mă las mâncat împreună cu buna și bătrâna mea Mary — deși animalul acesta merită o moarte mai nobilă — dacă înfățișarea dumitale simpatică va atrage înăuntru numai un singur mojaveș. Hi-hi-hi!

— În poartă există o firidă, în care voi intra imediat după deschiderea ușii. În felul acesta voi ajunge în spatele lor și voi acoperi ieșirea, în timp ce voi veți năvăli asupra lor.

— Propun alt plan. Întrucât bătrâna portăreasă e prizonieră, să deschidă Anita!

— Dar Roulin o știe în mină...

— Va invoca un motiv.

— De fapt... nu greșești prea mult. O să vorbesc cu Anita să văd dacă e dispusă să apară în fața lui Roulin.

Când Old Firehand îi făcu această propunere, fata începu să tremure. Își reveni, însă, când i se comunică pretextul pe care avea să-l invoce la deschiderea porții.

Urmară câteva minute de așteptare tăcută; după aceea se auziră tropote de copite și, în sfârșit, bății în poartă. Anita deveni albă ca varul, dar se duse curajoasă să deschidă.

Afară se aflau Roulin, Leflor, Walker și cei treizeci de indieni. La vederea Anitei, Roulin încreți fruntea și întreabă:

— Tu aici? De ce nu deschide Bella?

— A căzut și nu poate merge.

— Dar când s-a întâmplat asta?

— La câteva zile după plecarea dumitale.

Scuza era bine ticluită. Desigur că Juanito trebuia s-o înlocuiască pe bătrână.

— Bine, zise Roulin morocănos. Poți pleca, închid eu. Ah, mai așteaptă puțin, Anita. A fost cineva pe-aici?

— Nu.

— Un oarecare Bill Newton?

— Nu.

— Atunci o să vină de acum înainte. O să se cam mire de primirea pe care o să i-o facem!

Anita se retrase cu genunchii tremurând.

Mojaveșii descălecaseră și lăsaseră deocamdată caii sub paza unui om în fața porții.

Roulin rămase ultimul, închise poarta și băgă cheia în buzunar. Dădu apoi instrucțiuni indienilor cum să se

rânduiască în curte; după aceea îi conduse pe Walker și pe Leflor în salon.

— O clipă, le spuse el. Mă întorc imediat.

Roulin se duse în camera lui. Acolo se găsea Old Firehand și Winnetou, postați unul în partea stângă, celălalt în partea dreaptă a ușii.

Abia intră și fu apucat de gât. Old Firehand îl strânse atât de tare, încât nu mai putu scoate nici un sunet. Apașul îi introduse un căluș între dinți și-i legă picioarele. Operația nu dură mai mult de o clipă și se desfășură fără cel mai mic zgomot. Roulin avea impresia că visa și privea prost la cei doi oameni.

— Fii binevenit, Sonataka, în propria-ți casă! Îl salută Old Firehand. Noi suntem aici, după cum vezi. Sper că o să te împaci mai bine cu noi; altfel, ar fi în detrimentul dumitale. Dar să vedem mai întâi ce ai la brâu și în buzunare?

La brâu avea numai armele. În buzunar bani și două chei — cheia principală și o cheiță mică pentru cătușele de la mâinile prizonierilor, așa după cum avusese și Juanito una. Old Firehand băgă în buzunar amândouă cheile.

În timp ce i se percheziționau buzunarele Roulin se zbătea disperat să rupă frânghiile cu care era legat.

— Liniștește-te, seșor, nu te agita zadarnic! Îl potoli Old Firehand. Cruță-ți puterile, căci o să mai ai nevoie de ele. Noi suntem foarte curioși și am vrea să aflăm de la dumneata o mulțime de lucruri.

Între timp, Leflor și Walker se făcură comozi, rezemându-și puștile într-un colț, lângă ușa salonului. Atunci, bātu cineva în ușă.

— Intră! strigă Walker mirat.

Intră Sam Hawkens, urmat de Dick și Will, cei doi lungani. La apariția „Trifoiului”, Walker și Leflor săriră ca fripți de pe scaune. Sam se înclină reverențios, zicând:

— Scuzați-ne, oameni buni, dacă vă deranjăm. Păstrați-vă locurile. Am auzit că seșor Roulin ar fi venit cu niște

prieteni și, întrucât noi suntem musafirii lui, am venit să vă urăm bun-venit.

— Dumneavoastră, oaspeții lui? întrebă Walker.

— Da.

— Imposibil.

— Asta sună ca și când seșnor Roulin n-ar fi ospitalier. Vă rog să nu-l ofensați.

— Dânsul știe că sunteți aici?

— Încă nu, o va afla însă imediat, deoarece chiar acum se găsesc la el doi onorabili masteri, care o să-l pună la curent, dacă nu mă înșel. Probabil că mă cunoașteți!

— Nu am avut onoarea, minți Walker.

— Dar pe acești doi camarazi ai mei?

— De asemenea, nu.

Dick Stone, de obicei atât de tăcut, nu se mai stăpâni și zise:

— Nu vă mai aduceți aminte de ziua când pescuiați lângă plantația lui master Leflor?

— N-am pescuit niciodată pe-acolo.

— Se poate, dar... aruncai undița. Aveai pe atunci o față foarte neagră și te dădeai drept negresă.

— Nici prin cap nu mi-a trecut așa ceva.

— M-am lăsat indus în eroare și mi-ai scăpat.

— Probabil că mă confunzi cu cineva.

— Dar cine ești dumneata, atunci?

— Mă numesc Palmora și sunt un creol din Los Angeles.

— A, scuzați! În cazul acesta m-am înșelat. Dar cine e acest seșnor?

— Vărul meu și se numește tot așa.

— Iar eu te-am luat drept un anumit Walker, ucigașul Mătușii Droll. Uneori te mai numești și Hopkins.

— Te înșeli.

— Iar pe vărul dumitale îl credeam un anumit Leflor, din regiunea malurilor Arkansasului, la Van Buren.

— Și în privința lui te înșeli.

— Nici nu-ți vine a crede că ar putea să existe o asemănare atât de uluitoare! Ne permiteți să ne așezăm lângă voi, oameni buni?

— Poftim, dar noi cu tot regretul, nu o să vă putem ține de urât, căci ne așteaptă seșor Roulin.

— Și noi regretăm, dar nu vrem să vă reținem. Probabil că ne vom mai vedea.

Cei doi merșeră; se grăbiră să-și ia puștile și să iasă. Dar abia se apropiară de ușă, când intrară Old Firehand și apașul. Leflor și Walker se dădură înapoi șperiați.

— A, dumneavoastră aici, seșori? zămbi Old Firehand. Nu-i așa că nu ne-ați așteptat așa de curând?

— Dacă nu mă înșel, ne găsim și în spatele și înaintea lor, zise Sam răsând. Adică, așa ceva.

Zicând acestea, îl apucă pe Walker de gât și-l doborî la pământ. În aceeași clipă fu apucat și Leflor, de către Dick și Will. Old Firehand și Winnetou interveniră și ei, astfel încât, într-un minut, cei doi bandiți fură legați atât de zdravăn, încât nu se mai puteau mișca. Afară de asta, li se puseră și călușe. După aceea fură duși în încăperea în care se găsea Roulin.

Old Firehand ieși apoi în curte și făcu semn unui războinic majaveș, care se deosebea de ceilalți prin penele din păr. Acesta nu-l văzuse niciodată pe vânător și-l luă drept un prieten de-al lui Roulin, așa că puse deoparte sulița, scutul și pușca și se apropie.

— Fratele meu roșu să vină sus, zise vânătorul.

Indianul, care credea că îl cheamă Roulin, îl urmă fără a bănuși ceva. Ajunși sus, Old Firehand îl lăsă să intre primul și închise ușa în urma lui.

— Uff!

Indianul scoase numai acest sunet, căci în fața lui stăteau douăzeci de apași înarmați, plus Dick și Will. Atât fuga, cât și împotrivirea erau cu neputință. Se resemnă și luă o atitudine de așteptare.

— Fratele meu roșu să nu se teamă, zise Old Firehand. Uite, aici sunt Winnetou, căpetenia apașilor, Lata Nalgut și eu, Old Firehand, pe care războinicii roșii îl numesc Inshava Nonton, căpetenia albă.

— Uff, uff! exclamă mojaveșul.

— Eu trăiesc în pace cu voi, căci nu mi-ați făcut nici un rău și nici eu nu v-am făcut vouă ceva. Acum, însă, v-ați aliat cu niște oameni albi care sunt tâlhari și bandiți.

Old Firehand arată în continuare mojaveșului fărădelegile săvârșite de acei nemernici.

— Îmi pare rău, zise el apoi, că ați devenit prietenii acestor criminali. Noi am venit aici pentru a-i pedepsi. Ne veți împiedica să facem acest lucru?

Indianul privi cu atenție chipul serios și plin de bunătate al lui Old Firehand, căci îl vedea pentru prima dată.

— Am auzit că Inshava Nonton nu minte niciodată. Dacă oamenii despre care vorbești tu sunt atât de răi, ei merită să fie pedepsiți. Dar nu eu sunt căpetenia. Numai căpetenia poate da un alt ordin. Până atunci, trebuie să-i ocrotesc.

— În cazul acesta vei fi pierdut, căci noi suntem patru sute, iar voi numai trei sute.

— Ar putea Inshava Nonton să-mi dovedească acest lucru?

— Da, vino cu mine.

Old Firehand îl duse pe indian pe acoperișul casei. De acolo se vedeau apașii și marikopașii. Indianul rămase uimit.

— Afară de aceștia, mai sunt ascunși în curte încă o sută de apași, completă vânătorul.

— Arată-mi-i!

— S-ar încăiera cu oamenii tăi.

— Spune-le că deocamdată va fi pace între noi, iar eu voi spune același lucru oamenilor mei.

— Bine, așa să fie!

Cei doi bărbați coborâră. Curând, apașii și mojaveșii stăteau față în față în curte. Mare fu mirarea mojaveșilor

când se văzură în fața unei majorități atât de zdrobitoare. Dar uimirea lor fu și mai mare când aflară că au de-a face cu Old Firehand și cu Winnetou.

— Vreau să-ți fac acum propunerile mele, zise Old Firehand către mojaveș. Urmează ca tu să alegi între război și pace, între viață și moarte.

— Spune-mi mai întâi unde se găsesc cele trei fețe palide cu care am venit noi?

— I-am luat prizonieri.

— Care va fi soarta lor?

— Vor muri, iar voi veți avea aceeași soartă, dacă nu vă predați. Numără căți suntem. Imediat ce unul dintre războinicii tăi va ridica arma, noi vom descărca puștile și veți muri cu toții.

— Inshava Nonton nu trebuie să uite că noi nu ne temem de moarte.

— Lucrul acesta îl știu, dar nu e oare mai bine să trăiești decât să mori, chiar dacă nu te temi de moarte? Nu aveți frați și surori, femei și copii la căminele voastre? Aceștia vă așteaptă, căci ei vor să mănânce carne, pe care trebuie să le-o vânați voi. Nu e oare datoria voastră să trăiți pentru ei? Dacă veți muri de gloanțele noastre, atunci se va naște o mare jale și ei vor spune: „Războinicii noștri ne-au uitat. Ei n-au avut inimă pentru noi, căci s-au lăsat împușcați pentru a trece drept bărbați viteji și care nu se tem de moarte, iar noi am devenit sclavii apașilor și marikopașilor”.

Cuvântul „sclav” este cel mai teribil pe care-l cunoaște indianul, așa încât, la rostirea lui, trecu un murmur prin rândurile mojaveșilor.

— Femeile vorbesc ca niște femei, iar noi murim pentru a nu deveni sclavii învingătorilor.

— Inshava Nonton vă spune că nu veți deveni sclavii învingătorilor, căci noi nu suntem dușmanii voștri și nici nu vrem să devenim.

— Uff!

— O să vorbesc cu tovarășii mei și voi trata și cu căpetenia voastră. Cele ce se vor hotărî, se vor duce la îndeplinire. Pentru moment, cer numai să depuneți armele.

— Aveți de gând să ne luați armele?

— Da.

— Ce înseamnă un războinic fără arme? Chiar dacă ne dați libertatea, fără ele vom deveni un prilej de batjocură pentru inamicii noștri și vom muri de foame împreună cu toți ai noștri.

— Inshava Nonton va păstra armele voastre numai până ce va sta de vorbă cu căpetenia voastră. Îmi cunoști numele. Spune-mi, ai auzit că Old Firehand a fost vreodată nedrept față de oamenii roșii?

— Nu.

— Atunci, voi vorbi și în adunarea de astăzi pentru voi, iar cuvântul meu va fi ascultat.

— Dacă vom preda armele, o să ne legi și o să ne închizi?

— Nu, veți rămâne aici în curtea aceasta și veți primi mâncare și apă întocmai ca și noi. Un singur lucru trebuie să ni-l promiteți și anume că nu veți întreprinde nici un act dușmănos înainte ca eu să fi stat de vorbă cu căpetenia voastră.

Mojaveșul se adresă în șoaptă tovarășilor săi și, după o scurtă consfătuire, ieși din nou în față, zicând:

— Vitejii războinici ai mojaveșilor primesc condițiile tale, pentru că tu ești căpetenia albă, căreia îi acordăm toată încrederea noastră.

Zicând acestea, scoase tomahawkul de la brâu, îl așeză jos, depunând apoi și restul armelor sale. Oamenii lui făcură la fel, unul după altul. Old Firehand dispuse ca armele să fie duse înăuntru de câțiva apași. După aceea, mojaveșii se așezară la pământ de-a lungul zidului, așteptând resemnați desfășurarea evenimentelor.

— Acum ne mai stau în cale doar caii, zise îngrijorat Dick Stone. În curte nu-i putem aduce, dar nici afară nu-i

putem lăsa, căci ne-ar da de gol față de cei ce vor veni.

— De ce? se miră Old Firehand. Tocmai dacă-i vom lăsa acolo, ei vor crede că oamenii lor se găsesc în interiorul acestei case.

— Dar trebuie să-i hrănim și să-i adăpăm.

— Apă este în cisternă. E drept că nu-i prea bună, dar pentru cai merge. Iar pentru nutreț, da, este adevărat că din acest punct de vedere vor trebui să rabde.

— Cine să rabde? interveni Sam Hawkens, care se apropiase neobservat.

— Caii și poate că și noi, răspunse Old Firehand.

— Pentru ce?

— Pentru că aici nu se găsește nimic.

— Dar cine susține acest lucru?

Micuții ochi ai lui Sam Hawkens clipeau șiret când se puse această întrebare.

— Eu.

— În cazul acesta, master Firehand, spui un mare neadevăr, dacă nu mă înșel, căci, dimpotrivă, există pe aici destule rezerve de hrană.

— De unde știi?

— Hm! Ia priviți la căsuța aceasta! N-are ea aspectul unei mici fortărețe? Oare nu ar putea ea suporta în cele mai bune condiții un asediu? Or, pentru o asemenea eventualitate, asediații au nevoie de rezerve de alimente și nu pentru două sau trei guri și nici pentru o singură zi, ci pentru mulți consumatori și pentru un timp mai îndelungat.

— Acesta este un argument înțelept. Dar numai cu argumente nu se pot hrăni nici oamenii, nici animalele. Am controlat toată casa, dar n-am găsit nimic.

— Foarte frumos din partea dumitale, eu însă n-am căutat deloc și totuși am găsit ceva.

— Unde?

— Pe spinarea proprietarului acestei case prietenoase, hi-hi-hi!

— Nu poți vorbi mai clar?

— Ei bine, în timp ce dumneata tratai aici cu mojaveșii eu am mers la master Roulin. Dânsul însă suferea de pierderea memoriei. Atunci i-am desfăcut haina și i-am făcut un masaj pe spinarea goală, astfel încât, după cea de-a treia frecție, i-a revenit memoria, hi-hi-hi!

— A mărturisit?

— Da!

— Ei și?

— Există aici un beci.

— Unde?

— Sub bucătărie. Trebuie scoasă una dintre lespezile de piatră: acolo este intrarea.

— Ai coborât?

— Nu, dar am venit imediat la dumneata.

— Admirabil.

Micuțul pășea înaintea celorlalți, mândru ca un învingător. Old Firehand și Herman îl urmară. În bucătărie era scoasă din dușumea o lespede mare de piatră, astfel încât se putea vedea o scară.

Lămpi se găsiră în bucătărie, astfel încât cei trei coborâră. Nu le veni să creadă ceea ce văzură: butoaie cu făină, ouă, șunci în tărațe, lungi șiruri de sticle pline...

— Ei, cum îți plac toate acestea? întrebă Sam, râzând.

— Excelent, răspunse Old Firehand.

— Dar cine a fost descoperitorul acestei comori a stomacului și a plăcerilor?

— Master Sam Hawkens!

— Spune și dumneata dacă acest master nu-i băiat deștept!

— Uneori.

— Uneori? Hm! În cazul acesta, e foarte bine că tocmai astăzi am avut unul din ceasurile bune, dacă nu mă înșel. Dar ce văd? Uite, aici se găsește și tutun, iar acolo țigări — permiteți-mi să-mi aprind una.

Într-adevăr, existau mai multe butoaie de tutun, precum și un mare număr de țigări.

În timp ce Sam își aprindea o țigară, Old Firehand continuă să caute. Întrucât postamentul era din pământ bătătorit, îi atrase atenția un pietroi de formă pătrată, care se lăsă îndepărtat fără prea multă oboseală. Din gaură ieși un miros de umezeală.

— Adu lampa încoace, Sam, căci cred că am dat peste o fântână.

— Ar fi un mare noroc, căci pentru indieni apa e mai bună decât berea.

— Desigur, mai ales că dumneata intenționezi să păstrezi berea pentru dumneata, master „Tschikone”.

— Știi că berea nu e bună pentru gâtlejurile indiene, hi-hi-hi!

Zicând acestea, se apropie cu lampa și luminează deschizătura. Jos văzură oglinda unei ape limpezi, care se adevăra a fi de bună calitate.

— Acesta e lucrul cel mai bun pe care l-am găsit până acum, zise Old Firehand.

— Avem apă bună nu numai pentru oameni, dar și pentru cai. E drept însă că scosul ei o să ne dea mult de lucru.

— Deloc, răspunse Herman. Uite aici în colț o pompă și un furtun, așa că nu va trebui să scoatem apa cu găleata.

Cercetând aceste două obiecte, atenția lui Old Firehand fu atrasă de o rază mică de lumină și descoperi că în zidul beciului era o gaură care dădea afară. Lucrul era extrem de avantajos, căci în felul acesta se putea scoate furtunul prin gaură și se putea pompa afară apa fără prea mari greutatea.

Cu ajutorul apașilor fură scoase din beci atâtea alimente câte puteau fi consumate pe loc; Anita preluă funcția de bucătăreasă. Mâncară toți. Mojaveșii, care erau prizonieri în curte, primiră și ei partea lor de hrană, ca toți ceilalți războinici, astfel încât li se mai risipi proasta dispoziție.

Casa și curtea fiind prea strâmte pentru atâtea musafiri, Sam Hawkens făcu propunerea că ar fi mai bine ca Roulin și tovarășii lui să fie transportați la mină și închiși acolo.

Prin aceasta se câștigau două încăperi, în care stătuseră până atunci prizonierii. Old Firehand acceptă imediat propunerea, astfel încât scara fu încă o dată coborâtă în cisternă. După aceea fură aduși răufăcătorii. Juanito își recăpătase cunoștința. El aruncă o privire plină de frică spre Roulin, dar se părea că acesta nici nu-l băga în seamă.

Old Firehand coborî înainte cu Sam Hawkens; urmară prizonierii, iar în urma lor veneau Dick și Will. La lumina slabă a lămpii pășiră prin galeriile întunecoase, oprindu-se abia la ultima încăpere. Acolo legară prizonierii de inelele de fier bătute în perete. Se părea că un paznic ar fi de prisos.

Din nenorocire, Old Firehand folosi cheița luată de la Roulin când legă prizonierii de inelele din perete; dacă ar fi scos din buzunar cheița schimbată de Bill Newton, înlocuirea ar fi fost descoperită imediat.

Apoi, se înapoie cu tovarășii săi, închizând cu grijă toate ușile în urma lui. Numai Sam Hawkens clătină din cap, zicând:

— Nu cumva am făcut o greșală, master Firehand?

— Adică?

— Trebuia să-i fi închis izolați pe acești indivizi, căci acum stau cu toții la un loc și pot vorbi între ei. În felul acesta e foarte ușor să ticluiască un plan, care ar putea să ne producă oarecare neplăceri.

— Nici o grijă, Sam! Afară nu pot să iasă. De altfel, am urmărit o anumită intenție atunci când i-am închis pe toți la un loc și anume că o să se certe în mod îngrozitor. Or, aceasta constituie deja o pedeapsă pentru fărădelegile lor.

— Ai dreptate. Ce muștrări o să-i facă Roulin lui Juanito și ce insulte o să-i aducă, aruncând toată vina asupra lui! Dacă nu s-ar fi lăsat dus de nas nenorocitul acesta, ne-ar fi venit greu să ne atingem scopul, dacă nu mă înșel.

20. Eu - Eu - Eu

Presupunerea lui Old Firehand că prizonierii se vor copleși cu reproșuri, se adeveri întocmai. Până acum, Juanito, bătrâna și Bill Newton, fostul derviş, fuseseră legați separat de ceilalți. Acum însă se găseau cu toții la un loc. Roulin fierbea de mânie, dar reușea să se stăpânească și se comporta liniștit, făcând impresia că ar fi încă pe jumătate amețit de cele ce se întâmplaseră.

De asemenea tăceau și ceilalți, gândindu-se fiecare la nenorocita soartă ce-l aștepta. Se auzeau numai gemetele înăbușite ale lui Juanito.

— Suferi mult? întrebă în sfârșit Roulin, cu o milă prefăcută.

Juanito gemea de ți se sfâșia inima.

— Dar cum s-au întâmplat lucrurile, dragul meu Juanito?

— Blestemat să fie acest Old Firehand!

— Sunt de aceeași părere cu tine. Dar mai blestemată să fie prostia ta!

— N-am fost un prost.

— Nu cumva ai dat dovadă de prea mare deșteptăciune când ai lăsat să ți se tragă pielea de pe cap?

— Ce sunt eu vinovat? S-a dat drept mexican și mare proprietar de mine, zicând că vrea să cumpere mercur.

— De ce nu i-ai dat din depozitul care se găsește la mama ta?

— Îmi spusese că avea nevoie de o cantitate mult mai mare.

— Dar puteai să aduci acolo cantitatea care-ți lipsea, iar pe el să-l fi lăsat să aștepte la maică-ta. Pentru ce l-ai luat cu tine?

— Omul acesta... Ah! Oh!

Durerile îl copleșiseră din nou. Avea senzația că i se turnase pe cap plumb topit.

— Ei, pentru ce? repetă Roulin întrebarea, după un timp oarecare.

— Pentru că... pentru că...

— Nu căuta să minți, căci nimic n-ar mai putea să te salveze.

— Nu vreau să mint, căci acum totul îmi e egal. Tot vom fi omorâți. Individul acesta avea o mare sumă de bani asupra lui; și atunci am vrut... am vrut...

— Ai vrut să pui mâna pe bani, fără să dai în schimb mercurul.

— Exact.

— Asta înseamnă că ai vrut să-l omori?

— Cam așa ceva.

— Nemernicule!

— Toți suntem niște nemernici, gemu el, iar dumneata ești nemernicul cel mai mare.

— Ai noroc că sunt încătușat, căci altfel aș trage de pe tine și pielea care ți-a mai rămas. Doar nu cumva te-a scalpat Old Firehand?

— Nu, ci blestematul acela de apaș, pe care-l aveam aici.

— Blestemată poveste! Dar, spune-mi, cum de a reușit să te inducă în eroare pe tine și să salveze prizonierii?

— Eu... se întrerupse din nou Juanito, scoțând iarăși gemete îngrozitoare.

— Stăpânește-te! îl apostrofă Roulin cu brutalitate.

— Nu pot, se văicărea nenorocitul. Durerile sunt prea mari. Să vorbească mai bine bătrâna. Capul meu! Capul meu!

— Dobitocule! Îți doresc din tot sufletul chinurile astea. Ba, mi se pare chiar o pedeapsă prea mică pentru tine. Ar trebui să-ți crească pielea zilnic din nou, ca să poți fi scalpat în fiecare zi. Dacă aș putea, ți-aș freca rana cu piper, corcitură! Vorbește tu, baborniță!

Bella aștepta de mult această poruncă, fiindcă ea era cuprinsă de o nemărginită furie față de toți, chiar și față de Juanito, care purta vina nenorocirii ce se abătuse asupra ei,

căci el îl adusese pe Old Firehand. Povesti în așa fel ca să nu cadă nici o vină asupra ei.

— Lua-v-ar dracu' pe toți! scrâșni Roulin. Dacă aș fi liber, v-aș arăta eu.

Atunci se amestecă Walker, întrebând:

— Dar nu există nici o putință de salvare?

— Poți sfărâma cătușele? întrebă Roulin batjocoritor.

— Nu.

— Ai poate o cheie?

— Ce întrebare!

— Ei bine, în cazul acesta nu ne putem gândi la salvare, suntem pierduți.

— Indivizii aceștia n-o să-și piardă timpul cu noi.

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Ar fi foarte bine. Uneori, o moarte grabnică e lucrul cel mai bun pe care-l poți aștepta. Mă gândesc numai că nu vom avea parte de această favoare, căci acest Old Firehand e un câine, care nu face nimic împotriva legilor. Sunt convins că ne va duce pe toți cu mare alai la San Francisco, pentru a ne da în judecată acolo. Mai bine mort decât asta.

— O va face cu siguranță.

— În cazul acesta, mă sinucid mai înainte.

— Cum așa? Ești doar încătușat.

— Poate se va ivi un prilej. În nici un caz nu voi lăsa să caște ochii la mine mulțimea din San Francisco.

— Desigur, ar fi un proces cum n-a mai fost altul.

Din nou își puseră la contribuție toată viclenia lor, pentru a descoperi o cale de scăpare, dar zadarnic. Începură apoi din nou neînfrânatele insulte la adresa lui Juanito, fără însă ca nenorocitul să răspundă ceva. Se înjurară apoi din nou între ei, în modul cel mai josnic.

— Eu sunt cel mai nevinovat dintre toți, strigă Leflor infuriat. Astupați-vă gurile murdare! Am cumpărat de la voi plantația, fiind de bună credință; asta e totul. Nu am

participat la nici una din escrocheriile și tâlhăriile voastre, așa că nu poate să mi se întâmple nimic.

— Pentru tine, orice ai zice, chestiunea cu plantația a fost o ispravă destul de frumușică și aș vrea să-l văd pe șeriful care nu-ți va împleti pentru asta o cravată în jurul gâtului. Oricum, de plantație ai scăpat.

— Din parte-mi, poate să fie și așa, numai viața să mi-o lase.

— Crezi? Ai eliberat un prizonier și ai participat la prinderea lui Wilkins și a ficei sale, Almy, predându-i apoi pieilor roșii. Afară de asta, cunoșteai scopul călătoriei noastre încoace. Asta nu e de-ajuns pentru a-ți rupe de două ori gâtul?

— Faptul că l-am eliberat acolo, la „Apa albastră”, pe Bill Newton...

— Bill Newton? Bine că ai pronunțat numele acesta blestemat! Javra aceasta râioasă... izbucni Walker. Apoi își aminti: pramatie, unde sunt banii mei?

Walker se așteptase ca Bill Newton să mintă, ori să nu dea nici un răspuns. Dar acesta nu se arătă deloc enervat, ci răspunse foarte calm:

— Banii dumitale? Hm! S-au dus pe apa sâmbetei. I-a luat Old Firehand.

— I-a luat el?

— Cu tot regretul, dar așa e.

— Ah, dacă o vrea dracu' să-mi recapăt libertatea, o să mă răzbun cum nu s-a răzbunat încă nimeni niciodată.

— Îți urez mult noroc, spuse Bill Newton batjocoritor.

— Nemernicule, cum ți-a venit ideea de a mă prăda?

— Așa cum ți-a venit dumitale gândul de a mă închide aici în mină.

— Prostii!

— Ptiu! Am ascultat convorbirea voastră de ieri.

— Fiindcă ai vrut s-o salvezi pe Almy.

— Nici prin cap nu mi-a trecut așa ceva.

— Nemernicule!

— Voi sunteți tot atât de nemernici ca și mine, dar mai proști! În timp ce voi vă certați și aruncați vina unul asupra altuia, eu mă gândesc la salvarea noastră.

— Vrei să zici, la a ta.

— Eu aș putea să scap din cătușe în două minute.

— Coiot împruțit, mai ești și lăudăros.

— Mai bine m-ați asculta. V-aș putea scăpa și pe voi de cătușe, dar asta nu ne-ar ajuta cu nimic, căci tot n-am putea ieși de aici. Da, dacă aș cunoaște toate galeriile și gangurile acestei mine nenorocite, atunci ar fi altceva.

Bill Newton vorbise atât de liniștit, încât ceilalți îl ascultară cu cea mai mare atenție.

— Bill, nu glumi, zise Roulin. Dacă e adevărat ce spui, atunci vom uita cu plăcere farsa pe care ne-ai jucat-o.

— Numai atât?

— Și te vom răsplăti.

— Asta sună ceva mai bine. Dar cum?

— Eu îți dau o mie de dolari, strigă Leflor.

— Îi ai cumva la tine?

— Nu, căci mi s-a luat totul, dar mergi cu mine la Wilkinsfield și ți-i dau acolo.

— Să te cam păzești să faci așa ceva, căci Wilkinsfieldul nu îți mai aparține.

— Depun cel mai sfânt jurământ că o să-ți plătesc această sumă.

— Un jurământ? zise Bill Newton ironic. Desigur că pe Aghiuță, nu?

— Pe ce vrei dumneata, Newton.

— Să vedem. Dar ce oferă ceilalți?

— Și eu dau o mie, zise Walker.

— Când?

— Când mă voi înapoia la Prescott.

— Dumneata n-o să te mai poți arăta acolo niciodată. Dar dumneata, seșor Roulin? Ce oferi pentru sufletul dumitale nemuritor?

— Tot atâta.

— Cam puțin. Dar îi ai la îndemână?

— Da.

— Nu cumva acolo sus în casă, unde e stăpân Old Firehand?

— Nu, îi am aici în mină, într-o ascunzătoare.

— Unde?

— Ăsta e secretul meu.

— În cazul acesta păstrează-ți secretul, iar eu îl păstrez pe al meu.

— Nu fi arțăgos.

— De altfel, dacă ai o mie de dolari, înseamnă că ai și mai mult. N-ai putea cumva să-mi dai și celelalte două mii, pe care mi le-au promis acești doi gentlemen?

Roulin ezită un timp, apoi zise:

— Da, aș putea.

— Bine, atunci pot să vă spun că fuga este posibilă. Vreau să mă asigur mai întâi că voi obține banii și că vom reuși să ieșim de aici, după ce vă voi scoate cătușele.

— Eu te asigur, zise Roulin. Dacă nu mai sunt încătușat, pot pleca oricând.

— În ce fel? Există o galerie secretă?

— Te-ai uitat cumva la această încăpere când mai era lumină?

— Da, am văzut o scară ce duce sus.

— Ei bine, scara aceasta urcă spre vârful stâncii.

— Și cum coborâm de acolo?

— Cu ajutorul unei frânghii.

— Ai una la îndemână?

— Da, se găsește la locul ei.

Juanito tăcuse până acum. Găsi însă că venise momentul să se răzbune pentru insultele primite din partea lui Roulin și în special pentru faptul că-l numise corcitură.

— Minte, señor, se adresă el lui Bill Newton, pe jumătate gemând. Nu-l crede, nu are nici un fel de frânghie.

— De unde știi? îl întrebă Newton.

— Dacă ar exista, ar trebui s-o știi la fel de bine ca și el.

Roulin lovi sălbatic cătușele una de alta, suflând ca un animal înfuriat.

— Taci, dobitoc nenorocit! Frânghia e la locul ei!

— Intenția dumitale e numai de a-l înșela pe señor Newton, ca să devii liber.

— Nu te lăsa prostit, strigă Roulin. Deși nu e nevoie să răspund la lătratul acestui câine scalpat, am să-ți dezvălui secretul meu, ca să te poți convinge că n-am intenția să te înșel.

— Ar fi cazul, zise Bill, simțind că întâmplarea începe să-i facă jocul.

— Ei bine, își dădu drumul Roulin. Luând în considerare felul cum trebuia să exploatez mina, cu prizonierii aceștia, era de prevăzut că aș putea să am oarecare neplăceri. Pentru eventualitatea aceasta, am toate pregătirile în vederea unei fugi în taină. Mi-am amenajat o casă de bani secretă și am pregătit o frânghie, despre existența căreia era firesc să am numai eu cunoștință.

— Haide, spune odată unde se găsește, stăruie Bill nerăbdător.

— Ai observat că alături de scara aceasta duce în sus o bară groasă de fier?

— Da.

— Bara e găurită la mijloc; este de fapt o țeavă cu un cap demontabil. În interiorul ei este frânghia!

— Dar afară stau de veghe apașii. Ei vor observa imediat dacă cineva încearcă să coboare.

— N-o să observe nimic, căci din vârful stâncii coboară un jgheab până jos. Jgheabul acesta poate ascunde foarte bine un om. Te lași pe jgheab și nimeni nu te vede. Ești mulțumit?

— În ceea ce privește frânghia, da, dar în privința banilor, nu.

— O să-i primești, în mod sigur.

— Simpla făgăduială nu-mi este de ajuns. Trebuie să am deplina siguranță că acești bani există într-adevăr.

— Spune odată! croncăni bătrâna spre Roulin.

Roulin mai tăcu însă o bucată de vreme, căci nu-i venea chiar atât de ușor să divulge un secret atât de prețios.

— Ei bine, atunci păstrează-i, zise Newton batjocoritor. Ia-ți banii cu dumneata în iad. Uite, eu am deja o mână liberă. Zicând acestea, ridică triumfător brațul drept.

— Roulin! strigă Walker. Dumneata ești un avar blestemat și, prin aceasta, o să ne duci pe toți la spânzurătoare. Dovedește-i odată că ai într-adevăr acești bani.

— Fie, căci tot nu poate pune mâna pe ei fără ajutorul nostru. Să-ți spun atunci: acolo sus, unde puțul iese la lumina zilei, exact în dreptul celei de-a cincea trepte, socotită de sus în jos, se află o piatră ceva mai puțin fixă. Dacă o scoți afară, se vede o porțiță de fier, în spatele căreia se găsește o casetă. În ea sunt banii. Dar lacătul casetei poate fi deschis numai cu cheița cu care se deschid și cătușele.

— Acum însă ți-a fost luată. Cum vrei atunci s-ajungi la bani?

— Vom sparge caseta cu toții.

— Și unde vom pleca apoi?

— Mai întâi la mama lui Juanito, unde o să găsim alte haine, căci e sigur că vom fi urmăriți cu mandate de arestare și telegrame.

— Dar unde locuiește ea?

— La Dos Palmas. Se numește Juana Alvarez și are o cârciumă.

— Nu-i așa că Dos Palmas este situat spre sud-est, pe linia ferată?

— Ajunge cu întrebările. Acum dă-ți toată silința să-ți eliberezi și cealaltă mână.

— Asta voi face curând.

— Dar lanțul care te leagă de perete?

— O să-l răsucesc, căci sunt destul de tare pentru asta.

Bill ținuse cheița în gură. În întunericul camerei, nimeni nu putea vedea că o introduse în încuietoarea cătușei de la mâna stângă și o deschise. Ușurat, aruncă apoi cătușele. Acum mai trebuia doar să deschidă lacătul care-l fixa de perete.

— Te-ai desfăcut? întrebă Roulin.

— Da!

Prizonierii scoaseră un strigăt de bucurie, căci asta însemna și salvarea lor de la o moarte sigură.

— Mulțumim lui Dumnezeu! zise Roulin cuprins de neastâmpăr. Aprinde o lumină.

— De unde?

— Sunt pe pământ. Iască, cremene și oțel, precum și fitil îmbibat cu sulf, se găsesc în firida peretelui din fața noastră.

Curând fu aprinsă flacăra uneia dintre micile lămpi pe care le foloseau lucrătorii.

— Asta e bine, zise Roulin. Acum, du-te în colț, înapoia piciorului scării, unde vei găsi câteva răngi mici de fier, cu care vei putea sparge ușor cătușele.

Bill Newton râse batjocoritor.

— Voi credeți că acum o să vă eliberez și pe voi? Vreau mai întâi să mă conving dacă ai spus adevărul.

— Prin cercetările astea fără rost, vom pierde un timp prețios. Îți jur pe Dumnezeu că-i adevărat.

— Pe Dumnezeu? zise Bill Newton ironic. Master Roulin, la Dumnezeu nu prea ai dumneata credit. Așa că e mai bine să mă bizui numai pe mine. Așteaptă, deci, până ce mă voi întoarce.

Urmară rugăminți și blesteme îndârjite, dar zadarnic. Bill Newton nici nu se sinchisi, ci, luând lămpița, urcă scara, lăsându-i pe ceilalți în întuneric.

Dură mult timp până ce ajunse la a cincea treaptă de sus și găsi piatra. După ce reuși s-o dea la o parte, apăru porțița de fier, iar înapoia ei caseta. Cheița se potrivea și caseta se deschise. Newton scoase un strigăt înăbușit:

caseta conținea mai mult de cinci mii de dolari în bancnote, inele și alte lucruri de valoare. Le vârî pe toate în buzunare.

Puse apoi caseta la vechiul ei loc, introduse piatra în deschizătură și urcă mai sus.

Totul se confirma. Bara de fier se termina printr-un cap, pe care Bill începu să îl răsucească. Era puțin ruginit, dar după câteva eforturi, cedă. Îl desfăcu și găsi capătul frânghiei. O scoase, o înfășură pe braț și coborî din nou în galerie, unde era așteptat cu cea mai mare nerăbdare.

— În sfârșit, în sfârșit! strigă Roulin. Ai stat un secol. Ce-ai făcut atâta timp?

— Am mai luat puțin aer curat, zise el batjocoritor și se așează foarte comod pe ultima treaptă a scării.

— Ai găsit frânghia?

— Da.

— Dar caseta?

— Și pe ea, master.

— Ai văzut, deci, că am spus adevărul! Acum să trecem la fapte.

— Vă rog, nu vă grăbiți, căci, avem destul timp.

— Dar n-avem deloc!

— O, dumneavoastră veți avea atâta timp cât voi vrea eu. Ce ar fi, domnii mei, dacă aș pleca numai eu singur?

Roulin strigă răgușit:

— N-ai să faci asta! Și, bagă de seamă: ai pierde trei mii de dolari.

— Nu! Aș pierde două mii de dolari dacă v-aș elibera. Sau poate că n-aș primi nici un ban.

— Nu te înțeleg.

— Ei bine, dumneata ai în casetă cinci mii de dolari. Nu-i așa?

— Cinci mii de...

Vocea lui Roulin amuți.

— Dacă plec numai eu singur, atunci toți acești bani sunt ai mei. Nu-i așa, stimați gentlemen? zise el, zâmbind. Dacă

vă iau și pe voi, trebuie să restitui două mii, sau poate chiar întreaga sumă, căci în voi nu am nici un fel de încredere, nici măcar de un singur cent.

— Pungașule! strigă Roulin în culmea furiei. De unde știi câți bani sunt în casetă?

— Pentru că am deschis-o, master și am constatat că se mai găseau și bijuterii, nu numai bani.

— Ai deschis caseta?

— Cum crezi că nu? Uite, cu cheița asta.

Bill Newton ridică cheița la lumina lămpii.

Încătușații scoaseră un strigăt de bucurie. Roulin însă îl scuipă în față, scrâșnind:

— M-ai prădat!

— Deschide cătușele, deschide! Stăruiau ceilalți, zăngănind din lanțuri și întinzând mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Era un tablou sfâșietor. Numai pe Bill Newton nu-l mișca nimic: rămase liniștit pe treapta scării și, ridicând o mână, zise:

— Liniște, căci nu pot să vorbesc în același timp cu toți. Să încep mai întâi cu dumneata, master Roulin. Ești un tâlhar, un ucigaș. Afară de asta, mai ești și prostănac, un îngâmfat. Faptul că iau cu împrumut de la dumneata cinci mii de dolari, pe care o să ți-i restitui odată în iad — cică sper că ne vom întâlni, chiar dacă voi sosi ceva mai târziu acolo —, nu constituie nici un fel de crimă.

— Trădătorule!

— Poți să mă insulti cum vrei, nu mă supăr. Iar în ceea ce vă privește pe voi ceilalți, faceți parte dintre acei paraziți care trebuie distruși cu orice mijloace. În nici un caz n-ar putea să-mi treacă prin cap să iau asupra mea marea vină de a vă sustrage cumpenei dreptății. Veți rămâne, așadar, aici.

— Câine, nu cumva vrei s-o ștergi singur? urlă Walker.

— Ba da, scumpe master.

— Te zdrobesc!

Walker smucea furios de lanțuri.

— Nu te osteni, master Walker. Ce-i drept, îl urăsc și pe acest Old Firehand, dar nu vreau să-i stric plăcerea de a vă spânzura. Cred că prin acest gest nobil o să mi se ierte odată multe păcate. Nu mă murdări cu saliva ta grețoasă, stârpitură mizerabilă, căci altfel ar putea să-mi vină și mie pofta de a-ți trage scalpul pentru a-l păstra ca amintire. Ha, Ha! Cum se ascunde bestia lașă! Fii fără grijă, n-o să-mi pătez degetele de blana ta jigărită și spurcată.

Un râs diabolic răsună din colțul unde zăcea scalpatul. Zidurile minei răsfângeau ecoul, iar întregul puț părea a se fi umplut de acest râs dement. Roulin se aruncă în genunchi, întinzându-și brațele încătușate. Ochii îi erau îndreptați asupra lui Bill, Newton, buzele lui bâlbâiau cuvinte de rugămintă amestecate cu blesteme.

Bill Newton se delecta cu groaza tovarășilor săi.

— Voi ați vrut să mă închideți aici, pentru a mă pune să lucrez și să nu mai văd niciodată soarele, zise el cu un zâmbet larg și mai ținu o dată cheița la lumina lămpii. Răsplata a sosit, căci acum vă am în mâinile mele. Aș putea să vă salvez — dar veți rămâne unde trebuia să rămân eu.

— Bill, drăguțule, n-o să-mi faci una ca asta! croncăni bătrâna pe un ton plângăreț.

— De ce, nu? Din dragoste pentru frumusețea ta? Te-ai bucurat de nenorocirea prizonierilor și te-ai purtat ca un adevărat diavol. Ei bine, acum se bucură dracul în așteptarea dumitale.

Leflor încercă ultima carte, zicând:

— Bill, adu-ți aminte că te-am salvat din captivitate, acolo sus, la „Apa albastră”.

— Nu cumva aștepți ploconeli, master? Uită că ai vrut să mă închizi în acest iad întunecos. Ei, acum plec. Îmi iau rămas-bun de la voi, cu lacrimi în ochi, ca să vă aduceți aminte de mine cu toată dragostea, atunci când, sub spânzurătoare, o să vi se pună frânghia în jurul gâtului. Senzația aceasta trebuie să fie atât de plăcută, încât v-o doresc din toată inima. Rămâneți cu bine!

Bill Newton puse piciorul pe prima treaptă a scării.

— Satană, urlă Walker, desfă-ne cătușele!

— Bill, dragul meu Bill, bunul meu Bill! îl imploră Roulin.

— Așa, câinilor, râse batjocoritor Bill Newton. Mici și căzuți la picioarele mele — așa am vrut să vă văd.

Cu aceste cuvinte, mai urcă o treaptă.

— Bill, drăguțul meu! croncăni din nou bătrâna.

— Bill, ia-mă numai pe mine, urlă Leflor. Îți dau zece mii de dolari.

— Nici pentru o sumă înzecită nu vreau să te scap.

— Voi fi servitorul tău, strigă deodată Walker. Toată viața mea, dar nu mă lăsa în mizeria...

Din colțul în care se găsea scalpatul, se auzea zăngănit de lanțuri și, deodată, toate gemetele și blestemele fură acoperite de un hohot de râs, sinistru. Însuși Bill Newton se înfioră. Începu să urce repede, urmărit de râsul strident al lui Juanito.

— Asta a fost răzbunarea mea, murmură el.

În urma lui părea să se fi dezlănțuit iadul...

Ajunse sus, găsi jgheabul, fixă frânghia de un cârlig și o lăsă în jos. „Și acum la drum, chiar dacă ar fi să se jupoaie pielea de pe mine”. Cobora mai bine decât își închipuise. Jgheabul săpat în stâncă avea colțuri și intrânduri pe care se putea sprijini din când în când, pentru a se odihni.

Când ajunse pe pământ, ascultă cu cea mai mare încordare. Nu se mișca nimic, nu auzea nici un zgomot.

„Încotro? își puse el acum întrebarea. Trebuie să mă îndrept spre sud. E adevărat că în partea aceea se află pândarii apașilor, tot e însă mai ușor acum decât mai târziu, prin mijlocul întregii cete ce va sosi în valea aceasta. Voi merge apoi la Dos Palmas, la Juana Alvarez.”

Se întinse la pământ și se târî înainte, ținându-se mereu lângă stâncă. Deodată auzi un strigăt înăbușit:

— Uff!

Ceva mai departe, dinspre stânga, răsună ca un fel de răspuns același strigăt; după aceea trecură în fugă pe lângă

el mai multe figuri întunecate, fără a-l descoperi însă.

„Pândarii s-au retras și vin mojaveșii, își zise el. Acum e prilejul cel mai favorabil, așa că, repede, mai departe!”

Se ridică și alergă în direcția zgomotului. Ajunse aproape la intrarea în vale, când fu nevoit să se arunce din nou la pământ și să se ascundă, căci veneau mojaveșii. Un minut mai târziu și ar fi alergat direct în brațele lor.

După ce dispăru ultimul indian, se ridică și alergă aproape fără răsuflare spre larg. Părăsise Valea morții!

„Acum, da, sunt salvat. Bani pentru drum am destui, așa că la dracu' cu voi, prăpădiților și cu tine, blestemat Adlerhorst — căci tu mi-ai adus câinii ăștia pe cap. Dar ne mai întâlnim noi și atunci o să mă socotesc și cu tine”.

21. După furtună, iese soarele

Mojaveșii ocoliră colțul stâncii și se opriră în fața casei. Acolo găsiră caii oamenilor trimiși mai înainte. Totul era, deci, în regulă.

„Ursul sfâșietor” descălecă și bătu în poartă. După un timp poarta fu deschisă și Anita se ivi în prag.

— Pentru care motiv îmi deschide o fiică a fețelor palide? Întrebă el bănuitor.

— Eu sunt portăreasa.

— Unde e stăpânul casei?

— E la masă.

— Dar unde sunt războinicii mojaveșilor?

— Sunt cu el la masă.

Lucrul acesta era adevărat, căci Old Firehand invitase pe mojaveși la masă, pentru a-i îndepărta din curte.

— Condu-mă la ei.

Anita închise poarta și păși înaintea căpeteniei, conducându-l prin curte, apoi pe scară, lăsându-l în cele din urmă să intre într-o sală.

„Ursul sfâșietor” privi în jur la lumina slabă a lămpii și își încruntă sprâncenele.

— Ce să fac eu aici?

— Stăpânul obișnuiește să-și primească aici musafirii și să le ureze bun-venit.

— Nu cumva trebuie să aștept până va veni el? Eu nu sunt o față palidă și deci nu vreau să știu nimic despre aceste obiceiuri. Condu-mă la el.

Cu aceste cuvinte se întoarse pentru a părăsi sala, dar se dădu înapoi uimit, căci în ușă stătea Winnetou.

Fata se strecură afară.

— Unde sunt războinicii mei?

Aceasta fu prima întrebare pe care o puse căpetenia, văzând în întuneric un indian necunoscut.

— Sunt musafirii mei.

— Vreau să merg la stăpânul casei. Dar cine ești tu?

— Eu sunt acum stăpânul, numele meu este Winnetou.

Deși pentru indieni constituie o chestiune de onoare să nu-și trădeze niciodată sentimentele, surpriza căpeteniei fu atât de mare, încât abia se putu stăpâni.

— Uff! strigă el, dându-se un pas înapoi. Susții că ai fi marea căpetenie a apașilor?

— Fratele meu roșu a auzit-o.

— Ce cauți aici în Valea morții? În casa aceasta?

— Winnetou se găsește aici pentru a-i primi pe războinicii tăi.

— Unde e acela pe care-l numim noi „Omul de argint”? De ce nu vine el să mă primească?

— E împiedicat deocamdată și atunci a venit Winnetou să o facă în locul lui.

În atitudinea lui Winnetou era ceva ce-i dădea de gândit indianului, căci fața i se întunecă.

— Te găsești aici ca prieten, sau ca dușman al nostru?

— Asta depinde numai și numai de tine.

— Uff! Căpetenia apașilor e cunoscut ca prieten al tuturor oamenilor roșii.

— Da, căci eu îi iubesc pe toți la fel, apași și comanși, marikopași și mojaveși.

— Apașii, comanșii și marikopașii sunt dușmanii „Ursului sfâșietor”. Dacă tu îi iubești, atunci nu poți fi prietenul meu.

— Winnetou iubește pe cine vrea el. Toți oamenii buni sunt frați, indiferent dacă sunt albi sau roșii. Pentru ce însă tu ești prietenul unor fețe palide, care sunt niște răufăcători, iar celor care nu ți-au făcut nimic, le ești dușman?

— Cine ți-a spus asta?

— Winnetou știe totul, „Omul de argint” e un ticălos, un ucigaș, un tâlhar. Tu ești aliatul lui, or lucrul acesta ar putea să-ți aducă nenorocire.

Căpetenia duse mâna la tomahawk, zicând:

— Acum ai mărturisit că ești dușmanul meu.

— Winnetou e dușmanul aceluia care-l provoacă. Cer libertate pentru prizonieri, deoarece ei nu ți-au făcut nimic și, afară de asta, sunt prietenii prietenilor mei.

— Ei vor rămâne prizonierii mei, atâta timp cât o să-mi placă mie.

— Ba numai atâta timp cât o să-i placă lui Winnetou, căci tu însuși ești prizonierul meu.

— Nu, căci tu ești al meu.

Zicând cuvintele acestea, „Ursul sfâșietor” vru să dea o lovitură fulgerătoare. Dar Winnetou era pregătit pentru asta, căci el observase cu cea mai mare atenție pe adversar. Astfel încât i-o luă înainte, îi smulse tomahawkul și-l aruncă de perete. Dar „Ursul sfâșietor” era un luptător de temut. El își reveni repede și se aruncă din nou asupra apașului, de data aceasta cu cuțitul în mână. Winnetou însă îi dădu o lovitură atât de puternică în braț, încât cuțitul scăpă din mâna ridicată.

— Winnetou te-a dezarmat de două ori și, totuși, a întrebuințat pentru asta numai o mână. Dacă mai ataci o dată, vei fi pierdut.

— Războinicii mei vor răzbuna sângeros faptul că ai îndrăznit să pui mâna pe mine.

— Nu mă tem de ei.

— I-ai numărat câți sunt?

— Winnetou nu socotește niciodată numărul dușmanilor săi. Tu nu știi însă câți războinici am eu. Oamenii pe care i-ai trimis înainte, au fost dezarmați.

— Minți!

— Winnetou nu minte niciodată. Alături de el se găsesc cei mai renumiți vânători ai preriei. Ai să-i vezi.

Winnetou deschise ușa. Intră Old Firehand urmat de Sam Hawkens, Dick și Will; afară stăteau apașii și marikopașii, ațâți câți putuseră încăpea.

— Uff! strigă mojaveșul speriat.

— Recunoști acum că ești prizonierul meu? întreabă Winnetou.

„Ursul sfâșietor” ezită un timp, apoi întreabă:

— Unde i-ați dus pe războinicii mei, trimiși înainte?

— Ei se găsesc în clădirea aceasta.

— Atunci nu i-ai omorât?

— Pe nici unul.

— Dar voi ați luptat?

— Nu, căci s-au predat de bunăvoie.

— În cazul acesta sunt niște câini lași, pe care o să-i izgonim din trib.

— N-au fost lași, ci deștepți, căci ei au văzut că orice rezistență ar fi fost zadarnică și din cauza aceasta s-au predat.

— Ar fi putut să se retragă, decât să se predea.

— Fuga a fost cu neputință.

— Pentru un războinic viteaz și deștept, nimic nu e cu neputință.

— Crede „Ursul sfâșietor” că e un bărbat viteaz?

— Te îndoiești de asta?

— Atunci să încerce să scape.

— M-ai atras aici și sunt înconjurat de apași, marikopași și fețe palide. Cum aş putea să scap?

— Același lucru s-a întâmplat și cu oamenii tăi. Ei au intrat aici și noi i-am înconjurat cu un mare număr de războinici; atunci au fost tot atât de deștepți ca și tine și au renunțat la luptă.

— Vorbești fără judecată. Nu vezi că te afli în mâinile mele? Casa e înconjurată de războinici.

— Nici nu ne temem de ei, ci din contră, ei trebuie să se teamă de noi. E drept că ei înconjoară casa, dar la rândul lor sunt înconjurați de apași și marikopași și nici unul dintre ei nu va putea scăpa.

— Lucrul acesta nu-l cred.

— Winnetou o să-ți dovedească.

Căpetenia apașilor făcu un semn lui Sam, care se îndepărtă și se înapoie după câteva clipe cu șeful echipei de mojaveși.

Căpetenia mojaveșilor îl primi cu o privire întunecată, plină de dispreț.

— Ești un laș!

Indianul se stăpâni și răspunse liniștit:

— Dă-mi un cuțit, iar tu pune mâna pe al tău și să luptăm împreună. Atunci o să-ți dovedesc că nu sunt laș.

— E o rușine să te predai dușmanului, fără să fi luptat împotriva lui.

— Vorbele tale sunt amare, căci dacă ar fi fost vorba numai de mine, aș fi luptat până la ultima picătură de sânge. Dar nu-mi era îngăduit să pun în joc fără nici un rost viața acelor care-mi erau încredințați. Acum ești aici și, dacă dorești să murim, vom muri cu toții. *Howgh!*

Războinicul se întoarse și, cu brațele încrucișate pe piept, se rezemă mândru de perete. Căpetenia își dădu seama că a mers prea departe, deoarece chemă pe mojaveș la el și se sfătuiră în șoaptă. La început mișcările căpeteniei erau mânioase și repezi, dar din ce în ce devenea mai liniștit și ascultă raportul celui alt fără a-l întrerupe. La sfârșit, rămase pe gânduri un timp, după care se îndreptă ezitând spre Winnetou.

— Ce intenționează căpetenia apașilor să facă de aici înainte?

— Depinde de hotărârea ta.

— Afară, în fața casei, mă așteaptă un mare număr de războinici de-ai mei.

— Aceștia nu vor putea să-ți folosească la nimic.

— Dovedește-mi!

— Urmează-mă!

Winnetou păși înaintea căpeteniei și-l conduse pe acoperiș.

— Uite, acolo în fața porții, stau ai tăi. Acum, Winnetou o să-ți arate oamenii săi.

Era întuneric. Winnetou scoase pistolul și trase un foc. Imediat răsunară numeroase strigăte de război. Apoi „Ursul sfâșietor” văzu o linie neagră de călăreți, care înainta în întuneric în jurul oamenilor săi, împresurându-i. Mojaveșii erau surprinși. Ei crezuseră că nu vor da aici peste nici un fel de inamic și credeau că au de-a face cu detașamentul lor, care fusese trimis înainte; dar călăreții ce se găseau în spatele lor erau prea numeroși, iar strigătul de război era un indiciu sigur de dușmănie. Unul dintre mojaveșii care nu vroiau să întreprindă nimic fără știrea căpeteniei lor, alergă spre poartă și bătă.

— Te cheamă, zise Winnetou. Ce ai de gând să faci?

— Preferăm să luptăm decât să ne predăm fără împotrivire,

— Dar cine ți-a spus că urmează să deveniți prizonierii noștri?

— Cum așa? Dar eu nu sunt prizonier?

— Deocamdată ești, dar, dacă ascuți sfatul lui Winnetou, vei deveni din nou liber.

— Dar ce se va întâmpla cu oamenii mei?

— Și ei vor fi liberi.

— Ce pretinzi în schimb?

— Cer să-mi predai pe cei doi prizonieri albi, care se găsesc la tine și să fumezi pipa păcii cu apașii și cu marikopașii.

— Altceva ce mai ceri?

— Nimic.

Căpetenia mojaveșilor își dădu seama că se găsea pe deplin în mâinile adversarilor săi. O victorie a războinicilor încercuiți afară, era cu neputință. Era posibil să omoare câțiva inamici, dar era sigur că mojaveșii vor cădea până la ultimul om.

Indianul este obișnuit să se poarte față de inamic cu cea mai mare asprime; din această cauză, condițiile impuse de Winnetou îi sunau foarte plăcut la ureche. Apoi, pentru mojaveși, încheierea unei păci cu apașii și marikopașii era

ceva foarte avantajos. Pentru a nu cădea însă într-o cursă și a merge la sigur, el întrebă:

— Poți să juri pentru cele spuse de tine, fumând pipa păcii cu mine?

— Da

— Aș vrea să știu mai întâi dacă șefii războinicilor roșii aliați cu tine, vor fi de acord cu propunerile tale?

— Ei vor face ceea ce vrea Winnetou.

— În cazul acesta, sunt gata să stau la sfat cu tine și cu ei.

— „Ursul sfâșietor” e un războinic viteaz și înțelept. Acum, ai grijă ca oamenii tăi să fie liniștiți, căci Winnetou va ordona oamenilor săi același lucru.

Amândoi dădură de pe acoperișul casei instrucțiunile necesare războinicilor și reveniră în camera unde-i așteptau albi.

„Ursul sfâșietor” păși spre mojaveșul pe care-l certase mai înainte.

— Fratele meu s-a purtat cu înțelepciune, așa că va socoti ca neauzite cuvintele pe care le-am rostit adineauri.

— Ba le-am auzit, răspunse omul posomorât. De asemenea, le-au auzit și acești războinici albi. M-ai numit laș; or, asta poate fi șters numai prin sânge, sau dacă-ți ceri iertare. Altfel, voi lupta cu tine până ce unul dintre noi doi va merge în câmpiile veșniciei.

Asta era o cerere prea aspră. „Ursul sfâșietor” încreți sprâncenele, dar se stăpâni.

— Nu mă tem de luptă; dar pentru ce să te omor, după ce mai înainte te-am și ofensat? Tu o să-mi ierți cuvintele, căci eu știu că mâna ta e tare și vitează și că nu te temi de nici un inamic.

— Urechea mea nu-și mai amintește de cuvintele rostite. Nu mi-ai spus nimic.

— Atunci vei lua parte la consfătuirea noastră. Înainte de asta, însă, vreau să-mi văd războinicii, ca să mă conving dacă au fost bine tratați.

— Urmează-mă și o să-i poți vedea, zise Old Firehand.

Mojaveșii erau ocupați cu masa de seară. Văzând că intră căpetenia lor, se ridicară în picioare și își îndreptară privirile spre el, așteptând cu siguranță să audă cuvinte de mânie de la el.

— Frații mei s-au purtat cu înțelepciune, zise „Ursul sfâșietor”. Vom încheia pacea cu apașii și marikopașii.

Începu apoi consfătuirea, cu întregul ceremonial obișnuit. Indienii aflați pe sală auzeau glasurile vorbitorilor și, atunci când se răspândi pe coridor un miros iute de tutun, fiecare era convins că pacea fusese pecetluită. Asta se și confirmă imediat, căci Old Firehand ieși din cameră cu căpeteniile și cu albi și dădu ordin ca mojaveșii să-și reprimească armele. Prin aceasta era restabilită onoarea acelor care se predaseră fără luptă. Printre oameni domnea o mare bucurie. Marikopașii, mojaveșii și apașii deveniră foarte prietenoși și comunicativi, așa cum numai indienii pot fi în asemenea împrejurări.

— Fratele meu alb să vină cu mine, se adresă „Ursul sfâșietor” lui Old Firehand. Vreau să-i predau prizonierii.

Amândoi ieșiră în fața clădirii, unde se aflau mojaveșii. Apariția căpeteniei produse o mare satisfacție.

— Frații mei să fie fără grijă, strigă căpetenia. Ei au fost în mare pericol, căci fără a bănuî au fost încercuiți de inamici, superiori ca număr. Acest războinic alb însă ne-a dat pacea. El e „căpetenia albă” și a reușit să împace pe mojaveși, marikopași și apași.

— Uff, uff! se auzi împrejur.

Oamenii se înghesuiau, ca să ajungă în apropierea omului al cărui nume era rostit cu cinste și venerație la toate focurile de tabără.

Old Firehand se strecură printre ei și ajunse la prizonieri. Wilkins îl primi cu un strigăt de bucurie.

— Master Firehand, dumneata aici? Domnul fie lăudat, căci asta înseamnă salvare!

— Da, *sir*, sunteți liberi.

— În sfârșit! Dar cum ați ajuns la o astfel de izbândă?

— Cu puțină înțelepciune, dragul meu. Dar, haide, veniți înăuntru cu mine!

— Asta nu merge chiar atât de repede cum crezi dumneata, căci sunt legat.

Din ordinul căpeteniei, se apropiară câțiva indieni, pentru a desface legăturile, în timp ce Old Firehand se ocupa de Almy, „Porumbița din pădurea seculară”.

— Doamne, cum am putea să-ți mulțumim, sir? zise fata complet istovită. Câtă frică și câte griji au fost pe capul nostru!

Zicând acestea, se rezemă de brațul lui Old Firehand. Wilkins se grăbi să întrebe:

— Spune-mi, te rog, înainte de toate, cum se prezintă lucrurile aici în Valea morții?

— Foarte bine. Vă așteaptă câteva surprize, așa că vă rog să mă urmați.

Old Firehand făcu un semn lui Sam, care înțelese despre ce era vorba. Vânătorul conduse pe Wilkins și pe Almy într-o cameră în care nu se mai găsea nimeni altcineva decât Arthur, nepotul plantatorului. Cei trei stătură câteva clipe tăcuți, față în față.

Arthur suferise foarte mult în ultimul timp, astfel încât devenise foarte greu de recunoscut, chiar pentru rudele lui. Dar și plantatorul îmbătrânise foarte mult. Părul îi încărunțise, iar fața îi era încadrată de o barbă albă ca zăpada, care-i schimbase cu totul înfățișarea. Almy se schimbase și ea. Pe vremea când Arthur își luase rămas-bun de la ea și de la unchiul său, dânsa era încă o fetișcană; acum se maturizase.

Arthur Wilkins nu-și recunoscuse rudele, mai ales că Sam Hawkens îi spusese doar atât, că cineva ar dori să vorbească cu el.

— Sir? Miss? Dumneavoastră doriți să vorbiți cu mine? întrebă el în cele din urmă.

Plantatorul voi să-i răspundă, dar gâtul părea să-i fi fost strâns de o mână nevăzută. Oare omul acesta, a cărui înfățișare, arăta suferințe groaznice, era nepotul său? Ceva nedefinit îl atrăgea spre el și aproape că era sigur de asta. Vroia să vorbească, să ridice brațele, dar nu mai era capabil de nici un cuvânt și de nici o mișcare.

— Nu am cerut asta, *sir*, zise Almy, mirată.

Arthur făcu un mare pas înainte.

— Ce voce! strigă el apoi. Vocea aceasta o cunosc. Cine... cine... Miss... pentru numele Domnului... Almy?

— Da!

— Unchiule!

Suspînând ușurat, Arthur se aruncă la pieptul bătrânului.

— Arthur, Arthur! șopti bătrânul. Ești oare tu, într-adevăr? Doamne Dumnezeule!

Almy izbucni în lacrimi:

— Așadar, te regăsim? Ah, Dumnezeule mare, cât trebuia să fi suferit!

Arthur, slăbit în urma suferințelor, fu atât de mișcat încât se așeză pe scaun. Ar fi trebuit să-și povestească toate suferințele, dar nu era în stare. La cuvintele pline de dragoste ale celorlalți, nu putea decât să dea din cap tăcut. În clipa aceasta intră Sam Hawkens.

— Ei, lady și gentlemen, văd că aici stăm bine, așa că vă urez din toată inima noroc.

— Sir, răspunse Wilkins emoționat, cât trebuie să-ți mulțumim dumitale și prietenilor dumitale!

— Nu e chiar atât de grozav, răspunse Sam surâzând. Dar să vorbim despre altceva. Lăsați-i lui master Arthur câteva clipe de odihnă, căci are nevoie să fie cruțat. Dumneata, master Wilkins, mai poți rămâne aici; pe miss Almy însă o iau cu mine, căci trebuie să-i cer un sfat, pe care n-ar putea să mi-l dea altcineva.

Micuțul vânător o conduse pe Almy în fața unei uși.

— Aici, înăuntru, se găsește un bătrân indian mojaveș, care ar dori să vorbească între patru ochi cu „Porumbița din pădurea seculară”.

— Un mojaveș? Dar ce vrea omul acesta de la mine?

— O să-ți spună el singur. Poate vrea să-ți facă o propunere, hi-hi-hi!

Cu aceste cuvinte, Sam deschise ușa, o împinse pe Almy înăuntru și închise apoi ușa în urma ei.

Spre marea uimire a fetei, găsi acolo, în locul unui indian, un alb: palid, cu obrajii slăbiți și ochii adânciți în orbite. Se opri în fața lui mută și privindu-l aproape cu groază, căci era Martin Adler. Acesta o recunoscuse imediat pe Almy, dar i se întâmplă la fel ca și tatălui ei. Atunci când își revăzuse nepotul; starea sufletească în care se găsea, îl făcu incapabil să scoată un cuvânt. Ochii îi străluceau, buzele-i tremurau, dar nu putu rosti decât câteva șoapte neînțelese. Deodată, Almy se luminează.

— Martin! strigă ea. Martin!

Dar în același moment își aduse aminte că nu-i spusese niciodată pe nume. Fața i se roși, devenind purpurie.

— Master Adler! Văd bine? Ești într-adevăr dumneata?

El simți un fel de amețeală. I se părea că pereții se mișcă în jurul lui. Se clătină.

Almy sări îngrijorată și-l apucă de braț.

— Doamne, am fost o nesocotită. Iartă-mă.

— Dumneata? Dumneata, aici? bâlbâi el. Ești sănătoasă, nu ți s-a întâmplat nimic? Am fost atât de îngrijorat, când am auzit că ai fost luată prizonieră.

— Tata și cu mine suntem bine. Am știut că prietenii noștri n-au să ne lase. Dar dumneata, master Adler, ești foarte slăbit.

— A fost un iad...

— Acum, însă, s-a sfârșit. Da, ești salvat de toate chinurile — iar eu sunt fericită că sunt lângă tine... lângă dumneata.

— Adevărat? întrebă el în șoaptă.

— Da, mărturisi ea și rezistă curajoasă privirii lui cercetătoare.

— Miss Wilkins! Almy!

— Martin!

— Dumnezeu, Almy, mereu m-am gândit la tine, chiar în orele cele mai întunecate, aici sub pământ... Să fie adevărat? Asta e mai mult decât noroc; asta e fericirea.

Se întrerupse și-i acoperi mâinile cu sărutări.

— Ah, Martin, dragul meu Martin, am atâtea de îndreptat față de tine.

— Tu? Față de mine?

— O știi prea bine, dar noblețea sufletului tău nu vrea s-o admită. Eu singură sunt vinovată pentru tot ce-ai suferit.

— Nu vorbi așa!

— Ai plecat din Wilkinsfield pentru a-l căuta pe Arthur. Ai fi făcut tu oare lucrul acesta, dacă nu m-ai fi iubit?

El o îmbrățișă.

— Almy, draga mea Almy, cât te iubesc!

— Și eu te iubesc!

— Pe mine, un om bolnav? Întrebă el deodată cu cea mai mare seriozitate.

— Cu atât mai mult!

Ea îl strânse la piept și-l sărută.

— Cum? Ce? răsună o voce mirată dinspre ușă.

Era Wilkins cu nepotul său. Plantatorul părea profund mirat s-o surprindă pe fiica lui într-o îmbrățișare atât e dragăstoasă.

— Tată, tată! râse Almy. Privește-l, nu-l mai recunoști?

Wilkins aruncă o privire cercetătoare spre Martin, care se ridicase de pe scaun și se apropia încet.

— Dacă-l cunosc? Cu ochii nu, dar cu inima, da. Adler, master Adler, dumneata ești?

— Chiar el, dragă tată, strigă Almy.

— Atunci vino la pieptul meu! Faptul că și dumneata ai fost regăsit și salvat îmi întregeste fericirea, căci acum vor

putea în sfârșit să înceteze reproșurile ce m-au chinuit în atâtea nopți nedormite.

— Vezi, zise Almy glumind, tu îl îmbrățișezi, iar mie să nu-mi fie îngăduit lucrul acesta?

— Cum aş putea să vă interzic? Cel mult ar putea să protesteze altcineva...

Zicând acestea, privi la Arthur. Acesta însă nu protestă.

— Nici vorbă, să lăsăm trecutul în pace. Almy a ales și a decis.

— Sir, interveni Adler, eu sunt acum un om bolnav și sărac.

— Cu atât mai bogat sunt eu, răsă Wilkins fericit. E drept că plantația nu-mi mai aparține, căci ea e proprietatea lui Arthur, presupunând că tribunalul va decide în favoarea lui, lucru de care nu mă îndoiesc. Dar acolo sus, la „Apa albastră”, unde apașii mi-au dezvăluit secretul unui bogat zăcământ de argint, am adunat atâta metal din acesta, încât mă voi putea socoti printre oamenii bogați. Dar, pe cât se pare, voi, copiii mei, vă iubiți...

— Nespus de mult, strigă Martin.

— Și asta încă de mult, adăugă Almy, rezemându-și capul de pieptul lui Martin.

— În cazul acesta, fericirea mea e cu atât mai mare, căci iubirea o să vă despăgubească pentru suferințele voastre. Dumnezeu să vă binecuvânteze, copiii!

Un apaș se apropie de Old Firehand, zicându-i:

— Îmi permite marele războinic alb să-i spun ceva?

— Ce vrea să-mi comunice fratele meu roșu?

— O pasăre a cântat la urechea omului roșu.

— Ce fel de pasăre?

— Femeia albă, care i-a fost încredințată pentru pază.

— Dar ce vrea ea?

— A pronunțat mereu numele căpeteniei albe; poate vrea să vorbească cu tine.

— Atunci, condu-mă la ea.

Apașul făcu stânga-mprejur și merse înaintea lui Old Firehand spre încăperea în care fusese închisă Miranda după sosirea apașilor. Ea suportase deplasarea călare de la râul Colorado și până aici, manifestând o liniște desăvârșită, deși era legată și păzită de indieni cu toată asprimea. Old Firehand luase această măsură drept pedeapsă, căci Miranda nu trebuia să fie cruțată în urma celor îndurate de Almy la mojaveși. Ajunși în Valea morții i se luaseră cătușele, în schimb fusese închisă într-o încăpere în care lumina pătrundea numai printr-o deschizătură mică, astfel încât nici nu putea fi vorba de vreo încercare de fugă. Afară de aceasta, mai stătea de pază și un apaș în fața ușii. Toate acestea nu-i conveneau deloc acestei señoare obișnuită cu un trai bun. După zgomotele de afară, bănuia că se petrec evenimente importante, dar nu se ivi nimeni pentru a-i satisface curiozitatea. În sfârșit, nemaiputându-și stăpâni nerăbdarea, strigă în repetate rânduri cu glas tare numele lui Old Firehand.

Apașul deschise ușa și-i puse în vedere pe un ton aspru să tacă. Ea râse de el și strigă din nou numele lui Old Firehand. Așa ajunse paznicul să-și pună întrebarea dacă femeia aceasta nu ar avea ceva de comunicat marelui războinic alb. Poate avea să-i facă o mărturisire?

Când Old Firehand intră în cameră, Miranda îl primi cu un reproș.

— Ce fel de oameni sunteți, când vă purtați atât de aspru cu o femeie?

Old Firehand ridică din umeri, răspunzând:

— Dumneata n-o duci cu nimic mai rău decât master Wilkins și fiica lui, de care trebuie să-ți aduci mereu aminte, așa că încetează!

— Cer să fiu pusă imediat în libertate.

— O să-ți dăm puțința să adresezi cererea aceasta direct judecătorului.

— Nu am nimic de-a face cu judecătorii.

— Să nu-ți închipui cumva că mă poți duce de nas.

Miranda încercă altă cale. Își împreună mâinile pe piept și, aruncându-i o privire rugătoare, zise cu voce mieroasă:

— Señor Firehand, poți oare într-adevăr să fii atât de crud față de o femeie lipsită de apărare? Te rog, te implor în genunchi, ai milă de mine! O să-ți fiu veșnic recunoscătoare.

Zicând acestea, se lăsă într-adevăr în genunchi în fața lui și căută să-i îmbrățișeze picioarele.

Old Firehand se dădu însă repede un pas înapoi, exclamând:

— Ridică-te, señorita! Comedia jucată de dumneata nu se prinde la Old Firehand. Înseamnă că nu mă cunoști îndeajuns.

Miranda se ridică încet, făcând impresia că ar fi cuprinsă de rușine. Asta însă numai pentru o clipă, căci după aceea, strigă bătând cu piciorul în dușumea:

— Ei bine, poți fi sigur că a doua oară nu voi mai cădea în genunchi în fața dumitale, căci nu meriți așa ceva, prostănacule.

— Uite, señorita, așa îmi placi mai mult, îți dai arama pe față.

— Te rog, fă-mi plăcerea și scutește-mă de prezența dumitale.

— Această dorință e un ordin pentru mine. De altfel, nici nu trebuia să mă chemi.

Cu aceste cuvinte, Old Firehand îi întoarse spatele, însă Miranda îl apucă de braț.

— Stai, señor, mai întâi trebuie să-mi îndeplinești o rugămintă. Da, trebuie, căci nu poți fi atât de crud să-mi refuzi un lucru mic.

— Te rog!

— Señor, mor de plictiseală aici, căci santinela pe care mi-ai pus-o în fața ușii nu cunoaște altă limbă decât amestecul său indian, din care nu înțeleg nici un cuvânt. Fii

cel puțin atât de omenos și trimite-mi un paznic care să înțeleagă engleza, ori spaniola.

— Vrei să joci puțin teatru în fața lui? Îți înțeleg prea bine intențiile. Crezi că ceea ce nu ți-a reușit cu Old Firehand, ar putea să-ți reușească față de altul. Nu-i așa?

Din tresărirea Mirandei, vânătorul înțelese că a lovit în plin.

— Dumneata ești un barbar, izbucni ea. Mi s-a spus că ai fi originar din Germania. Văd acum că germanii sunt niște sălbatici, care nu știu cum trebuie să se poarte un cavaler față de o femeie.

Vânătorul privi liniștit în ochii ei, din care fulgera mânia. Privirea lui era dură ca oțelul și în fața acestei priviri amuți văicăreala Mirandei.

— Dona Miranda, zise Old Firehand, dumneata mă numești barbar și insulti chiar și patria mea. La toate acestea nu pot să-ți spun decât un lucru și anume: pentru germani femeia e socotită sfântă. Ei își riscă viața pentru cinstea și demnitatea femeilor. Pentru aceasta, însă, e necesar ca femeia să-și respecte feminitatea. Demonul cu chip de femeie, care se pretează a fi instrumentul unor criminali josnici și care joacă rolul de mijlocitoare, pe scurt, aceea care-și terfelește propria ei cinste, pe aceea bărbatul german o tratează așa cum merită. M-ai înțeles?

Fără a mai aștepta un răspuns, Old Firehand părăsi camera.

În fața casei ardeau mai multe focuri, în jurul cărora ședeau indienii. Apași, marikopași și mojaveși se îndestulau din rezervele de alimente și în special de tutun, povestindu-și evenimentele din ultimele zile.

Firul călăuzitor al acestor povestiri era venerația pe care o aveau pentru Winnetou și „Căpetenia albă”.

Între timp, Winnetou părăsise clădirea și, cu pușca lui argintată pe umăr, pășea printre pietrele văii.

Nici albi nu se gândeau la somn. Salvați și salvatori stăteau împreună și nu mai oboseau întrebând și

răspunzând, povestind și explicând. În felul acesta, se scurgea oră după oră.

Cu toții căzură de acord să transporte răufăcătorii la San Francisco, pentru a-i preda tribunalului. Firește că „Trifoiul” se opunea acestei propuneri și pretindea să se aplice imediat legea nescrisă a Vestului Sălbatic, care spunea: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, sânge pentru sânge!” Old Firehand, însă, se pronunță hotărât împotriva acestei propuneri.

— Master, zise Sam, lasă-mi măcar plăcerea să-i conduc pe acești indivizi. Sper că nu voi face acest drum singur.

— Desigur că nu, căci eu și Will vom merge cu tine, declară Dick Stone, solemn.

— Și eu la fel, zise Arthur Wilkins. De altfel, cred că va fi nevoie ca de la San Francisco să mai vin o dată aici, în Valea morții, căci autoritățile vor dori să vadă la fața locului acest loc sinistru, iar noi, pentru orice eventualitate, va trebui să fim de față ca martori. După aceea, însă, nu voi mai păși niciodată aici.

Old Firehand ieși afară, în fața casei. Indienii mai stăteau de vorbă, dar stinseseră focurile, deoarece începuseră să mijească zorii zilei. Vânătorul pășea printre diferitele grupuri și se îndepărtă agale. Tocmai ocolea un colț de stâncă și era gata să se întoarcă, când privirea lui căzu asupra unei dâre întunecate, ce cobora din vârful stâncii până la piciorul ei. Cuprins de curiozitate, mai înainta câțiva pași. Descoperi o frânghie. Se aplecă și cercetă locul unde frânghia atingea pământul. Acolo se găsea un strat de nisip fin, adus de vânt. În nisip se putea vedea clar urma unui picior. Cercetând mai amănunțit urma, descoperi că nu putea fi mai veche de câteva ore. Era limpede că aici coborâse cineva în timpul nopții.

Old Firehand se duse repede înapoi și dădu ordin mai multor indieni să se îndrepte spre dâra care, acum, odată cu zorii, se vedea a fi un jgheab și să vegheze ca nu cumva să mai coboare cineva de sus. După aceea chemă „Trifoiul”,

pe Arthur Wilkins și coborâră împreună prin cisternă în interiorul minei.

Ajungând la ultima încăpere, Roulin îi întâmpină plin de furie:

— Ați pus mâna pe el?

— Pe cine?

— Mii de draci! Așadar, a scăpat cu adevărat? Nu știți nimic despre asta?

— Despre cine e vorba? întrebă Will nerăbdător.

Old Firehand, observă însă lipsa lui Bill Newton.

— Canaliilor, strigă el, veți plăti și pentru asta!

Walker râse batjocoritor:

— Dă-ne și nouă o cheiță care să se potrivească la lacăte și te asigur că vom pleca cu toții.

— Să fi avut nemernicul acela o cheiță? Nu se poate!

— Crede ce poftești.

— Cât timp a trecut de când a plecat? întrebă Old Firehand.

— Câteva ceasuri, croncăni bătrâna.

— A coborât pe frânghie?

— Da.

— Și voi ați știut?

Walker răspunse pe același ton:

— Nu cumva crezi că ar fi fost datoria noastră să te anunțăm respectuos despre intențiile lui? Am fi făcut lucrul acesta cu cea mai mare plăcere, pe toți dracii. Dar întrucât dumneavoastră ați avut blestemata bunătate de a ne pune în fiare, cu tot regretul, n-am putut să vă aducem la cunoștință nimic.

— Ticălosule! se răsti la el Sam pe un ton amenințător. Vorbește politicoș, căci altfel pun mâna pe lasou și-o să-ți mângâi spinarea.

Old Firehand, care fusese atât de surprins la început, își recăpăta sângele rece și se adresă lui Roulin cu întrebarea:

— Dacă Bill Newton a avut cheia, de ce nu v-a eliberat și pe voi?

— Din răzbunare, căci ticălosul aflase că nu-l prea avem la inimă. Acum însă a plecat și mi-a luat și banii.

Lucrul acesta îl spusese fără să vrea, datorită furiei ce-l cuprinsese.

— A, dumneata mai aveai încă bani?

— Nu te privește!

— Ba chiar foarte mult. Părerea mea e că, din cauză că el v-a părăsit într-un mod atât de rușinos, deși putea să vă salveze și pe voi, ar trebui să aveți tot interesul să-l prindem și să-l readucem aici.

— Pe toți dracii, ar fi formidabil.

— Așadar, e în avantajul vostru să-mi povestiți totul, căci eu o să iau măsurile necesare, după informațiile pe care mi le veți da.

Roulin nu răspunse imediat, ci întrebă după o scurtă pauză:

— Care e părerea dumată, master Walker?

— Eu sunt de părere să spunem totul, răspunse cel întrebat. E drept că seșorii aceștia n-ar merita așa ceva din partea noastră, dar aș simți cea mai mare bucurie dacă ar reuși să-l prindă și să îl readucă aici pe Newton.

— Asta e și părerea mea, zise Roulin, după care povesti totul.

Old Firehand urcă scara și află confirmarea celor spuse de Roulin. Trase frânghia sus, pentru a o pune în siguranță, după care se înapoie.

— Nu aveți cumva vreo idee asupra țintei lui Bill Newton? întrebă el.

— Ba da, răspunse Leflor. S-a dus la Dos Palmas, la cârciuma Juanei Alvarez, mama lui Juanito. Acolo intenționa să-și procure haine.

— Bine, zise vânătorul. Dick Stone să rămână cu oamenii aceștia până ce o să dispunem să fie schimbat, începând de acum, vor mai sta de pază doi indieni, ca să fim siguri că seșorii nu vor fugi.

Peste cinci minute, Old Firehand plecă cu Winnetou. Nu-i fu prea greu să găsească cârciuma amintită, deoarece o cunoștea foarte bine. Patroana îl primi în modul cel mai prietenos. În felul acesta, află că cel urmărit fusese într-adevăr pe acolo și cumpărase un costum vechi. Din întâmplare, auzise că el ar fi plecat cu trenul de dimineață în direcția San Francisco.

Old Firehand se duse imediat la gară pentru a se informa. Lăsase să i se descrie amănunțit costumul cumpărat de Bill, astfel încât descoperi că un individ îmbrăcat astfel scosese un bilet pentru San Francisco. Acum începu să telegrafieze. Mai era o oră până la plecarea trenului următor în aceeași direcție. Old Firehand se hotărî să-l folosească și se sfătui cu Winnetou asupra măsurilor ce erau de luat. Toate persoanele ce se aflau în Valea morții, urmau să rămână acolo. Mâine sau poimâine vor sosi funcționarii tribunalului, care vor începe cercetările; cu ei se va înapoia și el, în cazul când va termina până atunci urmărirea.

Așadar, Winnetou plecă înapoi călare, ducând de dârlogi și calul lui Old Firehand, iar o oră mai târziu vânătorul se găsea în trenul ce mergea spre San Francisco.

În compartiment se găseau puțini călători; după obiceiul american, nu se sinchiseau unul de altul. Trenul trecu prin Bernardino, Los Angeles și ajunse târziu, după-amiază, la Tulare. Aici, iată că ușa vagonului se deschise și se auzi o voce:

— Scuzați, nu se găsește aici un oarecare seșor Winter?

— Eu sunt, răspunse cel căutat, sculându-se și apropiindu-se de noul venit.

Omul acesta era îmbrăcat în haine civile, dar se prezintă în șoaptă ca fiind funcționar polițienesc.

— Dumneata cauți pe un anumit Bill Newton, după cum rezultă din telegrama dumată, zise el. Noi am pus mână pe el.

— Unde?

— Aici. E la închisoare. Îl poți lua imediat în primire. Premiul oferit a fost câștigat.

— Merg cu dumneata, seňor.

Old Firehand îl urmă pe polițist. Vânătorul era foarte nerăbdător să-l revadă pe Bill Newton. Dar, cu tot regretul, urma să sufere o mare decepție: găsi numai costumul pe care-l cumpărase Bill la cârciuma Juanei Alvarez; omul care-l purta era cu totul altcineva.

El povesti că se întâlnise cu Bill în tren și se lăsase convins de vulpoiul acela șiret să-și schimbe reciproc costumele, bineînțeleș în schimbul unei recompense. Zicea că purtase un costum de cowboy care-i plăcuse foarte mult lui Bill. De altfel, omul făcea impresia de a fi cam mărginit, astfel încât fusese convins cu ușurință de către vicleanul Bill. La Tulare, omul fusese arestat.

Firește că Old Firehand luă primul tren spre San Francisco. Dar nici aici Bill Newton nu putu fi găsit. Dispăruse în vălmășagul portului. Ajutorul poliției și iscusința lui Old Firehand rămaseră fără rezultat. Criminalul scăpase din nou de neîndurarea justiției.

Sfârșitul volumului 20

20

**karl
may**

OPERE

VALEA MORTII

Romanul continuă șirul tensionatelor confruntări din „Dervişul”, de data aceasta exclusiv pe teritoriul dur al Vestului Sălbatic. Pe urmele bandiților, ce au izbutit să fugă în ultima clipă din încercuirea lui **Sam Hawkens**, **Will Parker** și **Dick Stone**, se află acum **Old Firehand** și însuși **Winnetou**. Drama familiei **Adlerhost**, pecetluită nemilos într-un târg de sclavi, dramă care constituie pretextul întregii acțiuni, cunoaște o clarificare prin regăsirea unui nou frate, **Martin**, el însuși angajat într-o fantastică luptă pentru salvarea iubitei sale **Almy**, căzută în mâinile acelorasi bandiți. Roman de aventuri, cu momente antologice de înalt sacrificiu, de iscuțime în luptă și dragoste adevărată, **VALEA MORTII** se definește ca o carte de prim rang în creația lui **Karl May**.

Lei 6000 + 120 T.L. = 6.120

[\[1\]](#) Pârâul uscat (n. trad.).